

ЗВЕЗДНИ АСОВЕ

КНИГА ПЪРВА

Андрей Христов

АНДРЕЙ ХРИСТОВ

ЗВЕЗДНИ АСОВЕ

chitanka.info

Космосът, звездите и непознатите далечни светове винаги са разпалвали въображението и авантюристичният дух на хората. Те са и вдъхновението на тази книга. Във вселената на „Звездни Асове“ хората са се заселили на много различни светове, образувайки обединение, известно като „Земният съюз“ — по името на родната планета на човечеството — Земята. Те обаче не са сами в безкрайното пространство. Хората влизат в добронамерени отношения с расата на мараите, но са в конфликт с агресивната цивилизация на аркусианците. В миналото хората и мараите са водили война за оцеляване срещу аркусианците. В резултат на обединените си усилия те успяват да отблъснат нападателите и временно установяват спокойствие в контролираната от тях част на космоса. Аркусианците обаче не са напълно победени. Макар и понесли тежко поражение, те се спотайват в дълбините на „Тъмния сектор“, чакайки сгоден случай да нападнат отново...

Главният герой в книгата е осемнадесетгодишно момче на име Александър Стаматов. От както се помни той мечтае да стане пилот на космически изстребител. Той е чел и слушал много истории за великите звездни асове от времето на голямата война с аркусианците и иска да бъде един от тях. Когато завършва гимназия, е приет в Звездния флот и ще има шанс да осъществи мечтата си, като се обучава за пилот. Заедно с най-добрият му приятел Закъри Горан са разпределени в Седми Флот на Земния съюз, който охранява пограничната зона с Тъмния сектор. Пред какви неочаквани преमेждия ще се изправят през тяхната първа година във флота ще разберете в първата книга на „Звездни Асове“.

Книгата е написана в лек и увлекателен стил. Като автор съм се стремил да намеря правилният баланс между редуващ се интензивен екшън и интересно развитие на персонажите и техните взаимоотношения. Едно от нещата, на които заложих, бяха именно героите, и мисля, че съм постигнал целта си, защото хората, които вече са прочели „Звездни асове“ твърдят, че са се влюбили в персонажите. В началото историята започва леко и почти неангажиращо.

Но целта ми не беше да направя просто някакъв повърхностен приключенски роман. С течение на развитието сюжетът става по-дълбок и напрегнат. Главните герои се сблъскват често с морални въпроси, които се разрешават по-интересен начин. В книгата не липсва и хумор, но също така напрежение и драматизъм. В крайна сметка смятам, че романът, освен интересна история има и силно послание, представено по завладяващ начин.

Андрей Христов

ГЛАВА 1

ВСЕКИ КРАЙ Е НОВО НАЧАЛО ПОД ПРИКРИТИЕ...

Това беше последният полет на Александър Стаматов с учебната совалка. Той искаше да запомни тези минути, защото знаеше, че никога повече няма да се повторят. Животът му, такъв какъвто го знаеше през последните пет години, щеше завинаги да се промени. Никога повече нямаше да бъде ученик в професионалната гимназия „Стар пойнт 7“ — училище, подготвящо кадри за Звездния флот на Земния съюз. Алекс постави внимателно ръка на дросела и леко ускори при издигането. Извърши маневрата Имелман, след което се спусна в спирала. Последва боен завой с максималното за совалката претоварване, а сетне отново набра височина и се стрелна в пикиране. Той изпълни всички тези маневри с абсолютна лекота и финес. Алекс познаваше кокпита по-добре от дланта на ръката си и бе свикнал да усеща поведението на совалката както движението на собственото си тяло.

Учебната година отдавна приключи, изпитите преминаха, както и абитуриентския му бал тук в Ротария — многомилionen град, намиращ се на гъсто населената планета Сердика. И все пак, Алекс толкова обичаше да пилотира, че помоли учителя си да му позволява през лятото да идва на учебното летище и да лети със совалката. Тъй като притежаваше феноменален пилотски талант, учителят нямаше как да му откаже. Но сега щеше да е за последно. Днес излизаха разпределенията, а след два дни Алекс трябваше да напусне планетата Сердика и да замине във все още неизвестна за него посока.

— Кула до „Учебна совалка 7“. Времето ви изтече, моля приземете се на писта номер едно!

— Разбрано, Кула! — отговори с ясен глас Алекс. Наклони лоста за управление и извърши безпогрешно захождане към пистата. Сетне се снижи под перфектен ъгъл и с най-добрата скорост, която можеше

да се очаква. Корпусът на совалката едва доловимо се разклати, когато колелата леко допряха пистата.

— Е, това беше! — каза си Алекс, докато сваляше каската. Люкът над него се издигна и автоматичните стъпенки се спуснаха. Както винаги обаче, вместо да ползва стъпенките с един скок се озова на крилото, а с втория вече беше на пистата.

— Чудесно пилотиране, Алекс! — каза високият възрастен мъж, който се доближи до него. — Не вярвах, че ще го кажа, но се справи по-добре, отколкото на дипломния си полет.

— Благодаря, господин Гейл.

— Разбра ли къде те пращат?

— Не. Проверих, преди да излятя, разпределенията още не бяха излезли.

— Пожелавам ти успех и късмет, момчето ми.

— Благодаря, господин Гейл, винаги ще си спомням, че вие ми дадохте основата.

Двамата се прегърнаха и Алекс излезе от хангара. Слънцето се спускаше ниско зад хоризонта и обливаше сградата на старото му училище със златисторозовата си светлина. Ускори крачката, защото имаше среща.

Александър Стаматов беше роден преди осемнадесет години на планетата Сара в звездна система Омега 4, но когато стана на десет заедно с майка си Мария се преместиха на планетата Сердика — част от звездна система Гама 358. Мечтаеше да стане пилот на космически изтребител, също като своя баща на млади години.

След десет минути достигна двора на училището. Седна на една пейка и зачака. Скоро към него се присъедини Закъри Горан. Алекс беше висок на ръст, със заресана надолу кестенява коса и кафяви очи. Не много хилав, но и не много силен. Зак беше малко по-нисък от него, но много по-едър, чернокос, с тъмни очи и широка челюст. Прическата му — канадска ливада във войнишки стил. Закъри също искаше да служи във флота, но за разлика от Александър, се стремеше да стане космически пехотинец. Ето защо много повече залагаше на физическите упражнения и издръжливостта. Зак седна до Алекс на пейката в двора на училището с изглед към пистата. Сега всичко беше тихо и спокойно. По време на учебната година дворът и сградата на училището гъмжаха от ученици, а на пистата непрекъснато излитаха и

кацаха учебни совалки. Сега обаче спокойствието бе нарушавано единствено от крясъка на ято птици високо в небето.

— Всеки момент ще излязат резултатите от класирането — каза Зак. Обикновено звучеше мъжкарски самоуверено, но сега дори в неговия глас се долавяше нотка на несигурност. Съдбата им щеше да се реши от това къде щяха да бъдат разпределени. Можеше да попаднат в някой забутан край на Земния съюз, където да умрат от скука или пък да се озоват на място в близост до пограничния район с „Тъмния сектор“, където винаги се случваха вълнуващи неща.

— Мисля, че е време да проверя — каза Зак и извади старфона си. Старфоните представляваха невероятни устройства, навлезли дълбоко в бита на хората през двадесет и трети век. С тяхна помощ можеше да се провежда разговор навсякъде в обитаемия космос, а освен това имаха връзка със старнет — космическата компютърна мрежа.

Докато говореше, Зак влезе в профила си в социалната мрежа Спейсбук, и провери страницата на Звездния флот. Там се качваха класиранията на новите кандидати за учебната 2238/2239 година.

— Еха! — извика той и въодушевено скочи на крака.

— Къде си?! — попита Алекс, също нетърпелив да разбере.

— Седми флот, ще бъде част от звездните пехотинци на кръстосвача „Перперикон“!

— Супер яко! — отговори Александър, който искрено се радваше за приятеля си. Това беше един от най-добрите варианти. Шести и Седми флот на Земния съюз, както и Четвърти флот на мараите — извънземна цивилизация в съюз с хората — патрулираха в пограничната зона на Тъмния сектор.

Тъмният сектор беше владение на аркусианците — по името на родната им планета Аркус. Те представляваха войнствена и хищническа раса, водила в миналото най-тежката война в историята на човешката и марайската цивилизации.

Зак се чувстваше особено щастлив и заради назначението си на кръстосвача „Перперикон“. Този кораб не само, че се славеше като един от малкото оцелели от времето на Голямата война с аркусианците, но също така взимаше редовно участие във важни мисии в пограничната зона, за които Зак и Алекс бяха чели и слушали много.

— Е, поздравления! — каза най-накрая Алекс. — Това назначение го дължиш на упоритата си работа и на чудесните резултати, които винаги даваш. Да видим сега къде са ме набутали мен — и започна да се логва в собствения си акаунт.

— Ти също си един от най-добрите пилоти на випуска, би трябвало...

— Не може да бъде! — извика Алекс.

— Къде?

— Седми флот, кръстосвача „Перперикон“!

— Това е супер, братле, ще сме заедно! — извика Зак и подаде ръка за поздрав, но приятелят му не изглеждаше съвсем въодушевен.

— Какво има? — бъдещият звезден пехотинец не разбираше защо най-добрия му приятел не се радваше. Назначението беше прекрасно, а и щяха да са заедно.

— Баща ми... — промълви Алекс. — Знаеш, че той *командва* Седми флот!

— А да...

— Сега не само, че не съм сигурен дали заслужавам мястото или баща ми ме е изтеглил, за да съм му под око, ами и никога няма да мога да избягам от сянката му. Винаги ще ме сравняват с великия Юлиян Стаматов.

Опасенията на младия Александър никак не бяха безпочвени. Адмирал Стаматов беше най-знаменитият човек във вселената. Точно преди осемнадесет години, в деня, когато Александър се раждаше, в бомбоубежище на планетата Сара, се състоя най-важната битка в историята на човечеството. Космическата флота на аркусианците заплашваше да достигне Земята — родният дом на човешката цивилизация. До този момент хората воюваха, но постепенно губеха планета след планета, звезда след звезда. Виждайки, че вече няма на къде да отстъпват, тогавашното човешко правителство реши да хвърли всичките си сили в една последна решаваща битка. Координирайки се с мараите, хората се надяваха с един решителен удар да извадят от строя нападателната сила на аркусианците. Хората и мараите мобилизираха всичките си налични космически кораби формирайки гигантска флотилия. Командир на тази сила беше именно Юлиян Стаматов. Не би било преувеличено ако кажем, че съдбата на хората и мараите лежеше на плещите на този човек. Той беше на път да изиграе

една игра, и ако ходовете му се окажеха погрешни, двете раси щяха да изчезнат от лицето на вселената. Битката, станала известна като „Орионският сблъсък“, най-голямата в познатата история, се оказа победоносна за предвожданият от тридесет и шест годишният адмирал Стаматов флот. Тази битка доведе до обрат във войната и последвала контраатака на хората и мараите. Те успяха да си възвърнат загубените планети и да унищожат голяма част от силите на аркусианците.

— Виж — каза Зак, — погледни го от добрата страна! Все пак поне няма да си на един и същи кораб с баща си.

Адмирал Стаматов, сега петдесет и четири годишен, бе отказал да се занимава с политика след края на войната, оставайки на активна служба във флота. На него беше поверено командването на изключително важния Седми флот, който пазеше пограничната зона с Тъмния сектор. Той беше капитан на флагманския кораб „Мадара“. Това представляваше лека утеха за Александър, който страшно много обичаше и уважаваше баща си, но това, което желаше беше да създаде своите подвизи самостоятелно. Не искаше всички да го смятат за мамино синче и за „сина на големия шеф“.

Зак, който междувременно възвърна типичната си самоувереност стана от пейката и, потупвайки приятеля си по рамото, каза:

— Виж, братле, трябва да се радваш за това назначение. На „Перперикон“ ще имаме възможността да покажем наистина на какво сме способни — там попадат най-добрите.

— Знам, но...

— Тръгнал си да се сдухваш заради баща си. Той дори няма да е на същия кораб! В крайна сметка хората ще те оценяват спрямо това, което правиш!

— Надявам се...

— Нали няма да забравиш за прощалния купон тази вечер? Ще бъде епично! — след тези думи Зак си тръгна, защото наистина имаше много работа във връзка с предстоящия купон на вилата на родителите си извън града. Все пак имаше толкова много бира, която трябваше да бъде занесена до там.

Купонът, както Зак се изрази, беше наистина епичен. Той покани почти цялото училище. Вилата на родителите му се издигаше на три

етажа, а в двора имаше и басейн. За Александър обаче предстоеше още едно мъчително изживяване. Щяха да се разделят с приятелката му Мила. Тя получи назначение на другия край на галактиката, а двамата си бяха казали, че няма смисъл в поддържането на връзка от разстояние.

— Утре заминавам и сигурно няма да се видим с години... — промълви Мила. Двамата бяха излезли на терасата и лунната светлина се отразяваше в пепеляворусата ѝ коса.

— Да, ще ми липсваш... — отговори Алекс и силно я прегърна. Скоро Мила си тръгна от купона, беше прекалено тъжна, за да се забавлява. Александър остана сам на терасата, взирайки се в светлините на града, намиращ се в низината. В този момент се появи отново Зак, който тъкмо беше приключил с демонстрацията си на това колко момичета може да носи едновременно.

— Виждам, че пак са ти потънали гемиите.

— Да разделихме се с Мила. Беше неизбежно.

— Виж, разбирам те, но на мен ми е много по-тежко! Аз трябва да се разделя с целия мажоретен състав. — Тук и двамата се засмяха. След това Алекс каза:

— Знаеш ли, ще ми липсва още нещо — въртенето!

— Да — въздъхна Зак.

Двамата бяха спинъри — хобито им беше да въртят огнени уреди. Александър въртеше пой — двойка вериги със закачена накрая огнена глава, а Закъри въртеше стаф — тояга с два горящи края. Знаеха, че на борда на кръстосвача „Перперикон“ няма да им бъде позволено да въртят огън, което означаваше, че щяха да са лишени от любимото си хоби поне една година, до първата им ваканция. Напоиха уредите си с газ и започнаха да въртят на двора пред басейна. Огънят се отразяваше в огледалната водна повърхност и създаваше още по-красива картина. Всички на двора ги наблюдаваха, а хората в къщата започнаха да се редят по прозорците и терасите, за да могат да виждат. Докато се намираще сред фучащите пламъци Алекс остана за момент сам със себе си. Едва сега си даде сметка, че съвсем скоро всичко щеше да се промени. Напускаше света, в който бе израснал. Скоро щеше да попадне на място, където не познава никого, освен Зак, трябваше да изгради живота си наново. Поят му угасна и ръкоплясканията на хората го върнаха към действителността.

Три дни по-късно Алекс и Зак се намираха в секцията „отпътуващи“ на космодрума в град Ротария. Те се движеха заедно със своите родители през претъпкания салон. Майката на Александър, Мария, беше леко притеснена, че синът и е попаднал в Седми флот.

— Не си мисли, че баща ти има пръст в това! — казваше му тя. — Истината е, че с баща ти много повече бихме се радвали, ако те бяха разпределили някъде другаде. Пограничният район е опасно място и баща ти го знае най-добре. Сега ще трябва да ви мисля и двамата.

Това беше лека утеха за Алекс. Родителите му не желаеха да се намира в близост до пограничния сектор, значи най-вероятно баща му наистина не беше замесен в избора на местоназначението му. Междувременно Зак преживяваше истинска агония. Движеше се заедно със своите родители. Баща му — едър и силен като него, крачеше тежко, без да казва нищо, но майка му — ниска и слаба женица — не спираше да му напомня за нещата, които не бива да забравя докато живее сам.

На лицето на Зак беше изписано нещо средно между срам и отегчение, докато майка му не спираше да нарежда на висок глас:

— Нали няма да забравиш да си миеш зъбите? Много е важно!

— Не, мамо... — отговаряше монотонно той.

— След тренировка не забравяй да се преоблечеш бързо. Ако останеш потен, лесно ще настинеш!

— Да, мамо...

— И да се храниш добре!

За щастие двамата приятели скоро се качиха на военния транспортен кораб от клас TS-7. Корабите от този клас бяха масивни, с мощни двигатели и подсилена броня. За разлика от цивилните кораби, оцветени по всевъзможен начин, военните се отличаваха със своята светлосива окраска и обозначителни надписи. Дватамата се настаниха в пасажерския отсек. Полетът щеше да трае само няколко часа. Корабите от клас TS-7 развиваха четвърта светлинна скорост, което ги правеше добри за полети до близко намиращи се звездни системи.

Транспортен кораб TS-7 на Седми флот

След около два часа полет те наближиха планетата Скайла, намираща се в звездна система Сигма 4865. За разлика от Сердика, Скайла не беше приветлива, нито гъсто населена. Характеризираше се със скалиста и пуста повърхност, лишена от естествена атмосфера и живот. Намиращите се на повърхността военни бази и мини за добив на полезни изкопаеми се подсигуряваха с изкуствена атмосфера чрез масивни прозрачни куполи, които ги покриваха напълно.

Транспортният кораб кацнаха в една от тези бази, използвана като разпределителен център. За да могат да кацнат, в купола се отвори временен вход, който автоматично се запечата, след като корабът премина през него. Скоро двамата се озоваха в грамадно помещение, подобно на хангар. Там имаше още много младежи на техните години, на които им предстоеше да започнат кариера в космическия флот. Те още не знаеха какво предстои и се оглеждаха объркано, докато най-сетне на нещо като метална рампа се качи един майор. Беше сравнително нисък, но за сметка на това имаше суров вид.

— Здравейте, новобранци. Аз съм майор Мартин Зафиров! — Мощният глас сякаш разсече въздуха в хангара и резонира в металните му стени. — Искам да ви поздравя с добрия избор да се посветите на кариера във флота. Повечето ваши връстници вероятно са избрали по-

безопасни и комфортни специалности като маркетинг, графичен дизайн, право, счетоводно дело и други подобни. — При произнасянето на последните думи в гласа на майора се четеше едва доловима насмешка. — Вие обаче сте избрали най-благородната професия — да браните човечеството. — Тук майор Зафиров направи драматична пауза, последвана от колебливи аплодисменти.

— В миналото — продължи вдъхновената си реч той — ролята на война е била поставяна под въпрос. Това е така, защото в миналото хората са воювали едни срещу други. Човешкото оръжие е убивало други хора, а това не е гот — тук отново направи пауза и си пое дъх.

— Сега обаче нещата не стоят по този начин. Земният съюз обединява всички човешки колонии и ролята на флота е да брани човечеството и неговите съюзници. За разлика от войните от миналото, вие няма да изпитвате угризения да използвате оръжието си, защото то ще поразява аркусианците, а само мъртвият аркусианец е добър аркусианец, нали така?! — в отговор слисаната тълпа новобранци отговори с неясно мънкане.

— Искам да чуя „ДА, СЪР“! — изкомандва Зафиров.

— ДА, СЪР!!! — изкресяха всички в един глас.

— Така, сега ще заминете от тази база за Седми флот. С някои от вас може би ще се видим, защото аз отговарям за обучението на пехотинците от кръстосвача „Перперикон“...

— О, боже... — затюхка се Зак и закри очите си с ръка.

След кратката, но мотивираща реч на майор Зафиров, курсантите трябваше да бъдат разпределени към съответните транспортни кораби. Всички, които бяха за кръстосвача „Перперикон“ например, бяха в един общ транспортен кораб. Седми флот се стоеше от общо шест тежки кръстосвача (сред които флагманският „Мадара“ и корабът „Перперикон“ на който бяха разпределени нашите герои), дванадесет разрушителя и множество други по-малки кораби, някои от които имаха и цивилно предназначение, като например „Оазисът“ — интересен кораб, представляващ същински летящ парк. Използваше се от много хора като място за отдих, а също така там се намираше и ректората, мястото, където кадетите от целия флот провеждаха теоретичната си подготовка. Кръстосвачите, освен със собственото си

тежко въоръжение също така разполагаха с по няколко ескадрили от космически изстребители, които представляваха главната ударна мощ на флота. Те бяха и мечтата на Александър, той нямаше търпение да дойде моментът, в който ще седне в кабината на някой от тях.

Местата в транспортния кораб бяха разпределени подобно на тези във влак. Имаше малки купета, в които се събираха по шестима. Тъй като местата бяха почти винаги повече отколкото пътниците, купетата рядко се пълниха с максималния им капацитет. Александър и Закъри естествено седнаха заедно. Те все още не се бяха запознали с никого от бъдещите си колеги. Скоро вратата се отвори. Две момичета плахо надникнаха и едната от двете попита:

— Свободно ли е?

Толкова беше хубаво, че звездният флот позволяваше носенето на цивилни дрехи извън работно време, помисли си Алекс.

— Аха, разбира се — отговори Зак. Дори той звучеше леко смутено.

Момичетата засенчваха по хубост целия мажорен състав, за който Зак толкова тъгуваше. Те се запознаха. Едното момиче се представи като Мегън Паркър. Тя имаше стройна фигура и дълга къдрава руса коса, която се спускаше на букли по раменете. Беше с лек грим, розово червило и маникюр. Очите ѝ бяха сини и носеше големи кръгли обеци, които подчертаваха къдриците ѝ. Облеклото ѝ се състоеше от розово потниче, тъмносини дънки и черни ботуши, каквито бяха на мода в момента. Другото момиче се казваше Габриела Каменова. Косата ѝ беше тъмнокестенява и леко начупена, вързана на конска опашка. Имаше кафяви очи и почти незабележим грим. Носеше съвсем малки обеци, синьо потниче и черна къса поличка, която разкриваше красивите ѝ крака. От пръв поглед си личеше, че Мегън беше момиче, което много държи на личната си популярност и беше свикнала да се държи като звезда. Характерните отсечени черти на лицето на Габриела говореха за това, че тя е волева личност със склонност към лидерство.

— Нещо ми подсказва, че вие, момичета, не сте влезли в пехотата — пошегува се Алекс.

— Хей — възнегодува Зак.

— Така е. Ние сме пилоти — отговори с усмивка Мегън.

— Много искам да стана пилот на изстребител! — каза Габриела с блясък в очите.

— Аз също — добави Алекс.

— Ами ти? — поинтересува се Зак поглеждайки към Мегън.

— Аз искам да стана пилот от мостик екипа. — Екипът на мостика, още наричан капитански екип, се състоеше от хората, които управляваха кораба. В една смяна на голям кораб от класа на кръстосвачите или разрушителите се включваха двама пилоти, дежурен инженер, офицер по сигурността, отговарящ за оръжейните системи и вътрешната сигурност, и командващ офицер, който можеше да е капитанът на кораба или някой от преките му заместници. Към висшия команден състав се числеше и главният инженер, макар че единствено той не се намираше на мостика, а в машинното отделение.

— Значи ти обичаш да движиш големи неща — заключи Зак подхилвайки се.

— Наистина предпочитам корабите пред тесните кабинни на изстребителите — отговори Мегън, игнорирайки просташката шега.

Четиримата продължиха да си говорят. Оказа се, че двете момичета също са учили заедно в гимназията и са израснали не къде да е, а на Земята. Това беше много интересно, тъй като Александър и Зак никога не бяха посещавали лоното на човешката цивилизация.

За момент Александър погледна през люка на купето, където се виждаше безкрайния и загадъчен космос. Преди да замине се притесняваше, че старото училище и приятелите ще му липсват, както и всичко, с което беше свикнал и обичаше. Но сега, едва няколко часа след началото на новия си живот, той се чувстваше щастлив. Нещо му подсказваше, че предстои да се запознае със страхотни хора и да преживее незабравими моменти.

ГЛАВА 2

ЛИЦЕТО НА СМЪРТТА

Малката флотилия от осем транспортни кораба навлезе в пограничната зона. Командир на целия конвой беше капитан Франк Рендън. Той стоеше на мостика на водещия кораб и тъкмо разглеждаше стената си в Спейсбук, когато офицерът по сигурността извика напрегнато:

— Сър, сензорите ни показват малка формация от около двадесет леки съда, които са се насочили към нас със седма светлинна скорост! Очаквано време до пристигането им три минути.

След тези думи капитанът скочи на крака:

— Опитайте се да се свържете с тях!

— Не отговарят, сър! Да обявя ли бойна готовност за целия конвой? — попита офицерът по сигурността.

— Да! Пълна бойна готовност! Нека корабите да преминат в защитна формация! Най-вероятно това са аркусиански пирати, които ни мислят за търговски кораби. Само че този път ще ударят на камък!

Няколко минути по-късно, опасенията им се потвърдиха и ескадрилата от леки щурмови аркусиански кораби връхлетя конвоя. Транспортните кораби ги посрещнаха с мощен залп на своите плазмени оръдия. Подобно на някогашните артилерийски оръдия, плазмените действияха на същия принцип, но зарядът, който се освобождаваше от гилзата представляваше нагорещена плазма с изключителна пробивна мощ. След изстрел големите гилзи се изхвърляха автоматично от оръдието и димящи отлитаха в празното пространство. Аркусианците започнаха атаката си с избягващи маневри така, че да бъдат по-трудни за уцелване, но въпреки това къс нагорещена плазма удари фронтално един от корабите. Мигом космическият апарат се разцепи на две, след което последва вторична експлозия, която го раздробиха на безброй частици. Няколко секунди след като флотските кораби откриха огън, аркусианците вече достигнаха обсега, при който можеха да освободят своите

самонасочващи се ракети. Всеки един аркусиански кораб изстреля по пет ракети, които се насочиха към транспортните кораби. Военните съдове имаха на въоръжение леки, ултрабързи лазери, чието предназначение беше да поразяват ракетите на противника по време на полет. Тази система обаче не можеше да бъде сто процента ефективна. Въпреки че лазерите унищожиха около половината ракети, останалите попаднаха в целта.

Четиримата кадети седяха със затегнати колани в купето, както ги посъветваха по високоговорителя минута по-рано. Те се изненадаха, когато непринуденият им разговор беше прекъснат от остър сигнал за тревога. Всеки един от тях бе приел да служи във флота с идеята, че ще му се наложи да преживява напрегнати и рисковани ситуации, но никой не очакваше, че това ще стане още преди да са пристигнали. Като бъдещи офицери от космическия флот, това беше първият им шанс да покажат, че могат да запазят самообладание. И те го правеха. Дори Мегън, която на пръв поглед изглеждаше като момиче, което би се уплашило ако трябва да одраска перфектния си маникюр, всъщност проявяваше завидно спокойствие. Лицата и на четиримата излъчваха сериозност, но не и паника. Като бъдещ специалист по космически съдове от среден и висок клас Мегън каза:

— Бронята на транспортерите TS-7 е от последно поколение и може да издържи на множество попадения от аркусианските самонасочващи се ракети.

В този момент се чу оглушителен тътен последван от силно разтрисане. Осветлението за секунда угасна и после пак се включи.

Алекс не чуваше нищо, защото ушите му бяха заглъхнали от силния взрив. С леко пиццене слухът му бавно започна да се възвръща. Последваха още няколко мощни експлозии, но те сякаш бяха малко по-слаби от първата. Четиримата продължаваха да се опитват да запазят спокойствие, но физиономията им ставаха все по-тревожни. Секунди след взривовете в купето започна да мирише на дим.

Аркусианските ракети всъщност успяха да поразят оръдейните куполи на транспортния кораб, в който се намираха кадетите. След като оръжията бяха извадени от строя, два щурмови кораба на аркусианците направиха захождаща маневра, при което се доближиха до горната част на транспортера. Те целяха да кацнат върху покрива му и да се скачат с него. Останалите флотски кораби не можеха да

направят нищо, тъй като имаше сериозен риск да уцелят не когото трябва. Двата щурмови кораба се допряха до корпуса на транспортера и впиха специални клинове, с чиято помощ се закрепиха здраво. След това от долната им част се спусна устройство подобно на свредел, което имаше за цел да пробие корпуса и да открие път на аркусианците за абордаж.

— Какво е това стържене?! — попита уплашено Габриела. За момент и четиримата си мислеха, че кораба се разцепва, но никой не смееше да го изрече. Изведнъж Зак каза:

— Според мен се опитват да пробият корпуса! — още докато произнасяше тези думи, в коридора покрай вратата на купето в бегом изтрополя взвод тежковъоръжени пехотинци. — Виждате ли! — продължаваше Зак. — Обявили са вътрешна тревога за нахлуване на нашественици!

Сега вече останалите изглеждаха ужасени. Перспективата да се срещнат очи в очи с аркусианците никак не ги радваше. Някъде от задната част на коридора проехтя картечна стрелба, придружена от избухване на ръчни гранати. Алекс стоеше като вцепенен. Допреди малко мислеше за това как след години подготовка някога може би ще има шанса да влезе в битка с аркусианците, а ето че сега най-неочаквано се оказа на фронтовата линия.

— Алекс, трябва да им помогнем! — извика възбудено Зак.

— Какво?!

— Трябва да си намерим оръжия и да помогнем на пехотинците! Ако аркусианците успеят да превземат кораба, с нас е свършено! — макар че Алекс не се чувстваше в свои води що се отнася до престрелки и ръкопашен бой, в случая нямаше друг избор.

— Хайде — отвърна той и решително разкопча колана си.

— Нима отивате?! — попита удивено Мегън.

— Съжалявам, че ви оставяме, момичета, но ще е по-добре да се погрижим аркусианците да не стигнат до вас — за момент сякаш Мегън остана в потрес от ентусиазма и решителността на двете момчета.

— Знаеш ли, май е най-добре ние да се насочим към носа на кораба, така ще сме максимално далече от нашествениците! — предложи Габриела. И така четиримата се разделиха, като момичетата тръгнаха към носа на кораба, докато Зак и Алекс поеха в посока към

задната част, където се водеше битката. Скоро двамата преминаха безпрепятствено през пътническия отсек. Много от бъдещите кадети стояха свити и уплашени, без да смеят да си подадат носа от купетата. След това Алекс и Зак се озоваха в товарното отделение, където се водеше ожесточена битка. Те прибягваха ниско приведени, приближавайки все повече огневата линия. В затвореното като консервна кутия товарно отделение се чуваше оглушителния тътен от автоматична стрелба и свистенето на рикоширащи плазмени куршуми.

Десетина пехотинци от едната страна на товарното отделение водеха интензивна престрелка с аркусианските командоси, които бяха приблизително същия брой. Всички използваха за прикритие големите метални контейнери, разположени в складовото помещение. Зак и Алекс се промъкваха между контейнерите, докато в един момент се оказаха на мушката на прикриване се аркусианец, на около петнадесет метра от тях. Аркусианецът изстреля бърз откос, но за щастие момчетата успяха на свой ред да отскочат зад контейнера, чувайки блъскащите метала плазмени куршуми.

— Достигнахме периметъра! — заяви задъхан Зак.

— Добре, но нямаме оръжия.

— Трябва да продължим обхода си и да внимаваме да не попаднем в обсега на противника — Зак говореше така, сякаш има план. Все пак в училище се подготвяше именно за това. Макар тепърва да му предстоеше обучението като космически пехотинец, той вече имаше завидни тактически умения. Зак търсеше това, което всъщност се надяваше да не намери — трупове на убити войници от екипажа. Търсенето му обаче не продължи дълго. Скоро попаднаха на място, където една аркусианска ръчна граната беше експлодирала, разкъсвайки двама мъже. Гледката беше ужасяваща и шокира двете момчета, които до този момент не бяха ставали свидетели на истинско кръвопролитие, а точно сега не биваше да се паникьосват.

— Мамка му! — изруга Алекс, стисна очи и прехапа устни. Зак го хвана за раменете и го разтърси.

— Слушай ме! — изкомандва решително той. — Вземи едната карабина, нямаме време за лигавщини! — Зак се опита да овладее собственото си треперене. Следван от приятеля си той се спусна към оръжията, които лежаха близо едно до друго. Мястото беше открито и в обсега на аркусианците, но двамата останаха незабелязани в първия

момент. Алекс грабна едната карабина и бързо се скри зад близкия контейнер. Зак успя да вземе другата, а след това се приближи до обезобразените трупове и започна да търси резервните муниции. „Какво правиш, полудя ли?!“ — мислеше си Алекс, докато наблюдаваше как Зак пребърква убитите войници в дързък опит да намери пълнителите, стоейки напълно открит за вражеска стрелба. В момента, в който приключи, Зак хукна към контейнера. При рязкото си тръгване обаче се подхлъзна в локва кръв и се строполи. Карабината му издрънча и привлече вниманието на аркусианците. Зак рязко се изправи и хукна към прикритието, надбягвайки плазмените куршуми, които биеха точно зад него. С няколко мощни крачки той се озова зад контейнера при своя другар. Двамата бяха притиснали гърбове до металната повърхност и дишаха тежко. След няколко напрегнати секунди Зак се захвана да проверява дали оръжието му е заредено, а Алекс последва примера му. Това бяха стандартните за флота карабини М316А. Стреляха с плазмени патрони, които имаха много по-голяма разрушителна сила от вече почти неизползваемите метални куршуми. Отгоре на това бяха екипирани с подцевен гранатомет, чиито муниции притежаваха сериозна взривна мощ. За съжаление двамата не можеха да се възползват от тази екстра, тъй като нямаха в наличност такива гранати. Те размениха няколко бързи думи, за да координират действията си, след което Зак извика:

— Сега! — подавайки се от двете страни на контейнера, те откриха огън, но аркусианците, намиращи се срещу тях, бързо се ориентираха и прикриха. Алекс яростно натискаше спусъка, но виждаше как святкащите куршуми се губят в нищото между контейнерите, без да засягат нападателите.

— Да сменим прикритието! — извика Зак и двамата притичаха до съседен контейнер. Тактиката на Зак беше да сменят постоянно позицията си, за да не знае противника им къде са. Точно сега тя се оказа много мъдра, тъй като миг след това аркусианска граната се взриви зад старото им прикритие с оглушителен тътен. Взривът прокърна в затвореното пространство и ушите на Алекс отново заглъхнаха за секунди. Той усещаше само пулса, биещ в центъра на главата му. Двамата се подадоха иззад прикритието си и изстреляха още няколко откоса, без да постигнат резултат. Вече бяха изразходили по един пълнител.

— Трябва да ги заобиколим по фланга! — извика Зак.

Това беше рискована тактика. Те започнаха да заобикалят, опитвайки се да преминат незабелязани. Притичваха от прикритие към прикритие. На моменти аркусианците ги засичаха и те усещаха профучаването на плазмени куршуми на милиметри от себе си. Изведнъж, след поредния спринт, Зак и Алекс се озоваха странично на двама аркусиански командоси. Неприятелите стояха прикрити зад един контейнер и стреляха в друга посока. Инстинктивно, двете момчета откриха огън. Аркусианците се обърнаха към тях, но твърде късно — бяха покосени от десетки святкащи плазмени куршуми. Навсякъде се разхвърчаха парчета от броня и пръски кафява аркусианска кръв. Двамата командоси се свлякоха на земята с гърлен звук. Зак и Алекс продължаваха да натискат спусъците на вече празните оръжия с треперещи ръце, докато аркусианците лежаха безжизнени на пода. Този неочакван пробив в позицията на нашествениците ги накара да се прегрупират и да отстъпят към отвора в корпуса, откъдето бяха навлезли. Останалите войници от екипажа се окопитиха и светкавично преминаха в контраатака. Оттук нататък всичко приключи бързо — на групи оцелелите аркусианци се евакуираха на кораба си и се откъснаха от изнемогващия транспортер.

Зак и Алекс оглеждаха трупове на убитите аркусианци. Телата им бяха мускулести, жилави и масивни, а в главата можеха да се оприличат най-добре като... носорози. Страховито извит рог стърчеше над кокалестите вежди — натурално оръжие за сцепване на глави и разпаряне на търбуси. Но въпреки големите различия между тях и страховития външен вид на съществата, Алекс и Зак се почувстваха зле от факта, че са отнели живот.

— Май ще трябва да свикваме с това чувство... — промълви Зак. В този момент се разнесе звукът от силна експлозия и корабът злоецо се разтресе. Изглежда, след като не успяха да го превземат, аркусианците бяха решили да го унищожат. Мощната експлозия хвърли кораба в нестабилно състояние. Първоначално космическият съд тежко започна да се накланя на една страна, а после това прерасна в неконтролируемо въртене. Центробежната сила изтласка Алекс и Зак и те се стовариха с гръб в стената. Един недобре укрепен контейнер се откачи и полетя право към тях. С треперещи крака и последни сили двамата успяха да се изправят и да отскочат встрани преди контейнера

да се удари в стената, където се намираха допреди малко. И въпреки че се спасиха от тази непосредствена заплаха, нещата не изглеждаха никак добре. Корабът продължаваше да се върти около огромната си ос и да се накланя ту в една, ту в друга посока. За миг през ума на Алекс премина мисълта, че може би това е краят. Че сигурно корабът е станал неуправляем и всички са обречени да загинат, без да могат да сторят каквото и да било, за да се спасят. И точно в този момент въртенето започна плавно да се забавя. Скоро космическият апарат възстанови равновесното си положение. Алекс почувства огромно облекчение избърсвайки студената пот от челото си, сякаш току-що му бяха отменили смъртната присъда. Какво точно се бе случило никой все още не знаеше.

Командирът на пехотинците стоеше на входа на помещението:

— Сигурно си мислите, че сте големи герои, но от тактическа гледна точка постъпихте много безразсъдно!

— Но, сър — възрази Зак, — заобиколихме ги по фланга и така си осигурихме преимущество!

— Така е, момчето ми, но това е много отчаяна и рискована тактика. Аз и екипът ми бяхме заели сигурни позиции и не позволявахме на аркусианците да напредват. И тъй като разполагаме с цял кораб муниции, докато те само с тези, които носят в себе си, имахме тактическо преимущество — Зак нямаше какво да каже. — Имате още много да учите! А сега ми предайте карабините и отидете при останалите пасажери.

Двамата върнаха оръжието на командира и се насочиха към отсега на пасажерите. Там положението не изглеждаше добре. Силното завъртане на кораба беше причинило големи щети. Много от бъдещите кадети бяха пострадали от удар в стена или от летящи предмети. Тъй като на борда нямаше достатъчно медици, за да обслужат такъв голям брой пострадали, мнозина се превързваха един друг. Някои младежи с не толкова здрави нерви седяха и ридяха безпомощно по седалките в купетата. Зак и Алекс крачеха напред, прескачайки куфари и разпилени принадлежности по коридора, опитвайки се да намерят Мегън и Габриела. Двете момичета не бяха в купето.

— Сигурно се намират по-напред — предположи Зак и те продължиха към предната част на кораба. Докато се движеха Алекс се замисли, че не иска да види двете момичета, с които тъкмо се запозна в

подобно положение. Въпреки че се познаваха едва от час и половина, Мегън и Габриела, бяха първите му нови познати в бъдещия му живот и той ги почувства близки. Не искаше да ги види разплакани на пода в някое купе или пък с кървяща глава, уцелени от хвърчаща ножица.

Междувременно вече не се чуваха експлозии и стрелба. Явно битката беше приключила, но те не знаеха какво точно се случва. Скоро достигнаха до края на пасажерския отсек и не откриха двете момичета. По-напред беше само вратата на мостика.

— Дали е възможно...? — попита Зак, свивайки рамене. Двамата влязоха предпазливо на мостика, където първото, което им направи впечатление беше голямата дупка зееща в тавана. Мощно силово поле я държеше запечатана, но тя свидетелстваше за попадение на аркусианците, успяло да пробие корпуса. Разкъсани кабели висяха по периферията ѝ, а назъбените метални плочи на корпуса бяха извити и потрошени. Погледите им се спряха върху обгорелите трупове на мостик-екипа. Зарядът на ракетата беше преминал през корпуса, избухвайки вътре в кабината, убивайки всичко в нея. „Явно затова корабът изгуби контрол преди малко.“ — мислеше си Алекс, докато закриваше с ръка носа си, за да се предпази от лъхналата го остра воня на обгоряла плът и гума.

— ... координатите са приети, край! — се чу гласът на Мегън откъм предната част на мостика. Там на пилотските кресла стояха двете момичета.

— Какво се случи?! — попита Зак, след като двамата с Алекс се приближиха.

— Корабът беше уцелен в предната част, и за съжаление... мостик-екипът не оцеля... — каза Габриела, като потръпна при спомена за убитите от взрива хора.

— Тогава започнахме да се въртим значи — констатира Алекс.

— Да — продължи Габриела. — Ние с Мегън бяхме близо до мостика, защото искахме да сме възможно най-далеч от аркусианците. След като корабът изгуби контрол ние решихме, че нещо ужасно се е случило с пилотите и влязохме вътре. С огромни усилия успяхме да се доберем до пилотските места, тъй като корабът се въртеше и тресеше.

— Но все пак сте успели, и така спасихте всички ни! Благодаря ви! — поздрави ги Зак.

Нашите четирима приятели обаче скоро научиха, че не всички транспортни кораби от конвоя имаха тяхната щастлива участ. Слушайки радиочестотите, те разбраха за бедствие на борда на кораб номер четири.

— Опитай се да го покажеш на главния дисплей! — предложи Алекс.

— Не мога от тук, пробвай от пулта на офицера по сигурността! — отвърна Мегън. Алекс я послуша и отиде до съответния контролен пулт. След кратко разучаване на интерфейса успя да включи на дисплея картина от бедстващия кораб. Главният дисплей се намиреше най-отпред на мостика, така че целият екип да може да го вижда. Положението на четвърти кораб изглеждаше катастрофално. Секунда след като Алекс успя да получи картина от външните камери, четиримата станаха свидетели как машинният отсек на кораба експлодира. Последваха серия от последователни верижни експлозии, които го пропукаха и го разкъсаха на милиарди частици. Останалите кораби нямаше какво да направят, освен да предприемат маневри за отдалечаване, за да не пострадат от хвърчащите отломки. Мегън и Габриела, все още в шок, се окопитиха и сториха същото, отдалечавайки се от епицентъра на експлозията.

Всички оцелели кораби получиха команда от водача на конвоя да продължат с четвърта светлинна скорост към вече зададените координати. Докато пътуваха, четиримата не спираха да мислят за ужасната трагедия, която се разигра пред очите им минути по-рано. Този кораб беше пълен с кадети, също като тях. Стотици млади хора загубиха за миг живота си, и то напълно безсмислено. Най-лошото беше, че всичко това можеше да се повтори всеки един момент и следващите жертви можеха да са самите те.

За щастие останалата част от пътуването до срещата с кръстосвача „Перперикон“ мина без преमेждия. След като достигнаха до определените координати, от кръстосвача беше изстреляна малка совалка, която се скачи с кораба им. В нея имаше двама старши пилоти, които пристигнаха, за да поемат командването над кораба. Двамата пилоти стъпиха на мостика, придружавани от командира на охраната, с когото Алекс и Зак вече бяха разговаряли. Единият от двамата пилоти беше висок, добре сложен, с руса и късо подстригана коса. На лявата си буза имаше едва забележим белег. Името му,

написано върху униформата, беше Арвин Кант. Другият пилот беше малко по-нисък на ръст и леко пълен, но видимо здрав. Имаше тъмна къдрава коса и носеше очила. Той се казваше Гари Ламбърт. Двамата пилоти бяха облечени в бойни костюми, като от обозначителните знаци се виждаше, че са с ранг лейтенант.

— Добре, деца, свършихте чудесна работа, но сега е време да ни предоставите командването — заяви Арвин Кант с тон, недопускащ възражения. Момичетата веднага станаха от пилотските кресла и предоставиха управлението на двамата лейтенанти. Междувременно командирът на охраната им посочи вратата, с което ясно заяви, че е време да отидат при останалите пътници.

— Сър... можем ли да останем и да наблюдаваме? — попита с въодушевен глас Алекс. Лейтенант Кант, който вече беше седнал на пилотското кресло, се извърна назад и погледна и четиримата, които стояха един до друг в редица:

— Така и така сте дошли да се учите... — Шефът на охраната разбра намека и кимна с глава, след което отиде в отсека с пасажерите, където в този момент хората му помагаша с оказване на първа помощ на пострадалите.

На главния дисплей се появи образът на огромния кръстосвач „Перперикон“. Той имаше масивен вид и гигантски двигатели, можещи да го изстрелят с девета светлинна скорост, и беше обкичен с безкрайни редици оръдейни и ракетни установки, в пъти по-мощни от тези на транспортните кораби. Кръстосвач от този клас имаше над пет хиляди души екипаж, цял подвижен град.

— Както и предположихме. Автопилотът, естествено, е извън строя — отбеляза с раздразнение Гари Ламбърт. Гласът му беше неочаквано тънък и вибриращ. Арвин пък отново се обърна към четиримата младежи, все едно изнасяше нагледна лекция:

— Бойните глави на ракетите, които аркусианците използват, съдържат както експлозив, така и специални енергийно свръх заредени агенти, които с помощта на взрива създават силно електромагнитно поле. Така проектирано, оръжието вади от строя фината електроника. Ето защо автоматичните системи за скачане с док станцията например са ненадеждни в бойния флот. За това сме ние, пилотите — сякаш много доволен от току-що направеното заключение, лейтенант Кант се зае да насочва кораба в правилната посока. Скоро те достигнаха в

близост до корпуса на „Перперикон“, където се отвориха няколко намиращи се един зад друг автоматични шлюза. Пред погледите на намиращите се на мостика се разкри док станцията. Представляваше широк осветен тунел, през който корабът трябваше да премине. Имаше няколко надлъжни метални релси, на които съответстваха жлебове по корпуса на транспортера. При отсъствието на автоматизирана насочваща система, напасването им бе много прецизна работа, която щеше да се извърши от пилотите. Те съвсем бавно започнаха да навигират кораба. Основните двигатели бяха изключени, и в употреба влизаха само тръстерите за маневриране. Скоро носът на кораба се оказа вътре, но напасването не беше приключило:

— Компенсирай 3,6% отляво! — изкомандва Кант. Той изглеждаше спокоен и уверен, но колегата му стоеше напрегнат и целия изпотен, докато изпълняваше работата си. Изведнъж се чу грубо стържение и корабът тежко потръпна.

— По дяволите, Гари, казах ти 3,6%! Какви ги вършиш?!

— Мисля, че дойде малко повече!

— Е, деца, не беше от най-меките кацания, но е по-добре от нищо. Сега вече наистина може да се пригответе за слизание.

Четиримата напуснаха мостика и отново се озоваха в коридора на пасажерския отсек. Вратите за слизание тъкмо се бяха отворили и нашите герои успяха да станат свидетели на това как парамедици изнасят на носилки поставените в жълти чували трупове на загиналите в битката членове на екипажа. За момент четиримата останаха смутени и безмълвни. Въпреки всичко преживяно днес, скоро едва ли щяха да свикнат с такива гледки.

— Хайде, да идем да си съберем багажа от купето... — предложи накрая Зак с мрачен тон. Вървейки към вътрешността на пасажерския корпус, те се разминаваха с излизащите навън стресирани кадети. Мнозина бяха с превръзки или се подпираха един на друг поради получени травми по време на безконтролния полет на кораба. Вътре в купето също цареше пълен хаос. Вещите на четиримата бяха разпилени навсякъде. Куфарите, които те бяха оставили отворени сега се търкаляха изпразнени от съдържание. Отне им доста време докато сортират и подредят багажа си, за да могат най-сетне да напуснат транспортера и да стъпят на палубата на легендарния кръстосвач „Перперикон“. Заедно с останалите минаха по-малък коридор и се

озоваха в зала, много наподобяваща терминал на летище. Сега обаче терминалът „пристигащи“ повече напомняше на бежански лагер, с всичките ранени, на които им се оказваше незабавна лекарска помощ. Щеше да мине малко време преди някой да обърне внимание на четиримата и да ги насочи към квартирите, които щяха да бъдат техен дом за времето прекарано на борда на „Перперикон“. Това даде възможност на Александър да провери старфона си. Още докато кацаха, устройството попадна в обхват и прие кратко съобщение. Едва сега обаче Алекс намери време да го провери. Беше автоматично съобщение от компанията доставчик, че номер AJS — 080810 го е търсил. Баща му. Алекс се поколеба дали да се обади, но накрая все пак реши да го направи. След кратко набиране на дисплея на старфона се появи образа на баща му в реално време. Адмирал Юлиан Стаматов се намираше в този момент в кабинета си, облечен във флотската си униформа.

— Радвам се да те видя, Сашо! — каза той с неумело прикрито бащинско притеснение. — Веднага научих за атаката над конвоя, и в първия момент не знаехме кой точно кораб е взривен. За момент си помислих, най-лошото — при тези думи гласът на суровия войн потрепери.

— Добре съм, татко! — отговори с широка усмивка Алекс, опитвайки се да разсея притесненията на баща си.

— Сашо, сега вече си наясно за опасностите, на които се излагаш, постъпвайки във флота.

— Да, татко...

— Още не е късно да се откажеш! Трябва да знаеш, че аз и майка ти винаги ще се гордеем с теб независимо с какво се занимаваш. Гледам, че напоследък маркетингът е доста търсена специалност...

— Аз направих избора си, татко! — каза решително Алекс. — Винаги съм искал да бъда боен пилот!

— Разбирам... тогава само мога да ти пожелаая успех... и голяма доза късмет!

Сега вече Александър беше сигурен, че баща му няма нищо общо с приемането му в Седми флот. В останалите райони на Земния съюз цареше мир, спокойствие и благоденствие. За хората, и особено за младите, някогашната война с аркусианците беше вече просто една страница от учебник по история.

Но тук, в пограничната зона... войната никога не беше приключвала.

ГЛАВА 3

ПЪРВАТА ЛЕКЦИЯ

Адмирал Стаматов затвори старфона си с думите:

— Синът ми е същият глупак, какъвто бях аз на неговите години!
— намиращите се в просторния му кабинет висши офицери се разсмяха. Извън това, разговорът им беше повече от сериозен. Адмиралът се съвещаваше с най-висшия команден състав на Седми флот — това бяха командващите на другите пет големи кръстосвача, освен „Мадара“. Капитан на „Перперикон“ беше вицеадмирал Лао Ян. Възрастният азиатец имаше такава дълга и тънка прошарена брада, че ако не беше флотската униформа можеше спокойно да мине за монах от легендарния манастир Шаолин. Останалите бяха както следва: капитан на кръстосвача „Хелзинг“ беше контраадмирал Жерад Бове, на „Дунав“ — капитан Густав Емерсон, на „Еверест“ — капитан Теодор Златев и на „Ливингстън“ — капитан Джордж Пиърс.

— Днес беше един от най-ужасните дни в живота ми — започна контраадмирал Бове, — трябваше да подпиша всичките 157 известия за смъртта на младите кадети, които се очакваше да постъпят на обучение на борда на „Хелзинг“.

Кораб номер четири от конвоя не оцеля след битката и се взриви, като всички на борда му, повечето бъдещи кадети, загинаха. Това беше най-тежката загуба, която флотът преживя в последните десет години и стана причина за свикване на командния състав на Седми флот.

— Днес говорих с президента — каза адмирал Стаматов — той иска подробен доклад за степента на опасност в пограничния район.

След тези думи капитан Пиърс нервно вдигна ръце и каза:

— Ние от години им пишем доклади, че е необходимо подсилване на защитата на пограничния сектор. Би било чудесно, ако правителството на Земята се вслуша и ни прати подкрепления от още два кръстосвача и десетина разрушителя!

— Най-добре би било, ако направо изпратят още един постоянен флот в пограничния район — добави капитан Емерсон.

— Не се надявайте! — отсече адмирал Стаматов. — Правителството в момента се старее да намали бюджетния дефицит, орязвайки всякакви разходи, включително и за отбрана. Трябва да се радваме, че не са решили да намалят броя на корабите под наше командване.

— Няма какво да се оплакваме! — добави вицеадмирал Лао Ян. — Ние сме воини и трябва да изпълним задачата си с наличните ресурси. Въпросът, който стои пред нас е: колко е сериозна опасността? — при последните думи Ян приглади дългата си посивяла брада.

— Командирът на конвоя е на служба на „Еверест“ — започна капитан Златев — прочетох доклада му. Ако го сравним с докладите на командирите от нападенията през последните два месеца, можем да забележим специфичен почерк. Система.

— Какво е заключението ви? — попита адмиралът.

— Това не са пирати. Прекалено добре организирани са, използват стандартизирано въоръжение, и имат поведение на добре обучени професионалисти. И което е най-показателно, вместо да атакуват търговския флот, от който могат да извлекат печалба, през последните два месеца имаме три нападения само над военни конвои.

— Така е, пиратите избягват флота! — намеси се контраадмирал Бове. — Това, което наблюдаваме ми прилича повече на целенасочени набези върху снабдителните ни линии, и то от много добре въоръжена и обучена сила!

Адмирал Стаматов стана от мястото си, направи няколко крачки, и застана с лице към панорамния прозорец, гледащ към безграничния космос:

— По всичко личи, че най-лошите ми очаквания се сбъдват... — промълви той.

— Какво искате да кажете, адмирале? — попита капитан Пиърс.

— Преди половин година елитен отряд пилоти от екипажа на „Перперикон“ осъществи строго секретна разузнавателна мисия в тъмния сектор, дълбоко зад граничната плоскост — докато адмиралът казваше това, Лао Ян, който командваше „Перперикон“, отново поглади многозначително брадата си. — Резултатите — продължи Стаматов — ме накараха да направя тези обезпокоителни изводи. По всяка вероятност фракцията, ръководена от Гразър, е успяла да

погълне другите две големи аркусиански групировки. Ако това е вярно, сега Гразър реално е поел контрола на седемдесет процента от аркусианското пространство, заедно с неговите ресурси и армия.

С изключение на вицеадмирал Ян, останалите изглеждаха сякаш са ги полели със студен душ.

— Кой знае за това? — попита Бове.

— Президентът е уведомен веднага щом получихме доклада — каза адмирал Стаматов обръщайки се отново с лице към останалите си колеги — но тъй като информацията е несигурна, заповедите са да не се създава излишна паника.

— Сър, предлагам да променим разпоредбите за придвижване на снабдителните конвои. Нека да се движат минимум по осем съда, за да имат по-сигурна защита. Освен това е хубаво да преминем в повишена бойна готовност — предложи капитан Пиърс.

— Одобрявам предложението относно транспортерите и ще издам такава заповед до всички командири на Седми флот. Ще изпратя също така препоръка до командването на Шести флот и мараите да предприемат същото — отговори адмирала. — Що се отнася до повишената бойна готовност, тя е в разрез с желанието на президента да не се създава излишна паника. Нашите добре обучени екипажи би трябвало към момента да са достатъчно добре подготвени, за да реагират ако събитията го изискват! — последното изречение на адмирала прозвуча по-скоро като заповед, отколкото като констатация.

* * *

Александър влезе в новата си квартира и стовари куфарите си на пода, след което се тръшна на леглото. Кадетските квартири на борда на „Перперикон“ бяха самостоятелни, макар и не много просторни. Обзавеждането беше семпло, но имаше всичко необходимо, за да могат кадетите да се учат и живеят, без да изпитват никакви затруднения. Тъкмо когато Алекс започна да се унася, старфонът му иззвъня. Беше Габриела:

— Бързо ела в стаята на Мегън! Сериозно е! — Алекс веднага скочи от леглото и излезе навън. В коридора, вратата намираща се срещу неговата квартира се отвори и от там се показа Зак, очевидно и

той получил същото тревожно повикване. Стаята на Мегън се намираще малко по-надолу по коридора. Когато влязоха двете момчета видяха тяхната приятелка Мегън, седнала на леглото с лице скрито между двете ръце. Тя очевидно плачеше, а Габриела седеше до нея и се опитваше да я успокои.

— Изпадна в нервна криза — каза просто Габриела. В първия момент момчетата не знаеха какво да кажат.

— Аз не съм за тук... — изхлипа Мегън, — няма да се справя...
— Явно събитията от днес й бяха дошли в повече.

Зак подви коляно и застана близо до нея:

— Глупости, разбира се, че мястото ти е тук.

— Не е...

— Днес реагира страхотно — продължи той, — спаси целия кораб. Двете с Габриела постъпихте много смело, а твоите пилотски умения спасиха близо двеста човека от сигурна гибел!

— Мислиш ли? — продължаваше да хлипа Мегън.

— Да! Виж какво се случи с другия кораб!

Мегън сякаш се поуспокои и започна да говори по-отчетливо:

— Днес за малко не умряхме... не съм сигурна, че мога да живея така. Страх ме е...

— Всички ни е страх, но щом сме тук, значи сме най-добрите и можем да се справим с всичко! Сигурен съм, че и ти можеш да се справиш! — каза Зак с уверен, но мек тон. Четиримата приятели останаха още малко заедно докато Мегън се успокои, след което другите я оставиха да си почине. В коридора Алекс се обърна към Габриела:

— Ами ти добре ли си? — Габриела се усмихна горчиво и отговори:

— Все пак съм решила да ставам пилот на изстребител, би трябвало да съм подготвена за стресови ситуации.

Александър отново се прибра в стаята си, най-сетне сам. През главата му започнаха да хвърчат мисли, свързани с неговото собствено представяне до момента. Беше кадет от съвсем скоро, баща му беше легендарният Юлиан Стаматов. Той много силно искаше да се докаже, да бъде най-добрия, но за тези по-малко от двадесет и четири часа, в които беше кадет от флота му се струваше, че се представя по-зле в сравнение с неговите приятели. Когато аркусианците заплашваха да

превземат кораба, Зак беше този, който предложи да се включат в битката. Също така Зак изцяло ръководеше действията им по време на престрелката с аркусианците, заслугата беше изцяло негова. Момичетата пък спасиха целия кораб от гибел с адекватната си намеса, а той не беше в състояние да измисли дори едно свястно изречение, с което да успокои Мегън, та отново Зак свърши цялата работа. Да, той се представяше зле според собствените си изисквания.

Докато тези неудовлетворителни мисли прескачаха през главата му, Алекс за първи път използва чисто новият компютър в стаята си, за да провери няколко новинарски сайта в старнет. Компютърът представляваше широка около 20 инча плоскост, върху която можеха да се появяват триизмерни изображения, но за по-простите приложения, се ползваха двуизмерни картини, подобно на таблет. Алекс отвори браузъра и потърси новини за последните събития. Навсякъде имаше статии за нападението над конвоя и трагичната смърт на 180 души екипаж, от които 157 флотски кадети. Президентът беше обявил утрешния ден за траурен в целия Земен Съюз. Великият вожд на мараите също изразяваше съболезнованията си в официално обръщение. Алекс се почувства още по-потиснат от новините и се логна в Спейсбук. Разцъквайки попадна на профила на Мегън, която тъкмо си беше написала нов статус на стената:

„Няма да се предам!“ Алекс се усмихна и натисна бутона „Харесвам“ под съобщението.

* * *

На следващата сутрин Александър щеше да има лекция по Основи на бойното пилотиране в открития космос. В този клас щяха да са заедно с Габриела, докато другите му двама приятели, Зак и Мегън, имаха различни занятия. За разлика от практическите упражнения, които щяха да се състоят на борда на „Перперикон“, лекциите се провеждаха в ректората, който се намираше на Оазиса.

"Оазисът" космически кораб-град с цивилно и обучаващо предназначение

Александър и Габриела се засякоха в транспортната совалка, с която тръгваха от „Перперикон“ към мястото на лекцията им.

— Чувала ли си се с Мегън? — попита Алекс.

Двамата седнаха заедно. Цялото пасажерско отделение беше пълно с кадети в униформите на „Перперикон“. Те бяха сребристо сиви със сини елементи по раменете, яката, лактите и маншетите. При мъжките коленете също имаха декоративни сини наколенници, докато дамските униформи бяха със сини полички.

— Да, видях се с нея преди малко. Тя има лекция по Основи на навигацията на средни и тежки космически съдове. Изглеждаше ентусиазирана.

— Това е хубаво!

Совалката плавно се скачи с една от многобройните докинг станции на Оазиса. Този космически комплекс представляваше най-просто казано кръгла плоска платформа покрита с огромен, прозрачен похлупак представляващ енергийно поле. Вътре под похлупака имаше цяла изкуствено поддържана екосистема, гори, потоци, езера, поляни. Между тях имаше прокарани многобройни алеи. Оазисът можеше да се оприличи на подвижен парк. В периферната му част имаше множество места за отдих, барове, заведения, два шопинг мола и дори един средно голям увеселителен парк. В централната част се намиреше ректората — достолепно здание с блестяща фасада, изградена изцяло от метал и стъкло, което се издигаше високо почти докосвайки горната част на купола. Там се провеждаха лекциите на кадетите от целия флот. Около него бяха разположени още няколко по-

малки постройки, които представляваха лаборатории и научноизследователски центрове, тъй като към всеки един флот бяха прикрепени цивилни научни екипи, използващи обиколките на военните, за да събират научни познания за космоса. Там се намираше и контролният център, откъдето Оазиса се управляваше, подобно на другите космически кораби. Като площ и размер той превъзхождаше дори флагманския кораб „Мадара“, но като възможности беше доста по-ограничен. Двигателите му можеха да развият едва четвърта светлинна скорост и му липсваше сериозно въоръжение, затова беше по-уязвим за атаки. Ето защо Оазисът и други подобни на него цивилни кораби съпровождаха флота в рутинните му патрули, но станеше ли напечено бързо се евакуираха на безопасно разстояние.

Всички кадети слезоха от совалката и се прекачиха в малко влакче, което бързо потегли към ректората. По пътя кадетите с разширени очи се наслаждаваха на красивите природни картини, покрай които преминаваха. Габриела беше особено впечатлена от едно малко и спокойно езеро, където причудливи птици подобни на жерави извършваха синхронни акробатични номера, досущ като ескадрила самолети. В центъра на езерцето с грация се извисяваше мраморната статуя на някой легендарен адмирал, служейки като ос на спиралите, които съществата оформяха. Когато влакчето профуча покрай него, птиците за момент се стрелнаха в неговата посока, подредени една зад друга. „Сякаш за да видят новодошлите кадети“ — с усмивка забеляза Габриела.

— Хубаво е, че природата няма да ни липсва — коментира тя. — От един ден съм затворена между четири стени и вече започвах да се потискам.

Скоро влакчето достигна до дестинацията си. Кадетите слезоха и се качиха в обширен асансьор, който ги издигна точно в аулата, където щеше да се проведе тяхното първо занятие. Това, което направи впечатление на Алекс, когато за първи път прекрачи прага на аулата беше пъстротата, създавана от различните униформи. Кадетите от различните кръстосвачи бяха облечени в различни нюанси. Униформите на тези от Хелзинг бяха сребристо сиви, като Перпериконските, но с оранжеви елементи вместо сини. Тези от Дунав бяха отново сиви, но с лилави елементи, Мадара бяха облечени с черни

униформи и червени елементи, Еверест и Ливингстън бяха съответно черно със зелено, и черно с оранжево.

Алекс веднага забеляза, че различните цветове си стояха скупчени поотделно. Първокурсниците все още не се познаваха и всеки стоеше близо до хората, които чувстваше най-близки — тези от неговия кораб. Габриела се заговори с едно момиче на име Мария, с което се бяха запознали малко по-рано. Към тях скоро се присъединиха и други две момичета. Алекс от своя страна, който до този момент не се беше запознал с никого реши, че сега е моментът да навакса този пропуск. Той се обърна към най-близко намиращия се до него кадет.

— Здравсти, аз съм Алекс.

— Здравей, казвам се Джери!

— Какво ти е на главата? — Джерълд Хъгинс беше средно високо и слабо момче носещо масивни очила и рошава русолява коса, която се подаваше изпод бинтовата превръзка. Имаше вълн, но усмихнат поглед, което го правеше приветлив.

— Пострадах при атаката над конвоя, когато идвахме насам. Един куфар ме цапардоса!

— О... — Алекс съвсем беше забравил, че голяма част от кадетите пострадаха при атаката. Сам се учуди как можа да зададе такъв глупав въпрос. Но пък събеседникът му никак не изглеждаше засегнат.

— Един съученик от гимназията беше в кораба дето се взриви, така че смятам, че аз доста леко се отървах — продължи Джери.

— Съжалявам... — продума с видимо съчувствие Алекс. За момент си помисли какво би било, ако някой от приятелите му беше загинал при атаката.

— Аз и без това не го харесвах, беше задник! — отговори Джери равнодушно. — Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се — отговори Алекс.

— Това момиче, с което се движиш, Габриела... гаджета ли сте? — Алекс не очакваше такъв въпрос. Явно приятелката му вече беше успяла да привлече внимание. Погледна към нея. В този момент тя продължаваше да говори с новите си познати.

— Не, не сме гаджета, запознахме се в транспортния кораб на идване.

— Да, чух, че заедно с другата мацка, Мегън са успели да спасят целия кораб. Много смело от тяхна страна!

— Да, вярно е.

— А знаеш ли дали си има гадже? — попита отново Джери.

— Мисля, че не. В профила ѝ в спейсбук пише, че е необвързана.

— Чудесно! — каза Джери потривайки ръце, а мислено скрои план да поиска по-късно от Алекс приятелство в спейсбук и после чрез него да се добере до профила на Габриела.

— Харесваш ли я? — попита Алекс.

— О, да! За мен тя е идеалът за момиче — отговори Джери, докато не спираше да се взира към мястото, където Габриела говореше с останалите.

Алекс също неволно погледна натам. В този момент Габриела тъкмо се смееше с характерната си ослепителна усмивка. Тя грациозно отметна с ръка кестенявата си коса, която този ден беше пусната и разкриваше пълната си красота, разливайки се на меки вълни около шията и рамото ѝ. Погледите им продължиха надолу, следвайки извитите ѝ черти. По устав поличките трябваше да покриват коляното, но днес никой не спазваше това правило и Габриела не правеше изключение. Нейната поличка беше с поне три номера по-къса от позволеното.

— Ако искаш, мога да ви запозная — предложи Алекс правейки крачка към мястото, където момичетата разговаряха.

— Не, не, не, не, не!!! — възпротиви се Джери. — Не съм подготвен!

— За какво?!

— Ако сега се запозная с нея, няма да има какво да ѝ кажа и ще приличам на глупак. Освен това с тази превръзка изглеждам ужасно и ще направя лошо впечатление!

— Ама...

— Първото впечатление е най-важно! — продължаваше Джери. — Мисля да изчакам по-подходящ момент, за да се запозная с нея, но ти благодаря за предложението!

Алекс седна заедно с новия си приятел. Лектор бе капитан Джордж Пиърс, който командваше кръстосвача „Ливингстън“. Той беше четиридесет и осем годишен едър мъж с посивяла коса и твърд поглед.

— Здравейте, кадети! Трябва да започнем днешното първо занятие с едноминутно мълчание в памет на загиналите вчера младежи и екипаж на транспортния кораб, част от нападнатия конвой, идващ от сборния пункт на планетата Скайла — всички замълчаха. Алекс се огледа и едва сега забеляза, че сиво-оранжевите униформи са с около една четвърт по-малобройни в сравнение с останалите. Това беше така, защото унищожения кораб превозваше именно бъдещи кадети, които трябваше да постъпят на кръстосвача „Хелзинг“. Очакваше се другата седмица липсващите бройки да бъдат запълнени с кандидати разпределени на други места.

Лекцията започна. Високо над главите на кадетите се появи триизмерно холограмно изображение на изстребителя „MPSI Ягуар 7“ — Многоцелеви Космически Прихващач „Ягуар“ седем.

— Ягуар 7 въплъщава в себе си най-модерната технология на човечеството в областта на космическата отбрана — започна капитан Пиърс. — Ягуарите са основната ударна сила на флотските кръстосвачи, а името им от тяхната експлозивна маневреност, комбинирана със светкавично ускорение. Ягуар 7 има два мощни реактивни двигателя, които го изстрелват с девета светлинна скорост, въоръжени са с две 30-милиметрови плазмени оръдия и могат да носят набор от максимум 16 ракети с различно предназначение. MPSI Ягуар 7 е предназначен за водене на бой в открития космос и за поразяване на цели, намиращи се на орбитални платформи или планети с ниска атмосферна плътност. Модификацията Ягуар 7S позволява и навлизане в гъстите слоеве на атмосферата, каквато имат повечето обитаеми планети...

Докато слушаше лекцията, Александър не откъсваше поглед от проекцията на космическия изстребител, която се въртеше високо над тях. Това беше и причината той да е тук. Просто изгаряше от нетърпение да дойде момента, в който ще пилотира един от тези прихващачи.

По време на почивката Алекс остави за момент новия си другар Джери, който пък говореше в този момент с друг негов приятел на име Димитър. Двамата явно се познаваха от гимназията. Алекс реши да се възползва от възможността и да се запознае с хора от други кръстосвачи, тъй като щеше да има предостатъчно време, за да опознае колегите си от „Перперикон“. Той започна да обикаля, чудейки се към

кого да се присъедини. Доближи се до група от две момчета и едно момиче от кръстосвача Дунав. След като размени няколко общи приказки, той усети, че разговорът замира и се раздели с тях. Това обаче не го обезсърчи и той продължи да обикаля, считайки, че непременно трябва да завърже по-сериозен контакт с хора от друг кръстосвач. Изведнъж пред погледа му попадна групичка от две момчета и едно момче облечени в черно-червени униформи. Поточно вниманието му привлече едно от момчетата. Тя беше висока и стройна, с яркочервена искряща коса, светла кожа с лунички и кристалносини, леко игриво присвити очи. Алекс веднага я намери за изключително привлекателна, но с това се появи и притеснението да се запознае с нея и приятелите ѝ. В момента, в който се хвана, че се страхува дали ще направи добро впечатление, Алекс си каза, че заприличва на Джери. Затова смело се насочи към малката групичка и ги заговори:

— Здравсти, аз съм Алекс! Вие май сте от Мадара, а? — тримата изглеждаха дружелюбни и също се представиха. Момичето с червената коса се представи като Силвия Пламенова. Другото момиче, което беше с кафява коса и малко по-дребничка, но също много симпатична се представи като Беки Логън, а момчето се оказа нейния брат Бен Логън. Разговорът започна добре. Алекс се пошегува, че те са от „елитния отряд“ защото са от флагманския кораб „Мадара“. Хубавото беше, че и тримата се оказаха общителни и явно имаха желание също като него да опознаят колегите си и от други кораби. Стигна се и до темата за това кой от коя планета е:

— Аз съм от Сердика — каза Алекс. — Готино място е, но вече започва да се пренаселва, а и на места кварталите никак не се поддържат, особено улиците.

— Ние сме от Зебра 9 — отговори Беки. Това беше провинциална планета с добре развито селско стопанство. В умерения климатичен пояс се отглеждаха предимно зърнени култури, а в екватора и тропиците плодове, които после заминаваха за полюсите, където в обширни комплекси се замразяваха без разход на енергия и след това се изпращаха до други краища на Земния съюз.

— Родителите ни са много горди, че ни приеха като кадети във флота. Досега от семейството ни има само фермери — отбеляза Бен.

— Ами ти от къде си? — Алекс отправи въпроса си към Силвия.

— Аз не съм от никоя планета... — отговори многозначително тя.

— Сериозно?

— Родителите ми са изследователи. Родена съм на изследователския кораб „Джеронимо 270“. После обаче със семейството ми сме сменили много кораби и космически станции, а на планети рядко се задържахме, за повече от десетдневна почивка. Последните пет години живях на космическа станция „Дженезис 27“, която изследва пулсиращата звезда Аурея 5.

— Значи би трябвало да се чувстваш като у дома си на борда на „Мадара“? — заключи Алекс.

— Да, аз съм дете на космоса.

Докато говореха, към групата се приближи друго момче с униформа на Мадара. Той беше висок колкото Алекс, но малко по-едър, със заресана нагоре и леко щръкнала руса коса. Имаше широка челюст и самоуверена походка. Без да каже нищо, той се приближи, прегърна Силвия през кръста и я целуна страстно по устните. Когато двамата приключиха с целувката, която на Алекс му се стори цяла вечност, новодошлият поздрави небрежно, без да сваля ръката си от ханша на Силвия:

— Беки, Бен, как сте?

— Бива, Стийв, запознай се с Алекс, той е от „Перперикон“ — отговори Беки.

Стийв хвърли изпитателен поглед върху Алекс. Изобщо не изглеждаше дружелюбен. Сякаш отдалече беше надушил намеренията на Алекс по отношение на Силвия и това никак не му харесваше.

— Гледам, че имаш желание да запознаваш с хора от нашия кръстосвач. Да не би да обмисляш да подадеш молба за трансфер след края на първия семестър? Алекс се учуди от този странен въпрос. Последното, което искаше, беше да попадне на кораба на баща си. Все пак му беше любопитно защо Стийв си мисли, че той би искал подобно нещо за това отговори на въпроса с въпрос:

— Че защо да искам да се местя?

— Е... — тук Стийв сви рамене и направи лека пауза — все пак да си на борда на „Мадара“ е по-престижно, при нас са най-добрите! — последното изречение силно разгневи Алекс, който и без това не

хареса особено много Стийв. Той обаче успя да се овладее и да не даде видим изблик на гнева си.

— „Перперикон“ е кораб с много подвизи и е чест за всеки, който е приет да служи на борда му...

— Но не толкова голяма чест, колкото да служиш на „Мадара“! — продължи да упорства Стийв.

— Стига! — опита се да го скастри Силвия, но той не и обръщаше внимание.

Разговорът обаче беше дочут от минаващи наблизомомчета, облечени в черно-зелени униформи. Единият от тях, доста едър, се намеси:

— Така ли, спорите кой кораб е по-велик, „Мадара“ или „Перперикон“?! Само да ви светна, че последните две години военните игри на кадетите се печелят от кръстосвача „Еверест“. Така че приятели, най-добрите са при нас! — в този момент към разговора, заприличващ все повече на скандал, се присъединиха и кадети от другите кораби.

— Беше ми приятно! — каза Алекс обръщайки се към новите си познати, преди да си тръгне. Беки, Бен и Силвия му махнаха, а Стийв само го изгледа заплашително, докато си тръгваше.

ГЛАВА 4

ОГНЕН КЛУБ

След почивката на Алекс му беше трудно да се съсредоточи върху това, което говореше лектора. В душата му бушуваха противоречиви емоции. Чувстваше се зле от факта, че по някакъв начин стана причина за избухване на скандал между кадетите от различни кръстосвачи. Изглежда съществуваше съвсем обяснимо съревнование между тях. Това от своя страна събуждаше отборния и състезателен дух у Алекс. Нямаше търпение да сподели преживяното със Зак, който вероятно също щеше да се ентусиазира от идеята да помогнат „Перперикон“ да спечели игрите тази година. От друга страна Алекс се чувстваше страшно разочарован от факта, че Силвия си имаше гадже, и то точно Стийв. Тъкмо си беше помислил, че е открил най-страхотното момиче и надеждите му бяха разбити. Ужасно наистина — мислеше си той.

Когато последната лекция приключи старфона на Алекс извън, беше Зак:

— Хей, братле, слушай, тук сме с Мегън в едно много приятно заведение и пием коктейли. Ако искаш ела, пратил съм ти координатите, Габриела също ще дойде!

— Добре, идвам! — отговори той. Двамата с Габриела се видяха и заедно хванаха влакчето, което водеше към периферната част на „Оазиса“. Попаднаха на алея, която сякаш беше излязла от някой първокласен курорт. Различните барове и ресторанти бяха във всевъзможен стил и форма, в зависимост от въображението на техните собственици. Самата алея изглеждаше издържана в класически екзотичен стил с палми от двете страни на бордюра. За да бъде илюзията пълна се чуваше дори прибоя на изкуствените вълни в големия басейн, малко по-встрани от алеята.

Двамата с Габриела ходеха бавно и си приказваха за изминалия първи учебен ден. Алекс обаче не можеше да спре да мисли за

червенокосото момиче, с което се запозна по-рано днес. Силвия се беше загнездила здраво в съзнанието му.

Не след дълго, двамата откриха бара, в който се намираха техните приятели. Зак и Мегън седяха в едно сепаре, а Габриела и Алекс се присъединиха към тях. Сепарето беше на открито, с разпънат голям чадър над него. В средата на бара имаше сцена, на която свиреше някаква местна банда.

Зак започна да разказва за своята първа лекция по Принципи на оцеляването на необитаема планета. В един момент Алекс попита:

— При вас стана ли дума за военните игри в края на годината?

— О, да, само за това си говорим! — отговори Зак.

— Какви игри? — попита Мегън.

— Кадетите от всички кръстосвачи участват в общи военни игри. Дават им се различни предизвикателства, включително и директни отборни съревнования. Участват кадети от всички курсове. Накрая има финали с директни елиминации и един от кръстосвачите взема купата.

— Звучи забавно! — коментира Габриела. — Бих се радвала, ако дотогава съм напреднала достатъчно, за да вляза в отбора на изстребителите и да участвам в някоя симулирана космическа битка.

Изведнъж вниманието на четиримата беше привлечено от случващото се на сцената в средата на бара. На нея се качиха петима огнени артисти. Те бяха три момчета и две момичета. Момчетата въртяха пой, а момичетата — огнени ветрила. В първия момент Алекс и Зак много се зарадваха. Очевидно не бяха единствените с това увлечение в Седми флот, а и явно не съществуваше забрана, както те си мислеха. С напредване на изпълнението обаче, започнаха да се чувстват все по-разочаровани. Движенията на тримата с пой бяха елементарни и им липсваше синхрон. Момичетата пък също само размахваха ветрилата, без да покажат особени умения.

— Тези не са кой знае колко добри — коментира Габриела. Зак и Алекс я погледнаха учудени.

— Да не би и ти да въртиш? — попита Алекс.

— Да, и то много по-добре от тези! — отговори Габриела.

— Ние с Алекс също въртим, аз стаф, а той пой. И смея да твърдя, че също сме с класи над това тук.

Мегън също се намеси в разговора:

— Аз никога не съм въртяла, но много бих искала да се науча...

— Лесно е, ако полагаш редовни усилия, ние можем да те научим! — предложи Алекс.

— Все пак, искате ли да се запознаем с тях? — предложи Зак и останалите се съгласиха.

След шоуто спинърите подреждаха уредите си на поляната зад бара. Нашите приятели се насочиха към тях, за да ги заговорят. При вида им към тях се приближи най-високият и леко пълен спинър. Той имаше къса черна брада на катинарче и мазна пригладена коса:

— С нещо мога ли да ви помогна? Казвам се Бари Хонгъл и съм ръководителят на групата „Огнени Звезди“ — в самото говорене на Бари имаше нещо излишно помпозно и самодоволно. Това подразни Алекс от самото начало, но той реши, че може би си прави прибързани заключения, затова заговори съвсем любезно:

— Здравсти, аз съм Александър, а това са приятелите ми Зак, Мегън и Габриела. Понеже ние също сме спинъри...

— Без мен... — обади се Мегън.

— ... се питахме дали може да повъртим заедно, след като приключихте с шоуто си? Ние нямаме никакви огнени уреди, та се питах дали не можем да ползваме вашите?

— Съжалявам, но ще трябва да ви откажа! — заяви Бари.

— Но защо?! — намеси се в разговора Зак. В тона му се четеше възмущение. По принцип практикуващите огнени изкуства навсякъде в галактиката бяха винаги мили и отворени едни към други. Самият Зак десетки пъти бе давал на, често пъти непознати спинъри, да въртят стафа му. Ето защо отказът на Бари звучеше учудващ и враждебен.

— Защото — започна Бари — надявам се не сте забравили, че се намираме на космически кораб на Седми флот. Във флота е позволено да се практикуват огнени изкуства само, ако сте част от официално регистриран огнен клуб с разрешително за въртене на огън на борда на флотски кораби.

— И вие имате такова разрешително, така ли? — попита леко скептично Габриела.

— Да, „Огнени Звезди“ са официално регистриран огнен клуб. Съжалявам много, но ако позволим на непрофесионалисти да въртят нашите уреди, рискуваме да си загубим разрешителното...

— Че, кой ще разбере?! — възрази отново Зак.

— Остави! — каза Габриела и първа обърна гръб, следвана от Мегън. Зак и Алекс бяха почервенели от яд, но решиха да послушат момичетата и също си тръгнаха. Те избраха друго заведение и седнаха за по още едно питие.

— Ама че надменен пуяк! — гневеше се Зак. — Не можело да дадат уредите си на „непрофесионалисти“! Ама те са страшни, направо нямам думи, ние сме сто пъти по-добри от тях!

— Имам идея! — каза Алекс. В гласа му нямаше вече гняв, а прозираше ентузиазъм. — Щом не можем да въртим, без да членуваме в огнен клуб, значи просто трябва да станем част от такъв!

— Идеята ти не е лоша! — съгласи се Зак и в думите му също се появи нотка надежда.

— Аз пък бих се учила да въртя, ако има такъв клуб — намеси се Мегън. Алекс забеляза, че Габриела не отговори нищо, а само направи някаква странна гримаса при споменаването на идеята.

— Проблемът ще се реши още сега! — рече Зак и започна да се рови в старнет, използвайки старфона си. Скоро обаче погледът му посърна.

— Какво излезе? — попита Алекс, а Мегън също се беше надвесила над него. Само Габриела като че ли оставаше безразлична и отпи бавно от мартинито, което току-що ѝ донесоха.

— Явно „Огнени Звезди“ са единствения клуб в Седми флот — отговори Зак, след като безрезултатно презареди страницата няколко пъти.

— Отвратително! — каза Мегън. — Не бих имала нищо общо с тези.

— Пък и те не изглеждаха отворени за нови членове... — добави Зак.

— Не можем ли да си основем собствен клуб? — попита Алекс и въпросът му за момент хвърли всички в мълчание.

— Не знам, Алекс... това няма да е лесна работа — отговори Зак. Звучи сложно и ще е необходимо да му се посвети много време. А и не знам как ще можем да го съчетаем със задълженията си на кадети във флота. Алекс се намръщи. Задаваше си същите въпроси. Някой трябваше да ръководи и да се занимава с всички отговорности около управлението на този огнен клуб, а той и Зак не се чувстваха изобщо подготвени за такова нещо. В този момент Габриела се обади:

— Аз ръководех един огнен клуб в течение на три години, на Земята. Казваше се „Пламтящите цветя“. Имахме доста сериозни успехи, преди да...

— Значи ти можеш да оглавиш клуба ни! — възкликна Зак, сякаш току-що беше намерил ковчеже със съкровище.

— Има само един проблем... — отговори Габриела.

— Какъв? — попитаха другите трима в един глас.

— Заклех се никога повече да не се замесвам с огнени клубове — отговори Габриела. Останалите за момент замълчаха, защото не знаеха какво да отговорят. Явно беше, че въртенето на огън липсва на Габриела, колкото и на тях, ако не и повече, но тя беше преследвана от призраците на миналото.

— Защо? — попита най-сетне Мегън.

— Огненият клуб не е толкова яко нещо, колкото си мислите. Особено ако го ръководиш. Искях „Пламтящите цветя“ да преуспеят, и затова си скъсвах задника от работа. Наистина бяхме станали доста популярни, но не си заслужавахме усилието. Останалите от клуба не си мърдаха пръста. Освен това спореха с мен за всяко нещо. Не исках да се отказвам, защото бях много амбицирана, исках клуба да успее. Част от членовете на клуба виждаха това и ме подкрепяха, но като цяло не можех да избягам от усещането, че се хабя за група неблагодарници. Накрая се отказах и се зарекох да не се занимавам повече.

— О, хайде де, на нас можеш да ни имаш доверие, не сме никакви задници! — каза Зак, леко обиден от думите на Габриела.

— Освен това имаме желание да работим за този клуб. Просто имаме нужда от някой, който да ни организира, така че няма ти да вършиш всичко! — добави Алекс.

— А иначе няма да можеш да въртиш огън, докато не напуснеш флота, което може да означава до пенсия! — намеси се и Мегън.

Габриела ги изгледа продължително и Алекс усети, че ги преценява. Бяха добри като приятелска компания, но можеха ли да работят заедно? Щяха ли да я зачитат като лидер и авторитет?

— Нека го направим така — започна Габриела. — Можем да пробваме това с огнения клуб, но в края на този семестър ще преценя дали си заслужава. Ако нещата не вървят добре, ще се откажа.

— УРА! — извика Зак, за когото това означаваше „Да“. Той изобщо не подлагаше на съмнение това, че нещата ще вървят добре. —

Да поръчаме шампанско!

— Мисля, че пих достатъчно. Утре ни е първото практическо занятие по бойно пилотиране — възрази Габриела.

— Съгласна съм — добави Мегън, която на сутринта пък щеше за първи път да влезе в учебна командна зала на кръстосвач.

Младите кадети продължиха още малко да обсъждат бъдещия си огнен клуб, както и предстоящите им учебни дисциплини през този семестър.

Това, което не знаеха обаче беше, че Седми флот се бе доближил много повече от обичайното до граничната плоскост, която разделяше пространството на Земния съюз от това на аркусианците.

На другия ден Алекс се събуди с радостното чувство, че му предстои първия практически час по „Основи на Бойното пилотиране в открития космос“. Имаше навика да закусва пред компютъра, докато сърфира из старнет. Влезе в профила си в Спейсбук. Наред с другите съобщения имаше и следния призив: *„Натиснете «Харесвам», за да почетете паметта на 157-те загинали флотски кадети“*. Алекс игнорира това съобщение. Едва ли близките на загиналите искаха децата им да бъдат разнасяни из социалните мрежи.

Движейки се по коридора към залата за упражнение, Алекс се вля в потока кадети запътени към същото място. Засече се с Джери и двамата се заговориха:

— Виждам, че главата ти е по-добре — отбеляза Алекс. И действително превръзката беше изчезнала.

— Да, така е, раната беше само повърхностна.

На влизане в залата Джери се спря като замръзнал. Преди да разбере какво става, Алекс видя Габриела, която мина покрай тях и усмихвайки се поздрави, след което се отдалечи и седна на една от масите. Джери изпъшка:

— Леле, човек, колко е готина...

— Ако искаш да ви запозная? Сега вече не си с превръзка, няма от какво да се притесняваш.

— Не, не, не, има време! — отговори Джери и си седна на мястото. Алекс го последва. Намираха се в доста широка зала. Чиновете, на кадетите от „Перперикон“, заемаха една малка част от пространството. Часът щеше да се води от Командир Хари Кърт — сравнително нисък и леко оплешивяващ възрастен мъж, с изпито лице

излъчваше строгост, като на типичен воин. Кърт командваше ескадрилата от прихващачи на „Перперикон“ и беше ветеран от войната с аркусианците. Когато влезе, в залата се възцари мълчание.

— Кадети, в лекциите при Капитан Пиърс вече ви беше разяснено общото устройство на прихващача MPSI Ягуар 7 — след тези думи командирът натисна един бутон и в пода на залата се отвори скрита врата. През нея на подвижна платформа се издигна един истински изстребител Ягуар 7. Всички ахнаха от възхищение.

— За мое и ваше щастие обаче, вие няма да бъдете допуснати до това чудо на инженерната мисъл тази година.

Чуха се разочаровани възгласи от страна на кадетите.

— Тази машина — продължи Командир Кърт — е смъртоносна както за враговете, така и за тези, които са неопитни. Ето защо този семестър ще се учите на учебния „Хигрус 25“ — командирът натисна друг бутон. Ягуарът се скри там, откъдето беше дошъл, а на друга платформа пред погледите на кадетите се издигна учебният изстребител. По форма наподобяваше ягуара, но беше по-малък като размери. Личеше си, че не е с толкова мощни двигатели и здрава броня, а оръжията, с които разполагаше, бяха две слаби плазмени оръдия, с които кадетите само щяха да се упражняват да стрелят, но в реална битка биха били почти безполезни.

— Днес, както и в следващите упражнения обаче, няма да припарите дори до това малко зверче — продължи командирът, а от чиновете се чува отново въздишки на разочарование. Хигрусът на свой ред се скри. След това по продължение на стените на равни интервали се издигнаха двадесетина тренировъчни кабинни. Това бяха симулатори, на които кадетите щяха да се упражняват, преди да им бъде позволено да се качат на истински изстребител, било то и учебен.

И така, кадетите заеха местата си в симулаторите кабинни и упражнението започна. В първия момент Алекс и останалите се чувстваха разочаровани, че трябва да се връщат към симулаторите, след като още в училище бяха пилотирали истински совалки. Не можеше ли направо да се качат сега на учебния „Хигрус 25“? Когато обаче започнаха да изпълняват първите задачи на симулатора, като излитане от докинг станция и изпълнение на определени маневри, те установиха, че учебният изстребител е изключително бърз. Разликата със совалката от училище беше зашеметяваща. Алекс „разби“ няколко

пъти изстребителя си още при излитането. Трябваше да се вземат предвид и неща като прекалено бързото подаване на тяга — тогава двигателите „избухваха“, а пък ако завиеше твърде рязко, ускорението „G“ ставаше повече, отколкото човешкият организъм би могъл да понесе.

Кадетите седнаха в симулаторите с опасението, че ще си загубят времето, но час по-късно станаха със съвсем различно чувство. Сега вече се страхуваха, че когато дойде моментът да се качат на истинските учебни прихващачи, може би няма да са готови за това.

През почивката Алекс успя да поговори с Габриела. Двамата имаха най-добрите резултати от всички. Той имаше петдесет и седем, а тя петдесет и четири точки, но дори това никак не беше добър резултат. За цял час изпълниха една съвсем малка част от задачите. Останалите кадети от класа показаха още по-плачевни резултати. Джери например успя да събере само двадесет и осем точки и „разби“ прихващача си шестнадесет пъти.

През останалите три учебни часа кадетите продължаваха да се борят със симулаторите. Командир Кърт обикаляше около тях и им даваше напътствия, помагайки ту на един, ту на друг. Алекс започна да усеща, че се справя все по-добре. Габриела също не изоставаше и в едно от междучасията той разбра, че е успяла да го изпревари по точки. В края на последното упражнение се случи нещо интересно. В часа влезе младия лейтенант Арвин Кант. Той беше на видима възраст около двадесет и шест, завършил обучението си като кадет преди пет години. За това време вече имаше стабилна биография, включително и няколко битки с аркусианците зад гърба си. Алекс и Габриела веднага го познаха, защото той заедно с другия пилот Гари Ламбърт се бяха качили на борда на транспортния кораб, за да поемат командването след атаката на аркусианците. На Алекс дори му се стори, че Кант му намигна приятелски, когато го забеляза.

— Кадети! — започна Командир Кърт — това е лейтенант Арвин Кант — един от най-добрите ни пилоти. Ако си скъсате задниците от старание, един ден може и да се доближите до неговото ниво — тук младият лейтенант наведе глава, очевидно се чувстваше неудобно, че така го хвалят. Кърт продължи:

— Сега той ще ви демонстрира как се минават първите три нива, които вие упражнявахте днес.

Всички наобиколиха симулатора, където лейтенант Кант започна да изпълнява първото упражнение. На него му бяха нужни по две-три минути, за да мине всяко едно от нивата. Останалите гледаха в захлас финеса и увереността, с които преминаваше през различните сложни маневри. Нещо, което те не можеха и да си представят, че бе възможно да се направи. Когато Кант приключи, стана от симулатора и всички вкупом му изръкопляскаха. Той, от своя страна, явно несвикнал с публичните почести, неловко се поклони. Едно от момчетата на име Питър Рамзес вдигна ръка, показвайки, че има въпрос.

— Кажете? — обърна се към него Кант.

— Сър, забелязах, че при няколко от завоите, които направихте, компютъра отчете над 7 G. Когато аз го направя ми изписва, че пилотът е изпаднал в безсъзнание и трябва да започна отначало. Как вие успяхте?

— Ами... преди да започна влязох в настройките на симулатора и изключих опцията за повлияване от G-то — всички се разсмяха.

— Ама, сър, това не е ли мамене?

— Ако вие го направите, да — отговори Кант — разликата е, че аз мога да понасям такива натоварвания и в реални условия.

Всички ахнаха.

След края на часа Габриела беше крайно развълнувана. Изглеждаше силно впечатлена от изпълнението на Лейтенант Кант. По пътя към стаите не престана да говори на Алекс за това.

Вечерта четиримата приятели се бяха разбрали да се поразходят отново из периферната част на „Оазиса“. Габриела им беше пратила съобщения в спейсбук, че трябва да обсъдят нещо важно във връзка с основаването на техния огнен клуб.

Те имаха среща на портала, откъдето на всеки час излиташе совалка, обслужваща редовна линия от кръстосвача „Перперикон“ до „Оазиса“.

Когато Алекс приближи откри, че Зак и Мегън вече бяха там. Те стояха на една пейка в чакалнята и се държаха за ръце. Забелязвайки го, двамата се пуснаха.

— Здравейте, явно чакаме само Габриела — поздрави Алекс.

— Да, дано не закъснее много — отговори Зак, докато двамата си удариха юмруците за поздрав.

Габриела действително се появи малко след тях. Четиримата се качиха на совалката за „Оазиса“. По пътя си говориха за изминалия ден.

— Направиха ме командир на моя взвод! — похвали се Зак. Кадетите, които се обучаваха за пехотинци, биваха разпределяни във взводове и всеки взвод си излъчваше командир. Оказа се, че Мегън също е много доволна от деня си. Разказа им за първото си упражнение по управление на транспортен кораб в открития космос.

— На практика всичко на мостика е като при големите кръстосвачи. Беше много вълнуващо! — продължаваше тя. — Само накрая ни докараха този лейтенант Гари Ламбърт.

— Така ли? — попита Габриела.

— Да, единият от онези двамата, дето дойдоха уж да ни спасяват.

— И какво?

— Доста е смотан. И само ме зяпа с един натрапчив поглед — оплака се Мегън и в гласа и се четеше отвращение.

— На нас пък ни направи демонстрация другия — лейтенант Арвин Кант! — похвали се Габриела. Алекс тихо въздъхна, защото вече цял ден беше слушал за това.

— Е, той е готин — отбеляза Мегън.

— Много!

Скоро четиримата слязоха от совалката и не след дълго се озоваха отново на дългата алея с безбройни барове, където всички от флота се събираха, за да релаксират. Настаниха се в едно приятно заведение с басейни и преминаха към същността на въпроса. Габриела прие сериозно изражение:

— Слушайте сега, проучих въпроса с това как да регистрираме официален огнен клуб във флота.

— Лесно ли ще стане? — нямаше търпение Зак.

— Боя се, че не! — продължи Габриела. — Трябва да покриваме редица условия. Например трябва клуба да се състои от най-малко петима членове, а ние засега сме само четирима. Трябва да имаме подсигурано помещение за ежеседмични тренировки, което никак няма да е лесно. Все пак във флота пространствата са ограничени. Трябва или да се молим от командването да ни отпуснат нещо, или да плащаме висока такса на някой частен кораб. Трябва да платим такса за регистрацията, която е хиляда звездолара.

— Не е малко — отбеляза Мегън.

— И накрая трябва да опишем всичко това в специален протокол, който ще бъде разгледан от флотска комисия.

Алекс се отпусна назад в креслото си:

— Звучи почти невъзможно — въздъхна той. — За да имаме зала трябва да имаме доста членове, за да можем да я плащаме. Но за да имаме доста членове трябва да имаме регистриран клуб, иначе ще е незаконно.

— Има и добра новина! — отвърна Габриела. — Можем да обявим тренировки по огнени уреди, да наемем зала и да започнем дейността си, преди да сме официално регистрирани.

— Как така? — Учуди се Алекс.

— Стига да въртим само тренировъчни уреди и да не палим огън не сме в нарушение — поясни Габриела. — Значи първата ни задача е да открием помещение, където да провеждаме тренировките, после да започнем да привличаме желаещи, каквито със сигурност ще има. Накрая ще се опитаме и да регистрираме клуба.

— Планът ми харесва — заключи Зак.

— Непосредствената ни задача е да открием място, където да провеждаме тренировките! — продължи Габриела и гласът ѝ звучеше настоятелно. — Тъй като и аз самата засега нямам никакви идеи къде това може да стане, трябва и четиримата да се впрегнем и да намерим нещо, ако искаме да се получим.

— Няма ли свободни часове в спортните зали, тук в „Оазиса“? — поинтересува се Мегън.

— Има, обаче наемът е прекалено скъп. Мисля да имаме тренировки поне два пъти седмично и при това положение ще ни излиза по четиристотин звездолара на месец. Бихме могли да наемем такава зала, когато имаме много ученици и членове на клуба. Но докато това стане ще мине време и ни трябва нещо по-евтино, даже ако може безплатно. Не забравяйте и за таксата от хиляда звездолара, която трябва да събера, ако искаме да регистрираме клуба.

Всички бяха впечатлени от подробната информация, която Габриела им предостави. Личеше си, че я бива като организатор. Проблемите по създаването на новия клуб обаче си оставаха и това нямаше как да не ги притеснява. Първостепенна задача беше да си намерят помещение, където да се провеждат тренировките.

ГЛАВА 5

КОСМИЧЕСКИ АС

Двата изтребителя Ягуар 7 летяха плътно един до друг сред безкрайната междузвездна шир. Те се движеха с шеста светлинна скорост и се намираха много, много далече от своя кораб-майка — кръстосвача „Перперикон“. Бяха пресекли преди около час и половина разделителната плоскост и сега се намираха дълбоко в аркусианско пространство. Наближавайки планетата Хелена 9 от звездната система Кариус 12, те намалиха скоростта. Хелена 9 имаше интересна история. Преди войната с аркусианците тя влизаше в състава на планетите, заселени от мараите. Въпреки военните победи обаче, хората и мараите не успяха да си възвърнат абсолютно всички загубени колонии, и Хелена 9 остана владение на аркусианците. Някога процъфтяващ цивилизован свят, сега тя се бе превърнала в джунгла, използвана единствено за добив на природни ресурси.

— Започвам широкообхватно сканиране! — съобщи лейтенант Арвин Кант по радиостанцията.

— Прието, аз ще сканирам околоорбитното пространство. Трябва да е тук някъде! — отговори лейтенант Златина Ангелова. Тя партнираше на Кант в тази секретна разузнавателна мисия. Техните Ягуари бяха специално оборудвани със стелт устройства, правещи ги неуловими за разузнавателните прибори на аркусианците. Въпреки всичко, това представляваше една много несигурна защита и те трябваше да са безкрайно внимателни. Намираха се във вражеско пространство и последното, което желаеха, бе присъствието им да бъде разкрито.

— Не откривам нищо интересно на планетарната повърхност.

— Опитва ли дълбочинно сканиране?

— Да, само мини — в гласа на Кант се четеше разочарование. Търсенето на Ангелова също не се увенча с никакво откритие.

— Добре, нека заобиколим от другата страна! — каза Кант. Стандартната процедура беше да заобиколят планетата по екватора,

докато сканират обстойно непроверените ключови точки.

Още щом започнаха обхода, една дузина индикатори започнаха да пицят в кабините и на двата разузнавателни кораба.

— Забеляза ли това? — попита лейтенант Ангелова.

— Да, страшно голямо е! — отговори Кант.

В околоорбитното пространство на Хелена 9 се намираше масивен метален обект. По първоначални данни беше с изкуствен произход. Двамата пилоти се разделиха и започнаха едновременно сканиране с лазерни лъчи под ъгъл от четиридесет и пет градуса. Информацията, получавана от скенера на двамата се обединяваше и по този начин се създаваше триизмерно изображение на обекта. Когато сканирането приключи, двамата останаха изумени.

Оказа се голяма и много комплексна орбитална станция... Охраната се състоеше от десетки прихващачи, а транспортни кораби непрекъснато сновяха от космическата станция до голяма база на повърхността на планетата и обратно.

— Сигурно пренасят ресурси или части. А горе, мога да се обзаложа, се строят космически изтребители и други машини — предположи Златина. — Добро място са избрали, планетата е богата на метал.

Дълбокото триизмерно сканиране потвърди, и друго подозрение, което разузнавачите имаха. Станцията бе маркирана с обозначителните знаци, характерни за войните, лоялни на Акзаман Гразър.

Акзаман Гразър — име, което и до ден-дневен караше кръвта да замръзне във вените на всеки човек или мараец. Върховният вожд на аркусианците от времето на голямата война срещу хората и мараите. След военното му поражение обаче, срещу него се надигна опозиция и единната до този момент Аркусианска империя се разцепи на множество враждуващи фракции. Хората нямаха точна представа за случващото се в Тъмния сектор. Знаеха само, че фракциите са в сложни политически взаимоотношения помежду си — някои се съюзяваха едни с други, докато други воюваха. Междувременно много продължаваха да се опитват да живеят на гърба на хората и мараите, пресичайки границата и нападайки предимно цивилни кораби. Ето защо Седми и Шести флот на Земния съюз и Четвърти флот на мараите охраняваха пограничната зона. От известно време насам обаче пристигаха обезпокоителни новини, че може би Гразър си бе възвърнал

голяма част от контрола върху аркусианците, поглъщайки повечето фракции. Тази база в непосредствена близост до пограничната зона беше поредното доказателство. Явно той се чувстваше уверен в контрола си над аркусианците, и сега може би готвеше нова експанзия.

Двамата продължаваха да сканират космическата станция, опитвайки се да добият възможно най-подробна картина на нейната структура, но за съжаление не останаха незабелязани. Аркусианците също имаха защитни системи и сканиращите лъчи скоро ги задействаха. Изведнъж на таблото на Арвин засвети червена сигнализираща светлина. Същото се случи и в кабината на Златина.

— Изключи скенерите! — Кант едва бе изрекъл тези думи, когато от базата присветна залп от няколко плазмени оръдия. Подобно на комети, плазмените снаряди достигнаха за секунди до целта си, която беше корабът на Златина. Ягуарът се рееше с изключени двигатели, докато осъществяваше сканирането и тя нямаше никакво време да реагира. В далечината Арвин с ужас видя малката експлозия, последвала попадението на един от аркусианските снаряди. Лейтенант Кант прехапа устни. Напълно бе изключил кораба си. Знаеше, че аркусианците сканират пространството и не искаше да има никакви енергийни източници, които да могат да бъдат засечени. Ето защо дори не посмя да се опита да осъществи радиовръзка със Златина. Ако го усетеха, нямаше как да избяга.

Прекара следващите четиридесет минути в пълна тишина. Усещаше как в кабината започва да става все по-студено. Пръстите на краката му изтръпваха. Беше изключил дори животоподдържащите системи. Някъде там, в облака от частици на взривения Ягуар 7 може би все още се намираше Златина. Ягуарите бяха проектирани така, че кокпитът им да издържа на всякакви удари и в него пилотите можеха да преживеят няколко дни, дори самият изстребител да бъде напълно унищожен. Все пак при такова директно попадение шансовете Златина да е още жива най-вероятно бяха петдесет на петдесет.

Измина час. Втори залп не последва. Арвин реши, че може да включи отново най-необходимите системи на кораба си, пестейки максимално енергията. Колкото повече енергия харчеше, толкова повече електромагнитни импулси се отделяха в пространството, и това го правеше по-лесен за засичане. Бавно и тихо насочи кораба си към мястото, където се намираха отломките от ягуара на лейтенант

Ангелова. С нея се познаваха от първи курс, още като кадети, и тя му беше много близка. Освен това имаше отлични качества като пилот и заедно бяха участвали в няколко битки и много разузнавателни мисии.

Когато най-сетне достигна до мястото на разбития ягуар, Арвин включи късо обхватния скенер и започна да сканира пространството, търсейки капсулата с кокпита. Разбира се, ако включеше средно обхватния скенер, можеше веднага да го открие и то още преди да се е приближил, но тогава дебнещите аркусианци можеха да го засекат. Затова действаше крайно предпазливо. След около час търсене най-сетне откри отломък, наподобяващ по форма и размери на кокпита. Когато се приближи така, че да има визуален контакт, Арвин разпозна, че това наистина е кабината на Златина. Тялото ѝ можеше да се види вътре неподвижно и той нямаше как да прецени какво е състоянието ѝ. Не смееше да използва и радиостанцията. С прецизна маневра приближи своя кораб и отвори вратичката на малкия товарен отсек. Там можеше да се побере кокпита от разбития ягуар. Когато товарът се оказа на мястото си, вратичката се затвори и единствената мисъл на Арвин вече беше как най-бързо да се отдалечи от орбиталната станция. Не можеше да включи двигателите на пълна мощност, тъй като веднага щяха да го забележат и имаше голям шанс да бъде поразен, преди да успее да излезе от обсега на батареите. За това предприе тактиката да се отдалечава бавно използвайки минимална мощност.

Тайнствената аркусианска космическа станция

Това отне още два мъчителни часа. След като Арвин реши, че вече се намира извън обсега на станцията, превключи на пълна мощност и се устреми със седма светлинна скорост към граничната плоскост. Веднага след като полетя с пълна сила, се опита да се свърже

с намиращата се в товарното отделение Лейтенант Ангелова, но тя не му отговаряше.

— Зиг, опитай се да установиш състоянието на нашата пътничка!

Зиг беше бордовият компютър. Всеки космически кораб, дори и малките изстребители, си имаха свой бордови компютър, който притежаваше изкуствен интелект. Те дори си имаха имена. Скоро Зиг приключи със задачата си.

— Лейтенант Ангелова има стабилен пулс и дишане, но за по-подробна информация ще е нужен медицински преглед, какъвто нямаме необходимата апаратура, за да направим, сър.

Значи беше жива, помисли си Арвин.

Вицеадмирал Лао Ян седеше на капитанското кресло в командната зала на кръстосвача „Перперикон“.

— Сър, към нас се насочва един прихващач, Ягуар 7. Идентификацията му е на Лейтенант Кант!

Беше изпратил двама, а се връщаше един, помисли си Лао Ян. Дано и двамата бяха живи.

— Дайте му разрешение да кацне на осма докинг станция! — разпреди адмирала, след което предаде командването на първия си офицер и се насочи към докинг станцията, за да посрещне лично кацащият разузнавателен кораб. Когато пристигна, медицинският екип вече помагаше на Лейтенант Ангелова да напусне кокпита. Тя изглеждаше замаяна, но вече се намираше в съзнание. Той се приближи до нея, хвана я за раменете, и бащински попита:

— Добре ли си, дете?

— Да, сър, нищо ми няма! Само леко се пораздрусих — въпреки че се опитваше да звучи бодро, Златина беше много бледа. Адмирал Ян се обърна към другия пилот, Лейтенант Кант, който при вида му се изпъна като струна и отдаде чест.

— Радвам се, че сте живи — каза Ян.

— Да, сър, беше на косъм.

— На какво се натъкнахте?

— Голяма орбитална база, сър, под командването на Гразър. Само можем да гадаем, какво е предназначението и.

— Ще очаквам подробния ти доклад, лейтенант.

— Да, сър, още тази вечер.

— Почини си, може да почака и до утре сутринта.

Адмирал Лао Ян чувстваше облекчение от мисълта, че и двамата му пилоти са живи, но от друга страна новините, които носеха, никак не бяха добри. Най-лошите им опасения можеха да се окажат верни. Скоро той щеше да обсъди доклада на Лейтенант Кант заедно с командващия флота, адмирал Юлиан Стаматов. След това щяха да решат какво да правят по-нататък.

И тази сутрин Алекс спазваше обичая си да закусва, ровейки се в старнет. Докато разглеждаше Спейсбук забеляза съобщение, че неговият най-добър приятел Зак и Мегън са вече във връзка.

— Ха, знаех си! — помисли си, докато натискаше бутона „харесвам“. Със Зак наистина нямаха възможност през последните дни да поговорят насаме, тъй като или бяха на занятия или се виждаха в присъствието на момичетата. Алекс обаче отдавна усещаше нарастващата близост между Зак и Мегън и явно беше назрял моментът те публично да обявят, че са гаджета. Радваше се за тях, но същевременно това го върна към мислите му за собственото му нерадостно положение. Не спираше да мисли за червенокосата Силвия, макар че не се бяха виждали от лекцията по Основи на Бойното Пилотиране в началото на седмицата. Всъщност днес щеше да е важен ден. Щяха да имат лекция по Оперативна Съвместимост. Тази лекция имаше за цел да научи младите кадети на основни принципи при съгласуването на бойни операции между хората и техните съюзници мараите. Самата лекция щеше да се води от генерал Хсион Зейнос — единственият преподавател мараец. Друга уникална особеност на лекцията беше, че се състоеше в най-голямата аула на ректората и на нея присъстваха всички първокурсници от всички специалности. За първи път Зак, Алекс, Габриела и Мегън щяха да са заедно на едно занятие. Освен всичко друго, Алекс се надяваше да зърне отново Силвия и да може да поговори с нея.

Напусна стаята си и се насочи към портал номер девет, откъдето щеше да излети транспортна совалка към Оазиса. На портала се намираха много други първокурсници, които също щяха да присъстват на лекцията. Алекс се заглежда за неговите най-добри приятели, но преди да ги открие се натъкна на Джери.

— Как е, Джери?

— Какво да ти кажа... цяла седмица се мъча да покрия нормативите на симулатора, за да ми дадат да карам истински хигрус

от понеделник. Още не мога да се справя...

— Да, оказа се по-сложно отколкото очаквах... — добави Алекс.

— Е, твоите резултати са си много добри! — възрази Джери. — Но виж, Габриела е направо недостижима... — тук сякаш на Джери му потекоха лигите.

— Всъщност, на последното упражнение имах повече точки от нея...

Но Джери сякаш изобщо не го чу:

— Тя е самата мечта. Не стига, че е изумително красива, но е и феноменален пилот.

— Здравсти, Алекс, да си виждал Зак и Мегън? — беше Габриела, която внезапно се появи отнякъде.

— О, здравей, и аз ги търсех. Запознай се с... — в този момент Алекс се извърна, за да запознае най-сетне Габриела с нейния обожател, но той сякаш се беше изпарил.

— С кого? — попита учудено тя.

— Ами един приятел, току-що беше тук, но изчезна, без да каже нищо... — объркано се озърташе Алекс.

В този момент към тях се присъединиха Зак и Мегън. Този път те открито ходеха хванати за ръце.

— Здравейте, вчера след упражненията се запознах с един сержант, който отговаря за част от складовете на борда на „Перперикон“ — започна въодушевено Зак. Останалите не изглеждаха особено впечатлени от новия му социален контакт. Той обаче продължи:

— Виждате ли, сержантът много се интересува от тази работа с огнения клуб...

— Чудесно... — промълви Габриела, започвайки да се досеща как това може да бъде от полза.

— Работата е там, че някои от складовите помещения имат много свободно пространство през по-голямата част от годината, а и са с доста високи тавани — тук всички наостриха уши. — Някои от тях се отопляват. Разбрахме се утре, след тренировките по Оцеляване, да се разходим и да разгледаме някои складове. Ако открием подходящо място можем да го използваме като тренировъчна зала на огнения клуб! При това ще е напълно безплатно!

Сега вече останалите се въодушевиха.

— Браво, Зак! — отговори Габриела. — Ако успееш да го уредиш, вече ще мога да пусна сайта за набиране на желаещи.

— Имаш ли готов сайт? — учуди се Алекс.

— Да, работих няколко вечери. Мисля, че стана много добре. За сега ще привлича желаещи да тренират с огнени уреди, а по-нататък, ако нещата потръгнат и си създадем добър екип от опитни спинъри, можем да започнем да предлагаме и огнено шоу.

— И тогава хората ще забравят за тези некадърници от „Огнени Звезди“.

Четиримата се качиха в транспортната совалка заедно с голяма група кадети и тя бързо ги отведе до „Оазиса“, където по познатия маршрут се озоваха в ректората. Там, в голямата аула, се събираха кадети първокурсници от всички кръстосвачи и от всички специалности. Четиримата седнаха заедно, заобиколени от други техни приятели от „Перперикон“. Алекс се заглежда в сектора, където се намираха черно-червените униформи на кадетите от „Мадара“. Стремеше се да зърне Силвия, и най-сетне я откри. Червената ѝ коса сияеше някъде на четвъртия ред в другия край на залата. Тя тъкмо си търсеше място за сядане. В един момент погледите им се срещнаха, тя му махна, но точно в този момент към нея се приближи гаджето и Стийв. Той я прегърна и целуна, обръщайки я с гръб към Алекс, сетне му хвърли бесен, стръвнишки поглед през рамото ѝ.

Обезкуражен, Алекс реши да се съсредоточи в лекцията, която започваше. В залата се появи генерал Хсион Зейнос — средно висок хуманоид със слаба фигура. Формата на главата и на лицето му, както и на другите марайци, не се отличаваха силно от човешките, но имаше много бледа кожа и кристално сини очи. Косата му беше с блед синкав цвят и се спускаше до раменете. Всички още в училище учеха за марайската култура, история и цивилизация, а някои дори посещаваха часове по марайски език. Все пак мараите бяха единствената извънземна раса, с която хората се познаваха и поддържаха добри отношения. Другите познати на хората разумни форми на живот бяха аркусианците, но както вече добре знаем, с тях нещата не вървяха особено гладко.

И така — това, с което се захвана генерал Зейнос, беше да обясни основните универсални кодове и команди, които се използват от въоръжените сили на мараите и на хората с цел те да могат да

провеждат съвместни операции. Военното партньорство между двете раси се беше развило и доказало по време на войната срещу аркусианците.

Колкото и да се опитваше да не го прави, Алекс не се сдържаше и от време на време поглеждаше към реда, където се намираше Силвия. Тя стоеше и съсредоточено слушаше лекцията. До нея Стийв си приказваше с един от неговите приятели, очевидно незаинтересован от това, което генерал Хсион Зейнос обяснява.

Лекцията продължи два учебни часа и по време на междучасието Алекс не намери удобен момент, в който отново да заговори Силвия. Тя постоянно беше в компанията на Стийв. По принцип Алекс спазваше правилото да не налита на момичета, които си имат гаджета. Сега обаче беше различно. От една страна той намираше Силвия за необикновена, а от друга смяташе Стийв за недостоеен да ѝ бъде приятел. От тази гледна точка считаше, че ако двамата се разделят, това ще възстанови баланса във вселената. Засега обаче нямаше никакъв план за действие.

След лекцията, Мегън имаше упражнение по пилотиране, а Зак реши, че ще отиде да я наблюдава. Габриела каза, че трябва да работи още по сайта на бъдещия клуб, тъй като искала да дооформи дизайна. Александър пък възнамеряваше да се прибере в стаята си и да бездейства, но не знаеше, че планът му ще се промени. Когато совалката кацна на докинг станция номер девет на кръстосвача „Перперикон“, кадетите започнаха да слизат, всеки насочващ се към своята посока. Алекс и Габриела се разделиха, и тъкмо когато той смяташе да се насочи към стаята си до него се приближи Джери. Това момче имаше навика да се появява незабелязано и също толкова незабелязано да изчезва.

— Здравсти! — поздрави той.

— Какво става, Джери? — попита по инерция Алекс.

— Ох, трябва да те помоля за услуга.

— Да не би най-сетне да си се решил да се запознаеш с Габриела? Тя тъкмо тръгна, още можем да я настигнем...

— О, не, не, не, не, не! — Джери едва не изпадна в нервна криза само при споменаването на тази възможност. — Става дума за съвсем друго нещо.

— За какво? — тук вече Алекс попита с искрено любопитство. Не знаеше почти нищо за Джери, освен че е луд по Габриела.

— Ами... гледай сега, все още резултатите на симулатора са ми под нормата... а утре е изпитът, след който ще бъдем допуснати или не да пилотираме истинския учебен хигрус.

— Дааа, разбирам...

— Не искам да изоставам, трябва да започна да летя заедно с останалите — продължаваше да се жалва Джери. И действително се справяше най-слабо от целия клас. Единствено той все още не беше успял да мине нивата на симулатора, така че да си гарантира продължаване на истинския изстребител.

— Мислех си — продължи Джери, — че тъй като очевидно не мога да помоля за това Габриела, ти като втория най-добър пилот в нашия клас можеш да ми помогнеш...

Едва забележима трапчинка потрепери над лявата вежда на Алекс при споменаването на „втория най-добър“. Как пък го беше решил, че Габриела е най-добрата? Бяха равни по точки! Такива мисли на възмущение минаваха през главата на Алекс, но все пак реши, че любовта е заслепила съзнанието на горкия Джери и му прости.

— Искаш да ти помогна да минеш нивата?

— Да! — отвърна Джери с блясък в погледа. — Сега нямаме други занятия и съм говорил с командир Кърт. Той позволява да се упражняваме в извънучебно време.

— Съгласен съм! — Алекс се зарадва. Нямаше какво да прави, а освен това на него също щеше да му дойде добре малко допълнителна тренировка преди утрешния изпит. Така можеше дори да изкара висок резултат от Габриела. Само че не беше хапвал нищо от закуската насам:

— Искаш ли обаче първо да обядваме? — попита Алекс.

— Разбира се, имам доста храна в стаята си. Ако искаш може да обядваме там.

Това предложение беше добре дошло за Алекс, който тъкмо се чудеше дали столът на борда на „Перперикон“ още работи. Когато прекрачи прага на стаята на Джери, Алекс остана за миг втрещен. Беше наясно с манията на своя приятел по Габриела, но това надминаваше всички очаквания. По стените стояха разлепени поне десет големи плаката със снимки на Габриела, очевидно свалени от

профила и в Спейсбук. Алекс веднага разпозна някои от снимките, например тази с униформата на „Перперикон“, която Габриела си направи през първия учебен ден. Джери беше отпечатал и най-хубавата ѝ снимка с роклята ѝ от абитуриентския бал. Освен това имаше и още снимки от времето преди да постъпи във флота, като най-много се набиваха на очи снимките ѝ по бански костюми на плажовете в различни морски курорти на Земята. Това за момент напомни на Алекс старата му мечта да посети Земята, лоното на човешката цивилизация.

Джери се зае да вади от хладилника неща за ядене, сякаш изобщо не забелязваше дълбокият потрес, в който Алекс бе изпаднал.

— Не смяташ ли, че леко си прекалил с... декорацията на стаята си? — попита Алекс, стараейки се да прозвучи възможно най-тактично.

— Амии... придават ѝ романтична атмосфера... — смотолеви Джери сочейки снимките.

— А какво ще стане, ако Габриела влезе в стаята ти? Няма ли да се получи малко неловко?

— Да влезе в стаята ми!!! Ха-ха! — тук Джери искрено се развесели от перспективата. — Ако това се случи ще е най-щастливият ден в живота ми, само че едва ли някога ще стане.

Двамата похапнаха надве-натри, след което бързо излязоха и се насочиха към тренировъчната зала, където бяха симулаторите. В момента там не се провеждаха занятия, така че трябваше да е празно. Преди да влязат, Джери се насочи към електрическото табло.

— Командир Кърт ми каза, че когато няма упражнения гасят тока и ние да не забравим да го загасим, след като приключим. Когато отвориха таблото обаче двамата с учудване установиха, че токът е включен.

— Сигурно са го забравили... — предположи Алекс. Той обаче грешеше. Влизайки в залата, на вратата се сблъскаха с Габриела и Лейтенант Арвин Кант, които пък тъкмо излизаха.

— Здравсти! — изстреля смутено Габриела.

— Здравейте, момчета! — поздрави ведро лейтенантът.

— Мислех, че ще работиш по сайта? — попита леко предизвикателно Алекс.

— Да, но първо реших да се упражня малко за утре, и лейтенантът беше така добър да ми помогне.

— ОК, момчета, аз трябва да тръгвам, защото имам среща с капитана. Чао, Габриела, беше ми много приятно — Арвин махна и тръгна по коридора.

— Аз... също ще бягам — каза Габриела леко изчервена, след което изчезна.

— Леле, мислиш ли, че има шанс да се забият? — попита Джери, след като с Алекс пак останаха насаме.

— Откъде да знам! — отговори Алекс. За него по-важното беше, че Габриела получаваше частни уроци от може би най-добрия космически ас на борда на „Перперикон“, и това щеше да й помогне да изкара по-добри резултати от него утре.

ГЛАВА 6

„G-FORCE“

Беше денят на изпита върху симулатора и Алекс се движеше по коридора заедно с група първокурсници. Той си приказваше с Джери за предстоящия изпит. Това до такава степен измести вниманието на двете момчета, че Джери дори не се сещаше да спомене за Габриела, която пък ходеше няколко метра пред тях и си говореше с нейни приятелки. Изведнъж в коридора, някъде напред, започна да се чува суматоха. Нещо необичайно се случваше. Алекс забеляза как пред него всички застават мирно и се нареждат в редица до стената. Направи същото и двамата с Джери се изпънаха като струни. По коридора с бърза крачка се движеше адмирал Юлиан Стаматов — командващият на Седми флот, който по неясни, за обикновените кадети, причини беше решил да посети „Перперикон“. Когато премина покрай него, бащата на Алекс го разпозна и му се усмихна едва забележимо. Адмиралът знаеше, че синът му не желае да бъде гледан по особен начин или да се ползва със специално отношение. След като Стаматов отмина, всички продължиха да се движат, закъдето се бяха запътили и коридора отново се превърна в безредно гъмжило.

При влизането си в кабинета на вицеадмирал Лао Ян, Стаматов беше топло посрещнат. Неговият стар приятел стана и му стисна ръката, след което двамата се разположиха около една махагонова маса.

— Прочетох доклада! — въздъхна Стаматов.

— Отдавна не се беше случвало аркусианците да ме озадачат така... — добави Ян и продължи. — На пръв поглед изглежда, като преден пост за подготвяне на стратегически удар.

— ... И тя е точно това. Със сигурност там се произвеждат и базират щурмовите кораби, с които конвоите ни бяха нападани през последните месеци.

— Но има и много други отсеци във вътрешността на станцията, които са с неясно предназначение. Просто капацитета ѝ е прекалено

огромен, за да се приеме, че предназначението ѝ са само тези спорадични нападения.

— Друго, което ме притеснява — добави адмирал Стаматов — е това, че не можем да си обясним причините за нападенията. Прекалено незначителни са, за да могат реално да отслабят защитата ни. Ако силите на Гразър подготвяха масирана атака, те по-скоро биха използвали ефекта на изненадата, докато с тези нападения само ни държат нащрек. Изглеждат като провокации, но каква е целта им?

— И аз се чувствам некомфортно, когато не разбирам ходовете на противника — съгласи се Ян.

Изпитът на симулатора вече бе започнал. Всички минаваха един по един, за да демонстрират способностите си, а командир Кърт ги оценяваше. Необходими бяха минимум 130 точки, за да може кадетът да бъде допуснат до истинските учебни изстребители „Хигрус 25“. Габриела вече беше минала и успя да изкара феноменалния резултат от 273 точки. Наред беше Джери. Алекс му пожела успех. След като вчера прекара няколко часа, помагайки му да схване някои неща, които му убягваха, сега се надяваше, че Джери няма да се провали. Неувереният млад кадет седна в симулаторната кабина и с треперещи ръце хвана щурвала. Беше изпълнен с неувереност, което се отразяваше на представянето му. Още в самото начало на първо ниво разби виртуалния си хигрус два поредни пъти. Имаше право само на още един опит или щеше да бъде скъсан.

— Хайде, Джери! Стегни се! — окуражи го Алекс, с което си спечели остър поглед от страна на командир Кърт, който сякаш искаше да му каже да не се обажда. С огромни усилия на волята си Джери подкара виртуалния изстребител за трети път и след около минута и половина най-накрая успя да премине през първото ниво. Това възвърна част от увереността му и по-нататък успя да премине и останалите нива от симулатора. Накрая завърши с резултат 143 точки, напълно достатъчно, за да премине към по-нататъшния етап от обучението. За първи път Алекс видя истински щастливо изражение на лицето на Джери, когато изпотения кадет стана от симулатора. Изредиха се още неколцина, след което дойде редът на Алекс. За него не съществуваше притеснението, че няма да успее да вземе изпита, а емоциите идваха от стремежа му да се представи възможно най-добре на този първи истински тест. Страхуваше се да не бъде посредствен.

Със завидна скорост успяваше да изпълнява сложните маневри, предвидени от програмата на симулатора. Винаги взимаше завоите с максималното ускорение, което бе възможно без виртуалния пилот да загуби съзнание. Щеше му се да може да изключи тази опция по същия начин както това направи Арвин Кант, но разбира се, това нямаше как да стане. Все още не. Когато мина и последното ниво, драматично пусна ръчките за управление. Ръцете му бяха изпотени, чувстваше се изтощен от напрежението. Усилието обаче си струваше — постигна резултат от 279 точки. Рекорд, който никой от съкурсниците му не успя да подобри до края на изпита.

— Браво! — поздрави го Джери. — Справи се почти толкова блестящо, колкото и Габриела! — Алекс се облещи и не намери думи, с които да отговори на своя приятел.

След часовете четиримата приятели отново се събраха заедно. Този път се намираха в общия стол на кръстосвача „Перперикон“, седнали заедно на една маса. Упражненията по стрелба на Зак тъкмо бяха приключили и той дойде на обяд, без да има време да се преоблече. Униформата му тънеше в прах и кал. Макар и на борда на космически кораб, тренировките на пехотинците се провеждаха в големи помещения, симулиращи реални условия на различни планети. Явно беше силен ден за всички, защото Зак обясняваше как неговият взвод се е справил най-добре от всички при изпълнението на задачата.

— За военните игри в края на годината ще изберат два взвода пехотинци от първокурсниците в отбора на „Перперикон“. Така че е особено важно да се представяме добре! — обясняваше Зак.

Мегън пък от своя страна беше първата от своя курс, която успешно скачи малък транспортен кораб с докинг станция.

— Сега по основния въпрос — започна малко по-делово Зак. — Днес отново говорих с онзи сержант, за който ви споменах преди. Казва се Родригес. Оказа се, че дъщеря му, която учи на другия край на Земния съюз, също е огнен спинър. Та той гледа на нас с някаква симпатия и е склонен да ни помогне. Имам среща с него, за да огледаме едно складово помещение, и е най-добре и вие да дойдете с мен, за да го разгледаме.

Час и половина по-късно, четиримата стояха в един от позатъntenите коридори на кръстосвача „Перперикон“. Тук се намираха складовете и осветлението беше пестеливо разположено, за разлика от

ярко осветените централни коридори. Липсваше също така глъчката и тълпите хора, които се разминаваха забързани за някъде.

— Сигурен ли си, че това е мястото? — попита за пореден път Габриела.

— Сектор А4, коридор номер четиринадесет, склад номер осем — повтори отново Зак. — Сержант Родригес ми каза да го чакам тук. Сигурно има работа и закъснява.

— Или е забравил? — предположи Алекс.

— Не е... — В този момент по коридора се чуха стъпки. — Сигурно е той! — каза Зак.

И действително, към тях се приближи дребен мъж на средна възраст.

— Здравейте, вие предполагам сте огнената група.

Сержантът изглеждаше добронамерен и весел.

— Аз съм Сержант Родригес, но ми викайте Пабло.

Останалите също се представиха.

— Дъщеря ми има същото хоби като вас. Само че тя учи холограмен дизайн в университета по модерни изкуства на планетата Герия.

— Чувала съм, че е много приятна планета! — обади се Мегън.

— Да, по-приятно е от тук, ама сте си избрали кариера във флота, така че... какво да се прави — останалите се засмяха.

— Слушайте сега — продължи Родригес. — Мога да ви помогна с ето това помещение — и той пхна картата си в устройството на вратата на склад номер осем. Огромните метални порти се отвориха автоматично. Пабло включи лампите и пред тях се разкри просторно помещение. Половината беше заето с контейнери съдържащи, както си личеше от стикерите, медицински консумативи.

— Този склад се ползва от медицинския корпус. Има достатъчно място да тренирате, но трябва да сте много внимателни и да гледате да не изчезне нещо, докато сте тук. Зак, теб ще те държа отговорен!

— Да, сър! — отговори като по команда Зак.

— Е, хайде сега, не се стягай толкова — побърза да контрира Родригес. След това сержанта подаде на Зак карта, с която можеше да има достъп до склада по всяко време.

— Мястото е перфектно за зала — заключи Габриела. — Само огледала липсват.

Огледалата са важна част от всяка една зала за трениране на огнен клуб, тъй като спинърите имат нужда да виждат движенията си, а също са и от голяма полза при оформянето на хореографии. Габриела отлично знаеше това.

— В Оазиса има един голям магазин за домашни потреби — обади се Мегън. — Чух, че повечето кадети пазаруват оттам, за да поразкрасят обзавеждането на стаите си. Не може да не се продават огледала.

— Значи ще трябва да купим! — заключи Габриела, и това беше първият им общ разход, за който четиримата се разбраха да съберат пари.

— Остана да се реши още едно нещо — продължи Габриела. — Трябва да измислим име на клуба!

Четиримата започнаха да си разменят идеи. Истината беше, че до този момент не се бяха замисляли сериозно, а името беше нещо много важно. В един момент най-неочаквано в разговора се намеси възрастният сержант Родригес:

— Знаете ли какво? — започна той. — Преди около двадесет и пет години на борда на този кораб също е имало огнен клуб. — Тук те се стъписаха, но Родригес продължи: — Знам го лично от вицеадмирал Лао Ян. Веднъж той ме разпитваше за семейството ми и аз му споделих, че дъщеря ми има такова хоби. Тогава той ми каза, че навремето, когато е бил млад, заедно с неговия добър приятел Юлиан Стаматов и още няколко млади офицери били част от огнен клуб, базиран именно на кръстосвача „Перперикон“.

— Това е много интересно! — възкликна Алекс. Той изобщо не знаеше, че баща му някога се е занимавал с въртене на огън. Истината е, че през цялото си детство повече беше слушал и чел за баща си, отколкото реално да говори с него.

— Как се е казвал клубът? — нетърпеливо попита Мегън.

— „Инсиниум“^[1] — отговори сержант Родригес.

— Прекрасно име! — каза Габриела и останалите се съгласиха с нея. — Мисля, че ще е добра идея ако продължим традицията и нашият клуб също носи това име! — допълни тя.

— И аз така мисля! Това име носи легенда със себе си! — добави Зак.

— След като вече имаме име на клуба и зала за тренировки, остава само да пусна новия сайт, за да обявим набирането на членове — Габриела изглеждаше вдъхновена. Другите не я бяха виждали така. В началото тя проявяваше силен скептицизъм за бъдещето на клуба, но сега сякаш отдавна тлеещият огън в душата ѝ се разпалваше с нова сила. Вечерта тя пусна финалната версия на сайта, а останалите помогнаха той да достигне до повече хора, разпространявайки го в спейсбук.

Алекс се събуди час и половина по-рано отколкото ставаше обикновено. Беше неспокоен и почти не спа през нощта. Днес щеше да се случи това, което чакаше от момента на пристигането си на борда на „Перперикон“ — възможност да лети за първи път сам в космоса, управлявайки учебния „Хигрус 25“. Стомахът му се бе свил от вълнение и той хапна само няколко залъка за закуска. Имаше цели два часа до упражнението и се чудеше как да ги прекара, затова седна пред компютъра си и започна да разцъква спейсбук. Нямаше нищо, което да спре вниманието му за повече от няколко секунди. След това отново прегледа сайта на огнения им клуб „Инсиниум“. Габриела беше свършила страхотна работа. Истинско щастие беше, че я имаха, иначе тази работа с клуба никога нямаше да стане възможна. Скоро обаче Алекс започна да изпитва непреодолимо чувство да излезе от стаята си. Реши да отиде на докинг станция седемнадесет, откъдето щяха да излитат учебните хигруси. Въпреки че имаше толкова време до упражнението, предпочиташе да го прекара там. Излизайки по коридорите му направи впечатление колко безлюден изглеждаше кръстосвачът рано сутринта. Многобройните кадети и по-голямата част от екипажа бяха по леглата си и Алекс се разминаваше съвсем рядко с някой дежурен, който го поглеждаше учудено. Скоро стигна до докинг станцията. Там стояха подредени десет учебни изстребителя, отговарящи по брой на кадетите в класа на Алекс. Всеки си имаше номер, и което наистина радваше окото, на предната част на едноместните кораби беше изписано името на пилота. Алекс започна да търси своето и скоро го откри. На сивия метал с тъмносини букви стоеше изписано STAMATOV. Алекс сложи ръка на машината си — това име беше легенда. Същият надпис красеше изстребителя, с който бе летял баща му и който сега се пазеше в музея като свещена реликва. Това име до ден-днешен всяваше върховен респект сред хората и

предизвикваше ужас у аркусианците. Ако там просто пишеше „Александър“, щеше да е далеч по-лесно, но сега на плещите му тежеше отговорността да се представи достойно за името, което носеше.

Учебен изстребител „Хигрус 25“

— И ти не можа да спиш нали? — чу се глас, идващ от дъното на хангара. Беше Габриела.

— Хей, здрасти! — поздрави Алекс, който за момент се откъсна от мислите си. — Да, реших да дойда по-рано. Направо нямам търпение.

— Аз също. Виж ги колко са красиви! — Хигрусите стояха подредени един до друг в две редици. Видът им будеше чувство на свобода, сила и агресия. От всичко, което бяха виждали, единствено Ягуар 7 изглеждаха по-великолепно.

— В крайна сметка за това дойдохме тук, за да станем бойни пилоти... — промълви Габриела.

— Как се реши на това? — попита неочаквано Алекс. Той мечтаеше от малък да стане боен пилот, но не беше разпитвал никого от приятелите си за техните мотиви.

— Не беше лесно — отговори Габриела, двамата вече стояха един до друг пред кораба на Алекс. — Родителите ми са юристи. Винаги съм била много самостоятелна и те ми имаха доверие, но направо се побъркаха като разбраха, че ще постъпвам във флота. Направиха всичко възможно да ме разубедят.

— Но ти все пак беше твърда в решението си?

— О, да! Беше ми мечта още от малка. Бях чела и гледала всичко за космическите асове по време на войната с аркусианците.

Естествено, любимият ми герой беше твойт баща — Юлиан Стаматов — тук и двамата се засмяха. Габриела продължи:

— В учебниците по история, както и в повечето научнопопулярни филми, се спират предимно на кариерата му като висш офицер, когато е командвал големи флотилии от кораби и е разбил аркусианците на Гразър. Но аз лично винаги съм се интересувала много повече от ранната му кариера, като боен пилот.

— Така е, и на мен това ми е било по-интересно, но материали се намират много по-трудно — съгласи се Алекс.

— Материали ли?! — тук Габриела изглеждаше искрено изненадана. — Та той ти е баща, не ти ли е разказвал историите си?

Алекс направи тъжна усмивка:

— През по-голямата част от живота си не прекарвахме много време заедно. Аз живях с майка ми на планетата Сара, а после на Сердика, докато той продължаваше да е отдаден на флота. Истината е, че в момента се намирам най-близо до него откакто се помня.

— Това звучи тъжно — заключи Габриела.

— Е, не се оплаквам, никой няма перфектни родители.

— Любимата ми история за твой баща е битката при Хейлоновата мъглявина. Тогава той е успял да унищожи дванадесет аркусиански изстребителя с общо дванадесетте си самонасочващи се ракети. След това, вместо да се върне да презареди, е продължил да се бие, използвайки само плазменото си оръдие. Чрез близък бой е унищожил още пет аркусиански бойци преди корабът му да бъде уцелен в левия двигател. Останал само с един двигател, младият лейтенант Стаматов продължил битката и преди аркусианците да отстъпят, той успял да сваля още трима. Когато най-сетне кацнал на докинг станцията на кръстосвача „Фредерик“, останалите не могли да повярват как е успял да се завърне изобщо. Изстребителят му бил надупчен буквално като швейцарско сирене от аркусианските плазмени оръдия.

— Не бях чувал за тази история — озадачи се Алекс.

— И на мен ми беше трудно да я издира.

В този момент разговорът им се прекъсна от глъчката навлизащи в хангара кадети. Беше станало време за упражнението. Алекс успя да види Джери и му махна за поздрав, но приятеля му се направи, че не го вижда. Алекс веднага се сети, че е заради Габриела. Джери се

паникьосваше в нейно присъствие, защото се страхуваше да не направи лошо впечатление на момичето, в което беше влюбен. За това предпочиташе да не прави никакво впечатление и изобщо стоеше на страна, чакайки да настъпи подходящия момент.

Кадетите започнаха трескаво да разглеждат изстребителите, на които скоро щяха да полетят. През последната седмица бяха прекарвали много време в ускорителния тренажор, така че да свикнат с огромното G-натоварване^[2] по време на маневрите с истинските космически кораби. Повечето от тях, включително и Алекс, бяха правили подобни упражнения още в училище, така че това не представляваше нищо ново за тях. В един момент се появи и командир Кърт, и всички кадети застанаха мирно — всеки до изстребителя, носещ неговото име. Командирът леко се усмихна при вида на ентусиазираните младежи.

— Това, което ви предстои да преживеете в следващия един час, няма да може да се сравни с нищо, което сте правили до сега! — започна той. — Нито учебните совалки, които някои от вас са пилотирали в училище, нито симулаторът, нито ускорителният тренажор могат да ви дадат представа за това, което ви очаква. „Хигрус 25“ може да са учебни кораби, но с дребни разлики, главно във въоръжението, са на версия на бойния изстребител Ягуар 1. Това означава — продължи все така сериозно Командир Кърт — че имат изключителни възможности за ускорение и маневреност. Което е чудесно за кораба, но е убийствено за тялото на пилота. При изпълняване на някои маневри G-пренатоварването може да достигне до непоносими стойности, опитвайки се да изтласка кръвта от мозъка ви. Засега, разбира се, ще гледаме да правим съвсем елементарни маневри, без да се подлагате на такива натоварвания — по лицата на кадетите беше изписано напрежение. Те всички бяха свикнали с G-натоварванията, но никога не се бяха качвали на космически кораби с такива възможности и не знаеха какво ги очаква.

— Разбира се — продължи Командир Кърт, — на помощ ви идват последното поколение пилотски антиускорителни костюми, които ви чакат в съблекалните. С тяхна помощ ще можете да понесете до четири G-степени повече, отколкото тялото ви би могло да издържи незащитено.

След тези думи кадетите нетърпеливо се насочиха към съблекалните, където всеки един го чакаше чисто нов антиускорителен

костюм. Когато го облече, Алекс се почувства като боен пилот повече от всякога. От ляво на гърдите му имаше малка правоъгълна значка с името STAMATOV, също като на изстребителя. Подобен надпис стоеше и на каската.

— Хей, Алекс представяш ли си колко яко ще изглежда Габриела в бойния костюм? — попита Джери, и като че ли този въпрос го караше да се чувства почти толкова развълнуван, колкото и предстоящия полет в открития космос. Отговорът на този въпрос се разкри, след като напуснаха мъжката съблекалня и се озоваха отново на докинг станцията. Габриела изглеждаше просто зашеметяващо.

Дойде и най-очакваният момент. След знак от командир Кърт кадетите се затичаха всеки към своя хигрус и изкатервайки стълбичките, се озоваха вътре в кабините. Голямото стъкло се спусна над главата на Алекс, херметизирайки кокпита.

— Идентификация, моля? — чу се гласът на бордовия компютър.

— Името ми е кадет Александър Стаматов. Идентификационен номер 9819!

— Прието! — отговори изкуственият интелект. — Моето име е Стан. Това ще е вашият първи полет с мен.

— Точно така, Стан, надявам се да се спогодим.

— Идентифицирайте „спогодим“, сър?

— Ъъъ — Алекс беше забравил, че не говори с живо същество.

— Да изпълним задачата, без да си причиним взаимни щети — отговори той.

— И аз се надявам на същото — продума механичният глас без нотка емоция.

Скоро от командната зала на докинг станцията започнаха да дават разрешения за излитане. Хигрусите излитаха на интервали от петнадесет секунди. Дойде и редът на Алекс. Той натисна леко дросела, за да освободи едва една малка част от чудовищната мощ на двата реактивни двигателя. Дори това обаче беше достатъчно, за да изстреля едноместния кораб с огромна скорост в тунела на докинг станцията. Секунди по-късно Алекс вече летеше в безбрежния космос. Чувството беше несравнимо. Погледна встрани и видя кръстосвача „Перперикон“ в цялата му прелест. Гледката не можеше да се опише с думи. Алекс осъзна, че изживява един от най-щастливите мигове в живота си.

Въпреки това нямаше време да се размотава, тъй като трябваше да изпълни задачата. На определено разстояние един от друг бяха разположени множество маяци, чиито сигнал Алекс ясно разпознаваше на радара. Маяците очертаваха курс, завършващ обратно на стартовата докинг станция, който всеки кораб трябваше да изпълни. Маяците обаче стояха така разположени, че за да се изпълни курса бързо трябваше да се правят множество остри завои с голяма скорост и няколко основни маневри, които бяха тренирали на симулатора. Колкото по-бързо се вземеха завоите, толкова по-значителна щеше да е силата G, и това притесняваше повечето кадети. Самият Алекс скоро осъзна сериозността на нещата. Опитва се да вземе първия завои по начина, по който го правеше на симулатора. Бързо обаче разбра защо не им даваха да изключат G опцията докато тренираха. Хигрусът без проблеми взе острия завои, но Алекс едва не изгуби съзнание, докато кръвта неумолимо се изпразваше от мозъка му. Усети как антиускорителния костюм се стяга около тялото му, с цел да изстиска повече кръв обратно към главата. За щастие завоят беше сравнително кратък, след което се възстановяваше праволинейното движение. Алекс се зарече отсега нататък да е по-предпазлив и взе следващите завои с по-бавна скорост, макар че отново се крепеше на ръба на физическите си възможности. Осъзна, че плътно зад него лети Габриела, която стартира петнадесет секунди след него. Алекс се постарала да взема завоите колкото му позволяваха възможностите по-бързо, но тя не изоставаше. За сметка на това двамата скоро започнаха да настигат други кадети, които поради страх да не загубят съзнание летяха значително по-бавно. Така, макар че Алекс и Габриела стартираха последни, в крайна сметка бяха сред първите, които кацнаха обратно на докинг станцията. След като всички кадети успешно приключиха упражнението, се строиха в хангара в очакване на командир Кърт. Някои от тях, особено Джери, изглеждаха преbledнели и изтощени. Алекс също се чувстваше много уморен след такова екстремно натоварване.

— Чудесно, всички се справихте с първия си полет! — беше заключението на командира. — Честно казано, нито един от вас не загуби съзнание, което ме кара да смятам, че сте доста добър клас.

След тези думи часът приключи и кадетите, доволни от успеха си, се насочиха към съблекалните, за да свалят костюмите и да облекат

отново нормалните си униформи.

[1] „Инсиниум“ — от лат. Ignis Signium — Огнен знак. — Б.а. ↑

[2] Ускорение. — Б.а. ↑

ГЛАВА 7

ПРОМЯНА В КУРСА

Измина една седмица, откакто Габриела качи сайта на новия огнен клуб „Инсиниум“ в старнет, с което на практика се даде началото на неговата дейност. Въпреки че все още нито един човек не се беше свързал с тях, четиримата приятели провеждаха всеки вторник и четвъртък по едно и също време тренировки в тяхната нова зала. В свободното си време Зак и Алекс бяха успели да монтират големи огледала на една от стените и сега складът вече приличаше на истинска зала за тренировки.

Мегън изглеждаше силно ентусиазирана от новото си хоби. Беше първата ученичка в клуба. Останалите я учеха да върти пой и тя се справяше много добре. За целта използваше тренировъчен пой, направен от три четвърти чорапи, пълни с малко леща в края за тежест.

Беше вторник и точно в единадесет часа сутринта започваше тренировката. Това се оказа единственото удобно време, тъй като после всички имаха някакви занятия. Пред входа на заключения склад вече чакаха Габриела и Алекс. Закъри, у когото стоеше картата, винаги идваше точно в единадесет. Нямаше как да дойде по-рано, защото преди това имаше упражнение по стрелба с пехотинците. Когато най-сетне се появи, носеше голям кашон със себе си.

— Това да не би да е доставката от „Планетата на поя“? — попита с жив интерес Алекс.

— Точно така! — извика Зак, като стовари кашона на пода. „Планетата на Поя“ се славеше като най-добрия и най-известния онлайн магазин за продажба на огнени уреди в цялата галактика. Четиримата трябваше да си поръчат, тъй като Габриела, Зак и Алекс оставиха своите у дома преди началото на учебната година, а пък Мегън никога не бе притежавала подобни неща. Поръчката беше внушителна. Първо от кашона излязоха четирите чифта пойове от кевлар — за всеки по един. Зак и Алекс си бяха поръчали и по един стаф (тояга). Алекс не въртеше този уред, но смяташе да започне да се

учи, за да направят огненото шоу по-разнообразно. За Габриела и Мегън пък имаше по чифт огнени ветрила. Ветрилата представляваха изящни конструкции от извит във формата на лотос олекотен метал. В края на петте „листчета“ на лотоса имаше по една кевларена факличка. С разходите за огледалата и тази поръчка, четиримата изчерпаха възможностите си да инвестират джобни поне за месец напред.

— Дано скоро привлечем поне няколко желаещи да се обучават в нашия клуб! — въздъхна Габриела. Очевидно не се чувстваше никак щастлива от факта, че вече една седмица никой не се записа клуба им. Надяваше се да се появят поне няколко желаещи да тренират огнените изкуства, за да имат някакви приходи. За предлагане на огнено шоу пък още беше прекалено рано да се говори. Габриела искаше всички, които ще участват в шоуто, да са много добре подготвени, а не да се излагат като онези от групата „Огнени Звезди“.

— Хората още не знаят за сайта ни — предполагаше Зак — рано или късно ще научат за нас.

През последвалата тренировка Зак учеше Алекс да върти стаф, Алекс преподаваше движения с пой на Зак, а Габриела показваше движения на Мегън с ветрилата.

Мегън остана очарована от новия уред. Беше изключително красив и женствен, и това ѝ допаднаше страшно много. Освен това схващаше движенията още по-бързо отколкото тези с пой. За разлика от поя ветрилата изискваха по-малко техничност и много повече грация и елегантност. Нещо, което явно ѝ се отдаваше.

След края на тренировката четиримата приятели се разделиха. Алекс и Габриела имаха упражнение по „Реагиране при аварийна ситуация“, докато Зак и Мегън тръгнаха заедно към докинг станция четиринадесет, където за първи път щяха да участват в съвместно упражнение. Ставаше дума за трениране на десант на необитаема планета. Упражнението щеше да се извърши с помощта на транспортен кораб TS-7, носещ името „Виктория“ Мегън се упражняваше да пилотира именно този кораб вече два месеца, откакто беше постъпила във флота. Зак пък заедно с взвода, който вече командваше, щеше за първи път да упражнява десант със същия кораб. Упражнението от страна на пехотинците щеше да бъде ръководено от майор Мартин Зафиров.

След като се озоваха на докинг станцията, Зак и Мегън бързо се целунаха и се разделиха. Зак се насочи към групата пехотинци, намиращи се до задния вход на кораба, докато Мегън се качи през входа, водещ до мостика. Докато се отдалечаваше, тя нямаше как да не чуе одобрителните възгласи и подсвирквания от страна на приятелите на Зак. Те досега не го бяха виждали заедно с приятелката му и бяха видимо развълнувани.

Когато Мегън се качи в кабината, там вече се намираха Алиса Бруни и Кобе Лий. Двамата също бяха кадети първи курс. Алиса — средно високо тъмнокосо момиче, се обучаваше за пилот също като Мегън, а Кобе — висок и късоподстриган чернокож се обучаваше за офицер по сигурността. Тримата бяха в един екип от началото на учебната година. Мегън тъкмо застана на мястото на първия пилот, когато на мостика се появи най-дразнещия за нея индивид в целия Седми флот — нейният пряк инструктор Лейтенант Гари Ламбърт. Той набързо поздрави Алиса и Кобе, след което се обърна към нея:

— Здравсти Мегън, как сме днес? Предстои ни вълнуващо пътуване, а?

— Ще бъде полезно изживяване — отговори равнодушно Мегън.

— Когато придобиеш години опит, като мен, космическите пътувания ще ти се струват като детска игра. Между другото довчера след упражнението можем да се видим за малко, за да ти разкажа няколко интересни истории.

— Много мило, лейтенант Ламбърт, но тогава имам среща с моя приятел — Мегън едва забележимо натърти на последната дума. Имаше нещо, което я дразнеше повече от некомпетентността на Ламбърт, и то беше опитите му да я ухахва.

За щастие разговорът беше прекъснат от влизането на капитана.

— Здравейте всички! — поздрави бодро Мелинда Майерс. За разлика от Ламбърт, Майерс беше нещо като идол за Мегън. На видима възраст около петдесет и пет години, с прошарена руса коса вързана на кок, униформа стояща перфектно опъната, по все така стройното ѝ тяло и лице — изпито, с остри черти — издаващи строгост и достолепие, Майерс беше авторитетна и волева жена. Участвала като капитан на транспортен кораб по време на войната с аркусианците тя притежаваше десетки бойни отличия. Най-важното обаче, Мелинда Майерс беше отличен преподавател.

— Днешното упражнение, кадети, ще бъде по-различно от всички до сега с това, че ще достигнем до реално небесно тяло — планетата Зария 37. Временно ще се установим на ниска орбита. Алиса, ти ще трябва да бъдеш втори пилот в това упражнение. Ще имаш за задача да сканираш повърхността за търсения от нас обект — в случая катастрофирал кораб. Задачата ти е жизненоважна за успеха на симулираната спасителна операция. Предполага се, че при нея има много пострадали и вражески части, които напредват към мястото на инцидента. Времето е от решаващо значение, така че трябва да откриеш обекта бързо. Ще получиш и бонус точки, ако успееш да дадеш повече информация за вражеските формирования — Алиса кимна в знак на съгласие. Капитанът продължи:

— Кобе, ти ще се наложи да неутрализираш поне три вражески самоходни машини. Ще ти подсказва, че трябва внимателно да избираш оръжията, които използваш. Мощните снаряди ще поразят мишената дори при по-малка прецизност на стрелбата, но могат да нанесат щети и на хората, които искаме да спасим — Кобе също кимна показвайки, че разбира.

— След като открием мястото на катастрофата и неутрализираме зададените ни вражески цели, е ред на кацането. Мегън, това ще е нов елемент за теб. Тренирали сме го на симулатора, но на живо е много различно. Внимателно избири мястото, където да кацнем! Вторият пилот ще ти помага. Трябва да е удобно, но не бива да е прекалено далече от мястото на катастрофата! Получаваш бонус точки, ако успееш да приземиш на по-малко от сто метра. Атмосфера на тази планета няма — както знаете, ще упражняваме кацане на планета с атмосфера втория семестър. Е, ясно ли е всичко, кадети?

— Да, госпожо капитан! — отговориха и тримата в един глас.

Междувременно майор Зафиров също инструктиреше своите кадети:

— След като птичката кацне — говореше той — излизаме бързо, като очакваме да ни посрещне вражески огън. Все пак тренираме евакуация на кораб, свален близо или зад вражеската линия. Взвод Алфа, ръководен от Закъри, ще отцепи периметъра около кораба, за да не позволи на вражеските единици да напреднат. Взвод Делта, командван от Тейлър, ще евакуира пострадалите.

— Не е честно! — възропта Тейлър Сайрът. Той, като повечето пехотинци имаше едро телосложение. Косата му беше подстригана първи номер.

— Съжалявам, Тейлър, след един месец пак ще имаме десант. Тогава взвод Делта ще стреля и ще хвърля гранатите. Засега обаче това е положението. А и не забравяйте да проверите херметизацията на бойните си костюми! Кацаме на планета без атмосфера и това не е наужким!

Време беше за излитането. Мегън спази точно протокола при искане на разрешение за излитане. След като го получи, тя сръчно направи маневрата, при която насочи кораба така, че той се окажа на правилна позиция за излитане през тунела. С големия транспортен кораб това беше значително по-трудна задача, отколкото излитанията с хигрусите, които бяха малки и маневрени.

Мегън обаче вече имаше опит с тази операция и я извърши със завидна бързина и прецизност. На няколко пъти Гари Ламбърт, който стоеше на специалното трето инструкторско пилотско кресло, се опита да я накара да действа по-бавно, за да не удари кораба в някоя от стените на докинг станцията, но Мегън беше уверена в това, което прави. Накрая тя ускори през тунела за излитане и след секунди, без да се усети никакво раздрусване, корабът вече летеше в открития космос.

— Добро излитане, Паркър! — отбеляза Капитан Майерс. — Мегън, ускори до четвърта светлинна скорост. Корабът „Виктория“ скоро напусна пограничния сектор, където беше разположен Седми флот. Упражнението нямаше как да се проведе там, тъй като адмирал Стаматов беше разпоредил транспортните кораби да се движат минимум по осем в конвой, както беше предложено на срещата по-рано. Ето защо упражнението щеше да се проведе в район, където аркусианци не бяха припарвали от войната насам. Полетът обаче щеше да трае няколко часа.

— Знаете ли, че нашият екип е в челната тройка по точки от всички учебни мостик екипи на „Перперикон“? — каза Кобе. През по-голямата част от полета кораба се движеше по предварително зададените координати и те нямаха особена работа.

— Да! — въодушевено отговори Алиса. — Почти сигурно е, че ще участваме във военните игри.

— Ще е супер! — съгласи се Мегън.

— Крайно време е да спечелим игрите — намеси се капитан Майерс. — „Перперикон“ не е печелил от доста години, все малко не ни достига.

— Тези игри са глупост, само противопоставят хората, които реално служат в един флот! — възропта лейтенант Ламбърт. Той никога не споделяше ентусиазма на всички около желанието им „Перперикон“ да спечели.

— Стига, Ламбърт, игрите са важни, защото стимулират кадетите да дават най-доброто от себе си! — сръза го Майерс. Останалите не казаха нищо, но навсякъде се носеше мълвата, че Ламбърт мрази игрите, защото когато е бил кадет никога не е успявал да се дореди до представителния отбор на „Перперикон“.

В следващия един час разговорите продължаваха да се въртят около игрите, изпитите, упражненията и други неща, вълнуващи кадетите. Лейтенант Ламбърт от време на време вмяташе по някой ядлив коментар относно факта, че Мегън си е избрала за гадже пехотинец. Злобните му намеци бяха свързани с това, че пехотинците не се отличаваха с особено голям интелект и че по време на война измирили в най-големи количества. Мегън като цяло игнорираше коментарите му и се съдържаше да не се заяжда с него, тъй като той все пак ѝ беше инструктор. Изведнъж Алиса извика:

— Капитане, имаме сигнал за бедствие!

— Странно, това го нямаше преди, явно тази година са се постарали. Пуснете да ги видим! — в този момент Алиса пусна сигнала на главния екран. Картина почти не се виждаше, чуваше се гласа на човек, който крещеше, а думите му се заглушаваха от силни смущения и тътен от експлозии.

— Опитай се да го пречистиш! — изкомандва капитан Майерс. Скоро картината и звука се поизбистриха. Виждаше се мъж с униформа на капитан от флота, също като Мелинда Майерс. Той беше изпотен и изглеждаше силно развълнуван. Чуваха се приглушени думкания, вероятно от експлозии.

— Тук е капитан Евтимов от военнотранспортен кораб TS-7 „Тракия“. Намираме се под тежка атака от аркусиански щурмови кораби! Координатите ни са 46584/75844/5754, в близост сме до планетата Зария 20!

— Зария 20 ли? — зачуди се капитан Майерс. За момент си помисли, че става някаква грешка, тъй като упражнението на пехотинците трябваше да е на планетата Зария 37, която се намираше в съседната звездна система. Майерс се обърна към човека, изпращащ сигнала за бедствие.

— Капитан Евтимов, говори капитан Майерс от TS-7 „Виктория“
— Седми флот. Това част от учение ли е?

— Никакво учение не е! — гласът звучеше гневно и същевременно отчаяно. — Под жестока атака сме, прекалено много са, за да им удържим! Имам сто и петдесет души на борда, пратете веднага помощ!

— Веднага ме свържи с адмирал Стаматов, въведи кодовете за съобщения от най-висок приоритет! — изкомандва Майерс. Алиса с треперещи ръце изпълни заповедта. Мегън, Кобе и даже Гари Ламбърт гледаха облещени с отворена уста. Как, за бога, аркусианците бяха успели да осъществят атака толкова надълбоко в пространството на Земния съюз!?!

— Майор Зафиров, явете се веднага на мостика! — беше следващата команда на капитана. Тя имаше нужда от всичките си офицери в този момент. Зафиров се качи незабавно и тя набързо му обясни ситуацията.

— Дяволите да ги вземат, как са стигнали чак до тук?! — изруга майорът. В този момент се осъществи връзката с адмирала.

— Здравейте, капитане, ние също получихме сигнала за бедствие. Изпратили сме кръстосвача „Перперикон“, но за съжаление той ще пристигне най-рано до час, при максимална скорост. Нямаме други близки единици, освен вас!

— Ние можем да достигнем координатите до десет минути! — отговори Майерс.

— Капитане... — опита се да възрази Ламбърт, но беше прекъснат:

— С какво разполагате, Майерс? — Стаматов знаеше, че те изпълняват учебна мисия.

— Аз, Ламбърт и Зафиров сме, останалите са кадети на обучение.

— Не е добре... — промълви адмирал Стаматов и прокара ръка по челото си.

— Мислите ли, че могат да се справят? — попита той. Мелинда за момент се замисли и огледа тримата, сякаш ги преценяваше. Решението ѝ щеше да е съдбоносно. Ако се съгласеше да се намеси с този неопитен екипаж, рискуваше да загуби целия кораб, ако пък решеше да не се намесва, тогава почти сигурно „Тракия“ щеше да попадне в ръцете на аркусианците.

— Не можем да ги оставим, сър! Искам разрешение да задам курс към бедстващия кораб и да атакувам противника! — преди да дочака отговор, Гари Ламбърт извика:

— Възразявам, адмирале! Това е самоубийство!

— Млъкни, Ламбърт, ние сме воители, забрави ли?! — отговори му майор Зафиров. В този момент адмиралът продължаваше да мисли. Сега вече решението беше негово. През главата му минаваха същите мисли като на Майерс, но тя вече беше взела своето решение.

— TS-7 „Виктория“, оторизирам ви да окажете подкрепа на TS-7 „Тракия“ незабавно! Позволявам ви единствено да им помогнете да отбият вражеската атака и да им окажете техническо съдействие, ако е необходимо. Забранявам да преследвате противника или да влизате във всякакви други бойни действия, освен необходимите, за да защитите „Тракия“, ясно ли е?

— Да, сър! — отговори Капитан Майерс.

— Координати 46584/75844/5754, пълна скорост! Кадет Лий, заредете оръжията!

— Тъй вярно, мадам! — отговори отсечено и с ясен глас Кобе Лий. След тези думи Ламбърт не се помръдна, но Мегън веднага въведе координатите и устреми кораба в желаната посока. Кобе Лий трескаво преглеждаше оръжията, а Алиса Бруни се бореше с настройките на дълго — обхватният скенер, за да засече колкото се може по-бързо „Тракия“ и нейните нападатели.

Аркусиански щурмови кораб

Минутите се точеха като часове. Кръвта на Мегън бе изпълнена с адреналин. Тя управляваше кораб, който всеки момент щеше да влезе в битка, това наистина надхвърляше всичко, което си бе представяла. Имаше опасност обаче да пристигнат твърде късно. Пет минути преди да доближат указаните координати, всички на мостика чуха последните думи на капитана на „Тракия“, преди връзката да се разпадне:

— Не можем да удържим, ще поддадем всеки момент! Единственото ни спасение е да опитаме аварийно кацане на планетата Зария 20. Повтарям, кацаме на Зари... — тук връзката прекъсна.

— Дали ще успеят да кацнат...? — попита с развълнуван глас Алиса.

— Ако кораба им е сериозно повреден, по-скоро ще се разбият! — промълви майор Зафиров.

— Ще разберем скоро! — каза капитанът. Всички бяха затаили дъх, докато се отброяваха последните минути до пристигане на координатите. Изведнъж Алиса Бруни съобщи с висок, но треперещ глас:

— Капитане, засичам шест неидентифицирани леки съда, да установя ли контакт с тях?

— Кадет Лий, прихванахте ли мишените? — попита веднага капитана.

— Да...

— Изстреляйте далекобойните ракети „Хеликс 23“! — нареди тя. — Огън!!! Кобе Лий трескаво изпълни заповедта. Усети се леко раздрусване на корпуса, когато шестте самонасочващи се ракети

„Хеликс 23“ с дълъг обсег бяха изстреляни и полетяха към аркусианските бойни кораби. Аркусианците от своя страна незабавно предприеха избягващи маневри, опитвайки се да се изплъзнат от най-силното оръжие, с което разполагаха корабите от клас TS-7. Още преди да е ясен резултата от първия залп, капитан Майерс нервно нареди:

— Хайде, Лий, продължавай да изстрелваш ракети, те могат да се измъкнат от тези!

— Капитане, нямаме повече! — отговори Кобе, а гласът му звучеше хриптящ от страх. За момент Мелинда Майерс се бе пренесла във войната с аркусианците преди две десетилетия забравяйки, че се намира на кораб, подготвен за учебна мисия. Нормално беше да няма значително количество тежки мунициии.

— Потвърдени два удара! Два аркусиански кораба са унищожени, капитане! — съобщи Кобе Лий.

— С какво разполагаме?! — попита бързо Майерс.

— Можем да стреляме с големите плазмени оръдия на куполите и с предните две плазмени оръдия, но нямаме никакви самонасочващи се ракети.

— Дори с къс обсег ли?

— Да, капитане...

Малките две плазмени оръдия, намиращи се на носа на кораба, се прицелваха от пилотите по време на полет. Имаше и две големи двуцевни плазмени оръдия, всяко разположено във въртящ се купол на покрива на кораба. Тези куполи обаче се управляваха от стрелци, каквито не бяха предвидени в екипажа.

— Майор Зафиров, вие и най-добрия ви пехотинец трябва да се качите в куполите и да поемете стрелбата с оръдията. Само така можем да се справим!

— Тъй вярно! — извика Зафиров и се втурна към задната част на кораба, където се намираха останалите кадети. Той влетя в помещението и извика:

— Закъри Горан, ела с мен! — Зак тръгна с майора, без да знае за какво става дума, тъй като никой не си беше дал труда да уведоми намиращите се в товарния отсек пехотинци.

— Слушай, Зак, загазили сме го! — започна да му обяснява Зафиров, докато се катереше по стълбите нагоре. — Влязохме в неочаквана битка с аркусиански кораби и сме неподготвени. Трябва да

поемеш управлението на едната оръдейна установка. Ще се справиш ли? — Зак имаше опит в стрелбата с подобни установки, още от училище, но естествено остана напълно шокиран от факта, че ще трябва да влезе в реални бойни действия. До преди минути стоеше и си разказваше весели истории с останалите в товарното отделение, а сега щеше да се наложи да се бори за живота си.

Не след дълго Зак се озова в кабината на оръдейната установка. Управлението ѝ не беше просто. Имаше два големи лоста с разширения, където Зак си пхна ръцете. С тяхна помощ двойното оръдие се местеше в четирите посоки (нагоре, надолу, наляво и надясно), докато в краката си Зак имаше педали, с които направляваше въртенето на купола. В този момент аркусианските щурмови кораби вече бяха достигнали ефективния обсег на своите оръжия. Четирите оцелели кораба изстреляха залп от самонасочващи се ракети. Зак от своя страна незабавно се прицели и откри огън. Плазмените снаряди летяха срещу противниците, описвайки огнени дири подобно на трасиращи патрони. Първата вълна от ракети достигна кораба. Автоматичните лазери успяха да унищожат част от тях, но останалите се стовариха върху „Виктория“ с цялата си унищожителна мощ. Корабът силно се разтресе. Капитан Майерс веднага усети ужаса в очите на кадетите и дори на лейтенант Ламбърт.

— Спокойно, това бебче е доста дебелокожо! — каза тя, след което попита:

— Докладвай щетите, Паркър! — капитанът директно се обръщаше към Мегън, защото в този момент Гари Ламбърт изглеждаше по-неадекватен и уплашен от нея.

— Двете кули не са засегнати! — докладва Мегън.

— Слава богу! — въздъхна Майерс.

— Двигателите също са наред, явно корпусът е поел ударите! — довърши доклада си Мегън. В този момент и Кобе Лий се обади:

— Капитане, току-що поразихме единия от аркусианските кораби!

— БРАВО! — извика Майерс. И действително, майор Зафиров беше успял да вкара няколко плазмени снаряда право в целта, раздробявайки на части един от нападателите. Междувременно другите три се готвеха за нова атака. Преди да успеят да стрелят обаче, Зак също засече един от тях с откос на плазменото си оръдие.

Снарядите откъснаха задната част на щурмовия кораб, който полетя като горяща комета и след кратък неконтролиран полет експлодира. Така останаха само два, които на свой ред изстреляха втори залп от ракети.

— Браво, момчето ми! — изкрещя Зафиров, но гласът му беше заглушен от последвалата поредица експлозии. Корабът издържа и на тях, и в този момент оцелелите два аркусиански кораба решиха, че нямат шанс и предприеха маневра за оттегляне. Следвайки заповедите на адмирал Юлиан Стаматов, Мелинда Майерс нямаше намерение да ги преследва, а се зае веднага с издирване на кораба „Тракия“, с който бяха изгубили връзка.

— Не може да са били само шест кораба! — мислеше на глас Капитан Майерс. — Иначе „Тракия“ щяха да се справят с тях и сами.

— Може би са били повече, но сега част от тях са се спуснали на повърхността на планетата, за да преследват „Тракия“ — предположи Мегън.

— Точно това ме притеснява! Паркър, установи ниска орбита! Когато това стане, Бруни, започни да сканираш повърхността за кацналия транспортер! Също както бяхме планирали учението, деца, само че наистина! — след тези думи на капитана Мегън предприе маневра за установяване на ниска орбита. Беше правила това само на компютърен симулатор, а сега за първи път щеше да извърши маневрата в реални условия. След като два пъти проверяваше всичко, преди да го изпълни, най-сетне успя да приведе кораба в желаната, най-подходяща за наблюдаване на повърхността орбита. Алиса пък се зае със сканирането. Не след дълго имаха положителен резултат.

— Открих кораба, г-жо капитан — извика Алиса.

На големия екран се виждаше неясен образ на падналия в нещо като котловина кораб. Наоколо се виждаха спорадични отблясъци.

— Увеличи приближението и се постарай да филтрираш картината, за да имаме по-ясна представа какво става! — изкомандва капитана. Алиса се справи със задачата и те скоро имаха наблюдение от птичи поглед на случващото се долу. Корабът се намираше на не много високо, скалистото плато, полегнал на една си страна. Екипажът беше установил защитен периметър и ожесточено се бранеше от приближаващите сухопътни сили на аркусианците, които бяха дебаркирали от корабите си, кацнали на около километър и половина

северно от „Тракия“. След по-задълбочено наблюдение, капитан Майерс и останалите на мостика забелязаха, че аркусианците разполагаха дори с няколко танка, напредващи към позициите на хората.

— Това ще бъде касапница! — заяви капитана. — Ако не им окажем помощ, няма да имат никакъв шанс.

— Съгласен съм, капитане, длъжни сме да им помогнем! — беше гласът на майор Зафиров, който се включваше в разговора чрез комуникационната система. В действителност продължаваше да се намира в едната стрелкова установка.

— Какво предлагате да направим? — попита ужасен лейтенант Ламбърт, който изглеждаше бял като платно.

— Ще се снижим до повърхността на планетата и ще нанесем въздушни удари, с цел да неутрализираме първо танковете, а после и пехотата на аркусианците. След като е безопасно ще кацнем и ще евакуираме екипажа на „Тракия“.

След тези думи Ламбърт събра целия кураж, който имаше, изправи се на крака и извика:

— Това е безумие! Аз няма да изпълня тази заповед!

— Тогава сте отстранен. Имам си пилот, който да свърши работата! — отговори Мелинда Мейерс. След което извика:

— Майор Зафиров, явете се незабавно на мостика! — Зафиров се появи след около минута.

— Поставям лейтенант Ламбърт под арест за неподчинение, докато трае този полет! Отведете го!

Самият Зафиров изглеждаше за момент учуден как се е стигнало чак до там, но изпълни заповедта на капитана и прикани Ламбърт да го последва. Последният не оказа съпротива, но лепна възможно най-възмутения вид на лицето си, като по този начин дори не изглеждаше чак толкова уплашен.

ГЛАВА 8

ПОД ОБСТРЕЛ

Алекс и Габриела напуснаха тренировъчната зала заедно с останалите кадети. През последния час тренираха възстановяване на прекъсната енергийна верига, свързана с животоподдържащите системи на Ягуар 7. Цялата група кадети бързо се запъти към докинг станция девет, тъй като след половин час започваше лекцията по Основи на Бойното Пилотиране в ректората. На докинг станцията се беше събрала необичайно голяма тълпа от разочаровани и недоволни кадети. Алекс и Габриела видяха как много от тях си тръгват в обратна посока. Двамата не знаеха каква е причината за цялата суматоха, когато най-сетне по високоговорителите се чу съобщение:

— Уважаеми пътници, всички полети от и за кръстосвача „Перперикон“ са отменени до второ нареждане. Моля да ни извините за неудобството.

— Странно защо са отменени полетите? — зачуди се Габриела. Те, както и стотици други кадети, щяха да си пропуснат лекциите. Можеше да има само едно обяснение:

— Сигурно „Перперикон“ е изпратен на някаква мисия и затова не е сред останалите кораби от Седми флот — предположи Алекс. След тези думи той извади старфона си. Наскоро беше инсталирал приложение, което му показваше точното местонахождение спрямо звездната карта и приблизителна скорост.

— Движим се в посока обратна на границата...

— Това е добре, значи едва ли ще е нещо сериозно — предположи Габриела.

— Но доста бързае, летим с максималната девета светлинна скорост!

Докато Алекс и Габриела се чудеа какво се случва, Мегън се готвеше да напусне орбитата и да насочи транспорта „Виктория“ към повърхността на планетата. Нямаше много време, затова гледаше да действа колкото може по-бързо. Премина към ръчно управление и

завъртя щурвала, така че всички усетиха леко накланяне. Корабът започна да се спуска. Липсата на атмосфера правеше целият процес по-лесен, тъй като нямаше опасност корпуса на кораба да прегрее при навлизане в нея. Все пак обаче, тук съществуваше факторът гравитация, който отсъстваше в открития космос. Освен всичко друго Мегън трябваше да не забравя, че не може да изключи двигателите или да намали прекалено много мощността им, защото корабът щеше да започне неконтролируемо да пада.

— Кадет Лий, с какви боеприпаси разполагаме за бомбардиране на наземни цели? — попита капитан Майерс.

— Три широкоспектърни снаряда Ексон 10, три прецизно насочващи се стратегически ракети „Тъндър 26“, и останалото са плазмените ни оръдия.

— Само толкова са заредили за упражнението — промълви капитанът. — Слушайте какво ще направим! Ще се снижим. Алиса, ти трябва бързо да прихванеш на радара всичките аркусиански танкове. Ще направим две пикирания при първото ще пуснем широкоспектърните снаряди в ариергарда на настъпващите аркусианци. Така взривовете ще са максимално далече от „Тракия“ и нашите няма да пострадат. При второто пикиращо прелитане ще се прицелим в танкове, намиращи се в непосредствена близост до позициите на хората и ще ги поразим с ракетите „Тъндър 26“. Останалото ще го довършим с плазмените оръдия.

Планът на капитан Майерс звучеше лесно на думи, но Мегън усещаше, че сърцето ѝ бие лудо. Тя забеляза, как по челото на Алиса се стичат едри капки пот, а Кобе Лий изглеждаше не по-малко притеснен. Те нямаха никакъв боен опит и всяка една грешка можеше да се окаже фатална. Мегън внимателно насочи кораба, изчислявайки най-подходящия ъгъл на спускане. Това щеше да е от решаващо значение, за да може Кобе Лий да поразии целите с широкоспектърните снаряди „Ексон 10“. Той от своя страна трябваше да ги програмира и да ги освободи в точния момент. На главния екран в командната зала се виждаше все по-бързо приближаващата се камениста повърхност на планетата Зария 20. След още половин минута можеха да се забележат отблясъците на експлозиите от битката. Мегън усещаше как ръцете ѝ треперят, докато държеше щурвала.

— Десет хиляди метра височина! — съобщи тя, докато спускането продължаваше. След още няколко напрегнати минути на екрана се различаваха основните играчи на бойното поле. На около пет километра от кораба „Тракия“ се намираха кацналите шест аркусиански бойни кораби. От тях бяха дебаркирали аркусианските сухопътни части, включително и множество тежки танкове, които в момента се виждаха като големи бръмбари, напредващи към катастрофиралия кораб. От своя страна екипажът на „Тракия“ стоеше зад защитния периметър, изграден набързо около кораба. Те използваха естествения скалист релеф като прикритие, но разполагаха само с леко стрелково въоръжение и малко противотанкови ракетомети. Плазмените оръдия на „Тракия“ бяха взривени още в открития космос.

Корабът „Виктория“ се намираше само на няколкостотин метра височина, когато Мегън започна планираното пикиране над аркусианските сили. Те се оказаха напълно неподготвени и нямаха време да открият огън срещу прелитащия транспортер. Тъй като по време на битката в открития космос, аркусианските кораби се намираха от другата страна на планетата, те не успяха да осъществят радиовръзка и да предупредят наземните си сили за идващата опасност. Кобе освободи трите снаряда, които паднаха в една редица на около половин километър разстояние, създавайки гигантска огнена стена, която погълна голяма част от напредващите аркусиански части.

— Ура! — чуваха се бодри възгласи в командната зала на „Виктория“.

— Капитане, имаме потвърждение за унищожаването на четири от кацналите аркусиански кораби, шест танка и голямо количество лека механизация и пехота.

— Браво, Лий! — поздрави го капитан Майерс. — Но това не е крайт на битката — добави тя. И в действителност, това далеч не бяха всичките аркусиански части. Техният авангард вече заемаше позиции около защитния периметър на „Тракия“, и оттам подлагаше на обстрел защитниците. Имаше дори няколко танка, които скоро щяха да са в обсег така, че да могат да обстрелват позициите на хората. Именно тези танкове представляваха следващата най-важна цел на „Виктория“. Мегън обърна, набра малко височина и се подготви за втори заход. Този път Кобе щеше да изстреля прецизните ракети „Тъндър 26“. За

разлика от „Ексон 10“ те имаха по-малка мощ, но можеха да елиминират отделни цели с малък размер, без да засягат прекалено широк периметър.

— Имаме само три такива ракети, така че трябва внимателно да преценим кои мишени да поразим с тях! — каза капитана. Алиса — вторият пилот — направи бърз анализ на тактическата обстановка, използвайки данните, идващи от бойното поле. Тя избра трите танка, които се намираха в непосредствена близост до „Тракия“, и вече откриваха огън по защитниците, нанасяйки им големи поражения.

„Тъндър 26“ имаха по-малък обхват от „Ексон 10“, затова се наложи Мегън да снижи кораба още повече. Аркусианците обаче бяха подготвени този път. Танковете разполагаха със зенитни плазмени оръдия, които започнаха да обстрелват захождащия транспортен кораб. При пикирането Мегън откри огън с предните плазмени оръдия, поразявайки аркусианските позиции. Кобе пък изстреля ракетите „Тъндър 26“ и успя да изкара от строя най-опасните танкове. При ниското прелитане Мегън наблюдаваше всичко през пилотския си визьор, намиращ се над пулта за управление. Тя с ужас следеше плазмените снаряди, които прелитаха в близост до кораба. Няколко дори успяха да уцелят корпуса, предизвиквайки силно раздрусване. Тя обаче съумя да запази контрол над полета. След това прелитане над аркусианските позиции, „Виктория“ отново набра височина и се подготви за трети заход.

— Унищожихме общо пет танка, капитане! Три с ракетите и два с плазмените оръдия! — докладва Лий.

— Няма сериозни щети по кораба — добави Мегън.

— Добре, ще заходим отново. Мегън, сега останаха само твоите плазмени оръдия. Цели се в останалите танкове, преди да са достигнали до „Тракия“.

— Разбрано! — отговори Мегън и се подготви да извърши маневрата. Корабът, който до този момент набираше височина, извърши остър завой, при което се обърна на сто и осемдесет градуса, започвайки ново спускане. Мегън вече се беше снижила достатъчно и започна да обстрелва вражеските позиции. Тя наблюдаваше през визьора как плазмените ѝ снаряди поразяват аркусианските танкове и бронирани машини. Изведнъж Алиса извика:

— Капитане, засичам нещо необичайно!

— Покажи го на екрана! — изкомандва Майерс. На тактическия дисплей се появи изображението на издигната конструкция с формата на разтворено метално цвете.

— Издигай се! Издигай се бързо! — изкомандва капитана, макар че Мегън тъкмо започваше атаката си. Но беше късно. Това, което аркусианците активираха, представляваше преносима ракетна установка, имаща за цел да ги предпазва именно от атаки по въздух. Мегън направи рязко движение, с което издигна носа на кораба и той започна отново да набира височина. В този момент една червена светлина започна да свети на пулта ѝ, предупреждавайки, че са прихванати от изстреляна ракета.

— Прихванати сме! — извика тя, почти панически.

— Изпълни избягваща маневра! — заповяда Майерс. — Кобе, изстреляй флещи за отклоняване на ракетата! — Мегън зави рязко надясно, но транспортните кораби не бяха достатъчно бързи и маневрени. Ракетата достигна целта си и последва мощна експлозия. Целият кораб се разтrese, светлините за момент примигнаха, но охранването се възстанови.

— Десният двигател е извън строя! Губим мощност! — извика Мегън. Въпреки опитите ѝ, корабът се снижаваше.

— Намери място да кацнем, Паркър! Ако останем още малко във въздуха, ще заредят нова ракета и ще ни довършат! — изкомандва Майерс. Мегън бързо потърси място за кацане. Реши, че ще е най-добре, ако кацне точно до „Тракия“. Така по-лесно щяха да се бранят от прииждащите аркусианци. Управлението на кораба след удара обаче се оказа по-трудно. Той се тресеше и се накланяше ту на едната страна, ту на другата. Мястото за кацане беше малко скалистото плато. Трябваше да успее да кацне там, без да се вреже в „Тракия“ или да помете намиращите се по периферията войници. Мегън доближаваше до целта си по правилна траектория, но не можеше да намали скоростта достатъчно поради липсата на единия двигател. Кацането беше грубо, корабът почти се удари в повърхността, и след това се влачи известно време докато се спря с носа си в корпуса на „Тракия“.

— Твърдо кацане, Паркър! Но пък ще получиш бонус точки, защото кацна на нула метра от пострадалия кораб! — коментира капитан Майерс. Мегън едва забележимо се усмихна. Капитанът продължи да разпорежда следващите действия на екипажа:

— Майор Зафиров, поведете вашите момчета и подсилете защитния периметър около платото! Няма да сме в състояние да се вдигнем отново, така че евакуация няма да има. Ще трябва да удържим позицията си, докато „Перперикон“ пристигне и се разправи с тези аркусианци.

— Нямате грижа, капитане, ще се разправим с аркусианците преди „Перперикон“ да е приближил тази система! — отговори бодро Зафиров.

— Паркър и Лий, вие се качете в оръдейните куполи, тъй като всички пехотинци ще напуснат кораба!

— Тъй вярно! — извикаха двамата и чевръсто напуснаха мостика, където останаха само капитан Майерс и Алиса Бруни.

— Алиса, пусни зов за помощ по всички честоти и се опитай да се свържеш с „Перперикон“. Не знам колко дълго ще издържим, така че е важно да ни намерят бързо.

— Да, госпожо Капитан!

— Също така опитай да използваш сензорите на кораба, за да локализираш, доколкото е възможно позициите на противника. Все пак се намираме на възвишение, трябва да е възможно!

Докато се качваше забързана по стълбите към оръдейната установка, Мегън се засече със Зак, който пък тъкмо слизаше от там, за да се присъедини към другите пехотинци. Виждайки го Мегън се хвърли на раменете му, обляна в сълзи.

— О, Зак...

— Всичко ще е наред, мила! — каза ѝ той, докато бършеше сълзите ѝ. — Ще се справим, ти се справи чудесно там...

— Къде си, Горан?! — чу се гласът на Зафиров, който недоумяваше защо Закъри се бави толкова много.

— Трябва да вървя, всичко ще е наред!

— Обещай ми, че ще се върнеш жив!

— Ще се върна... — той я целуна кратко, въпреки че му се искаше момента да продължи, след което двамата се разделиха. Зак най-сетне се яви в товарното отделение, където се намираха останалите. Някои от кадетите имаха много уплашен вид. Те за първи път щяха да влязат в истинска битка, много по-рано, отколкото очакваха.

— Момчета, слушайте какъв е планът! — започна майор Зафиров. Той крещеше, за да може да надвика тътена, стрелбата и експлозиите извън кораба — отново се разделяме на взвод Алфа и взвод Делта! Пехотинците от „Тракия“ вече са установили защитен периметър. Врагът настъпва от североизток. Целта ни е да се разпределим така, че да попълним празнините в защитата и да успеем да държим противника на разстояние, докато помощта дойде. Не предприемайте излишни рискове, няма смисъл от ненужни жертви! „Перперикон“ е на път и скоро ще е при нас.

След тези думи всички пехотинци се събраха в кръг и извикаха техният характерен възглас: „У-а“. Водачите на взводовете Зак и Тейлър дадоха пример, като първи изскочиха навън през спуснатата врата на товарното отделение. Останалите ги последваха. Пехотинците носеха здрава, но лека броня от специален полимер, имащ за цел да ги предпази от плазмените куршуми и протонните експлозии. Сега обаче движенията им се затрудняваха още повече, защото бяха облечени и в допълнителен изолиращ костюм, който им позволяваше да оцелеят в условия без атмосфера.

Когато пръв напусна кораба „Виктория“ Закъри видя през визьора на своя скафандър пейзаж на битката в цялата му ужасяваща прелест. Най-близо се намираха войниците от екипажа на „Тракия“. Те държаха позиции зад скали или директно бяха залегнали в изкопаните от паднали протонни снаряди кратери. Техните карабини святкаха и трещяха, като този звук се заглушаваше само от спорадично падащите танкови снаряди, изстрелвани от аркусианците. Напред в низината се виждаха отблясъците на аркусианските оръжия, а цялото пространство между тях се изпълваше от хиляди святкащи плазмени куршуми, летящи със страхотна скорост в едната и другата посока.

Алекс притича до най-близката скала и приклепна зад нея. До него застанаха Малик и Пиер и двамата от неговия взвод. Останалите също си намериха прикритие близо до тях.

— Радваме се да ви видим! — извика един пехотинец от „Тракия“. Скафандърът му беше целият покрит със сажди и прах.

— Добре, момчета, нали чухте? Трябва да удържим тази позиция! — извика Зак и зареди своята карабина М 316 А, след което се подаде леко иззад скалата и откри огън. Останалите от взвода му направиха същото.

Аркусианците заемаха позиции в подстъпите на платото и обстрелваха защитниците, но нямаха възможност да напредват. Най-близките противници се намираха на около сто и петдесет метра и се прикриваха добре, така че трудно можеха да бъдат засегнати. Все пак основната цел на защитниците беше да задържат аркусианците достатъчно дълго докато помощта дойде.

За нещастие, няколко от незасегнатите при бомбардировката на „Виктория“ аркусиански танка вече наближаваха района на катастрофата. Един протонен снаряд се взриви в скалата, която Зак ползваше за прикритие. От удара той отскочи няколко метра назад и падна по гръб, а върху му се посипаха голямо количество прах и камъчета. Скалата, зад която се криеше, беше разбита на парченца, но той като че ли се размина само с натъртвания. Докато идваше на себе си видя карабината си да лежи на около метър настрани. Не виждаше нищо друго, защото прахоляка от взривената скала покриваше всичко като пелена. Грабна оръжието си и подпирайки се, мъчително се изправи. Докато ходеше обратно към позицията, видя през облака прах силует точно пред себе си. Не беше човешки. Тъмният едър силует напредваше сред пушека, а карабината му бълваше святкаща плазма. Без да се колебае, Зак откри огън и видя как собствените му плазмени куршуми политат в посока на врага. След секунди силуета се свлече на земята, повален от точните изстрели. Пушекът бързо се разсея и Зак видя ужасяваща гледка. Аркусианците бяха преминали към щурм на възвишението. Няколко дори успяваха да се покатерят до ръба на платото, но всички свършиха по един и същи начин, покосени от плазмените карабини на пехотинците. Зак стигна до ръба и погледна надолу. Там трима аркусианци тичаха нагоре, опитвайки се да се възползват от пробива в защитата. Той действа инстинктивно и изстреля гранатата, намиращата се в подцевния му гранатомет. Експлозията помете обратно надолу тримата аркусиански воители. Скоро се чу нов мощен взрив зад позициите на пехотинците и това накара Зак бързо да залегне. Този път легеше в кратера, образуван на мястото на разбитата скала. До него скочиха Малик и Пиер.

— Радвам се, че сте добре! Виждали ли сте другите? — попита Зак.

— Пълен хаос е, всеки се е прикрил и стреля по аркусианците! — извика Пиер. Нов снаряд избухна близо до тях, те инстинктивно

залегнаха и над тях се посипа пръст и камъчета.

Единствената причина, поради която аркусианските танкове не ги подлагаха на масиран обстрел бе фактът, че плазмените оръдия на „Виктория“ функционираха. Кобе и Мегън стреляха по танковете, карайки ги да маневрират зад големи скалисти образувания и хълмове, стремейки се непрекъснато да сменят позициите си. Така танковете стреляха по веднъж и след това веднага се скриваха и търсеха нова огнева точка. Междувременно пехотата на аркусианците, прииждаща с леки бронирани машини, все повече обграждаше платото, на което бяха кацнали принудително корабите „Тракия“ и „Виктория“. Аркусианските командоси държаха позиции в подножието на платото, като постепенно намираха прикрития все по-нагоре към защитната линия на хората. В началото пехотинците ги отблъскваха с гранати, но този вид боеприпаси скоро започна да привършва.

Зак и намиращите се до него Пиер и Малик стреляха, подавайки се от кратера, по прикрили се на двадесетина метра аркусианци. Останалите пехотинци от взвода също бяха заели позиции наблизо и обстрелваха нападателите.

Надигайки се за пореден път, за да стреля, Зак чу просвистяване на сантиметри от главата си. Той бързо залегна, усещайки, че е под прицел. Преди да се надигне отново, почувства до себе си тялото на Пиер. Когато го погледна видя, че лицето му е облято с кръв, а той лежи, без да мърда.

— Пиер! — извика Зак.

— Пиер! — извика и Малик. Двамата се наведоха над своя другар. Плазмен куршум беше пробил шлема му. Той лежеше безжизнен.

— Мамка му! — извика Малик. — Мъртъв е! Какво да го правим?! — Не можем да му помогнем! — отговори Зак. — Продължаваме да се бием, това е!

Междувременно в командната зала на „Виктория“ се намираха единствено Алиса Бруни и капитан Мелинда Майерс. Тук тътените на яростната битка се чуваха малко по-приглушено.

— Успях да установя връзка с „Перперикон“. Слаба е, но ще свърши работа! — каза с треперещ глас Алиса.

— Добре, прехвърли ги на главния екран — отговори капитана. Скоро на екрана се появи образа на вицеадмирал Лао Ян. Картината и

звукът страдаха от сериозни смущения, но въпреки това се разбираше:

— Адмирале, след колко време ще сте при нас? Врагът ни превъзхожда по численост, а и нямаме много останали муниции! — гласът на капитан Майерс звучеше напрегнато, но не и уплашено. Тя беше попадала десетки пъти в ситуации, близки до смъртта, и това не я плашеше.

— Приблизително време до пристигането ни — двадесет и пет минути, капитане! — отговори адмирала. — Ще удържите ли?

— Със сигурност няма да им се дадем без бой! — отговори Майерс.

— Не съм се съмнявал във вас, капитане... — след тези думи се чу мощна експлозия, която разтреса целия кораб и връзката прекъсна. Явно беше танково попадение.

— Какво се случи?

— Уцелиха едната ни артилерийска кула, капитане! — отговори Алиса. Майерс не каза нищо. Тя се насочи към контролен панел на една от стените. След като въведе специален код, стената се отвори и разкри съдържанието на малък арсенал предназначен за мостик екипа. Бяха пет карабини М 316 А, с по три пълнителя всяка. Капитанът взе едната карабина и муниции и след като зареди, каза:

— Кадет Бруни, предавам ви мостика!

— Но, капитане, къде отивате?

— Присъствието ми тук вече е безсмислено, ще помогна на другите да защитят това място, докато дойде помощта. — След тези думи капитанът се обърна и тръгна към изхода. Точно когато прекриваше вратата обаче, чу прищракване на карабина зад себе си. Тя се обърна и видя Алиса, която също беше нарамила едно от оръжията и тъкмо зареди пълнителя в него.

— Какво правите, кадет Бруни?

— Моето присъствие тук също е безполезно, Госпожо Капитан. Позволете ми да се присъединя към другите!

— Знаеш ли как да боравиш с това нещо?

— Стреляла съм един-два пъти...

— Ако искаш да си полезна, провери оръдейната установка, която беше уцелена от аркусианците. Възможно е, който е там да е жив и да има нужда от помощ!

— Да, капитане! — съгласи се Алиса и непохватно остави карабината обратно на мястото ѝ.

Капитан Майерс напусна кораба в боен костюм и моментално се озова под дъжд от плазмени куршуми. Протонен снаряд се взриви на няколко метра от нея, посипвайки я с пръст. Тя притича до една скала, зад която стоеше и майор Зафиров. Старият войн ожесточено стреляше и същевременно крещеше заповеди на останалите.

— Какво е положението, майоре? — попита Майерс, докато тя самата стреля по-непредпазливо показал се иззад прикритието си аркусианец.

— Момчетата се държат, обаче загубихме едното оръдие. Това прави танковия обстрел срещу нас по-интензивен! — Сякаш за да потвърди думите му нов снаряд се взриви, този път в корпуса на кораба „Виктория“, на няколко метра от единствената функционираща оръдейна установка. — Кога ще пристигне „Перперикон“?

— След около двадесет минути, дано не е твърде късно...

Междувременно в единствената функционираща установка Мегън се бореше да държи аркусианските танкове зад прикритията им. Тя трескаво работеше с ръчките и педалите, опитвайки се винаги да насочва плазмените снаряди в правилната посока. Сега обаче Кобе го нямаше и задачата ѝ стана много по-трудна. Вътре в кабината беше запушено и миришеше на нагар, тъй като през последните няколко минути три танкови снаряда се взривиха в корпуса на кораба на метри от нейния купол. Ставаше все по-опасно, но тя не можеше да си позволи да изостави поста си, защото само нейното оръдие пречеше на аркусианците да подложат платото на унищожителен обстрел. Тя не спираше да мисли за Зак, който се намираше някъде долу очи в очи с непримиримия враг.

В същото време Зак реши да обходи позициите на останалите от неговия взвод, за да види как са и да им даде инструкции, ако е наложително. Докато притичваше от едно прикритие на друго, с голяма горчивина установи факта, че освен Пиер, който загина прострелян в главата, още двама негови другари бяха мъртви. Едно от момчетата на име Карлос беше тежко ранен в стомаха. Той лежеше и стенеше до двама други пехотинци, които стреляха по приближаващия противник. Бойният костюм имаше активна вътрешна обвивка, която спираше кръвенето при раняване, но въпреки това пострадалият боец

имаше нужда от помощ. Зак знаеше, че вътре в кораба „Тракия“ има двама медици, които помагат на пострадалите. Някак си трябваше да достигнат до там.

— Можеш ли да ходиш, Карлос? — извика Зак. Гласът му беше заглушаван от картечната стрелба на пехотинците и падащите аркусиански снаряди. Карлос, който нямаше сили да вика, кимна утвърдително. Зак му помогна да се надигне и, подпирайки го, започнаха бавно да ходят към „Тракия“. Стараеха се да са възможно най-приведени, но движенията на ранения Карлос бяха много ограничени. С мъка изминаваха всеки метър, докато около тях фучаха плазмени куршуми. На няколко пъти в близост се взривиха танкови снаряди и веднъж ударната вълна едва не ги повали на земята.

Когато най-сетне се приближиха до „Тракия“, двамата медици ги забелязаха и се втурнаха, за да помогнат на Зак да внесе Карлос вътре в кораба.

— Ще се оправиш, братле! — бяха думите на Зак, след което остави приятеля си и се втурна обратно в битката. Аркусианците напредваха все повече и положението не изглеждаше никак добре.

Погледът на Мегън се премрежваше от капките пот, които се стичаха по челото ѝ. В кабината на оръдейната установка ставаше все по-горещо, защото двойката плазмени оръдия не беше спирала да работи. Въпреки всичко Мегън, без да губи концентрация, продължаваше да обстрелва аркусианските танкове. Те умело маневрираха така, че да се прикриват и да стрелят от най-неочаквани места. Тя беше успяла да унищожи поне три, но още най-малко пет танка участваха в битката. В един момент оръдието замлъкна. Тя панически стисна спусъчните ръкохватки, но изстрел не последва. На циферблата, показващ броя на мунициите, стоеше изписано безмилостното 0.00. Бяха нужни десетина секунди, за да последват изстрели от страна на аркусианските танкове. Мегън разбра какво ще се случи, отвори люка и бързо се спусна надолу, напускайки оръдейната установка. Това се случи тъкмо навреме, защото над нея се разнесе експлозия. Гъст дим нахлу през люка, откъдето тя премина преди секунди, без да има време дори да го затвори. Оръдейната установка беше пратена в историята с един залп. Мегън се втурна надолу по стълбите и скоро се озова в товарното отделение. Там видя Алиса, която стоеше приведена над Кобе Лий.

— Мегън добре ли си? — попита ужасено Алиса. Цялото тяло на Мегън, включително и лицето ѝ, беше покрито със сажди.

— Добре съм, как е Кобе? — кадетът лежеше в безсъзнание. Имаше много обгаряния и рана на главата, вероятно от удар в метален предмет.

— Диша, но не може да дойде на себе си. Превързах го на места... — Алиса се обля в сълзи. Мегън я прегърна и ѝ каза:

— Направила си каквото трябва. Сигурна съм, че ще се оправи.

В същото време капитан Майерс и майор Зафиров, гледайки горящата оръдейна установка, анализираха положението:

— Останахме без артилерийска поддръжка. Сега ще ни подложат на тежка бомбардировка — каза майорът. И действително, необезпокояваните танкове излязоха на удобни позиции и откриха тежък артилерийски обстрел на платото.

— Ще ни смажат! — извика капитан Майерс. — Не можем да останем на открито! Бързо трябва да се изтеглим до корабите и да ги ползваме за прикритие. Здравите им корпуси ще ни предпазят за известно време от снарядите!

Майор Зафиров се координира с командващия на „Тракия“, и те заповядаха на пехотинците да се изтеглят към двата кораба. Това стана бързо, тъй като навсякъде започнаха да ваят протонни снаряди. Докато тичаше към прикритието, Зак едва виждаше накъде ходи заради прахта, пушека и хвърчащата пръст от експлозиите. Той обаче не спираше да мисли за Мегън. Сега и двете установки бяха взривени, а тя се намираше със сигурност в една от тях. Скоро се озова заедно с останалите пехотинци пред входната врата на товарния отсек на „Виктория“. Там образуваха барикада и успяваха да държат на страна аркусианците, които вече изкачили платото стесняваха кръга. Всички изглеждаха отчаяни, освен майор Зафиров, който имаше вид на истински Бог на смъртта. С всеки откос на карабината си повяляше по един аркусиански командос, докато изстрелите на кадетите просто държаха противника на разстояние. Мунициите обаче също започваха да привършват и положението изглеждаше безнадеждно.

Зак стреляше яростно с последния си пълнител. Стоеше ниско приведен зад един метален контейнер, използван като част от барикадата. Усещаше десетките малки удари, които подобно на градушка биеха всяка секунда по външната стена на контейнера.

Изведнъж карабината в ръцете му спря да стреля. Той натискаше упорито спусъка и чуваше цъкането на механизма, но оръжието отказваше да възпроизведе повече изстрели.

Патроните бяха свършили!

Зак вдигна поглед и видя как група от трима аркусиански командоси притичват от позицията си към ново прикритие с няколко метра по-близо до барикадата. Той знаеше, че трябва да стреля, за да им попречи, но нямаше с какво. Огледа се и видя, че и други пехотинци също са останали без патрони и стоят прикрити зад контейнерите, опитвайки се да намерят още останали боеприпаси. В този момент си помисли, че вероятно му остават само няколко минути живот. Тактическите му познания бяха на достатъчно високо ниво, за да не си прави илюзии. Аркусианците щяха да превземат последната им защитна линия след броени минути. Щеше да загине, без никога повече да види Мегън, нито да докосне златистата ѝ коса. Тази целувка, която си размениха на оръдейната установка щеше да им бъде последна. Сега вероятно тялото ѝ се въргаляше овъглено сред отломките, а той самият щеше да бъде разкъсан от аркусианците всеки момент.

И точно тогава до слуха му достигна най-прекрасният звук на света. Това бяха прелитащите на ниска височина изстребители Ягуар 7. Цели две ескадрили, изстреляни от „Перперикон“, който се намираше в ниска орбита. Те набързо се справиха с противовъздушната защита на аркусианците, след което започнаха да нанасят безпощадни удари по наземните им сили, започвайки с танковете. Скоро два други транспортни кораба TS-7 „Сердика“ и TS-7 „Малибу“ кацнаха на платото. От тях бързо дебаркираха няколко отряда пехотинци, които веднага отблъснаха остатъците от аркусианските сили. Битката много бързо приключи и оцелелите започнаха да напускат укритията си и да се насочват към двата новодошли транспортни кораба.

Зак мислеше само за едно — да открие Мегън. Започна да обикаля без ясна цел и посока. Навсякъде цареше хаос, димът се стелеше около почти напълно разрушените „Тракия“ и „Виктория“. Гледаше носилките, на които пренасяха ранените и загиналите. Блуждаещият му поглед се спря на една носилка, където разпозна Кобе Лий. Пострадалият Кобе беше дошъл в съзнание, но на лицето му се четеше болка. Точно тогава до носилката Зак съзря русите къдрици на

Мегън. Тя стоеше заедно с Алиса и двете момичета говореха успокояващи думи на Кобе. Секунда по-късно Мегън вдигна поглед и очите ѝ срещнаха тези на Зак. Тя се затича към него и се хвърли в обятията му.

— Зак... — устните им се сляха в една толкова жадувана целувка.

— Мислех, че съм те загубил... — каза най-сетне той.

— И аз! — отвърна Мегън.

— Сега съм с теб! Всичко ще бъде наред — говореше Зак, а Мегън даде воля на чувствата си и започна да плаче неудържимо. Дватама тръгнаха заедно с останалите към корабите за евакуация.

ГЛАВА 9

ПРЕГОВОРИ

Зак и Мегън, заедно с още някои от най-смелите кадети, получиха отличия за проявена храброст в извънредна ситуация. Церемонията по награждаването се случи два дни след техния подвиг в централната зала на „Перперикон“, като наградите им бяха връчени лично от вицеадмирал Лао Ян.

Битката на Закария 20 се превърна в централна тема на разговор сред кадети и офицери в Седми флот и не само. Вестта за развилите се събития обиколи целия Земен съюз и не след дълго нямаше информационен източник, който не бе разгласил новината за нападението на аркусианците. Изненадваше дързостта им да навлязат толкова дълбоко в контролираното от хората пространство, коментираше се целта на действията им и заплахите за мира...

Признанието, което получиха Зак и Мегън, пораждаше възхищение и нещо като благородна завист от страна на Алекс и Габриела. Седмица след събитията, докато отпочиваха след занятията в едно кафене, Зак заговори:

— Истината е, че на нас изобщо не ни беше забавно тогава.

— Така е — съгласи се Мегън. — В много моменти си мислех, че ще умра, а и се страхувах за Зак и останалите.

— Някои от класа наистина загинаха — тук и четиримата неволно сведоха глава при спомена за Пиер и другите кадети, които не преживяха битката.

— Днес четох обширна статия в сайта на всекидневника „Земният Съюз Днес“ — започна Алекс. — Никой не е наясно, какво са правили аркусианците толкова навътре зад граничната равнина и каква е била целта на тази атака.

— Наистина е странно — съгласи се Габриела.

Тези въпроси мъчеха не само главите на младите кадети, но и най-висшето ръководство на Седми флот. Безпрецедентният пробив в сигурността на пограничния сектор беше причина за свикване на

спешно заседание на командването. Адмирал Юлиян Стаматов обсъждаше ситуацията заедно с командирите на останалите пет кръстосвача на Седми флот. Те заемаха местата си около кръгла маса в малка заседателна зала, облицована в дървена ламперия. Столовете и малкият бюфет бяха от полирано дърво и старомодният изискан стил на мястото не подсказваше, че се намира на един от най-модерните космически кораби в галактиката.

— Всеки момент президентът ще е на линия — предупреди адмирал Стаматов. — Време е да решим какво ще му кажем.

— Трябва да настояваме на своето! — обади се контраадмирал Жерад Бове. В тона му се четеше нетърпение и раздразнение — Трябва да увеличим зоната, считана за пограничен сектор, от осемдесет на сто и двадесет светлинни години от граничната равнина! Последната атака показва, че аркусианците са способни да ни атакуват много отвъд осемдесетгодишната зона^[1].

— И освен това е редно според мен Пети флот също да бъде изпратен, за да охранява тази зона заедно с нас и Шести флот — бяха думите на капитан Густав Емерсон, който командваше кръстосвача „Дунав“. — И, за бога, мараите също трябва да се размърдат малко и да пратят подкрепления.

— Сър, президентът е на линия! — беше гласът на адютанта. Юлиян Стаматов въздъхна, той предпочиташе да командва флота в десет битки с аркусианците пред това да води преговори с някой политик, а тъкмо това му предстоеше да стори. На екрана се появи образа на Едуард Нелсън — мъж на видима възраст около петдесет и пет години с прошарена сивкава коса.

— Здравейте, господин президент! — поздрави адмирал Стаматов.

— Здравейте, адмирале. Здравейте, господа! — поздрави на свой ред президентът, обръщайки се първо към Юлиян Стаматов, а после и към останалите от висшия команден състав на Седми флот.

— Господин Президент, смятаме, че Земният Съюз е в най-голяма опасност от края на войната с Гразър насам... — започна Стаматов.

— Какво ви кара да смятате така? — попита на свой ред президентът — в тона му се четеше известно недоверие.

— Както знаете от редовните ми доклади, враждебната активност на аркусианците се е засилила и имахме няколко случая на много сериозни атаки срещу флотски кораби. Последният случай беше най-фрапиращ, тъй като аркусианците успяха да преминат осемдесетгодишната зона и да ни атакуват в пространство, считано за безопасно.

— Значи се нуждаем от смяна на тактиката! — каза бодро президентът. — Искан да чуя от вас какво планирате, за да неутрализирате тази заплаха. — Адмирал Стаматов разбра, че разговорът не отива на добре. Заедно с целия висш команден състав на Седми флот, намиращ се в стаята, бяха изпратили доклад на президента, където съвсем ясно се казваше, че са необходими сериозни подкрепления и увеличаване на зоната за сигурност, а не просто „промяна в тактиката“.

— Сър, опасявам се, че с настоящия ресурс не можем да направим много, за да подобрим сигурността на пограничната зона. В доклада, който изготвихме сме описали...

— Напълно нереалистични и неизпълними искания! — прекъсна го президентът. Тонът му вече не беше така ведър.

— Сър, ние и в момента сме на прага на възможностите си! Как очаквате от нас да опазим границата, ако не желаете да ни предоставите допълнителни сили! — Възражението дойде от Жерад Бове, който едва се сдържаше.

— Как точно очаквате, да накарам Конгреса да одобри разход от три и половина милиарда Звездолара годишно, за да може да изпратим Пети флот на постоянна мисия в пограничната зона, както вие сте поискали в доклада си?! — започна вече ядосано президентът — Само заради няколко нападнати транспортни кораба?!

— Но, сър... — опита се да възрази Бове. Нелсън обаче продължи:

— Никъде в доклада ви не се споменават убедителни доказателства за вероятна широкомащабна офанзива, готвена от аркусианците. Нямаме струпване на голямо количество вражески сили по границата, нямаме нищо! Същевременно искате да увеличим пограничната зона от осемдесет на сто и двадесет светлинни години от граничната равнина!

— Смятаме, че така ще е най-безопасно за хората! — обясни адмирал Стаматов. За разлика от Бове, неговият глас звучеше спокойно и разумно.

— Адмирале, вие разсъждавате като военен и като стратег, и аз уважавам мнението ви. Но като президент, аз съм длъжен да гледам общата картина. А тя е, че ако изпълня желанието Ви, стотици населени светове ще попаднат в новата зона с повишена степен на сигурност. Това ще се отрази на техните икономики, ще повлияе негативно на живота на милиарди хора. Освен това не можем да си позволим да увеличим разходите за отбрана, тези пари са ни нужни за допълнителни стимули на икономиката. Знаете, че се намираме в труден период! — След тези думи Юлиан Стаматов се отпусна назад в креслото си и скръсти ръце. Той умееше да побеждава враговете в космически битки, сблъсквайки огромни армии, но почти винаги се проваляше в опитите си да постигне каквото и да било в разговори с политиците.

— Значи няма да направим нищо във връзка с повишената активност на аркусианците и зачестилите случаи на нападения! Казвам нищо, тъй като с останалите командири вече ви обяснихме, че сме взели мерките, които са ни по силите.

— Не съм казал, че няма да направим нищо! — изрече президентът. — Към Шести и Седми флот ще се присъединят съответно по четири допълнителни разрушителя и по две фрегати със съответните екипажи. Освен това водим преговори, така че и мараите да увеличат своето присъствие. Засега това е, което мога да направя за вас, момчета — след тези думи разговорът приключи.

— Е по-добре от нищо... — въздъхна адмирал Стаматов.

— Щяло да се наруши спокойствието на „стотици светове“, ако ги включим в пограничната зона — изсумтя Бове — цялата работа е, че лятото идват президентски избори!

— Президентът е прав за едно — намеси се вицеадмирал Лао Ян, който до този момент не беше взел дейно участие в разговора — Ние наистина не можем да дадем адекватен отговор на въпроса: какво всъщност ни заплашва?

— Това е вярно! — съгласи се капитан Тодор Златев, командващ кръстосвача „Ливингстън“. — Ясно е, че аркусианците на Гразър целят

нещо с тези атаки, но е пълна мистерия какво... От стратегическа гледна точка атаките са безсмислени!

— Докато не си отговорим на този въпрос, дори да изпратят още един флот да пази границата, аз лично не бих бил спокоен! — заключи Лао Ян. Лицето на адмирал Стаматов показваше, че и той е на същото мнение.

Тази сутрин Алекс се събуди с особено тягостно чувство. Облече се в униформата си на кадет и за първи път от началото на учебната година се погрижи тя да е безупречно изгладена. Предстоеше церемония, но не празнична. Когато отиде в столовата, за да закуси бе още рано и нямаше почти никого. Седна сам на една от масите и започна да се храни. Скоро към него се присъедини Джери.

— Този изкуствено синтезиран бекон не струва! — отбеляза новодошлия.

— Мислиш ли? — попита учудено Алекс. На планетата Сердика също се бе хранил предимно с изкуствено синтезирани храни, особено месото, така че сега не изпитваше никаква особена разлика.

— Нашите отглеждат истински животни — процеди Джери, докато гледаше сандвича си с отвращение — и месото, и сиренето, и млякото са съвсем различни на вкус.

— Интересно...

— Много лошо за тези кадети, дето загинаха, можехме ние да сме на тяхно място! — изрече Джери. Алекс отново се замисли. Зак и Мегън всъщност бяха там и се справиха забележително. Дали ако сам се окажеше в подобна ситуация би проявил същата храброст, умения и съобразителност? Едва ли — мислеше си той. Отново го обзе чувството, че изостава и не е достатъчно добър в сравнение с останалите.

— Да, много лошо, едва ли някой от нас си е представял, че ще загине няколко месеца след постъпването си във флота...

— Между другото, вчера след часовете засяхох Габриела в централната зала, заедно с две нейни приятелки. Разглеждаха някакви дрехи в единия от бутиците, беше особено секси с тази нова синя поличка!

Всеки голям кръстосвач имаше централна зала. Тя беше на няколко етажа и в нея се намираха малки магазинчета, бутици и заведения, държани от частни арендатори, плащащи наем на флота. Централната зала се посещаваше често от членовете на екипажа и кадетите, когато нямаша време да отидат до „Оазиса“.

— Не смяташ ли, че е време да се запознаеш с... — Алекс не можа да довърши, защото осъзна, че вече е сам на масата. Джери заедно с таблата и закуската му сякаш се изпариха. Преди да си даде сметка какво се случва, Габриела се появи и зае стола, точно където допреди малко стоеше нейният таен обожател. Алекс веднага забеляза, че нейният тоалет също се различава от обикновено. Косата ѝ не се спускаше свободно, нито бе вързана на опашка, а седеше прибрана на кок. Също така полата, която носеше днес, покриваше коленете ѝ, което беше необичайно.

— Стори ми се, че говореше на някого? — попита Габриела.

— Да, но той неочаквано си тръгна. Нещо ново?

— Имам добра новина, но ще изчакам и другите да дойдат... — чакането не продължи дълго. Скоро Зак и Мегън се появиха. Подобно на Габриела, Мегън също полагаше усилия, за да бъде външният ѝ вид колкото може по-официален и семпъл, което си беше крайно необичайно за нея, а пък Зак вместо нормалното за кадетите облекло носеше парадна пехотинска униформа. На кръста му дори висеше сабя с посребрена дръжка.

— Какво е това? — попита учудено Алекс.

— Аз ще участвам в почетния караул, нали загиналите са от моята част.

— Ясно — настроението на всички се намираше в най-ниската си точка. Бяха изминали седем дни от битката при Зария 20 и днес сутринта щеше да се състои церемонията по изпращане на загиналите.

— Знам, че моментът не е много подходящ, но имам добри новини за огнения ни клуб — каза Габриела. Това накара всички да се усмихнат и блясъкът в очите им се върна.

— За какво става дума? — попита бързо Зак.

— Явно рекламната ни кампания в Спейсбук е дала резултат. Има цели шестима кадети, които са изявили желание да се присъединят към „Инсиниум“. Изпратила съм им съобщение с

часовете и мястото на залата и те най-вероятно ще дойдат на следващата ни тренировка. Някои от тях са от други кръстосвачи.

— Чудесно! — оживи се Алекс.

Скоро обаче настроението отново падна, когато всички се насочиха към докинг станция седем. Тази станция се използваше по официални поводи. Всеки път, когато адмирал Стаматов идваше да посети „Перперикон“, той кацаше и излиташе с транспортната си совалка оттук. Портът влизаше в употреба и когато кръстосвача приемаше други официални посещения. Докинг станцията се използваше и при най-тъжния обичай — изпращането на загинали членове на екипажа, каквото щеше да се случи и днес. По време на битката на планетата Зария, петима кадети от „Перперикон“ намериха смъртта си. На влизане в докинг станцията Алекс, Габриела и Мегън останаха да чакат с другите, докато Зак влезе през малка врата само за хората, които щяха да участват в ритуала. Скоро и големите автоматични врати на докинг станцията се отвориха широко и тълпата се нареди от двете страни на пистата. В края се намираше транспортен кораб с отворен товарен отсек, а пред него се намираха подредени пет ковчега, покрити със знамето на Земния съюз. Кадетите от класа на Зак бяха подредени в редици от двете страни на пистата, облечени в парадни униформи.

Над всички, стоейки малка трибуна, се появи капитанът на „Перперикон“, вицеадмирал Лао Ян.

— За почест! — изкомандва майор Зафиров и тутакси строените в парадни униформи кадети извадиха сабите си и ги насочиха нагоре и под ъгъл. Тълпата също притихна, защото вицеадмиралът се готвеше да започне речта си:

— Свободно! — каза той и кадетите мигом прибраха сабите си. — Драги офицери, членове на екипажа и кадети — Настъпи кратка пауза — дори след най-успешната и победоносна битка винаги стигаме до този тъжен ритуал. Всеки човек, който вземе важното и трудно решение да се присъедини доброволно към въоръжените сили на Земния съюз, знае срещу какво се изправя. Особено тук в пограничната зона, рисковете, на които се подлагаме всеки ден са неизбежни. Изключително тъжен факт е, че тези петима младежи загубиха животите си толкова рано, но за съжаление никой от нас не може да предвиди кога и къде нашият непримирим враг ще реши да

удари. Тези петима кадети, както и останалите от техния отряд знаеха защо са тук. Въпреки че тяхното обучение едва започваше, те не обърнаха гръб на врага, а се сражаваха храбро. Те, както и всички ние сме тук, защото искаме да защитим това, което обичаме — нашите близки, нашите прекрасни светове, нашето право да съществуваме. Всички ние сме тук, защото сме най-добрите в това, което правим. И ще продължим, без да бъдем разколебани от вероломните атаки на врага ни...

Докато Лао Ян говореше, Мегън стоеше, подпряла глава на рамото на Габриела и плачеше, докато Алекс усещаше как буца бе заседнала на гърлото му. Това беше вторият инцидент със загинали кадети от началото на учебната година, при първия собственият му живот се оказа изложен на опасност, а при втория двама от най-добрите му приятели взеха пряко участие. След края на речта кадетите, облечени в парадни униформи, се подредиха около ковчезите и по команда на майор Зафиров ги повдигнаха и бавно започнаха да се насочват към товарното отделение на транспортния кораб. Докато това се случваше, корабният оркестър изпълняваше бавен погребален марш. След като тленните останки на загиналите бяха натоварени, почетният караул отново се строи, а вратата на товарния кораб плавно се затвори.

— „Стикс 1“ имате разрешение за излитане! — каза Лао Ян с известна доза тържественост. Тръстерите за маневриране на товарния кораб се включиха и той бавно се насочи към тунела, от който щеше да се изстреля в открития космос. Телата на загиналите кадети щяха да бъдат върнати на родните им планети и предадени на близките им.

След края на тъжната церемония, тълпата започна да се разотива и всеки се зае с ежедневните си задачи.

Алекс и Габриела, заедно с останалите пилоти първокурсници, имаха упражнение по Основи на Поддръжката на Бойните Изстребители Ягуар 7. Упражненията се водеха от главния инженер на „Перперикон“ старши лейтенант Хайнрих Багман. По принцип той водеше много по-задълбочено този курс при кадетите, обучаващи се именно за техници, но в учебната програма на пилотите също беше залегнало, че те трябва да имат базови познания по устройството на изстребителите и как да отстраняват сами някои възникнали неизправности. На лейтенант Багман никак не му беше леко с

пилотите, защото мнозина от тях не се стараеха и смятаха дисциплината му за излишно губене на време. Алекс и Габриела донякъде споделяха това мнение. Пред себе си имаха разглобена турбина на двигател и трябваше заедно да я сглобят, заменяйки една повредена част. Имаха два учебни часа на разположение и не знаеха откъде да започнат. Триизмерните схеми, които ползваха, изглеждаха ужасно объркано.

— Дявол да го вземе, защо изобщо се занимаваме с това!? — извика Алекс в пристъп на гняв, след като за пореден път неуспешно се опита да набута една извита тръба явно не където ѝ беше мястото. За съжаление обаче лейтенант Багман го чу. Инженерът беше едър на ръст около четиридесет и осем годишен, облечен в работен комбинезон. Той се надвеси над Алекс и Габриела и започна да им говори с почти заплашителен тон:

— Знам, че за вас, пилотите часовете ми са загуба на време, но се дръжте с повече уважение!

— Ама аз... — опита се да се оправдае Алекс, но беше прекъснат:

— Знанията, които придобивате тук, могат един ден да ви спасят живота! Представете си, че сте на бойна мисия и изстребителят ви бъде принуден да кацне аварийно на някоя безлюдна планета, или дори още по-лошо — обитавана от врага! Единственото ви спасение е да се справите сами и да отстраните повредата, за да можете да излетите отново. Няма да има кой да ви помогне, ще сте само вие и машината! Ако не я разбирате, сте мъртви! — Багман се беше надвесил над Алекс, но използваше случая, за да изпрати посланието си до всички кадети.

— Съзнаваме това и ще се постараем... — смотолеви Габриела в опит да позамаже нещата.

В края на часа кадетите успяха да сглобят турбините, но така и нито една от тях не заработи като хората и Багман не остана доволен.

Дните минаваха и дойде началото на декември. Алекс си мислеше за крайния срок, който Габриела сама си беше дала, за да потръгнат нещата с огнения клуб. „Ако нещата не потръгнат до началото на втория семестър ще се откажа“ — заяви тя още при започването на това начинание. И ето днес щеше да бъде първата им

тренировка, на която може би щяха да присъстват и други, освен тях четиримата.

— Общо шест кадети ми писаха в Спейсбук, заявявайки желание да се включат в тренировките... — Габриела произнесе това докато се въртеше нервно в кръг пред входа на склада, който използваша за зала. Единадесет часа минаваше и все още никой не беше дошъл.

— Ами ако всички са се отказали? — питаше тя нервно.

— Не вярвам всички до един да са се отказали — възрази Зак. Той се подпираше на вратата, а Мегън го беше прегърнала през кръста, отпусайки главата си върху рамото му. Алекс пък стоеше в средата на коридора и с безпокойство наблюдаваше Габриела. Ако никой не дойде тя сигурно ще се откаже от клуба — мислеше си той.

— Може някой все пак да иска да дойде, но този склад е на много забутано място и никой няма да го намери! — продължаваше да говори Габриела.

— Така е, и на мен ми беше трудно да запомня пътя първите няколко тренировки — съгласи се Мегън, след което отново се облегна на рамото на Зак и потъна в мълчание.

Минутите се точеха мъчително бавно. Вече приближаваше единадесет часа и петнадесет минути. Лицето на Габриела придобиваше все по-разочаровано изражение и Алекс усещаше как идеята им за огнен клуб във флота се изпарява с всяка изминала минута. Изведнъж някъде по коридора се чуха гласове:

— Трябва да е тук някъде! — каза момчешки глас.

— Мисля, че вече бяхме тук! — отговори другият глас, който беше на момиче. Скоро непознатите се появиха. Те бяха с униформи на кадети от „Перперикон“, но другите не ги познаваха от упражнения или лекции. Момчето беше среден на ръст азиатец, носещ тънки очила, а момичето — също средно на ръст с кестенява коса и кафяви очи.

— Случайно тук да са тренировките по пой? — попита момчето.

— Да, това сме ние, клуб „Инсиниум“ — отговори Габриела и лицето и грейна.

— Ние закъсняхме малко, защото трудно намерихме залата... — извини се момичето. Всички обаче бяха много щастливи да ги видят. Те бързо ги наобиколиха и се запознаха. Двамата новодошли се казваха Лий Шо и Ивелина Крумова. Оказа се, че са второкурсници, и затова другите не ги познаваха дори по физиономии.

— Въртели ли сте някога огън? — попита Зак.

— Не, никога, дори тренировъчен пой! — отговори Ивелина.

— Значи ще сте първите ни ученици! — заяви възторжено Габриела. Униинието ѝ отпреди минути се бе заменило с надежда и ентусиазъм.

— Е, май никой друг няма да идва, ние да си започнем тренировката, а? — Подкани ги Алекс, но сякаш за да го опровергават в дъното на коридора отново се чува гласове. Този път на Алекс му се стори, че гласовете са някак познати.

— Казвам ти, Бен, слязохме на четвърто ниво и това е коридор номер осем, значи... — в този момент три познати лица се появиха. И тримата бяха облечени в червено-черни униформи на кадети от кръстосвача „Мадара“.

— Бен, Беки... Силвия? Здравейте! — поздрави Алекс, едва сдържайки вълнението си. През всичкото това време от постъпването си във флота не бе спрял да мисли за Силвия, но нямаше никаква възможност да контактува с нея на лекциите заради приятеля ѝ Стийв, който не се отделяше от нея.

— А, вие се познавате? — учудено попита Габриела.

— Да... запознахме се на първата лекция по Основи на Бойното Пилотиране — обясни Алекс. Едва сега забеляза, че Силвия носи със себе си голям обръч.

— Да не би да въртиш обръч? — попита той.

— Да, при това огнен, а също и огнен пой — отговори Силвия.

— Това е чудесно! — намеси се Зак. — Значи имаме още един човек, който разбира от въртене! Ами вие? — обърна се към Бен и Беки.

— О, не... — веднага отговори Беки и заклати глава. — Силвия ни научи на едно-две движения с поя и това е.

— Значи сте като нас, и ние никога не сме въртели — намеси се в разговора Лий Шо. В този момент Габриела получи кратко съобщение на старфона си и, след като го прочете, заяви на останалите:

— Току-що получих съобщение от последния човек, когото чакахме. Пише, че днес няма да може да дойде, така че вече не чакаме никого, и можем да започнем тренировката! — Габриела изрече последните думи с нескрит ентусиазъм. Зак отвори вратата и всички весело влязоха вътре, като не спираха да си приказват.

Алекс и Зак веднага се захванаха да показват движения с пой на Лий, Ивелина, Бен и Беки. Алекс показваше на Бен и Беки, защото бяха малко по-напреднали, докато Зак се захвана да учи най-начинаещите — Лий и Ивелина. За негово съжаление никой от тях не бе пожелал да се учи на стаф, макар Лий да спомена, че по-нататък ще опита и този уред.

Междувременно Габриела водеше „класа на напредналите“. Тя показваше по-сложни движения и комбинации с пой на Мегън — която за тези няколко месеца беше напреднала доста и Силвия, която също имаше добро ниво на умение с пой, но все пак не колкото Габриела. Тренировката вървеше много добре, всички горяха от ентусиазъм. Пространството беше изпълнено от въртящи се тренировъчни пойове.

Алекс не можеше да се сдържи и от време на време поглеждаше крадешком към Силвия. Тя изглеждаше съсредоточена върху сложните движения, които Габриела ѝ показваше. Опитваше се старателно да ги повтори. Веднъж не успя, а вместо това се удари с поя и избухна в смях. Червената ѝ коса се разпиля като огнен водопад. С течение на времето Алекс установи, че тя доста бързо схваща, което го накара да я хареса дори още повече. Не стига всичко останало, ами беше и спинърка, и то добра! — мислеше си, докато не спираше да преподава основни движения на Бен и Беки. Изненадата обаче тепърва предстоеше. В края на часа Силвия чу една от любимите ѝ песни, която в този момент зазвуча по музикалната система, и остави пойовете си, а за сметка на това взе обръча. Оказа се, че това всъщност е нейният основен уред, и тя беше изключително умела. Движенията ѝ успяха да накарат дори Габриела да ахне, а останалите направо гледаха потресени, докато тя извиваше елегантното си тяло в хармония с въртенето на обръча.

— Това беше супер! — възхити се Габриела, след като песента свърши и Силвия спря, за да си почине.

— Много си добра! — добави Мегън. Силвия почервеня от смущение, след като изведнъж се превърна в център на вниманието:

— Ти си феноменална с поя — изрече тя, обръщайки се към Габриела — Днес научих много от теб.

— Е, явно ще се учим взаимно — отговори Габриела.

След края на часа кадетите се разделиха, защото всеки имаше различни занятия. Алекс и Габриела се запътиха заедно към поредното

упражнение по бойно пилотиране при командир Хари Кърт. По пътя те обсъждаха изминалата тренировка.

— На практика това ни е първата истинска тренировка като клуб!
— отбеляза Габриела.

— Да, досега приличахме повече на... малка група.

— Огнени групи има много, непрекъснато се създават нови и се разпадат стари. Но истинските огнени клубове са малко!

— Така е.

— Скоро, освен тренировките за учене на движения, трябва да сформираме представителна част и да започнем да измисляме хореографии за шоу.

— Нямам търпение! — възкликна Алекс. Той винаги беше мечтал да участва в истинско огнено шоу. Със Зак бяха въртели свободно много пъти пред приятелите си, но ако работите с клуба се получеха, щеше да е много по-различно.

— Какво мислиш за Силвия? — попита той.

— Смятам, че за нея може да има място в представителната част. Така ще станем петима, заедно със Зак и Мегън. Но нека не избързваме, все пак не я познаваме добре — тук последва лека пауза. Лицето на Алекс имаше въпросително изражение:

— Повярвай ми Алекс, когато става дума за работа в екип, спинърските умения не са единственото, което се гледа. Заех се с това, защото имам доверие на теб, Зак и Мегън. За Силвия, ще трябва първо да я опознаем и тогава да решим.

[1] Зоната с дълбочина от осемдесет светлинни години. — Б.а. ↑

ГЛАВА 10

КОЛЕДЕН ПОДАРЪК ЗВЕЗДНИ АСОВЕ

Наближаваше седмицата преди Коледа. За кадетите от Седми флот започна зимната ваканция, която щеше да продължи до Нова Година. Те обаче нямаше да могат да напуснат флота и да се завърнат на родните си планети. За мнозина първокурсници, това щеше да е първата им Коледа далеч от дома. Алекс беше един от тях. Разхождаше се заедно с Джери в един от многобройните шопинг молове, намиращи се на „Оазисът“. Навсякъде изобилстваше от пищна коледна украса, а по витрините висяха всякакви примамливи предложения за коледни подаръци. Алекс и Джери се спряха пред магазинче, където бяха изложени най-новите модели старфони.

— Виж, „Спейсър RZ17“! — възкликна Джери. — Има обхват на светлинна година от най-близката антена! Невероятно, нали?!

— Да, а моят губи обхват веднага след като совалката се отдалечи на няколко километра от „Перперикон“ или „Оазисът“ — отвърна Алекс.

— Представяш ли си, с това ще имаш обхват дори когато пътуваш в космоса с малка совалка. Жалко, че не мога да си го позволя... — въздъхна Джери.

— Да, аз също... — допълни Алекс. Заедно със своите приятели, бяха похарчили повечето си пари за огнени уреди от „Планетата на Поя“, така че сега му се налагаше да се ограничава.

Двамата с Джери напуснаха мола, след като накупиха подаръци, които да пратят на близките си. Алекс дори избра по нещо за тримата си другари — Зак, Мегън и Габриела. Навън обстановката беше коренно различна от тази, при постъпването им във флота. Настройките на климата в „Оазисът“ се променяха съобразно сезоните, особено около Коледа. Беше много по-студено и пухкав бял сняг покриваше всичко наоколо. Слънчевите алеи с палмите, изкуственото море за сърфинг и плаж сега ги нямаше, а на тяхно място се появиха много зимни пързалки и ски писти. Палмите отстъпиха

временно мястото си на коледни елхи, които огряваха алеите с безбройните си лампички. Заведенията също претърпяха коренна промяна. Те вече не приличаха на летни барове край плажа, ами напомняха повече на планински хижи, предлагащи горещ чай и греяно вино на гостите си. Освен посетителите на „Оазиса“, по алеите се разхождаха от време на време сървисботове — малки и симпатични роботчета, имащи обслужващи функции. През по-голямата част от времето, те предлагаха разхлаждащи напитки, но в момента хората можеха да си вземат от тях топъл шоколад, чай или курабийки. За да е коледната атмосфера още по-пълна, сървисботовете носеха коледни шапчици и казваха „Весела Коледа“, всеки път, когато някой си вземеше нещо от тях.

— Ти, какво ще правиш сега? — попита Джери, докато двамата се разхождаха по алеята.

— След малко имам среща със Зак, Мегън и Габриел...

— Леле, сетих се, че забравих да купя нещо! — сепна се изведнъж Джери и след като набързо се сбогува, тръгна в обратната посока. Алекс беше сигурен, че не се връща в мола, ами просто отново бе изпаднал в пристъп на паника при възможността да се срещне с Габриела.

Вдигна рамене и продължи по пътя си. Имаше среща с останалите след пет минути, до едно езерце, преобразено в ледена пързалка. Първа дойде Габриела, а след малко се появи Зак заедно с Мегън. Четиримата се запътиха в приповдигнато настроение към централния площад, където предстоеше тържественото запалване на лампичките на голямата коледна елха. Там се бе стекло огромно множество, повечето бяха офицери или кадети от различните кръстосвачи. На сцената детски хор пееше коледни песни. След края на последната песен на подиума се качи Джозеф Ханк — капитанът на „Оазиса“. Той се приближи до микрофона и обяви високо:

— Скъпи членове на екипажа и гости на „Оазисът“, този несъмнено най-прекрасен кораб в целия Седми флот, радвам се, че дотук празничната програма вдъхна на всички ни още по-голямо щастие и коледно настроение... — Чуха се одобрителни възгласи от събралото се множество. — А сега... — продължи капитанът — предлагам да нагорещим атмосферата с невероятните огнени изпълнители от клуб „Огнени Звезди“! — Тук публиката изригна в

бурни аплодисменти. Усмивките от лицата на четиримата приятели обаче веднага изчезнаха.

— Какво?! — възмути се Зак. — Тези некадърници са поканени на такова голямо събитие?!

— Не мога да повярвам! — добави Алекс.

— Ако се бяхме подготвили по-бързо с наше собствено шоу, можеше ние да сме на тяхно място! — промълви Габриела и в гласа ѝ се таеше огромно огорчение.

— Нямаше да ме е яд толкова, ако поне тези бяха добри, но погледнете... — продължаваше тя. И в действителност „Огнени Звезди“ знаеха по-малко движения, отколкото Мегън, която се учеше от едва няколко месеца. Дебелото и неестетично тяло на Бари Хогън изобщо не влизаше в тон с фееричните огнени ветрила, с които танцуваше, а останалите от групата сякаш не можеха да си намерят място на сцената. Все пак, с няколко елементарни номера те успяха да си спечелят аплодисментите на публиката.

— Аплодират ги само защото не са виждали истинско огнено шоу! — изказа на свой ред възмущението си Мегън. Четиримата догледаха представлението докрай с надеждата все пак да видят нещо, което да си заслужава, но останаха разочаровани. След края на шоуто започнаха да си проправят път сред тълпата, с цел да се измъкнат по-бързо от площада. Изведнъж Алекс се сблъска най-неочаквано със Силвия.

— О, здрасти! — поздрави той някак смутено.

— Здравейте! — каза тя.

Останалите я наобиколиха.

— Ти видя ли колко са зле тези от „Огнени Звезди“? — попита веднага Зак.

— Да, пълна трагедия бяха. Мярнах ви от далече и реших да се обадя, за да споделя възмущението си — отговори Силвия.

— Мислех да го обсъдим по-подробно, но отсега ви казвам, че трябва да си отделим още един час в залата само за нас петимата и да започнем да подготвяме собствено огнено шоу! Истинско престъпление спрямо хората от Седми флот е да им се пробутва такава пародия — решително заяви Габриела. — Смятам, че в неделя можем спокойно да се събираме в залата и да тренираме — предложи тя. Останалите се съгласиха. В този момент от тълпата с блъскане си

проправиха път две едри фигури. Единият беше Стийв — гаджето на Силвия, с когото Алекс вече се беше сблъсквал. Другият още по-едър и с късо подстригана коса, явно беше негов приятел от „Мадара“.

— Стийв, Стефан, това са приятелите ми от огнения клуб — каза спокойно Силвия.

— Приятно ми е, Зак... — Зак си подаде ръката, но приятелският му жест беше прекъснат от острия тон на Стийв:

— С някои вече се познаваме! — Пронизващият му поглед се впи в Алекс.

— И аз се радвам да те видя, Стийв...

— Не си ми споменала, че и той е от този „огнен клуб“! — обвинението беше насочено към Силвия.

— Е и? Какъв е проблемът?

— Да, пич, какъв ти е проблемът?! — намеси се Зак, който не разбираше за какво става дума. Направи крачка напред, но веднага беше пресрещнат от Стефан Петрович, който застана на пътя му и носовите им почти се допряха. Ако можеше Зак да изглежда дребен пред някого, то това определено беше Стефан.

— По-добре не заставай на пътя на пехотинец от „Перперикон“! — каза заплашително Зак.

— Освен ако не си пехотинец от „Мадара“. Както всички знаят ние сме най-добрите! — наежено отговори Стефан и се доближи още повече до Зак.

— Хайде, пак се почна... — промърмори Силвия.

— Кое се е почнало? — попита в недоумение Габриела.

— Зак, зарежи, дай да си ходим! — каза съвсем сериозно Алекс. Никак не му се искаше да отстъпва пред Стийв, но се чувстваше отговорен и предпочиташе да не намесва приятелите си в това. Мегън също се опита да дръпне Зак настрана, докато Силвия направи същото със Стефан. Двете групи се отдалечиха, като Силвия погледна към Алекс и прошепна: „Извинявай...“.

През следващите десетина минути Зак не спираше да се гневи:

— „Мадара“ били най-добрите! Ще ги видим на военните игри в края на годината, само да ми паднат!

Скоро обаче четиримата се разделиха, защото Зак и Мегън си бяха взели билети за кино, а пък Габриела желаше да пазарува.

— Трябва да изпратя някакви подаръци на нашите — каза тя.

— Искаш ли да ти правя компания? — попита Алекс. Не желаше да се прибира сам на „Перперикон“.

— Естествено! — отвърна Габриела. Двамата се запътиха към коледния базар. Тя отново се върна на случката отпреди малко:

— Единия от двамата май те познаваше. Попита Силвия защо не му е казала, че ти си в клуба. За какво става дума?

— Да, това е Стийв — нейният приятел...

— Аха...

— Още като се запознах с нея на първата лекция, той веднага довтаса. Крайно ревнив е и се държи агресивно спрямо потенциални съперници.

— Доста неприятно — констатира Габриела — а има ли основание да се притеснява? — Алекс се замисли, преди да отговори.

— Донякъде има...

— Ти харесваш Силвия...

— Смятам я за наистина чаровна и интересна... и освен това Стийв е кретен. Не бих тръгнал да се занимавам с момиче, което си има приятел, против принципите ми е, но в този случай мисля, че ми е позволено!

Габриела се засмя.

— Кое му е смешното?! — Алекс прозвуча леко раздразнен.

— Ами звучи малко като оправдание, но все тая, в любовта правила няма, така че...

— Надявам се сега, след този нелеп скандал, Силвия да не се откаже от тренировките заради Стийв.

— О, това би било голямо падение! — отвърна Габриела — Не ми изглежда като човек, който ще се остави да му казват къде може да ходи и къде не.

— И аз на това се надявам!

— Обаче, Алекс, като приятел съм длъжна да ти кажа, че да се захващаш с нея при тези обстоятелства не е добра идея.

— Знам, че не е добра идея.

— Ще си създадеш купища главоболия, а и изобщо не е сигурно, че тя ще скъса със Стийв и ще тръгне с теб...

— Засега просто искам да можем да общуваме нормално, пък ще видим...

— Аз пък точно, къде съм тръгнала да ти давам акъл...

— Какво имаш предвид? — учудено попита Алекс.

— Ох... — въздъхна Габриела — обещавай да не казваш на никого!

— Обещавам!

— Дори на Мегън не съм казала. Много добра приятелка ми е, но все се изпуска и не може да не се разприказва.

— Е, спокойно де, няма да кажа на никого.

— Излязох един-два пъти с Арвин...

— Кой Арвин?

— Арвин Кант, лейтенантът — отговори Габриела. Алекс не беше крайно изненадан от този отговор, тъй като веднъж заедно с Джери ги засякоха. Още тогава Джери изрази съмнение, че двамата може би ходят.

— Но засега не е нищо сериозно, така ли?

— Да, още нищо не се знае и затова не искам да се приказва.

— Хубаво е, че поне и двамата знаем какво искаме за Коледа — каза шеговито Алекс и двамата се засмяха.

По-късно същата вечер, Алекс получи неочаквано съобщение по спейсбук от баща си адмирал Юлиан Стаматов, който го канеше да прекарат празничната вечер заедно след два дни. В действителност на Алекс не му бе хрумнала подобна възможност. Дори обмисляше какво точно ще прави в коледната нощ. През целия си живот не бе поддържал особено близки отношения с баща си, виждаха се само няколко пъти в годината, и разполагаше с повече информация от публикувани материали, отколкото от първа ръка. Даже откакто постъпи във флота се засече с него само веднъж и тогава дори не си обелиха една дума. Така, че не знаеше какво да очаква.

Междувременно, приближаващите коледни празници не спестиха прилив от емоции и на останалите кадети първокурсници. Те за първи път щяха да прекарат този празник на десетки светлинни години от дома. Най-добре го приемаха Зак и Мегън, тъй като щяха да са заедно и това ги правеше щастливи. Алекс забеляза, че Габриела изпада в не характерно за нея униние:

— Няма ли да се видите с Арвин?

— Той каза, че тогава може да е зает... — отговори намусено Габриела.

— На Коледа?

— Да, непрекъснато му възлагат някакви секретни мисии...

— Я, много интересно! — възкликна Алекс. За него Арвин Кант беше живото възплъщение на това, което той самия искаше да стане един ден.

— Или пък просто си търси оправдание да ме разкара... — промърмори Габриела.

Това, което вълнуваше Алекс повече и от срещата с баща му, бе какво се случваше със Силвия. Тя сигурно щеше да прекара празника с онзи кретен Стийв — мислеше си той — което трябва да е истинско наказание. Но пък това не беше единственият случай, в който страхотно момиче си хваща за приятел някой напълно неподходящ. Момичетата непрекъснато го правеха — продължаваше да разсъждава Алекс.

Неусетно дойде и Бъдни вечер. Алекс започваше да става все по-нервен, мислейки за предстоящата среща с баща му. Освен това се чувстваше самотен. Зак и Мегън се запиляха някъде, по всяка вероятност прекарвайки си романтично. Алекс искаше да се възползва от рядката възможност да кара зимни кьнки на „Оазиса“ и покани Габриела да му прави компания, но тя отговори, че е заета и не може да дойде. Най-вероятно тя все пак ще се види с Арвин. Последен в списъка с приятелите беше Джери и му написа съобщение в Спейсбук. Джери се съгласи. По време на краткия полет с транспортна совалка от „Перперикон“ до „Оазисът“, Джери не спираше да говори за Габриела. Сякаш знаеше наизуст всичките ѝ статуси в Спейсбук за последния месец.

— Каж ми, мислиш ли, че е възможно да ходят с Лейтенант Кант? — попита го накрая той, докато слизаха от совалката и стъпваха на заснежената повърхност. Алекс естествено имаше вътрешна информация, но нямаше намерение да издава това, което Габриела му сподели, затова просто отговори:

— Не знам, човече, ще доживеем и ще видим.

— Как все така става, че момичетата се хващат с възможно най-неподходящия... — разсъждаваше на глас Джери. Това леко стресна Алекс. Мислеше си същото за Силвия. Очевидно, случая с Габриела се различаваше! Арвин беше готин и определено нямаше какво лошо да се каже за него. Докато Стийв — тъкмо обратното. И все пак, дали Алекс не се самозаблуждаваше...

Двамата с Джери пристигнаха при ледените пързалки и след кратко търсене избраха тази, на която имаше най-много място. Джери призна, че не е особено добър в този спорт. И действително, докато Алекс се рееше свободно из ледената повърхност, Джери имаше проблеми със завиването и често пъти спираше в загражденията или в други хора.

Алекс се плъзгаше по леда с кънките си все по-бързо. Мислеше колко би било хубаво, ако можеше в този момент да завърти и огнения си пой. Това разбира се щеше да му навлече големи неприятности. Изведнъж погледа му засече нещо познато, което за секунда успя да му привлече вниманието. Като че ли видя яркочервена коса на десетина метра от леденото езеро, обаче летеше прекалено бързо с кънките си и отмина, преди да успее да види кой точно стои там. Дали не му се беше сторило? Потокът от кънкьори се въртеше в посока обратна на часовниковата стрелка, като гигантска въртележка и трябваше да направи цял един пълен кръг на пързалката, за да може да излезе отново на позиция, от която да има видимост към същата точка. Засили се още повече, опитвайки да изпреварва колкото може повече хора. Скоро, приближавайки, забави скоростта. Да, това наистина трябваше да е тя, но не можеше да види лицето ѝ. Момичето, облечено в зимно яке, седеше на снега с глава, подпряна на коленете и закрито лице. Само червената коса се виждаше и по нея Алекс съдеше, че няма кой друг да е, освен Силвия. Щеше да се почувства неудобно, ако се окажеше, че се е припознал, но това не го спря. Напусна ледената пързалка, остави кънките си и се насочи към нея. Тя продължаваше да седи на снега, а около ѝ преминаваха весели компании от кадети, насочващи се към ледената пързалка или пък тръгващи си от нея. Той се приближи до момичето, надвеси се над него и внимателно попита:

— Силвия? Добре ли си?

Тя надигна глава. Алекс не се излъга, наистина беше Силвия. Обаче веднага разбра, че нещо не е наред. Лицето ѝ беше почервенияло и подпухнало, а очите ѝ преливаха от сълзи.

— Не съм добре! — отвърна тя с хлипащ глас. Алекс приклекна до нея и отново попита:

— Какво има? Нещо случило ли се е?!

Тя започна да идва на себе си, сякаш присъствието на друг човек я караше да се вземе в ръце. Избърса сълзите си, след което отговори с

не толкова хлипащ глас:

— Просто съм ужасно тъпа...

— Не говори така! — скара ѝ се Алекс — Какво толкова е станало?

— От година и половина ходя със Стийв, още отпреди да постъпим във флота и сега това... — тук Алекс започна да се досеща за какво става дума. Усети съвсем лека вина за това, че първото чувство, което изпитът беше щастие...

— ... видях го преди един час да се натиска със Саманта Хъджис, тя учи за медик на „Мадара“.

— Кофти работа... — продума Алекс, макар че вътрешно се радваше.

— Той се опита да ми обясни, че не било нищо сериозно и че всъщност държал на мене, но аз му казах, че между нас всичко вече е приключило!

— Добро решение!

— Как може да съм толкова глупава?! — отново въздъхна Силвия. Алекс понечи да развие теорията си за това, че всъщност е нормално за повечето момичета да се хващат с момчета, които има възможно най-голям шанс да ги наранят, но в последния момент се отказа и вместо това продума:

— Хайде да отидем да пийнем по нещо топло, а? — тя повдигна глава и го погледна с блестящите си сини очи. — Ела, ще настинеш, ако продължаваш да стоиш на този сняг — и той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

Тя продължаваше да го гледа, сякаш се колебаеше какво да направи, но след секунда пое ръката му и стана, изтупвайки се от снега. В този момент към тях се присъедини Джери. Алекс съвсем беше забравил за него.

— Запознайте се! — каза той.

— Аз съм Силвия — тя вече напълно се владееше и дори се усмихна учтиво, докато подаваше ръка на Джери. Той пък от своя страна леко притеснено промълви:

— Ъъъ, Джери, приятно ми е... — макар и да изглеждаше леко смутен, Джери се държеше далеч по-нормално със Силвия, в сравнение с пристъпите на паника, които го обхващаха, доближе ли се до Габриела. Алекс от своя страна се радваше, че Джери е тук в този

момент. Силвия току-що беше скъсала със Стийв и Алекс не искаше да изглежда така, сякаш веднага се опитва да се възползва от ситуацията, като я кани на среща. В присъствието на трети човек, тя щеше да се отпусне повече и да се чувства по-спокойна.

Тримата се запътиха към „Млечния път“. Преди две седмици това заведение представляваше коктейлбар с маси и сепарета на открито, близо до изкуствен сърфинг и плаж. Сега басейнът за изкуствен сърфинг се беше превърнал в ледена пързалка, а „Млечният път“ имаше вид на високопланинска хижа. Тримата влязоха вътре, където цялото помещение беше облицовано в дърво и камък, а в дъното гореше камина. Обзавеждането се състоеше от маси и столове, също изградени от грубо дърво.

— Направо не можеш да познаеш това място! — възкликна Алекс. Заедно със Зак, Мегън и Габриела често пъти посещаваха „Млечния Път“.

Алекс и Силвия си поръчаха греяно вино, докато Джери реши да пие чай. Той намръщено заяви, че не пие алкохол, с такъв тон, сякаш това беше възможно най-долното падение. Скоро сървисботът, който обслужваше заведението, донесе поръчките им.

Тримата разговаряха предимно за пилотирането на учебните хигруси. Упражненията ставаха все по-сложни и маневрите, които изпълняваха, все повече заприличаха на тези, използвани при истински космически бой. Не мина, без да се засегне и темата за аркусианците и тяхната засилена агресивна активност в последно време.

— Според мен повечето кадети не си дават сметка, но живота ни е застрашен дори само намирайки се на кораб от Седми флот — коментира Силвия.

— Така е — съгласи се Алекс — Всички подписваме декларации при постъпването си във флота, че съзнаваме рисковете, които това носи, но според мен повечето кадети живеят с идеята, че никога или поне не в обозримо бъдеще, могат да попаднат в застрашаваща живота им ситуация!

Джери стигна дори по-далеч в разсъжденията си:

— Аз още от шести клас се интересувам от аркусианците. Непрекъснато събирах материали за тях. Според мен, не само хората от флота и тези в пограничната зона, но и човечеството като цяло не

осъзнава, че нов мащабен сблъсък с аркусианците е само въпрос на време.

— Така ли мислиш? — попита Силвия с леко съмнение в гласа.

— Затова реших да стана пилот от флота! Искam да имам шанса да се бия, за да защита себе си, тези, които обичам и човечеството като цяло, а не просто да бягам, да бъда безпомощен и да се крия, както правеше моето семейство по време на войната.

Тримата продължиха да разговарят около час. На излизане от „Млечния път“, Алекс предложи да изпратят Силвия до докинг станция седемнадесет, откъдето излитаха редовните совалки от „Оазиса“ към кръстосвача „Мадара“. После щяха да хванат друга совалка от док двадесет и три за „Перперикон“.

Джери обаче заяви, че направо ще се прибира, защото имал малко работа. Така Алекс отново остана сам заедно със Силвия. Двамата ходеха бавно по алея, водеща към докинг станцията. Алеята беше застлана с каменни плочи, а отстрани имаше вечнозелени храсти, които сега светеха с коледна украса. Тъй като ставаше късно, по алеята нямаше много хора. Двамата разговаряха още малко за пилотирането, аркусианците и огнения клуб „Инсиниум“. Когато наближиха докинг станцията обаче, Силвия каза:

— Мерси, че ме изпрати...

— Няма проблем...

— Днес наистина ме накара да се почувствам по-добре. Радвам се, че те срещнах...

— Ами... — Алекс се чудеше какво да отговори — Хе-хе... надявам се скоро да се видим пак.

Двамата се разделиха. Алекс направо преливаше от радост докато ходеше към своята докинг станция. Това беше най-добрият коледен подарък — възможността да спечели Силвия. След като тя се раздели със Стийв, нещата изглеждаха далеч по-прости. При това Алекс успя да я извади от лошото ѝ настроение, така че сега не се чувстваше особено виновен, задето се радва толкова много, че двамата със Стийв са се разделили. По пътя до докинг станция двадесет и три Алекс буквално подскачаше от време навреме от радост.

ГЛАВА 11

КОЛЕДНА ВЕЧЕРЯ

Беше Коледа. По-голямата част от деня Алекс прекара в стаята си, преглеждайки някои лекции. Наближаваше края на семестъра и началото на изпитната сесия. Тя щеше да е първа за Алекс, откакто бе постъпил във флота. Не се притесняваше толкова много от практическите изпитания, колкото от теоретичните тестове, където се изискваше сериозно четене.

Същият ден Алекс си чати за кратко със Силвия и това беше единственият им контакт от вчера.

Независимо с какво се занимаваше обаче, мислите му бяха изцяло, изцяло ангажирани с предстоящата коледна вечеря с баща му. Щеше да бъде странно. През годините бе слушал много за него и понякога получаваше видео писма, но все пак слабо се познаваха. През последните месеци, в съзнанието на Алекс се родиха няколко въпроса във връзка с флота, които живо го интересуваха. Възнамеряваше да се възползва от срещата, за да научи нещо повече. Все пак адмирал Юлиан Стаматов командваше Седми флот и със сигурност знаеше отговорите. Друг е въпросът дали щеше да прецени, че е редно да му отговаря.

Някъде в късния следобед, Алекс се насочи към докинг станция четиринадесет, откъдето хвана совалка за „Оазиса“. После оттам се прехвърли на друга совалка, отиваща към кръстосвача „Мадара“. Това се налагаше, тъй като редовните линии за обществено ползване обслужваха само курсове от кръстосвачите и другите кораби във флота до „Оазиса“ и обратно. Директна връзка между „Перперикон“ и „Мадара“ нямаше. След кратък полет Алекс се озова на „Оазиса“ и бързо се придвижи до познатата докинг станция седемнадесет, където вчера беше изпратил Силвия. Искрено се радваше, че не му се налага да пътува до „Мадара“ в учебен ден. Сега всички кадети, чакащи да дойде совалката, бяха облечени в цивилни дрехи, включително и той

самият. Представи си колко любопитни погледи щеше да привлича, ако беше облечен в униформата на кадет от „Перперикон“.

Когато стъпи на борда на флагманския кораб, параноята му се засили още повече. Представяше си, как от всеки ъгъл изкача Стийв и започва да се заяжда с него, задето е говорил с гаджето му. Щеше да е много неприятно — мислеше си Алекс, докато се движеше по коридорите на „Мадара“. Впрочем самият кораб се стори на Алекс крайно познат, сякаш се намираше на „Перперикон“. Коридорите и всичко останало имаше почти същото разположение. Само цветовата гама на интериора се различаваше. Така например кантовете по стените и рамките на информационните конзоли в „Перперикон“ бяха в синьо — същият син цвят като този от униформите на екипажа и кадетите. В „Мадара“ пък преобладаваше червеното.

Скоро достигна до един от пропуските, водещи към „Зелената Зона“ — тази част от кръстосвача, достъпна само за висшия команден състав на кораба. Там се намираше мостикът, кабинетът на капитана, няколко конферентни зали и апартаментите, в които живееха висшите офицери.

Баща му беше написал в съобщението, че ще може да премине през пропуска с идентификационната си карта. Алекс бръкна в джоба си и извади картата. Имаше негова снимка и следните данни:

Кадет: Александър Стаматов
Специалност: Бойно пилотиране
Флот: Седми
Служи на: Тежък многоцелеви кръстосвач
„Перперикон“
Идентификационен номер: 9819

Държейки картата се поколеба за момент. Нима наистина тази кадетска карта щеше да отвори вратата към зелената зона на флагманския кораб или щеше да задейства алармата, сигнализираща неоторизиран опит за проникване? Плахо долепи картата си до сензора и след секунда за негово най-голямо облекчение светнаха зелените индикатори и вратата се отвори автоматично. Алекс прекрачи и чу как вратата се затваря незабавно зад гърба му. Атмосферата на мястото,

където се намираше, коренно се различаваше от тази в останалата част на кораба. Вградените в тавана диоди хвърляха приятна приглушена светлина, върху пода се стелеше мек кафяв килим. Вместо да са бели с червени кантове, стените имаха луксозна дървена облицовка. По тях висяха портрети на видни личности от флота. Алекс вървеше напред. Минаваше покрай врати, които също изглеждаха дървени, с класическа дръжка и брава, а не като стандартните метални автоматични врати в останалата част от кораба. Скоро достигна до нещо като кръстопът, където се срещаха четири коридора. На това място се оформяше кръгла зала, в центъра, на която имаше шадраванче с малък фонтан. Алекс се почувства объркан и извади старфона си, за да провери отново картата с упътването, която баща му изпрати заедно със съобщението си преди два дни. Още докато търсеше, чу приближаващи се стъпки. Скоро от десния коридор се появи офицер на възраст около тридесет и пет години. Имаше тъмна коса и ведро лице.

— Здравсти, ти трябва да си Александър, а? — попита офицерът с весел тон и се усмихна.

— Ъъ, да... — отговори леко смутено Алекс. Чудеше се защо този човек знае името му и от къде го познава?

— Аз съм командир Райън Едуардс. Първи офицер на „Мадара“, приятно ми е! — и той подаде ръката си на Алекс, който плахо протегна своята. Почувства се наистина не на мястото си. Първият офицер на флагманския кораб на Седми флот си приказваше с него все едно са първи приятели.

— Баща ти доста ни е разказвал за теб.

— Така ли? — Алекс се зачуди какво толкова може баща му да разкаже, след като почти не се познаваха.

— Да, много е горд, че си успял да влезеш във флота и то с такъв добър успех. Обаче наистина се притеснява за рисковете, свързани с това. Често пъти казва, че лично би предпочел да беше записал някоя цивилна специалност като „Планетарна икономика“ или „Връзки с междузвездността“.

— Е... да, само че аз много искам да пилотирам космически изстребител...

— Разбира се! — усмихна се Едуардс. — И мен това ме доведе във флота — и той направи жест, все едно държи щурвала за управление на изстребител. — Но аз няма да те задържам повече,

предполагам нямаш търпение да се видиш с баща си. Тръгни по левия коридор, седмата врата отдясно.

— Благодаря! — отговори Алекс и двамата се разделиха. Отново остана сам. Вървеше, гледайки вратите от дясната страна. За щастие на всяка имаше табелка с името на човека или семейството, което живееше там. Скоро достигна до седмата подред врата. На нея имаше табелка със следния надпис: „Адмирал Юлиян Стаматов. Капитан на кръстосвача «Мадара» и главнокомандващ на Седми флот на Земния съюз“. Алекс сякаш се поколеба за момент, но после натисна звънеца. Вратата се отвори. В този момент Юлиян Стаматов не представляваше това, което хората бяха свикнали да виждат обикновено. Не стоеше облечен в изрядно опъната униформа и обут с лъскави официални обувки. Сега приличаше на съвсем обикновен човек, облечен в домашни дрехи — масленозелена блуза и сив анцуг, а на краката си носеше сини велурени пантофи.

— Весела Коледа, Сашо! — поздрави той със същия приветлив глас, който Алекс бе свикнал да чува по старфона. Това като че ли му вдъхна увереност.

— Весела Коледа, татко.

— Ела, влез! — Алекс прекрачи прага и се озова в дневната на капитанския апартамент. Огледа се, една цяла стена от помещението се заемаше от огромна библиотека. Въпреки че електронните книги изместиха почти напълно хартиените от бита на повечето хора, живеещи през двадесет и трети век, имаше ценители, които продължаваха да събират хартиени издания и Юлиян Стаматов се числеше към тях. В края на помещението се намираше масата, на която един сървис бот тъкмо нареждаше празничната вечеря, а точно до нея стоеше коледна елха.

Докато вечеряха, баща му започна разговора, разпитвайки за това как са минали първите му месеци като кадет във флота.

— Пилотирането е любимата ми дисциплина и там ми е най-лесно.

— Естествено...

— Часовете по „Основи на Техническата Поддръжка“ при лейтенант Хайнрих Багман са ми най-трудни.

— Разбирам те, опреше ли до свързване на проводници и корекция на циркулаторни системи и на мен ми беше тъмна Индия —

двамата се засмяха.

Алекс имаше възможността да разпита баща си за някои от най-интересните му подвизи като боен пилот и най-сетне да ги чуе от първа ръка. Сети се за историята, разказана му от Габриела и попита за нея:

— Ами общо взето приятелката ти ти го е разказала доста автентично. Само дето, след като ми свършиха ракетите унищожих с плазменото оръдие четири, а не пет аркусиански изстребителя, но хората винаги преувеличават тези неща.

Алекс реши, че е дошъл моментът да започне да задава въпросите, които наистина го интересуваха:

— Татко, искам да те попитам нещо, което ме притеснява от доста време...

— Какво?

— Вярно ли е, че кадетите с най-добър успех ги приемат на „Мадара“ и че са един вид... елитът на Седми флот?

— Ха-ха! — Юлиан Стаматов се засмя. — Това не е вярно, Алекс! Ако си приет, на който и да е от шестте кръстосвача на Седми флот, значи си от най-добрите. Истината е, че голяма част от офицерите и експертите се намират на борда на „Мадара“ защото е флагманският кораб. Те често пъти успяват да изтеглят децата си да служат именно тук, въпреки противопоставянето ми във връзка с тази практика. Аз също можех да те дръпна да служиш на „Мадара“, но реших, че ще бъдеш по-притеснен и за това не се намесих в разпределението ти — за миг Алекс се почувства истински щастлив от факта, че баща му е проявил такова голямо разбиране.

— А иначе — продължи Стаматов — „Перперикон“ е изключително славен кораб. Един от малкото, оцелели от времето на голямата война с аркусианците. Тогава аз бях негов капитан, а Лао Ян беше моят първи офицер. Можеш да си напълно горд, че служиш на този легендарен кръстосвач — Алекс се усмихна.

— И все пак смятам, че „Мадара“ ще спечели тазгодишната купа на военните игри! — изрече предизвикателно Юлиан.

— Ще видим тази работа — отговори Алекс и двамата се засмяха. В този момент на вратата се позвъни.

— Това е моят стар приятел, Лао Ян. Сега той командва „Перперикон“ след като на мен ми повериха „Мадара“. Поканих и

него, тъй като сме близки, надявам се да нямаш нищо против.

— Ъхъ — Алекс много добре знаеше кой за Бога е Лао Ян! Капитанът на кораба, на който служеше! Не беше сигурен, че ще се чувства комфортно в негово присъствие.

В момента, в който Лао Ян влезе в стаята, Алекс реши, че е редно да се изправи и да отдаде чест.

— А! Това трябва да е младият Александър! — възкликна вицеадмиралът. — Седни, момчето ми, събрали сме се в неофициална обстановка. Лао Ян също беше в цивилните си дрехи и изобщо не приличаше на висш офицер. Тримата си размениха няколко общи приказки. Алекс усети, че Лао Ян е благоразположен към него и реши да зададе следващият си въпрос, който живо го интересуваше:

— Разбрах, че навремето вие сте били част от огнен клуб. Това е интересно, тъй като, аз и моите приятели също сме на път да основем официален огнен клуб в Седми флот.

— Наистина ли?! Това е чудесно! — възкликна Лао Ян. — Само че трябва да се постараете да отговаряте на изискванията!

— Нашият клуб го ръководеше Лао — допълни Юлиян Стаматов.

— Не е ли радостно, Юлияне, че синът ти споделя не само страстта по пилотирането, но и тази по огнените изкуства?

— Да, наистина! Надявам се, Алекс, че ти и твоите приятели ще се справите добре! Откакто ние спряхме да се занимаваме, няма свестен клуб в Седми флот.

— Има едни „Огнени Звезди“, но те са пълна скръб — добави Лао.

— Така е, веднъж мярнах едно тяхно шоу, нямат нищо общо с това, което бяхме ние навремето — потвърди Стаматов.

Алекс се почувства щастлив от факта, че явно не само той и приятелите му споделяха мнението, че „Огнени Звезди“ просто не стават. Същевременно отново усети онова особено чувство, че сега трябва да отговори на определени високи очаквания. За щастие имаше увереност, че са се захванали достатъчно сериозно, така че баща му и Лао Ян нямаше да останат разочаровани.

Разговорът се въртя още известно време около огнените изкуства. Лао Ян и Юлиян Стаматов се увещаваха взаимно, че трябва да се съберат някой път и да повъртят, за да си припомнят старите

движения. Алекс реши, че е време да зададе най-важния въпрос. Съзнаваше, че особено в присъствието на друг високопоставен офицер може да не получи отговор. Все пак реши да опита:

— Знам, че може би не е редно да питам, но сред кадетите се носят слухове, че аркусианците се канят да ни нападнат. Инцидентите доста зачестиха...

— Явно нищо не остава незабелязано, а нашият президент се притеснява да не паникьосваме обществото — изсумтя Ян.

— Алекс, ние не можем да ти дадем информация за нашите разследвания, естествено, но истината е, че и ние не знаем какво точно ни очаква. В крайна сметка, затова Седми и Шести флот са дислоцирани в пограничната зона, за да посрещнат евентуална атака и да дадат възможност на останалите ни сили да се организират и да преминат в контраатака.

— Но имай предвид следното — намеси се Лао Ян. — Ако на Седми флот му се наложи да влезе в сериозни бойни действия, веднага всички кагети, както и цивилните, ще бъдат евакуирани. На корабите ще остане само квалифицирания боен персонал — тази перспектива не радваше особено Алекс, който се надяваше да успее да завърши обучението си като пилот преди евентуална нова война с аркусианците.

Вечерята продължи още известно време, след което дойде време Алекс да си върви. Радваше се, че бе успял да получи отговор на повечето си въпроси.

Излизайки от „Зелената Зона“, не бе направил и няколко крачки, когато се сблъска с човека, когото най-малко желаше да срещне — Стийв.

— Ха, Александър! Какво правиш тук, да не би да си подаваш документите за трансфер на нашия кораб?

— Не, защо ми е да го правя? — отвърна с нежелание Алекс.

— Ами де да знам, може да си се усетил, че тука е елитът на флота и няма смисъл да си на друг кръстосвач.

— Никакъв „елит“ не е тука! — Алекс почваше да се ядосва. — Просто баща ми работи на „Мадара“ и за това дойдох, за да го видя за Коледа.

— Аха! Висшите офицери, които служат на „Мадара“ обикновено уреждат децата си да са на същия кораб. Щом баща ти

работи тук, а ти си на „Перперикон“ значи сигурно заема някой нисък пост.

— Не заема „нисък пост“ просто не одобрява връзкаството, както впрочем и аз! — Алекс все повече се ядосваше. Искаше му се да изкрещи, че баща му е адмирал Юлиан Стаматов, но още преди да постъпи във флота се беше зарекъл да не парадирва с това. Стийв обаче не се спираше:

— Какво бе, Алекс, да не би баща ти да отговаря за тоалетните на „Мадара“? Прав си, това е доста отговорна длъжност...

В този момент зад гърба си Алекс чу познат глас:

— Хей, Алекс! — беше баща му. — Забравих да ти дам коледния подарък — заповядай! — и той му подаде малък пакет в червена опаковка.

— Мерси, татко! — отговори Алекс. — И на мен ми изскочи от главата — след тези думи Алекс бръкна в малката си чанта и извади пакета, предназначен за баща му.

— Хубаво, аз трябва да вървя, лек път! — и Юлиан Стаматов се отдалечи.

Стийв изглеждаше така, сякаш току-що го е поразил гръм. Бе разпознал адмирала, въпреки цивилното му облекло.

— Е, хайде чао, Стийв, ще се видим на лекциите — каза Алекс и продължи. Стийв не можа да отговори нищо.

Докато пътуваше в совалката за „Оазиса“, Алекс отвори подаръкът. В кутията имаше чудесен модел на изстребителя Ягуар 7, а също така забеляза, че в предната част, където се изписваше името на пилота с миниатюрни букви пишеше „СТАМАТОВ“. Алекс се усмихна. Беше мил, макар и не много оригинален подарък.

Когато кацна на докинг станция седемнадесет на „Оазиса“, Алекс по навик провери дали няма нови съобщения, докато е бил извън обхват. Реши да влезе и в Спейсбук за малко. Направи му впечатление, че Силвия в се намира на линия. Алекс за момент се поколеба, но след това написа:

Алекс: Здравсти J Весела Коледа J

Силвия: Хей! :P Весела Коледа J Какво правиш?

Алекс: Тъкмо се връщам от срещата с баща ми. В момента съм на Оазиса. Ти как я караш?

Силвия: Ами :S Не много весело :/

Алекс: Искаш ли да се видим?

Силвия: Добре, аз ще хвана следващата совалка за „Оазиса“ J

Алекс: Супер J

Силвия: Хайде, до след малко (hug)

Алекс: Чао, чао :P (hug)

След края на този кратък час Алекс се почувства изключително радостен. Тя се беше съгласила да се видят и това щеше да е първата им самостоятелна среща.

Наложи му се да чака около петнадесетина минути преди Силвия да се появи със следващата совалка от „Мадара“.

— Виж какво нося! — каза му тя, като извади от чантата си два чифта тренировъчни пойове. Алекс си помисли, че всъщност идеята е много добра. Тъкмо се чудеше какво да правят двамата, което да не изглежда неловко.

— Супер, дай да изберем някое удобно място и да повъртим малко — двамата тръгнаха по алеята, водеща от докинг станцията към вътрешността на „Оазиса“. Задачата за намиране на подходящо място не се оказа толкова проста. При нормални обстоятелства всяка една поляна би свършила работа, на „Оазиса“ такива имаше в изобилие. Сега обаче, поради зимния режим, в който се намираха, откритите площи бяха покрити със сняг, а по алеите се движеха прекалено много хора, за да могат да тренират спокойно.

— Виж ето там! — Силвия посочи стърчащ снежен човек. Двамата се приближиха към перфектното място. Децата, играли си преди това да направят снежния човек, бяха утъпкали достатъчно голяма площ тъй, че можеха да тренират.

Докато въртяха, взаимно си показваха различни движения. Същевременно разговаряха на обичайните теми за пилотирането и другите уроци. Алекс се радваше, че Силвия не споменава нищо за Стийв. Ако започнеше да се оплаква от него, това щеше да е лош знак означаващ, че тя просто го е взела за „приятелка“, на която да се оплаква от гаджето си.

— Чудех се, понеже цял живот си прекарала в космоса, дали си попадала в различни опасни ситуации, преди да постъпиш във флота.

— Ха — засмя се Силвия. — И други хора са ми задавали този въпрос. Не смятам, че е по-опасно, отколкото да живееш, на която и да

е планета. Нашите бяха учени, а не военни и работата им по-рядко ги забъркваше в неприятности.

— Е, но ти реши да станеш боен пилот.

— Да, струва ми се по-вълнуващо. Винаги съм мечтала за това.

— Аз също. Искаш ли да ти покажа двойни движения? — попита Алекс връщайки се отново на темата за поя.

— Да, от много време искам да се науча, но нямах с кого да се упражнявам.

— Спокойно, не е трудно — увери я Алекс и започна да ѝ показва.

Двойните движения бяха такива, при които двама души въртят в синхрон така, че пойовете на единия преминават около тялото на другия и обратното. Това упражнение налагаше двамата да се доближат изключително близо и носовете им почти се допряха. За радост, Силвия бързо се научи и скоро двамата вече изпълняваха движенията свободно. Вълнението на Алекс нарастваше, никога досега не беше стоял в такава близост до нея. Усещаше, че е настъпил моментът да я целуне, но изненадващ заядлив глас ги прекъсна:

— Я, кой има нужда да се упражнява! — Алекс се извърна в посоката откъдето идваше гласът. Не беше Стийв. Срещу тях на алеята стояха Бари Хогън и още двама от групата „Огнени Звезди“.

— Съдейки по това, което видяхме на вашето шоу, вие имате повече нужда от тренировки! — Не закъсня да отвърне Алекс. Беше бесен, задето бездарник като Бари Хогън смее да му се подиграва, но което бе дори по-лошо, въпросният индивид провали момента между него и Силвия.

— Много си нагъл за човек, който дори няма право да върти запален пой във флота! Видях, че и сайт сте си пуснали! Надявам се си наясно, че дори една факла да запалите без разрешително, ще изхвърчите от флота! — Бари говореше през зъби. Личеше си, че е изпълнен със злоба спрямо Алекс и другите, които представляваха потенциална конкуренция на „Огнени Звезди“.

— Съвсем скоро нашият клуб ще получи лиценз и тогава всички в Седми флот ще забравят за вас, понеже изобщо не умеете да въртите! — намеси се Силвия. Тя също изглеждаше крайно разгневена и лицето ѝ почервения.

— Ха-ха, ще видим тази работа!

След като си размениха още няколко заядливи реплики, групата на Бари Хогън отмина и двамата останаха отново сами.

— Какво наистина стана с лиценза на нашия клуб? — попита раздразнено Силвия.

— Не знам, ще попитам Габриела като се видя с нея. Предполагам скоро ще го получим.

Алекс съжаляваше, защото настроението на двамата тотално се промени. Те останаха да се упражняват още малко, но продължиха да говорят за „Огнени Звезди“ и за това колко са бездарни всъщност и как смеят те да им се подиграват. Накрая Алекс изпрати Силвия обратно до докинг станцията, откъдето тя хвана совалка за „Мадара“. На разделяне те се прегърнаха.

Докато ходеше към своята докинг станция, Алекс беше потънал в размисли. На първо място съжаляваше за провалената възможност със Силвия. Този Бари се появи в най-неподходящият момент. Все пак Алекс се успокои от мисълта, че ще има и друга възможност и че Силвия явно също изпитва привличане. Седна на пейка в докинг станцията и зачака совалката, която щеше да го отведе обратно на борда на „Перперикон“. Тогава се замисли за друго. Сравнително отскоро се намираше във флота и вече си спечели няколко сериозни врагове. Първо, Стийв и приятелите му го мразеха заради Силвия. Второ, Бари Хогън и неговите „Огнени Звезди“ мразеха него и неговите приятели, защото виждаха в тях съперници. На трето място беше постоянната заплаха от аркусианците, които искаха да видят всички тях мъртви. Алекс въздъхна — дали пък, ако не беше записал планетарна икономика, нямаше да е по-умно решение? Не! Той дори за миг не се разколеба в желанието си да стане боен пилот.

ГЛАВА 12

КОЛЕДНОТО ПРИКЛЮЧЕНИЕ НА ГАБРИЕЛА

Докато Алекс преживяваше вълнуващата вечеря с баща си и още по-вълнуващата първа среща със Силвия, Габриела изживя не по-малко емоционална коледна вечер. Тя имаше тайна среща с красивия лейтенант Арвин Кант. Двамата не искаха нещата все още да се разчуват и да плъзват слухове, преди те самите да са напълно наясно с отношенията си и затова се срещаха на усамотени места, стараяйки се да не привличат погледи. Тази вечер обаче нещата според Габриела бяха стигнали до границата с нелепостта. Арвин ѝ изпрати три часа по-рано файл с маршрута, който тя трябваше да следва, за да достигне до мястото на срещата.

Всичко изглеждаше наред, докато не се озова в слабо осветен задънен коридор, някъде близо до складовите отделения на „Перперикон“. По-нататък инструкциите гласяха, че сега е моментът да използва устройство номер пет от списъка с предмети, които трябваше да носи със себе си (устройство номер пет представляваше автоматична отвертка), за да развинти болтовете и да отмести един от панелите в стената на коридора. Въпросният панел беше надлежно отбелязан на електронната карта.

— Не точно идеалната ми представа за романтична среща — въздъхна тя на глас, докато ровеше в чантата си за автоматичната отвертка. След като приключи с отвинтването, трябваше да отмести панела, но той се оказа прекалено тежък за нея и вместо внимателно да го постави на земята, тя го изпусна и той падна с трясък на пода. „Ужасно!“ помисли си Габриела. Звукът сигурно беше привлякъл нечие внимание. Сега щяха да дойдат и да я попитат защо по дяволите се мотае тук и поради каква причина е махнала този панел. За щастие, тази част на кораба беше толкова безлюдна, че никой не дойде. Когато се успокои, че е сама, Габриела погледна образувалата се дупка в

стената. Беше тъмно. Дойде времето за устройство номер шест — фенерче. С огромно нежелание тя се провря през дупката в стената и скоро се озова в мрачен тесен коридор, по стените, на които минаваха тръби и кабели. Определено не беше предназначен да се разхождаш в него. Габриела, за разлика от Мегън, като цяло не обичаше твърде много да се кипри, винаги носеше съвсем лек грим и нямаше навика да си прави сложен маникюр. Но за специални случаи, като срещите с Арвин, винаги се стараше. Сега си помисли, че новите ѝ обувки са целите издраскани и покрити с прах, прическата ѝ беше унищожена, както и маникюрът, който заедно с Мегън твориха цял час. Най-сетне, след няколко тягостни минути провиране между тръби и кабели, се озова на мястото, където според указанията трябваше да има врата. Тя се огледа, използвайки фенерчето, което представляваше единственият ѝ източник на светлина. Вместо врата в една от стените имаше съвсем малък метален капак, залостен с масивно резе. С големи усилия и няколкоминутна борба, Габриела успя да се справи със заяждащото, мръсно и ръждясало резе, докато отвори вратичката. Ноктите ѝ бяха окончателно съсипани. Най-сетне щастлива, че според картата това е последното ѝ предизвикателство, се провря на четири крака през отвора в стената и се озова в просторно тъмно помещение. Едва няколко дежурни лампи осветяваха хангара, в който се намираше. Светлината обаче бе достатъчна, за да може да се ориентира. Скоро осъзна, че се намира не къде да е, ами в един от хангарите на изстребителите Ягуар 7. Това силно я развълнува. За момент дори забрави за срещата с Арвин и започна да оглежда най-близко разположеният изстребител. За първи път в живота си имаше толкова близък досег с тези машини, досега само слушаше за тях на лекциите по основи на пилотирането, а на упражненията използваха учебните хигруси. Бавно допря ръката си до един от тях, сякаш се докосваше до нещо свещено, за което мечтаеше от дълго време. В този момент нещо тежко изтрополи на около половин метър от нея. Тя се стресна и отскочи в страни. До нея се озова силует на мъж, когото тя не можа да разпознае в първия момент. Той сложи пръст на устните ѝ и бързо каза: — Спокойно Габриела, аз съм! — беше Арвин. Тя предположи, че той се е намирал през последните минути върху крилото на изстребителя и с един скок се е озовал до нея.

— Изкара ми акъла!

— Изглеждаш чудесно! — отговори той и прокара пръсти през косата ѝ.

— Така мислиш, защото няма достатъчно светлина! Изглеждам ужасно заради онзи тунел с кабелите, през който трябваше да мина — отговори с негодувание Габриела.

— Това е така, само защото ти държеше никой да не разбере. Затова трябваше да съм уверен, че пътят е абсолютно секретен! — Явно, когато ставаше дума за сигурност, Арвин приемаше нещата твърде буквално. Ето защо Габриела се замисли дали не е време да спрат да се крият.

Въпреки всичко, се радваше много, че го вижда. Той плъзна ръката си по гърба ѝ, придърпвайки я още повече към себе си, след което страстно я целуна по устните.

— Искам да ти покажа, нещо, ела! — каза той. С един скок се озова отново на „Крилото на Ягуара“, след което ѝ подаде ръката си. Тя го последва.

— Изчакай за малко тук! — бяха следващите му думи, продължавайки да ходи някъде по корпуса на изтребителя. Скоро достигна до място, откъдето дръпна ръчка, намираща се на тавана на хангара, и се върна обратно при Габриела. Сега над тях бавно се разтвори капака на люк, гледащ към открития космос. Двата лежаха един до друг върху крилото и наблюдаваха звездното пространство над главите си.

— Често пъти ли ти се налага да участваш в бойни мисии? — попита Габриела. Арвин не отговори веднага. — Ако е против правилата, не ми казвай! — Добави тя, усещайки, че може би го кара да говори за неща, които няма право да обсъжда.

— Хе, остави правилата... — отговори Арвин. — Просто не знам какво имаш предвид под „често“.

— Ами...

— Със сигурност не толкова често, колкото пилотите, които са участвали в голямата война с аркусианците.

— Е да...

— Но аз и това бебче — и той потупа намиращият се под тях изтребител — редовно прекосяваме граничната равнина.

— И навлизате в пространството, контролирано от аркусианците?! — тук Габриела се надигна леко, поглеждайки Арвин в

очите.

— Естествено. Държим ги под око, нали това е работата на Седми флот.

— Мислех, че работата на Седми флот е да пречи на аркусианците да навлизат в нашето пространство.

— Няма как да се предпазим, ако не знаем срещу какво се изправяме и не сме готови да нанесем изпреварващ удар — обясни Арвин.

— И случвало ли ти се е да влизаш в битка с аркусианците? — попита тя още по-възбудено.

— В повечето случаи не. Мисиите ми са повече разузнавателни, но понякога се е случвало нещата да станат напечени — отговори той, без да навлиза в повече подробности.

— Боже, колко искам да дойде моментът, в който ще мога да се кача на един от тези — въздъхна Габриела, гледайки към пълния с подредени Ягуар 7 хангар.

— Можеш още сега да се качиш в един от тях — каза спокойно Арвин.

— Нямам предвид просто да седна в кабината, а да го пилотирам! — леко сопнато отвърна Габриела. Тя се почувства засегната от това, че той ѝ предлага да седне в кабината, като на някое дете.

— Е, и аз имах предвид да пилотираш — отговори все така спокойно Арвин. Габриела замълча за миг, гледайки озадачено. В първия момент не знаеше какво да отговори, но после каза:

— Не мога да пилотирам ягуар, Арвин, кадетите започват да се обучават на тях едва във втори курс.

— Да, така и трябва, тъй като учебният план е съобразен с общото ниво на подготовка на кадетите. Но според мен ти си доста над това ниво — Габриела се изчерви, за момент почувствайки се поласкана, но след това продължи да възразява:

— Няма как да изляза в открития космос с един от тези и ти го знаеш много добре!

— Естествено, че можеш, иначе нямаше да ти го предложи.

— И как ще стане по-точно?

— Много просто. Офицерите имаме право на определен брой часове за самостоятелна тренировка с машините си.

— Е да, но аз все още не съм офицер.

— Но партньорката ми Златина Ангелова е. Достатъчно е, когато поискаме разрешение за излитане да се представиш от нейно име. Аз знам позивната ѝ и нейния идентификационен код. Ще полетим половин час и ще се приберем без никой нищо да заподозре.

— Ама ти сериозно говориш! — Габриела звучеше уплашено.

— Да, разбира се — но тя все още не изглеждаше убедена. — Спокойно, Златина не би имала нищо против.

— Добре, но ти сигурен ли си, че ще мога да се справя все пак...

— Нямаше да ти го предлага, ако не мислех, че ще се справиш. Принципно няма разлика с управлението на хигрусите, но двигателите са много по-мощни. Това означава, че не можеш да натискаш дросела по същия начин.

— Много ми се иска да опитам! — Габриела започваше да се поддава на изкушението и по лицето ѝ се появи усмивка.

— Тогава да започваме! — възкликна Арвин и скочи от крилото. Габриела се поколеба за секунда, но след това го последва. Двамата се насочиха към съблекалните. Преди да пилотират, трябваше да си сложат специалните антиускорителни пилотски костюми, позволяващи им да издържат по-големи „G“ натоварвания. След като се преоблякоха, Арвин показа на Габриела изстребителя, който щеше да пилотира. Машината стоеше величествено паркирана между два други, също толкова респектиращи ягуари. Мечтата ѝ да пилотира такъв кораб щеше да се осъществи, година по-рано от предвиденото. За момент Габриела отново изпита леки угризения, спомняйки си за другите нейни съкурсници, които трябваше да чакат до втората година, за да им бъде позволено да се докоснат до тези машини. Тя обаче твърде много го искаше, за да се откаже и бързо се покатери в кокпита на изстребителя.

— Позивна и идентификационен номер, моля! — каза бордовият компютър.

— Позивната ми е „Балистик“, идентификационен номер... тъъ... — Арвин ѝ го беше казал преди минута, но ѝ трябваше малко време да си го спомни — 8534.

— Лейтенант Златина Ангелова, добре дошла на борда!

— Тъъ, да — смотолеви Габриела.

Макар уредите за управление много да напомняха тези на хигрусите, всичко изглеждаше някак по-модерно и по... опасно. Пилотската кабина автоматично се затвори.

— Добре, ние ще комуникираме по втори канал, за да не ни чува никой друг, а първи канал ще е, за да общуваме с контролната зала — каза Арвин по радиото. Вече се намираше в кабината на своя изстребител и подгръвяше двигателите.

— Да, разбрано! — отвърна Габриела и на свой ред включи двигателите, усещайки едва доловима вибрация около себе си. Двата се насочиха към тунелите за изстрелване. Когато достигна до стартова позиция, от командната зала се свързаха с нея.

— Моля, идентифицирайте се!

— „Балистик“, идентификационен номер 8534 — отговори нервно Габриела.

— „Маверик“, идентификационен номер 7537 — чу се гласът на Арвин в радиостанцията.

— Моля, задайте параметрите на вашия полет — беше следващият въпрос.

— Тренировка на бойни маневри. Моля за разрешение да използваме четвърти квадрант за един час — Арвин звучеше спокойно и уверено.

— „Балистик“ и „Маверик“, имате разрешение за излитане! — съобщиха от командната зала. В този момент Габриела видя как от дюзите на ягуара, пилотиран от Арвин, излиза синкав пламък и след миг той изчезна в тунела за изстрелване, към открития космос. Тя знаеше какво трябва да направи, но все още се страхуваше. За миг си помисли, че ако нещо се обърка, с кариерата ѝ на пилот е свършено, но вече беше късно да се двоуми. Натисна дросела и в миг пилотираният от нея кораб се понесе с невероятна скорост през тунела. Забрави съвета на Арвин да не натиска дросела по същия начин, като при учебния хигрус, тъй като ягуарът притежаваше много по-голяма мощ. Това едва не ѝ коства загуба на съзнание. Все пак успя да се пребори с размазващото ускорение, усещайки как антиускорителният костюм се впива в тялото ѝ. След като вече се намираше в открития космос, върна дросела и забави скоростта.

— Леле, това бебче наистина си го бива! — възкликна Габриела, докато се съвземаше от първоначалния шок.

— Така е, трябва да си внимателна! Ако искаш да започнем с няколко от основните маневри.

— Съгласна съм! — двамата започнаха да се упражняват. Габриела очакваше да ѝ е много по-трудно с бойния кораб, но всъщност се оказа тъкмо обратното. Тя се удиви колко лесно се правят маневрите с ягуара, съчетаващ мощ и маневреност, както никоя друга машина. Единственото, с което трябваше да внимава, бе скоростта по време на остри завои, тъй като „G“ пренатоварването щеше да стане повече, отколкото организъмът и можеше да понесе. Иначе възможностите на изстребителя изглеждаха безкрайни. Съвсем скоро свикна с управлението и базовите маневри вече не представляваха никакво предизвикателство за нея.

Многоцелеви космически изстребител Ягуар 7

— Добре, искаш ли да направим следното — предложи Арвин — аз ще летя напред, а ти ще се опитваш да ме следваш все едно съм мишената?

— Дадено! — отговори Габриела. Това вече щеше да е нещо интересно. Тя тренираше подобни симулации, преследвайки безпилотни дрони с учебния хигрус в часовете по бойно пилотиране. Усещайки възможностите на ягуара си помисли, че ако можеше да го ползва на упражненията, дроновете нямаше да имат никакъв шанс. Сега обаче си имаше работа с боен пилот, притежаващ огромен опит и още от самото начало ѝ стана ясно, че няма да е лесно да го следва. Той непрекъснато сменяше посоката и понякога правеше маневри, при които тя изобщо изгубваше представа къде се намира. Габриела непрекъснато се намираше на предела на силите си, тъй като ѝ се налагаше да прави резки смени на посоката, с каквито организъмът ѝ още не беше свикнал. Въпреки голямото напрежение, изпитваше неописуемо удоволствие от полета. За момент си представи, че именно

това е усещането да бъдеш боен пилот. Нямахте нищо общо с тренировките, които правеха до сега. За пореден път изгуби Арвин от полезрението си и в този момент осъзна, че той се намира на шест часа, т.е. точно зад нея.

— Надхитри ме! — извика тя в радиостанцията.

— Така е, но се справяш много добре. Много по-добре от повечето второкурсници, които се качват за първи път на тези машини.

Габриела се почувства наистина щастлива. Те бяха готови да се впуснат в нова серия от преследвания, но в този момент от командната зала ги потърсиха.

— „Перперикон“ до „Маверик“ и... — тук последва кратка пауза — неидентифицираният му партньор. Незабавно се приберете на докинг станция 20.

— За какво, по дяволите говорите, аз и „Балистик“ се упражняваме, имаме още половин час! — отговори видимо раздразнен Арвин.

— Лейтенант Кант, говори командир Хари Кърт! Нареждам ви незабавно да кацнете заедно с кадета, с когото се упражнявате! — Габриела изтръпна. По някакъв начин ги бяха разкрили. С нея беше свършено. Най-прекрасният полет в живота ѝ щеше да се окаже последен. Сякаш механично и без да мисли, последва Арвин и влезе в тунела, водещ до докинг станцията. Когато Ягуарът спря да се движи, отвори кабината и бързо излезе навън. Чувстваше се ужасно засрамена, защото трябваше да отговаря не пред кой да е, ами пред командир Кърт, който ѝ водеше упражненията и по бойно пилотиране. Преди това обаче видя Арвин, който също слизаше от своя кораб успявайки да ѝ каже:

— Остави ме аз да говоря!

На пистата пред тях тя видя не само командир Кърт. До него стояха лейтенант Гари Ламбърт и Златина Ангелова, от чието име се представи Габриела, за да ѝ позволят да излети.

— Госпожице Габриела Каменова, извършили сте огромно нарушение на устава, като сте се представили от името на офицер и сте използвали военно оборудване, за което нямате нужната квалификация! — Каза почти крещейки командир Кърт.

— Сър, вината е моя, аз... — се опита да каже Арвин, но Кърт го сдържа:

— Млъкнете, лейтенант и до вас ще стигна! Госпожице Каменова, идете в стаята си и си съберете нещата, тъй като още утре си заминавате от флота с първата совалка, завинаги! — Габриела наистина нямаше какво да каже в своя защита. Тя успя само да измънка едно „Да, сър“ и бързо напусна докинг станцията. — И се радвайте, че съм снизходителен и няма да ви дам на военен съд! — бяха последните думи на Кърт, адресирани към нея.

Габриела се движеше в коридорите в състояние на шок и полусъзнание. Мозъкът ѝ се мъчеше да възприеме информацията от това, което току-що се беше случило. Движеше се, а хората, с които се разминаваше ѝ се струваха като безплътни сенки. Силните емоции, които изпитваше имаха чисто физическо изражение, чувстваше огромна тежест при всяко вдишване, краката ѝ сякаш се огъваха и трепереха. Като на сън тя достигна до квартирата си. В този момент от съседната стая изскочиха Зак и Мегън. Те изглеждаха весели, Мегън се смееше. Дватама я забелязаха и мигом физиономииите им се промениха, толкова явно нещо не бе наред с нея, че се виждаше от пръв поглед.

— Защо си с пилотски костюм? — попита Мегън. Габриела дори забрави за дрехите си в съблекалнята и си тръгна така.

— Аз... — тя нямаше сили да говори. С трепереща ръка тя пхна картата и отвори вратата на стаята си. Останалите влязоха заедно с нея.

— Какво се е случило, Габи? — попита все по-загрижено Зак.

Междувременно, докато с мъка Габриела разказваше събитията от последния час, Арвин беше решен да действа и да не остави нещата така. След като тя напусна докинг станцията, Арвин веднага взе думата, преди командирът да е започнал да го мъмри:

— Вината е изцяло моя, сър! Аз я накарах да лети с мен! Реших, че понеже е от по-напредналите, ще ѝ е от полза.

— От голяма полза ѝ беше, няма що! — отговори командир Кърт. — Единствената причина да не изхвърля и теб от флота, Кант, е, че си дяволски добър пилот, а все пак някой трябва да се бие с аркусианците! Но ще ти наложа подходящо наказание!

— Проявявате снизхождение, сър, но според мен дисциплината във флота е под всякаква критика — бяха думите на Гари Ламбърт.

— Млъкни, Ламбърт, направи достатъчно! — изсъска лейтенант Ангелова.

— Още като те видях, знаех, че ти си ни изпортил! — наежи се Арвин.

— Млъкнете! — извика остро командир Кърт. Ламбърт и Ангелова, вие сте свободни! Кант, ела с мен в кабинета ми, за да обсъдим наказанието ти. Останалите се разотидоха. По пътя до кабинета на Кърт двамата не си проговориха, но когато най-сетне се оказаха насаме, командирът промени тона си:

— Кажи ми какво да те правя, Кант?! Затънали сме до шията в лайна! Не стигат другите ни проблеми, ами сега и това!

— Тази невестулка, Ламбърт...

— Да, невестулка е, но сега, след като благодарение на него аз съм уведомен за случая, не мога да не взема отношение! Трябваше да помислиш за това по-рано!

— Не ме интересува как ще ме накажете, командире, но не трябва да изключвате Габриела!

— Разбирам, че искаш да предпазиш гаджето си, но нищо не може да се направи!

— Не я защитавам само защото ми е гадже, и не само заради това я качих в изстребителя! — отговори разпалено Арвин. — Тя има невероятен талант на пилот. Докато летяхме заедно направи неща, за които ми беше трудно да си представя, че един първокурсник може да бъде способен. Ако не ми вярваш, виж записа от полета на бордовия компютър! — Хари Кърт се замисли, след което отговори:

— Наистина ще погледна записа, да не мислиш, че номера ти ще мине толкова лесно!

Като командващ на ескадрилата изстребители на „Перперикон“, Кърт имаше достъп до данните от бордовите компютри на всеки един кораб. Те съхраняваха подробни записи на последните няколко мисии. След около пет минути Кърт каза:

— Впечатляващо, наистина. Ако не знаех, бих предположил, че е поне трети или четвърти курс.

— Именно, както сам казахте, командире, имаме нужда от хора, които да се бият с аркусианцие все пак! Не може да разчитаме само на такива като Ламбърт.

Командир Кърт въздъхна:

— Този Ламбърт само ни създава главоболия, като се опитва да се подмазва на висшето командване, пращайки им доноси. Все пак ще

направя каквото мога, за да не се раздухvat нещата. Ти и кадет Каменова ще бъдете наказани с по триста часа обществено полезен труд, това е, което мога да направя за вас!

— Благодаря! — каза лейтенант Кант и след като отдаде чест, излезе от кабинета. Отвън го чакаше партньорката му Златина. Тя знаеше, че ще може да го открие тук.

— Какво стана?

— Успях да издействам да не я изключват.

— Това е много добре. А ти си пълен глупак!

— Да, вярно е.

— Като си решил да впечатляваш мацката, можеше да ме помолиш да се покрия. Ламбърт ме срещна в централната зала. Явно преди това е питал за мен и са му казали, че се упражняваме и — бам, пет минути след това ме засича да си избирам парфюм в мола.

— Ужас! Дай да идем при Габриела и да ѝ кажем, че не са я изключили, преди да си е прерязала вените.

Когато двамата стигнаха до стаята на Габриела, там вече бяха всичките и приятели. Алекс се беше върнал от срещата си със Силвия и също се намираше в стаята заедно с останалите. Мегън прегръщаше Габриела и я утешаваше, Зак и Алекс се извърнаха и погледнаха новодошлите с нещо средно между отвращение и гняв. Единствено респектът от ранга на Арвин ги възпираше от това да му се нахвърлят.

Арвин приклезна до Габриела:

— Дойдох да ти кажа, че няма да те изключат...

— А? — тя повдигна глава, лицето ѝ беше цялото в сълзи.

— Да, поговорих си с командир Кърт и го убедих, че не може да те изхвърлят от флота, при положение че този костюм толкова ти отива! — и той подръпна ръкава на пилотския костюм, с който Габриела все още беше облечена. След тези думи сякаш напрежението в помещението се разреши. Колкото и да му бяха ядосани, всички приятели на Габриела оцениха шегата и се зарадваха, че все пак той е успял да измоли да не я изключват. Все още хлипайки, Габриела попита:

— Какво му каза, за да промени решението си?

— Ами той по принцип не искаше да те изключва, но като командир, отговарящ за цялата ескадрила, е длъжен да се прави на строг, особено пред Ламбърт. Чувайки това име Мегън въздъхна:

— Това мекотело! Защо ли не се учудвам, че е замесен в цялата история.

— Напълно честен съм като ти казвам, че от решаващо значение за решението му беше записът от полета ти!

— Какво? — още недоумяваше Габриела.

— Убедих го, че не може да те изхвърли, защото имаш потенциала да станеш страхотен пилот. За да го проверим, му казах да прегледа записите от полета ти и той остана впечатлен. Каза, че си наистина талантива и ще се постарее да замаже случая.

— Значи ще ми се размине, така ли?

— Не съвсем и двамата сме наказани с по триста часа обществено полезен труд. Все още не знам какво ще представлява това.

Сякаш камък падна от гърдите на Габриела. Каквото и да наложеха като наказание, сега това нямаше значение. Важното е, че остава във флота и това беше прекрасно. Чак сега тя забеляза Златина, и се обърна към нея:

— Лейтенант Ангелова, извинявам се, че се представих от ваше име...

— Няма проблем, вината е на ей този дръвник! — И тя побутна Арвин по рамото. Виждайки, че настроението на всички лека-полека се повдига, Златина реши да заздравя това, като им предложи да излязат заедно:

— Какво ще кажете да отидем до „Оазиса“ и да пийнем по нещо. Знам, че за всички ни беше уморителен коледен ден — за някои повече, за други по-малко, но все пак е хубаво на Коледа човек да е сред най-близките си. А тук ние сме си близки и трябва да се подкрепяме! — всички приеха добре това предложение и вкупом напуснаха стаята на Габриела.

Алекс забеляза, че докато вървяха по коридора, Арвин и Габриела се държаха за ръце. Значи все пак щеше да му прости.

ГЛАВА 13

DOGFIGHT

Коледно-новогодишната ваканция на кадетите мина неусетно и скоро те се заеха с обичайните си задължения. Подновени бяха и редовните тренировки на огнения клуб „Инсиниум“. В началото на първата тренировка след края на ваканцията Габриела извика всички, за да направи важно съобщение:

— Приятели, приближава края на първия семестър — Алекс веднага се досети за какво става дума. Габриела продължи. — Тези от вас, с които сме от самото начало знаят, че се съгласих да ръководя огнения клуб, при условие че в края на първия семестър от учебната година ще преценя дали си заслужава — всички притаиха дъх. — Смятам — продължи тя, — че това, което успяхме да направим за тези няколко месеца, е доста впечатляващо и имаме основата, за да създадем един истински успешен огнен клуб — чуха се одобрителни възгласи. — Ето защо, веднага след края на празниците подадох документите за регистрация на нашия „Инсиниум“ и смятам, че покриваме всички критерии. Скоро ще сме регистрирани и ще имаме официално разрешително за въртене с огнени уреди във флота! — тук всички изръкопляскаха и се чуха наистина радостни викове. След това Габриела призова да се захванат с тренировката.

И действително, в началото на учебната година, когато Габриела проучваше въпроса, свързан с условията необходими за регистрирането на огнен клуб, нещата изглеждаха много трудно постижими. Трябваше клубът им да има минимум петима членове. Тогава те наброяваха само четирима. Сега, заедно със Силвия, Бен, Беки, Лий и Ивелина, числеността им нарасна до девет човека, което надхвърляше изискването. Преди това обаче, с помощта на приятеля на Зак — сержант Родригес, четиримата се сдобиха с място, където могат да тренират. Един полуизоставен склад, който те превърнаха в своя зала и място за провеждане на редовни тренировки два пъти в седмицата. Най-накрая, с помощта на членския внос, който всеки един

от тях плащаше, почти успяха да съберат сумата от хиляда звездолара, необходима за регистрирането на клуб.

След като Габриела направи това радостно съобщение, всички ентусиазирано се захванаха с тренировката. Никой от тях обаче не подозираше какво щеше да се случи в следващите няколко минути. Те тъкмо започваха да тренират, когато най-неочаквано вратите на залата се отвориха и от там влезе не кой да е, ами самият вицеадмирал Лао Ян — вторият човек в йерархията на Седми флот и капитан на кръстосвача „Перперикон“. Всички застинаха с уредите в ръце и в следващия момент се сетиха, че трябва да отдадат чест и да поздравят висшият офицер, намиращ се пред тях. Алекс наскоро имаше възможността да се срещне с Лао Ян по време на коледната вечеря с баща си, но сега вицеадмиралът изглеждаше неузнаваем. Имаше строг и суров вид, облечен в безупречната си униформа, обкичена с нашивки. Нито следа не беше останала от онзи благ и бащински поглед, с който гледаше Алекс, докато вечеряха в апартамента на баща му. Всички стояха мирно, докато адмирала мина покрай тях достигайки Габриела:

— Днес на бюрото ми пристигна вашата молба за регистриране на огнен клуб, Госпожице Каменова! — не можеше да се определи дали в тона се криеше гняв или обикновена строгост. Алекс забеляза как Габриела едва забележимо потръпна. Със сигурност краката ѝ омаляха, тъй като предния път, когато някой я нарече „Госпожице Каменова“, това беше командир Кърт и следващото, което ѝ каза, е, че я гони от флота. Ето защо емоциите, които бушуваха в съзнанието на Габриела в този момент нямаше как да са приятни. Защо адмиралът изглеждаше толкова бесен? Този въпрос продължаваше да мъчи Алекс, а вероятно и останалите. Все пак до момента никой от тях не си бе позволил да пали уредите, следователно не бяха нарушили никакво правило. Лао Ян продължи, със спокоен, но твърд тон:

— Всъщност очаквах тази молба, тъй като вече се бях срещал с някого от вас и той ми спомена, че се каните да основате огнен клуб — произнасяйки последното, адмиралът за секунда погледна към Алекс през рамото на Габриела.

— Ние... отговаряме на изискванията, сър, и... ние не сме палили... — Габриела се мъчеше да звучи спокойно, но гласът ѝ трепереше. Алекс знаеше, че тя има допълнителни причини да се

чувства притеснена. Сигурно се питаше, дали адмирала знае за провинението ѝ с ягуара и дали това ще се отрази на решението му? Лао Ян продължи:

— Така е, отговаряте на изискванията и щях да ви дам разрешителното веднага. Все пак дори абсолютни аматьори като „Огнени Звезди“ имат разрешително — тук по лицата на всички се появиха едва доловими усмивки, очевидно адмиралът имаше поглед върху нещата. — Но има малък проблем — настъпи напрегнато мълчание, в очакване адмирала най-сетне да обясни на какво дължат посещението му.

— Името „Инсиниум“. Работата е там, че такъв клуб вече е регистриран и няма как да се регистрира втори с това име.

— Сър, ако позволите! — обади се Зак. — Ние знаехме, че преди е имало такъв клуб, сър, тук на „Перперикон“, ръководен от вас, сър... и решихме, че ще е добра идея да продължим традицията.

— Чудесно! — отговори Лао Ян, но тонът му звучеше все така строг. — В такъв случай, млади ми господине, как се казвате?

— Закъри Горан, сър!

— В такъв случай, Закъри, ти и твоите приятели не искате да регистрирате нов клуб. Това, което вие всъщност искате от мен е да ви предам моят клуб „Инсиниум“.

Отново настъпи тишина. Алекс осъзна, че на никой от тях не му бе дошло на ум, че може би е нагло от тяхна страна да кръстят клуба си по същия начин, по който навремето се е казвал този на адмирала. Това можеше да има неясни последици. Лао Ян продължи:

— Тъй като с течение на времето и развитието на моята кариера на флотски офицер, аз и останалите членове на „Инсиниум“ имахме все по-малко време да се занимаваме, дейността на клуба постепенно замря. Той реално не функционира от около тридесет години. Така че, бих се радвал повече от всичко да видя група млади хора, като вас, които да продължат традицията, както Закъри се изрази. Думите на адмирала даваха надежда и успокоение, но тонът му продължаваше да е все така строг и Алекс не знаеше какво да мисли. — Обаче! — продължи Лао Ян. — За да ви предам клуба, трябва да докажете, че сте достойни. Искам да знам, че сте сериозни и талантиливи, каквито бяхме ние навремето!

— Какво трябва да направим, за да ви докажем, че сме... достойни, сър? — попита Габриела.

— След един месец, на десети февруари, ще честваме рождения ден на кораба „Перперикон“. Ще се организира бал, ще има и тържество на централния площад на „Оазиса“. Тогава искам представителната част от вашата група да демонстрира на какво сте способни чрез огнено шоу. Тогава ще реша. Ако смятате, че няма да се справите или че това задължение ще ви е в повече и ще ви пречи на следването, изберете си друго име и ми дайте молбата, веднага ще я подпиша. Ако обаче искате да носите името „Инсиниум“ ще трябва да се докажете пред мен!

— Сър, ако решим да приемем, има нещо, с което няма как да се справим — каза плахо Габриела.

— Какво е то?

— Няма как да се подготвим за шоуто, ако нямаме право да тренираме с огън. Не може да сме се упражнявали само с незапалени уреди и да запалим за първи път на сцената, сър! — Габриела се стараеше да звучи максимално почтително докато отправяше това възражение.

— Прекрасно знам това, госпожице Габриела. Радвам се, че попитахте, означава, че сте наясно с нещата и имате шанс да успеете. Ето — и той бръкна във вътрешния джоб на униформата си, — ако решите да приемете моето предизвикателство, това е временно разрешително, което ви позволява да практикувате с огън до десети февруари тази година.

— Благодаря ви, сър! — каза Габриела поемайки листа хартия.

— Пожелавам ви успех, в случай че решите да опитате. Искате немалка смелост, но пък някои от вас вече са доказали, че са доста смели — Адмиралът се усмихна многозначително и напусна залата. Какво ли имаше предвид с последното? Габриела изпусна въздишка вероятно мислейки си, че визира нея. Когато вратите зад гърба на адмирала се затвориха, всички се скупчиха, за да прочетат какво пише на документа. А той гласеше:

ЗАПОВЕД

С настоящата заповед позволявам на „Групата на Габриела Каменова“ да практикува огнени изкуства на космически съдове от Седми флот. Разрешението е в сила считано от днес и спира да действа на 11.02.2239 г. Групата се състои от:

Габриела Каменова
Александър Стаматов
Закъри Горан
Мегън Паркър
Силвия Пламенова
Ребека Логън
Бенджамин Логън
Лий Шо
Ивелина Крумова

Членовете на тази група носят пълната отговорност за безопасното практикуване на огнено изкуство на борда на съдове от Седми флот.

Подписал заповедта:

Лао Ян

Вицеадмирал на Седми флот и капитан на кръстосвача „Перперикон“

Заповедта имаше подпис и печат. Никъде не се споменаваше „Инсиниум“, те бяха обозначени просто като „Групата на Габриела Каменова“.

— Добре, хайде! Мисля, че загубихме достатъчно време, дайте да тренираме и после ще обсъдим нещата! — каза Габриела и останалите я послушаха. Това беше една от най-ползотворните тренировки. Знаейки, че им е поставен срок и много сериозна задача, всички се стараеха да тренират колкото могат по-усърдно.

Когато часа приключи, Габриела отново повика всички около себе си:

— Сега, преди да се разделим, мисля, че е време да направим едно кратко съвещание. Аз смятах след време, освен тренировките, с

които развиваме способностите си, да започнем да разработваме и огнени хореографии, които да изнасяме като шоу пред публика.

— Повечето от нас споделяхме тази идея от самото начало — допълни Алекс.

— Да, би било добро допълнение към джобните ни пари! — обади се Зак.

— Точно така, само че в момента ни е поставен един доста кратък срок, в който трябва да сме готови с огнено представление, което да впечатли адмирала. Това леко изпреварва първоначалният ми план така, че сега ни е приоритет. Като за начало, трябва изясним кои от нас ще се включат в представителната група? — настъпи кратка тишина. Тогава пръв взе думата Бен:

— Аз със сигурност не мога да се включа, защото отскоро тренирам пой и съм съвсем начинаещ.

— То и за мен може да се каже същото — обади се сестрата на Бен — Беки. След нея другите двама начинаещи — Лий и Ивелина — също казаха, че не се чувстват готови и биха желали да продължат да тренират, за да усъвършенстват способностите си, преди да мислят за излизане на сцена.

— Това, че сега няма да се включите в представителната част, не означава, че в бъдеще няма да стане. Просто за момента сте още твърде в началото на развитието си, но когато станете готови, с радост бих ви включила — подчерта Габриела.

— Аз също не съм много сигурна дали ставам за представителната част — обади се Мегън, която до момента нищо не продумваше.

— Смятам, че ти си доста напреднала с пой, както и с ветрила и обръч. Добре ще е, ако се включиш в шоуто — отговори ѝ Габриела. От тези, които останаха, Мегън беше най-неопитна, тя единствена не се занимаваше с това от преди постъпването си във флота. Въпреки всичко напредваше бързо и за разлика от останалите новобранци, които се присъединиха по-късно, Мегън тренираше с Габриела, Алекс и Зак от самото начало.

— Щом смяташ така, тогава с радост ще се включа!

— Силвия с теб тренираме по от скоро, но ти имаш голям опит с обръча и напредна доста бързо с останалите уреди. Ще се радвам, ако и ти се включиш в шоуто.

— Супер! Ще се включа, разбира се.

Алекс си спомни думите на Габриела, преди време, че уменията с уредите не са единственият критерий за подбор на членовете на представителната част. Тогава тя още не познаваше Силвия достатъчно добре, но сега явно ѝ гласуваше доверие.

— Значи сме петима: аз, Мегън, Силвия, Алекс и Зак! — заяви най-накрая Габриела. — Налага се да имаме допълнителни срещи, за да можем да тренираме за шоуто. Ще прегледам програмата на всички ни и ще избира кога точно да тренираме. Очаквайте да ви пиша в групата ни в Спейсбук — останалите кимнаха одобрително.

Тъй като им бе останало съвсем малко време до началото на днешните занятия, всички бързо си събраха нещата. Най-много се налагаше да побързат кадетите от „Мадара“: Силвия, Бен и Беки, тъй като техните упражнения щяха да се проведат на флагманския кораб. Алекс и Габриела имаха упражнение по Основи на Бойното Пилотиране и също рискуваха да закъснеят, ако не тръгнаха веднага. Въпреки всичко, Алекс успя да намери време, за да каже на Силвия:

— Искаш ли след упражненията да отидем отново на кънки? — Силвия се замисли за секунда, след което отговори:

— Ами добре, аз приключвам в шест и половина, звънни ми да се доуточним. — Алекс усети радостен трепет в стомаха си. Тя се съгласи да излязат отново. Това беше чудесно. Може би този път щеше да има по-голям късмет от последния, когато Бари Хогън се появи тъкмо за да развали момента между тях двамата.

Докато Алекс разсъждаваше над това, двамата с Габриела усилено крачеха, за да не закъснеят за упражнението. Забеляза, че тя има угрижен вид.

— Спокойно, имаме достатъчно време да стигнем.

— Може да почне пет минути по-рано, не ми се рискува!

— Ти май доста си се притеснила... заради онзи случай.

— Да, бих искала да стана невидима в часовете на командир Кърт. Само едно закъсняване ми липсва — двамата обаче не закъсняха. Те заеха местата си в големия хангар. В единия край се намираха чиновите и поставен на статив дисплей, играещ ролята на черна дъска. Останалата част от хангара се заемаше от пистата и наредените от двете ѝ страни учебни хигруси.

Командир Хари Кърт влезе с бодра крачка и застана пред събралия се клас, като при вида му се възцари тишина.

— Здравейте, кадети, надявам се, че сте успели да си починете и сте си поживели добре през ваканцията. За някои от вас съм сигурен, че са прекарали повече от забавно... — след последните думи, Габриела се приведе още повече сякаш се опитваше да се скрие. Кърт продължи:

— Кадети, навлизаме във важен етап от вашето обучение. В зависимост от резултатите, които показвате, част от вас ще бъдат приети в отбора, който ще представлява „Перперикон“ на военните игри в края на годината. Това, както знаете, е голяма чест и би трябвало да е цел на всеки.

Групата от кадети се оживи малко и хората започнаха да си шушукат един на друг.

— Много бих се радвал, ако ме приемат в отбора, но сигурно няма да стане! — прошепна Джери на Алекс, двамата стояха един до друг. Командир Кърт обаче заговори отново и се възцари мълчание:

— Днес няма да тренирате преследване на безпилотни дрони. За първи път ще трябва да изпитате способностите си в условия, максимално близки до бойните. На днешното упражнение ще мерите сили с живи противници и по-конкретно, ще се състезавате помежду си.

След тези думи на командир Кърт цялата група от кадети се разшумя възбудено от новината.

— Тихо! — извика той. — Групата ви се състои от десет човека и ще бъдете разделени на два отбора. Всеки отбор ще си има лидер. За отборни лидери ще бъдат избрани тези двама от вас, които по мое наблюдение се справят най-добре от началото на годината — тук всички отново затаиха дъх. Алекс почти несъзнателно погледна Габриела, която седеше през няколко чина от него и тя също го погледна. Дватама даваха най-добри резултати на всички упражнения от началото на годината. Все пак той се колебаеше дали това е достатъчно, дали е демонстрирал лидерски качества, освен способностите си да пилотира?

— Александър Стаматов! — чу името си. Беше първият избран. — В отбора на Александър ще се включат още Джерълд Хъгинс, Матю Хайърс, Елена Лайз и Марк Леон.

— Еха, ще сме в един отбор! — ентусиазирано прошепна Джери. Алекс се усмихна в отговор, но всъщност това го притесняваше. С Джери бяха приятели, но той се справяше най-зле от всички в класа.

— Лидер на втория отбор ще бъде... — продължаваше командир Кърт. Алекс забеляза как Габриела едва доловимо се надигна на стола си. Тя бе най-логичният избор. Само че, след като Кърт едва не я изгони преди няколко дни, сега едва ли можеше да разчита да бъде оценена справедливо.

— Габриела Каменова! — изрече Кърт и в гласа му не се долови капка емоция. За секунда тя зяпна с отворена уста, не успявайки да прикрие изненадата си. Трудно ѝ бе да повярва, че командира току-що произнесе нейното име. Не каза нищо, но Алекс знаеше, че вътрешно е много силно развълнувана. Бе споделяла неведнъж притесненията си как Кърт ще се държи гадно до края на следването ѝ, но ето че той ѝ гласуваше доверие отново.

— В отбора ще бъдат още Джеймс Уотсън, Софи Мирабо, Едуард Крийк и Аи Юмико.

Класът отново се разшумоли. Десетимата учеха заедно от стъпването си във флота. За първи път щяха да се изправят едни срещу други. Двамата избрани за лидери, отново се погледнаха. Алекс би дал всичко, да са в един отбор, но сега това нямаше как да стане. Командир Кърт продължи с инструкциите:

— Отборът на Алекс ще се казва „Син отбор“ и ще стартира оттук! — и той посочи на големия дисплей мястото.

— Съответно отборът с лидер Габриела, наречен „Зелен отбор“, ще стартира от тази противоположна точка — Кърт отново посочи картата. — Двата отбора ще се засекат в средата и ще започнат симулация на космическа битка. Вашите хигруси са „въоръжени“ с лазерни маркиращи системи, които отчитат попаденията и реалистично пресъздават бойните оръжия. Когато един кораб бъде маркиран, т.е. уцелен три пъти, се счита за унищожен, и това ще се появи на дисплея на пилота. Печели този отбор, който успее да отстрани всички противникови играчи. Успех!

След тези думи кадетите станаха от чиновете си и се насочиха към кабините на своите хигруси. Без да ползва стълбата, с един скок Алекс се озова на крилото, а оттам в кокпита на учебния изтребител. Закопчавайки колана, си мислеше, че сега за първи път щеше да си

проличи доколко наистина го бива за боен пилот. Да, на упражненията срещу дроните се справяше добре и неслучайно Кърт го избра за лидер на единия от отборите, но дали щеше да оправдае това доверие?

Знаеше, че Габриела също има причини да бъде нервна. Въпреки че Кърт ѝ повери единия отбор, тя наистина трябваше да докаже, че е толкова добра, колкото Арвин твърдеше. Все пак, това негово твърдение наклони везните в полза на оставането ѝ във флота. Сега сигурно командир Кърт щеше да я наблюдава, за да види дали рискът и неприятностите, за да замаже случая, са си заслужавали или думите на Арвин са били празни приказки.

Двата отбора летяха в противоположни посоки, след като всички се изстреляха от кръстосвача „Перперикон“. Първоначално те трябваше да се отдалечат на определено разстояние. В един момент всички чува по радиостанциите си думите на командир Кърт:

— Добре, кадети, можете да започнете атаката! — след тези думи Алекс незабавно нареди на отбора си да направи маневра на сто и осемдесет градуса и да се насочи в посоката, от която щеше да дойде противниковият отбор. Габриела направи същото и сега двете групи летяха с бясна скорост една срещу друга. Почти веднага те взаимно се засякоха на радарите си. В това упражнение нямаше да се използват ракети със среден и къс обseg, а само симулация на плазмени оръдия. Ето защо се налагаше изстребителите на двата отбора да се доближат до зоната на визуален контакт, за да могат да започнат битката. И двамата командири — Алекс и Габриела — предварително съобщиха на съотборниците си каква тактика ще се използва при срещата с противника, но още в първите секунди на контакта, десетте хигруса се разбъркаха в едно общо меле, където всеки се опитваше да преследва най-удобно разположеният до него противник и предварителните планове станаха на пух и прах.

— По дяволите, имам бандит на шест часа! — извика Джери. Най-лошите очаквания на Алекс се оправдаха, приятелят му моментално се оказа в беда. Зад опашката на Джери се залепи Едуард Крийк от отбора на Габриела. Джери отчаяно се опита да направи защитен маньовър, за да се освободи от преследвача, но той умело го следваше и не му позволяваше да се измъкне. Скоро на Едуард му се отдаде възможност за добър изстрел:

— Уцелиха ме! Уцелиха ме! — се чу по радиото. На Алекс му стана ясно, че съвсем скоро Едуард ще има възможност да нанесе още две попадения, оставяйки синия отбор с човек по-малко. Ето защо бързо прецени ситуацията и в удобен момент направи рязък завои, при което изостави досегашната си цел Джеймс Уотсън, а вместо това се залепи за опашката на Едуард, поставяйки го по този начин в „сандвич“ между себе си и Джери. Едуард се опита да преследва още малко Джери, надявайки се да може да го елиминира преди Алекс да е излязъл в позиция за стрелба, но това не се случи. Ето защо в крайна сметка предприе бърза маневра, с цел да се измъкне зарязвайки Джери. Алекс обаче предусети това и предприе контра маневра, така че да се задържи в изгодна позиция зад Едуард. Двамата се впуснаха в серия от остри завои, поставяйки се на прага на физическите си възможности. При всеки един от тях Алекс се чувстваше така, сякаш нещо го размазва на пилотската седалка, толкова голямо беше „G“ претоварването, на което организъмът му се подлагаше в този момент, а навярно по същия начин се чувстваше и Едуард. Не си спомняше някога да е усещал такова брутално натоварване по време на тренировките. Срещу друг пилот нещата стояха съвсем различно. Скоро пред Алекс се откри възможност и той натисна спусъка на щурвала. Системата отчете попадение. Почти веднага след това му се отдаде още един шанс нанасяйки безпогрешно втори изстрел в целта. Още само веднъж и Едуард щеше да бъде елиминиран от играта. В този момент обаче Алекс чу механичния глас на бордовия компютър Стан:

— Сър, имаме бандит, приближаващ ни на шест часа с голяма скорост. Препоръчвам предприемане на избягваща маневра!

— Не! — извика Алекс. Беше толкова близо до успеха, не можеше да си позволи Едуард да му се измъкне точно сега. Аи Юмико от зеления отбор се опитваше да застане в атакуваща позиция зад Алекс, притискайки го на свой ред в „сандвич“ между себе си и Едуард, по същия начин, по който Алекс постъпи, когато Джери се намираше в беда. Положението беше наистина напрегнато. Алекс осъзнаваше, че ако съвсем скоро не успее да направи довършващият си изстрел, ще трябва да изостави целта си, защото самият той щеше да се превърне в мишена. Едуард обаче успешно се измъкваше от прицела, докато Аи се приближаваше все повече. В този момент за

щастие се появи Матю Хайърс, който на свой ред взе на мушка Аи, принуждавайки я да предприеме избягващ маньовър. Алекс отново имаше възможност да се съсредоточи върху Едуард. Беше съвсем близо до мишената си и дори няколко пъти натисна спусъка, но пропусна. В този момент чу по радиото гласа на Джери:

— Уцелиха ме! — още едно попадение и Джери щеше да е във играта. Но Алекс нямаше намерение да го спасява този път. Реши, че ще е по-добре първо да елиминира противника, когото преследваше. След поредната серия от избягващи и атакуващи маневри, Алекс успя да стреля и най-сетне да уцели за трети път Едуард.

— ДА! — извика той в кабината изпълнен с невероятна радост, която обаче трая кратко. В следващия момент дойде съобщението, че и Джери на свой ред е свален. Сега останаха по четирима от всеки отбор. Алекс се хвърли към следващата си цел — Софи, която току-що бе елиминирала Джери. Тя самата имаше понесено едно попадение, така че Алекс трябваше да нанесе само още две. Междувременно Габриела елиминира Марк, а Матю успя да отстрани Аи от зеления отбор. Алекс следеше тактическият радар и знаеше, че в този момент Матю е преследван от Джеймс, а Елена от Габриела. И двамата му съотборници се намираха в неизгодни позиции и той искаше да им помогне, но това нямаше как да се случи, преди да отстрани Софи. Знаеше, че ако я остави и се хвърли да помогне на някой от останалите, тя веднага ще се окаже в атакуваща позиция и това можеше да е краят на играта. Оставаше му единствено да се надява, че другите двама ще успеят да се измъкнат или поне да издържат, докато той се справи със Софи. Това обаче не бе никак лесна задача. Успя да ѝ нанесе едно попадение, но след това се разсея за момент, поглеждайки на екрана положението на другите. Това даде възможност на Софи да го изпревари при започването на своята избягваща маневра. Тези десети от секундата, с които Алекс се забави в реакцията си, се оказаха решаващи. Изпусна Софи и сега тя се озова на негово шест часа в позиция за стрелба. Алекс предприе избягващи маневри, но беше уцелен веднъж. Не можеше да си позволи да загуби, не и сега! Рязко дръпна щурвала, поемайки дъх за най-голямото „G“ пренатоварване, на което някога се бе подлагал. Усети как антиускорителният костюм се впира в тялото му, опитвайки се да върне кръвта обратно в мозъка. Маневрата трая няколко убийствено дълги секунди, при което Алекс

едва не загуби съзнание, но в крайна сметка се оказа зад Софи в позиция да стреля. Направи го и не пропусна елиминирайки я от играта. В този момент обаче, Джеймс от Зеления отбор отстрани Матю, докато Габриела продължаваше да преследва Елена. Джеймс и Алекс предприеха един спрямо друг атакуващи маневри с високо „G“ натоварване, като всеки се опитваше да се постави в удобна позиция за стрелба. Вероятно защото можеше да понесе малко по-голямо натоварване, или защото бе изпълнил маневрата по-акуратно, Алекс се оказа в преимуществена позиция зад опашката на Джеймс. Почти веднага след това успя да стреля и уцели. Джеймс имаше едно понесено попадение от предишната си схватка, така че сега ставаха две. Той предприемаше избягващи маневри, преследван от Алекс, който изпитваше затруднения да излезе на позиция за стрелба. А скоро положението се усложни още повече. Габриела успя да поразии за трети път Елена и сега се насочваше право към Алекс, който остана единственият оцелял от собствения си отбор. Преследваше Джеймс, но най-добрият пилот от противниковия отбор — Габриела — приближаваше зад опашката му. Знаеше, че ако иска да има някакъв шанс, трябва незабавно да уцели Джеймс. Прилагайки цялото майсторство, на което беше способен, противодейства на поредната избягваща маневра на Джеймс и след няколко секунди се изнесе в положение за стрелба. Този път не пропусна. Това беше третият пилот от противниковия отбор, който Алекс елиминира в рамките на това упражнение. Сега останаха само двамата с Габриела. Тя обаче се намираше в много по-изгодна атакуваща позиция. Алекс направи рязък завой отново, понасяйки „G“ натоварване на предела на възможностите си, очаквайки след края на маневрата да е спечелил поне малко преимущество. Това обаче не се случи. За разлика от останалите от класа, Габриела явно можеше да понася тези натоварвания не по-зле от него и за това съумяваше да запази позицията си. Последва изстрел и точно попадение. Алекс получи удар за втори път, още веднъж и играта приключваше. В следващите няколко напрегнати минути, Алекс непрекъснато трябваше да прави избягващи маневри, с цел да се предпази от точно попадение на Габриела, която пък от своя страна почти не махаше пръста си от спуська. Знаеше, че ако нещата продължават така, е само въпрос на време да бъде уцелен. Трябваше да предприеме решителна маневра,

при която да се окаже в атакуваща позиция. Избра момента и рязко дръпна щурвала, като същевременно отне от тягата на двигателите. Корабът му направи вертикално спираловидно движение, намалявайки същевременно скоростта и пропускайки този на Габриела пред себе си. Намирайки се в атакуваща позиция, Алекс отново увеличи тягата на двигателите почти до максимум, впускайки се в преследване. При първата разкрила му се възможност отбеляза едно попадение, но втори такъв шанс не последва. Габриела, която до този момент не бе понесла никакви попадения от други участници, правеше невероятно умели маневри в опитите си да се измъкне от Алекс. Никой от предишните противници, с които той мери сили, не можеше да се сравни с нея.

Междувременно всички останали кадети от класа бяха кацнали с изстребителите си и сега се намираха пред тактическия дисплей, където заедно с командир Кърт наблюдаваха битката. Хората от синия отбор викаха за Алекс, докато Зеленият отбор поддържаше Габриела. Понякога двата изстребителя се доближаваха до „Перперикон“ така, че да могат да бъдат визуално наблюдавани и всички се залепяха за илюминаторите, започвайки възбудено да коментират маневрите на двамата.

— Хей, видяхте ли този завой! Габриела наистина е невероятна!
— коментира екзалтирано Джери.

— Ама ти за кой отбор си?! — скастри го Матю Хайърс, който беше елиминиран от Габриела малко по-рано.

След няколко минути на стремително преследване Алекс успя да отбележи още едно попадение. Сега вече и двамата нямаха право на грешка. Той правеше всичко възможно, за да се задържи на изгодната позиция, докато Габриела се мъчеше по всякакъв начин да се измъкне, за да може тя да атакува. Двамата подлагаха себе си и машините на пределни натоварвания. Бордовите компютри и на двамата започнаха да изпращат тревожни сигнали за прегряване на двигателите и ги съветваха да намалят тягата, но това беше немислимо в този момент, когато всяка секундна слабост можеше да доведе до победа или загуба.

В това време на докинг станцията, откъдето започна упражнението, часът приключи и скоро друг клас от кадети пристигна, за да започне занятието си. То обаче щеше да закъснее. Кърт имаше намерение да прекъсва битката. Така новопристигналите кадети също се вторачиха да наблюдават изключително атрактивната битка между

двамата. Лейтенант Арвин Кант, заедно с лейтенант Златина Ангелова, случайно минавайки през докинг станцията в компанията на още няколко пилота, се спряха, за да погледат:

— Е, какво ви казах, командире? — попита Кант.

— Тези двамата са наистина невероятни. Сякаш гледам съревнование между двама офицери, а са само първи курс.

— Точно такива младежи ни трябва срещу аркусианците!

— Съгласен съм!

— И все пак, колко още ще ги оставим да се гонят там? — попита отново Кант.

— Имат гориво за десет минути.

Същевременно боят се беше пренесъл в близост до една космическа платформа, която флотът използваше за упражнения по бомбардиране. Габриела реши да направи рискован ход в опита си да се измъкне от Алекс. Тя пикира и започна да лети ниско над платформата. Алекс я следваше неотлъчно. Той стреля няколко пъти, но безуспешно. Движейки се над платформата двамата можеха да си дадат сметка с каква зашеметяваща скорост летяха. Габриела дебнеше за момента, в който щеше да изпълни идеята си. Платформата не беше абсолютно плътна, на места имаше големи празнини, през които можеше да премине изстребител. Те обаче се движеха твърде бързо и отворът трябваше да е наистина голям. Ето, най-сетне такъв се зададе, Алекс беше в позиция за стрелба, той стреля, но пропусна, още само секунда и със сигурност щеше да я уцели. Тя обаче най-неочаквано се гмурна през празнината в платформата и се оказа под нея. Алекс не очакваше подобен ход и затова не можа да реагира навреме. Прелетя над отвора и остана отгоре. Сега двамата летяха успоредно от двете страни на плоскостта, без да имат визуален контакт помежду си. Алекс прелетя над платформата и тогава се оказа, че е задминал Габриела. Тя се показва точно на шест часа и стреля. Третият маркер светна на табло на Алекс. Играта приключи. За момент двата изстребителя летяха един до друг с намаляваща скорост. Първи проговори Алекс:

— Поздравления, би ме!

— Ти си наистина добър пилот, Алекс, истинско чудо е, че те победих — отговори все още задъхана Габриела.

На борда на „Перперикон“ всички от Зеления отбор ликуваха, докато тези от синия стояха разочаровани, с изключение на Джери,

който крещеше като обезумял:

— Браво! Браво! Габриела е най-невероятното момиче на света!

С малкото им оставащо гориво двамата се прибраха на докинг станцията, където бяха посрещнати като суперзвезди. Слизайки от хигруса, Алекс си даде сметка до каква степен тялото му беше изцедено. С усилие стана от пилотската седалка и когато стъпи на земята усети, как едва се крепи на краката си, а коленете му треперят от изтощение. Другите обаче го наобиколиха и започнаха да го окуражават.

— Браво, Алекс беше страхотен полет, нищо че загуби — каза му Матю, като го потупваше по рамото. Това едва не накара Алекс да залитне на другата страна.

Габриела получаваше дори още по-възторжени поздравления от останалите кадети. Към нея се приближи Арвин и ѝ каза:

— Беше страхотна... — без да дочака края на изречението, тя се хвърли на врата му и го целуна под аплодисментите на възторжената тълпа. Всички изглежда се радваха, с изключение на Джери, чиято челюст едва не удари пода при вида на Габриела, която целува Арвин.

— Мисля, че току-що на някого му разбиха сърцето! — коментира Марк.

След като тълпата около тях се поразреди, Алекс и Габриела успяха да стигнат един до друг и да си стиснат ръцете.

— Справи се много добре! — каза Алекс.

— Ти също.

— Добре, шоуто наистина си го биваше, но сега всички, които нямат занятие по бойно пилотиране, да напуснат палубата веднага! — изкомандва Кърт. — Това е заповед!

Целият клас на Алекс и Габриела се насочи към изхода. На излизане командир Кърт се обърна към Габриела:

— Госпожице Каменова...

— Да, сър?

— Вие доказайте, че мястото ви наистина е тук.

Тя се усмихна, а в това време Кърт започна да крещи на кадетите от другата група, които още не бяха заели местата си:

— Хайде! Какво се мотаете? И без това изпуснахме половината упражнение!

ГЛАВА 14

ПЪРВОТО ОГНЕНО ШОУ

Беше събота и Алекс се излежаваше до по-късно от обикновено. Когато най-сетне стана, си приготви закуска и се настани пред компютъра, за да браузне обичайните сайтове в Старнет. Първо влезе в Спейсбук, където впечатление му направи, че Габриела е променила статуса си и сега беше „обвързана“ с лейтенант Арвин Кант. Явно след публичната целувка онзи ден двамата са решили, че няма смисъл да се крият повече. Алекс натисна „Харесвам“ и продължи нататък. Преглеждайки новинарските сайтове, вниманието му веднага привлече следното заглавие: „Открита е огромна аркусианска космическа станция в близост до граничната плоскост!“ Алекс нетърпеливо цъкна на статията и започна да я чете:

Сайтът, публикуващ изтекли, секретни, правителствени документи „Старлийкс“, днес осъществи поредното шокиращо разкритие! Този път хакерите от „Старлийкс“ направиха обществено достойние строго секретен разузнавателен доклад на Седми флот, охраняващ част от границата с Тъмния сектор. В доклада от 23.10.2238 г. се съдържат подробни данни, както и снимки, на огромна аркусианска космическа станция, намираща се само на няколко светлинни години от граничната плоскост. По-конкретно базата е стационарирана на орбита около печално известната планета „Хелена 9“. В изтеклия секретен материал се посочва, че станцията служи за производство на аркусиански щурмови кораби и изстребители, както и за разполагането на няколко ескадрили от тези машини в пълна бойна готовност. По-нататък в доклада, военните експерти от Седми флот посочват, че най-вероятно точно тази база е и източникът на атаките в пограничната зона

през последните шест месеца. Може би най-притеснителното от всичко е, че гербът на Акзаман Гразър ясно си личи на снимките на космическата станция. Припомняме, че най-злият водач, който аркусианците някога са имали, изгуби властта си след края на войната срещу Земния съюз и мараите. Това обаче може да е знак, че той е успял да възвърне контрола си над част от аркусианските сили. От администрацията на президента Нелсън не коментираха доклада, но изразиха възмущението си от безотговорността на „Старлийкс“, които според президентството са изложили на опасност животите на милиони хора, публикувайки тази строго секретна информация. Командирът на Седми флот, прочутият герой от войната с аркусианците — адмирал Юлиян Стаматов, не беше открит за коментар.

Наш екип се свърза с...

За пореден път Алекс усети колко реална бе надвисналата над тях заплаха. Значи не ставаше дума просто за спорадични атаки, те си имаха цяла огромна станция на орбита около богатата на ресурси Хелена 9. Може би атаките, които извършиха, са служили само за да тестват възможностите на новите си кораби? Кога ли щеше да започне истинската инвазия? Алекс имаше нужда да сподели с някого. За съжаление Зак и Мегън се бяха запилели някъде, а пък Габриела мистериозно заяви в чата, че си „има работа“. Алекс леко се подразни от този отговор. Защо просто не написа, че ще излиза с Арвин, а вместо това му разправя врели-некипели? Нали вече го обявиха и в Спейсбук, значи можеше да каже и на него. Силвия не си вдигаше старфона. Това още повече понижи настроението му. Последната им среща не мина както Алекс очакваше. Силвия се държа малко порезервирано и избягваше близък физически контакт. Това го объркваше. Започна да се чуди дали тя все още го харесва. В крайна сметка реши да се види за малко с Джери. Двамата се срещнаха и решиха да се разхождат из главната зала на „Перперикон“, както винаги

гъмжаща от хора, обикалящи многобройните магазинчета и малки заведения.

— Прочете ли за аркусианската база, която е съвсем близо от тук? — попита с леко разтревожен тон Джери. Явно новината го беше впечатлила до толкова, че заговори първо за нея, а не за току-що обявената връзка между Габриела и Арвин.

— Да, това донякъде обяснява нещата. Имам предвид атаките и всичко...

— Мислиш ли, че аркусианците готвят по-мощна атака?

— Ами, говорих по Коледа с баща ми и...

— С адмирал Стаматов!!! — облещи се Джери. Алекс рядко споменаваше баща си.

— Да...

— И какво?

— Той, естествено, не можеше да ми издаде секретна информация, но от това, което ми каза, останах с впечатление, че и те не са съвсем наясно с намеренията на Гразър.

— Значи и ти смяташ, че Гразър стои зад всичко?

— За мен няма никакво съмнение. Дори гербът му ясно се вижда на снимките на аркусианската станция.

— Леле, човек, представяш ли си, ако избухне нова голяма война с аркусианците!!! — Алекс си го представяше и още не беше напълно наясно с това какво чувства. От една страна живота му незабавно щеше да бъде поставен в опасност, както и този на приятелите му. От друга страна считаше, че няма място за страх. В крайна сметка всички те постъпиха във флота с мисълта, че един ден ще им се наложи да използват наученото, за да се бият и да победят аркусианците.

— Предполагам... — започна Алекс. — Ако избухне нова война, ще трябва да докажем, че нашето поколение не е по-слабо от това, което успя да спре аркусианците първият път.

— Е, в твоя случай летвата е вдигната доста високо... — отговори Джери, намеквайки за бащата на Алекс, станал известен като човекът, успял да спре аркусианците.

— Да, така е...

— Между другото, сигурно си разбрал за Габриела и Кант... — каза Джери, и лицето му посърна.

— Ами да... — Алекс си помисли, че би било трудно да не разбере.

— Това няма значение, сигурно скоро ще скъсат! — отговори сякаш сам на себе си Джери.

— Защо смяташ така?

— Защото ни е писано да сме заедно — тук Алекс се сдържа да не се засмее, тъй като щеше да е обидно, но все пак попита:

— Ама, Джери, ти нищо не направи толкова време, за да я спечелиш... в смисъл, дори не се запозна с нея. Как очакваш да стане... твоя?

— Всичко това е част от плана ми...

— Но... плана ти не включва ли поне да говориш с нея?

— Искаш ли да седнем в това кафе и ще ти обясня! — предложи Джери и двамата седнаха в едно малко заведение.

— Нещата стоят така... — започна Джери. Докато говореше, към тях се приближи стройна сервитьорка, която каза „Здравейте“ и остави менюта на масата. Дватамата обаче почти не й обърнаха внимание, защото Джери беше силно напрегнат в желанието си да обясни плана, а пък Алекс го слушаше съсредоточено.

— Избягвам да й се набивам на очи, тъй като не е назрял подходящият момент.

— Подходящият момент за какво? — Алекс звучеше все по-озадачен.

— Как за какво?! Ама ти май нищо не разбираш? Подходящият момент, за да блесна. Искам да се запозная с нея в момент, когато мога да направя максимално добро впечатление!

— Ама...

— Повярвай ми, Алекс, първото впечатление е най-важно. Ако например се запознаем сега, най-вероятно ще ме помисли за напълно безинтересен тип. Ако обаче се запознаем в момент, в който съм на върха, тогава ще направя съвсем различно впечатление.

— И кога ще дойде този момент?

— Нямам представа, но знам, че ще дойде. Важното е до тогава да не прецакам нещата.

— Избрахте ли си нещо? — попита с леко отегчен тон сервитьорката, която се върна при тях. Едва в този момент Алекс, сякаш не вярващ на очите си забеляза, че това всъщност е Габриела.

— А? Здравсти?! Какво правиш тук? — попита той с изумление.

— Е, мислех си, че няма изобщо да ме забележиш!

— Извинявай! Но, все пак какво правиш тук?

— Нали си спомняш, че ме наказаха с триста часа обществено полезен труд.

— Аха...

— Е, това е. Трябва да се правя на сървис бот.

— Справяш се доста добре.

— Мерси. Какво ще желаеш, защото все пак дойдоха и други клиенти и трябва да ги обслужа?

— Едно капучино за мен и... — в този момент Алекс забеляза, че мястото, заемано допреди малко от Джери, е празно — и едно капучино за..., той май е... до тоалетната.

— Окей — Габриела отиде да събере поръчките и от съседната маса. След няколко минути се върна и остави капучината. Алекс все още седеше сам на масата и се чудеше къде ли се е дянал приятелят му. В този момент старфона му иззвъня. Беше Джери:

— Ало, тя остави ли поръчките? — попита той, почти шептейки.

— Да, в момента не е близо до масата ни.

— Добре, идвам! — в този момент Джери, който наистина се криеше в тоалетната, се появи. — Леле, човек, колко е секси в този костюм! — докато го казваше, Габриела стоеше подпряна на бара и чакаше поръчките на новите клиенти да станат готови, за да ги занесе.

— Ами...

— Дано не ме е забелязала!

— Спокойно, прикрих те — каза Алекс, макар да беше убеден, че стратегията на Джери е глупава.

— Добре, хайде да оставим пари на масата и да си ходим, преди да се е върнала! — Алекс знаеше, че няма смисъл да спори с него, затова остави пари за капучиното и, като махна на Габриела за чао, двамата напуснаха заведението с картонени чаши в ръка.

Междувременно упражненията по Основи на Бойното Пилотиране ставаха все по-интересни. Отрядите с водачи Габриела и Алекс си останаха в постоянен състав и всеки път мереха сили, и то не само помежду си, но и с подобни отряди от другите класове. Командир Кърт водеше точна статистика на „победи и загуби“ на всеки отбор, като оформяше нещо като класиране. Целта беше да се изберат трите

най-добри отбора, които да бъдат включени в представителната част на първокурсниците от „Перперикон“ и да вземат участие във военните игри между кръстосвачите на Седми флот.

С приближаването на края на януари, положението ставаше все по-напрегнато. Безспорен фаворит беше отборът на Габриела. Групата на Алекс си оспорваше второто място с още три други отряда, които се справяха много добре. Алекс смяташе, че не може да настигне Габриела в класирането, тъй като в отбора му е Джери, когото елиминираха всеки път още в началото на играта и така на практика оставаха с човек по-малко. Алекс разбира се не споделяше тези си мисли с Джери, който пък от своя страна постоянно повтаряше колко невероятна е Габриела, и че тя е най-добрият пилот. В последния час на януари се състоя решаващата битка между отбора, ръководен от Алекс, и този на Райън Даниелс. Двата отряда имаха равни точки и след края на тази битка щеше да се реши кой ще бъде на второ и кой на трето място. Въпреки че, Джери беше свален още в първата минута, групата на Алекс успя в крайна сметка да победи, като той самият свали трима от противниците. В края на часа командир Кърт поздрави и двата отбора, като им съобщи, че според крайното класиране те са съответно на второ и трето място от всички пилоти първокурсници. Това означаваше, че заедно с отбора на Габриела, класирал се на първо място, тези ръководени от Алекс и Райън Даниелс щяха също да участват в представителния отбор на „Перперикон“. Следващите им битки вече щяха да са част от „Военните игри“ срещу първокурсници от другите кръстосвачи и победите им щяха да трупат точки в общия сбор на „Перперикон“. Отрядите, ръководени от Габриела, Алекс и Райън, вече носеха названията „Алфа“, „Браво“ и „Делта“. Разочарованието на Алекс, че неговият отбор не може да излезе начело сред първокурсниците на „Перперикон“, донякъде се смекчи от друга статистика, която командир Кърт изнесе, а именно за индивидуалните постижения. Алекс беше пилотът с най-много елиминирани противници — петдесет и седем, надминавайки дори Габриела, която оставаше на второ място с петдесет и три.

Точно в този период от време класиранията за военните игри не бяха единственото нещо, което вълнуваше младите кадети. Датата десети февруари приближаваше с неумолима скорост. Габриела, Алекс, Зак, Мегън и Силвия се събираха винаги, когато и петимата имаха

възможност, за да упражняват огненото представление, което трябваше да изнесат пред погледа на Лао Ян, на празника на „Перперикон“. Цялото шоу трябваше да е с продължителност десет минути и включваше хореографии с огнен пойн, тояги, ветрила и обръчи. Хореографиите и тяхната последователност вече бяха готови и сега петимата се събираха, за да ги репетираат и да са сигурни, че ги знаят като по вода. И действително упражненията даваха резултат, защото те видимо се справяха все по-добре. Въпреки това имаше още един проблем, който се налагаше да решат. Цялото им шоу трябваше да се пробва с истински огън. До сега тренираха единствено с незапалени уреди в залата.

— Почти не остана време, трябва да се разберем кога и как да направим шоуто с огън! — предложи Габриела след края на поредната тренировка.

— Най-подходящо е някъде на открито в „Оазиса“ — предложи Зак.

— Да, има много поляни, подходящи за целта! — съгласи се Алекс. — Ще си донесем преносима музика и ще направим шоуто, точно както е по сценарий.

— Можем да поканим и приятели, за да ни гледат! — добави Мегън.

— Моята идея е малко по-амбициозна — взе отново думата Габриела и всички се зачудиха какво има предвид. — Както знаете, бях наказана да положа триста часа обществено полезен труд и изтърпявам наказанието си в „Зеленото кафе“.

— Да, онзи ден те видях — обади се Алекс.

— Собственикът на „Зеленото кафе“ притежава и друго, по-голямо заведение на „Оазиса“. Говорих с него и бихме могли да изрепетираме огненото си шоу там. Той ще ни осигури истинска сцена, ще има и много публика, тъй като заведението се посещава доста.

— Аз лично съм с две ръце, „За“! — съгласи се Силвия. — По този начин ще сме най-близко до условията на истинско представление.

— Какво ти близко, то ще си е направо истинско представление! — добави Зак. Всички се съгласиха с идеята на Габриела. Беше насрочена дата — два дни преди голямото шоу, на което щеше да присъства Лао Ян. Дотогава обаче трябваше да се изпълни още една

важна задача. Налагаше се петимата да се сдобият със сценични костюми, с които да се представят. След дълго търсене Силвия успя да намери бутик на „Оазиса“, където шиеха дрехи по поръчка. След като се съгласиха за моделите на костюмите, те изцедиха джобните си пари, за да платят за направата им.

Дойде и вечерта, в която щяха да направят своето първо шоу. Петимата се срещнаха на една от централните алеи на „Оазиса“ и тръгнаха към заведението „Крилото на Ягуара“. Всеки носеше голяма чанта или сак, тъй като нещата, необходими за шоуто, не бяха малко. След края на януари „Оазисът“ преживя поредната си трансформация. Сега всичко наоколо цъфтеше в пролетни дървета и цветя, а във въздуха се носеше приятният аромат на събуждащата се природа.

Барът „Крилото на Ягуара“ имаше сцена на открито, много подходяща за огнено шоу. Петимата започнаха да напояват уредите си с гориво и да ги подреждат на поляната зад сцената. Междувременно се появиха останалите членове на огнения клуб: Лий, Ивелина, Бен и Беки, които щяха да гледат шоуто и да подкрепят своите приятели. Джери също дойде, казвайки дискретно „Здрасти“ на Алекс. Естествено, се стараяше да не попада в полезрението на Габриела.

Петимата използваха тоалетната на заведението, за да се преоблекат в новите си сценични костюми. Когато Алекс видя всички остана очарован. Двамата със Зак бяха голи до кръста, обути в широки черни панталони със зелен пояс. Имаха също дебели гривни от черна кожа и метални огърлици, наподобяващи акулови зъби. Женските костюми се състояха от черно-зелени горнища с една презрамка, черни къси полички и зелени конусовидни крачоли, започващи от под коляното надолу.

— Готови ли сте? — попита Хари Смъф, собственикът на заведението — възпълен мъж с очила на около петдесет години.

— Да, кажи на диджея да пусне музиката след две минути! — отговори Габриела. Всички уреди стояха приготвени и петимата щяха за първи път да излязат на сцена заедно. Те бяха тренирали това безброй пъти през последния месец, но въпреки това всеки един се чувстваше несигурен и леко уплашен, с изключение на Габриела — единствено тя изглеждаше непоклонима. Алекс си помисли, че спокойствието ѝ се дължи на факта, че не излиза на сцената за първи път, беше го правила стотици пъти с предишната си група.

— А сега, моля за вашето внимание! — се чу глас по микрофона, а музиката, която до момента свиреше в заведението, притихна. — След секунди ще станете свидетели на уникално огнено шоу! — след този кратък анонс осветлението угасна и засвири музиката от първата хореография на шоуто. На сцената се качи Габриела, сама с красив уред, наподобяващ чадър с шест спици, на края на всяка от които имаше малка огнена глава. Пространството се огласяше от бавна и нежна музика, докато Габриела се движеше грациозно по сцената играейки си с огнения чадър. Това трая само около двадесет секунди, след което тя приклекна в средата на сцената. От двете ѝ страни се появиха Мегън и Силвия, държащи незапалени огнени пойове. Те се приближиха и ги запалиха от чадъра на Габриела. В този момент музиката стана по-бърза и динамична. Габриела слезе незабелязано от сцената, докато другите две момичета започнаха хореография с пой.

— Хайде, вие сте сега, с тоягите! — каза припряно Габриела, след като отиде зад сцената, където се намираха момчетата. Хореографията на Силвия и Мегън продължи около две минути. В края на заден план се появиха Алекс и Зак със запалени тояги. Те държаха тоягите си в хоризонтално положение и не се движеха, докато музиката не замлъкна. Тогава Мегън и Силвия приключиха своята хореография, прилявайки на земята, а Алекс и Зак избълваха своите тояги, завъртайки ги силно. По този начин във въздуха се разпръска гориво, което се възпламени, създавайки големи огнени облаци. Публиката ахна и изръкопляска, което ободри Алекс и Зак. Те двамата се чувстваха доста напрегнати, преди да излязат на сцената. Секунди след това започна тяхната песен. Звучеше бърза и ритмична мелодия. Алекс усещаше, че сърцето му бие лудо. Това беше първото му излизане на сцена. Да, той и Зак не въртяха за първи път пред публика, но преди беше съвсем различно. Нямаше хореография, не се налагаше да координират движенията си, а и нямаше сцена. Двамата често се поглеждаха един друг, за да сверяват дали са в синхрон. Не бяха изминали и двадесет секунди от началото и Алекс сбърка. Той направи един оборот повече на едно от движенията и така изостана от Зак, който вече изпълняваше друго движение. Неволно прехапа устни от напрежение, но не изгуби самообладание, ами пропусна един оборот и така настигна Зак. По-нататък хореографията мина по план. Дойде ред на Габриела и Мегън, които се появиха на сцената с огнени ветрила.

Двете бяха невероятно красиви, Алекс за малко да забрави да слезе от сцената, захласвайки се по удивителната гледка. Мелодията на танца с ветрилата, подобно на тази от чадъра, се носеше с бавен и нежен ритъм. Когато попаднаха зад сцената, Алекс и Зак с помощта на Силвия бързо загасиха горящите тояги използвайки, мокри хавлиени кърпи. Без да губят време, двамата хванаха по чифт огнени змии. Змиите представляваха разновидност на огнения пой, но вместо глава на края на всеки синджир висеше дълго кевларено въже. Така огнените змии горяха с много по-голям пламък, макар и за по-кратко време. Алекс и Зак напрегнато следяха как се развива хореографията на Габриела и Мегън, тъй като не биваше да изпуснат момента, в който да излязат.

— Сега трябва! — каза Силвия и им подаде огън. Върхчетата на въжетата се запалиха и двамата се покачиха от двете страни на сцената. Танцът на момичетата с ветрилата приключи и те се оттеглиха, а двете момчета застанаха в средата на подиума. В следващите няколко секунди, въжетата на Алекс се запалиха изцяло и той веднага започна да ги върти с началото на тяхната музика. Обръщайки се, за да види Зак обаче, Алекс установи, че той не върти, понеже неговите змии не се бяха разгорели още. Зак ги държеше една до друга в отчаян опит да ги разпали. Алекс продължи с хореографията по план и, за щастие, след малко Зак вече въртеше с него. Моментът беше невероятен, змиите създаваха зрелищно свистене във въздуха, а синхронът помежду им подсилваше усещането. Огънят сякаш изпълни пространството около тях. Скоро хореографията им приключи и двамата напуснаха сцената под бурни аплодисменти, докато тяхното място зае Силвия с огнен обръч. Нейният уред приличаше на нормален обръч, но от него на равни разстояния стърчаха шест малки факлички. Когато Силвия завъртя запаленият обръч, публиката изпадна отново в екстаз. Алекс я наблюдаваше захласнат иззад сцената. Мислеше си, че от всичко свързано с огъня това е най-зрелищното, което имаше щастието да наблюдава. По план Силвия въртя една минута соло с обръча си, но после на сцената излязоха и другите две момчета, също с обръчи. Трите започнаха обща хореография, която продължи още една минута. Малко преди края, на сцената излязоха Алекс и Зак, този път с двойка къси тояги. Само тоягите в десните им ръце горяха, докато тези в левите не бяха запалени. Момичетата приключиха с

обръчите и се оттеглиха. Момчетата направиха крачка напред и оставиха незапалените тояги на земята. В началото на хореографията си започнаха само с по една горяща тояга. Имаше момент, в който двамата хвърлиха тоягите си на високо. За свой ужас обаче, Алекс не успя да хване своята и тя падна грубо на сцената, след което се търколи на метър пред него. Той бързо я вдигна от земята и продължи с хореографията. След още няколко последователни движения, двамата със Зак взеха и вторите пръчки, запалиха ги и продължиха да въртят с по една тояга във всяка ръка. Огънят стана два пъти повече и сякаш изпълваше сцената.

Публиката ги аплодира, когато те приключиха. Трите момичета се появиха с пойове и започнаха нова хореография. Алекс и Зак бързо оставиха тоягите си, дори без да ги загасят. Използвайки все още горящите глави, те си запалиха чифт пойове и се присъединиха към общата хореография. Така за първи път на сцената и петимата въртяха заедно. Това беше най-силният момент от цялото шоу. Разбира се, не мина без грешки. Петимата не успяваха да поддържат идеален синхрон. От време на време някой изоставаше или избързваше, а веднъж дори Зак завъртя в различна от останалите посока.

Дойде момента за разбиващия финал на шоуто. Алекс и Зак бързо напуснаха сцената, докато момичетата продължаваха да въртят. Дватама взеха по чифт вериги, на които имаше закрепени фойерверки от типа вулкан, хвърлящи искри. Те запалиха фитилите и излязоха на сцената, където започнаха да въртят вулканите зад момичетата и хвърляха искри навсякъде. В края на живота си вулканите изригнаха множество малки пукащи бомбички, които създадоха още по-зрелищна картина. Така приключи шоуто. Петимата се поклониха и напуснаха сцената под бурните аплодисменти на публиката.

Докато гасяха уредите си зад сцената, при тях дотичаха останалите членове на „Инсиниум“.

— Бяхте страхотни! — извика Беки.

— Да, невероятно шоу! Сега вече съм сигурен, че искам да се занимавам с това! — добави Бен.

— Аз заснех всичко! — каза Лий, който държеше 3D камера.

— Страхотно, мерси! — отвърна Габриела.

— Доста неща оплескахме всъщност! — обади се Зак.

— Така е, нито една хореография не мина без някакъв гаф! — съгласи се Алекс.

— Спокойно, винаги се получават грешки, дори при много опитните групи. А на нас това ни е първото шоу... — успокояваше ги Габриела, но в този момент тя беше прекъсната от появата на един не много желан субект.

— Май някой е решил да наруши флотските разпоредби, а? — чу се мазният глас на Бари Хогън, лидерът на „Огнени Звезди“. Едрото му тяло се движеше бързо към тях и той изглеждаше като запъхтян мечок. Изражението му изобщо не изглеждаше дружелюбно.

— Здравсти, Бари, как е? — попита подигравателно Зак, който сякаш се наслаждаваше на това колко ядосан бе Хогън.

— Мисля, че ви предупредих! Нямате право да въртите огън на борда на флотски кораби, освен ако не сте официално регистриран клуб и не притежавате специално разрешително!

— Благодаря ти за загрижеността, Бари, но ние разполагаме с официално разрешително, така че проблем няма — отговори спокойно Габриела.

— И мога ли да погледна това разрешително? — попита Бари, едва сдържайки гнева си.

— Не виждам да носиш униформа на флотски полицаи, за да изискваш да ти представяме каквото и да е — хладно отвърна Габриела. Тя се стараше да звучи максимално делово, но Зак не се сдържа и извика:

— Да, не сме длъжни да ти даваме обяснение, така че се омитай, смотльо! — Бари го погледна, сякаш невярващ на ушите си, след което с почти писклив глас извика:

— Според мен нямаме никакво разрешително! Мислите си, че така ще минете, ама няма да стане! — и след тези думи той им обърна гръб и си тръгна, като продължаваше да ругае. Всички от клуба гледаха намръщено в посоката, в която грамадният Бари се отдалечаваше, но след секунда настроението за пореден път се промени, когато към тях се присъедини Хари Смъф:

— Бяхте направо зашеметяващи! Никога не съм имал повече клиенти в „Крилото на Ягуара“. Според мен имате голямо бъдеще!

— Може ли да го направим още веднъж след един час? — изстреля Габриела.

— О, ама разбира се! — отговори зарадван съдържателят на заведението. Останалите обаче погледнаха учудено.

— Знам, че сме уморени, но мисля, че е редно да го направим още веднъж, за да изгладим неточностите. Това е важно, за да се представим максимално добре пред адмирал Лао Ян — останалите се съгласиха. До шоуто обаче имаше един час и всички заедно седнаха на една маса, където можеха да поръчат за сметка на заведението. Петимата гледаха записа, направен от Лий, и анализираха грешките си.

— Следващият път ще си запалим змиите по-рано! — каза Зак. — Моите не се разгоряха навреме.

— Да, съгласен съм! — обади се Алекс.

— Трябва да тренираме повече общата хореография, изобщо нямаме синхрон — каза сериозно Габриела.

— И тази тояга дето я изпуснах! — затюхка се Алекс.

Скоро дойде време за второто им изпълнение. Хората в заведението вече се бяха сменили. Шоуто този път мина с поне два пъти по-малко грешки. Габриела изглеждаше доволна, и настроението на всички се приповдигна докато си събираха нещата зад сцената. В този момент към тях се насочиха двама униформени от вътрешната флотска полиция.

— Добър вечер, сержант Михайлов от флотската полиция! — представи се единият от полицаите, докато оглеждаше с фенерчето си изгасналите, все още пушещи огнени уреди. Алекс забеляза малко по-назад в далечината познатата фигура на Бари Хогън. Явно той беше повикал полицията.

— Добър вечер! — поздрави учтиво Габриела. Останалите също поздравиха полицаите.

— Имате ли разрешително за използване на огън на борда на флотски кораби? — попита полицаят.

— Да, сър! — отговори Габриела и, след като се наведе, извади от един от саковете листа с подписа на адмирал Лао Ян. Полицаят го пое, насочвайки фенерчето си към текста. След като го погледа няколко секунди, той го върна на Габриела с думите:

— Благодаря Ви, госпожице, приятна вечер!

— Приятна вечер и на вас! — отвърна Габриела, а двамата полицаи се отдалечиха. Алекс беше почти сигурен, че видя как Хогън

се облеци в момента, в който полицаите върнаха разрешителното на Габриела.

— Е, явно нашият приятел Бари доста се е притеснил! — каза тържествуващо Зак.

— Сигурно смята, че ще го изхвърлим от бизнеса! — добави Мегън.

— Честно казано, като се имат предвид способностите на „Огнени Звезди“ и нашите, смятам, че има за какво да се притеснява — заключи съвсем спокойно Габриела.

ГЛАВА 15

НАЧАЛОТО НА ИГРИТЕ.

Всички от огнения клуб, останаха още малко в заведението след второто огнено шоу, което се получи дори по-успешно от първото. Докато другите весело разговаряха, Алекс хвърляше скришни погледи към Силвия, която сякаш не забелязваше. След като почти се целунаха преди седмица, сега тя се държеше студено, като дори избра да седне на противоположния край на масата. Трябваше да предприеме нещо! Удобният момент дойде, когато всички започнаха да се разотиват. За щастие Беки и Бен, с които Силвия обикновено се движеше, си тръгнаха първи, докато тя самата остана още около петнадесетина минути. Когато все пак реши да си ходи, Алекс предложи да я изпрати до докинг станцията. Взе нейния багаж заедно със собствения си и двамата тръгнаха сами по алеята. Поради късния час по алеите се разхождаха малко хора и „Оазисът“ изглеждаше пуст. Двамата чуваха единствено собствените си стъпки и едва доловимото шумолене на пролетните листа.

Разговорът се въртеше неангажиращо около тривиални теми като тренировките и упражненията по пилотиране. Скоро стигнаха докинг станцията и седнаха един до друг, в очакване совалката да пристигне. Алекс направи опит да я прегърне, но тя се отдръпна и промълви:

— Трябва да ти кажа нещо...

Сърцето му се сви. *„Едва ли е нещо, което искам да чуя.“*

— Какво има? — попита на глас.

— Аз... отново се събрах със Стийв...

Сякаш го поразил електрически ток.

— Наистина ли?!

— Да, той ме помоли да му дам втори шанс и...

— И ти?

— Той не е толкова лош, колкото си мислиш.

— Сигурно!

— Не го познаваш, Алекс!

— Ами... аз... това наистина си е твоя работа. Аз нямам проблем...

— Надявам се това да не навреди на отношенията ни.

— Че, защо да навреди... хе-хе!? Наистина, няма никакъв проблем. Щом ти си преценила така... — в този момент совалката пристигна на докинг станцията. Двамата се сбогуваха унило и Силвия стана от пейката взимайки багажа си. Алекс я проследи как се отдалечава, докато вратите на совалката се затвориха зад гърба ѝ.

Взе сака си и тръгна по алеята, водеща до неговата докинг станция. Чувстваше се разбит и бесен едновременно. „Как е възможно да се върне при онзи олигофрен?!“ — мислеше си той, докато риташе от яд сака. Колкото сърцето му преливаше от щастие в деня, когато научи, че Стийв и Силвия са скъсали, толкова тънеше в мъка в момента. „А тя изглеждаше наистина прекрасна днес, облечена в сценичния костюм, въртейки огнения обръч.“ При този спомен, гневът и болката му се засилиха още повече. Хвана следващата совалка за „Перперикон“ и се прибра в стаята си. След всичко преживяно щеше да му е трудно да заспи, но това все пак трябваше да се случи, защото утре също предстоеше важен ден. Започваха военните игри и пилотите първокурсници от „Перперикон“ щяха да премерят сили с тези от кръстосвача „Дунав“. За него бе много важно да се представи добре.

На сутринта Алекс се събуди в последния възможен момент. Обикновено във важни дни, ставаше рано от нетърпение, но поради вълненията предната вечер се успа. Без да губи време, се облече, закуси набързо, отказвайки се да сърфира в старнет и се насочи към докинг станцията, където щеше да се проведе упражнението. Когато пристигна, там вече се бяха събрали останалите. Хигрусите също стояха подредени в две редици, чакащи пилотите да се качат в тях и да се отправят в открития космос.

В този момент се появи и командир Кърт. Всички се изпънаха като струни и поздравиха. Той им махна небрежно, след което започна:

— Кадети, вие бяхте избрани от всички първокурсници на „Перперикон“ да ни представлявате на военните игри. Вярвам, че сте много добре подготвени. Но същото може да се каже и за отбора на „Дунав“. Техен преподавател е командир Лео Смит, с когото се познаваме. Уверявам ви, той не е допуснал никакви компромиси при подготовката на пилотите си! Така, че си имаме работа с много силен

противник. Това, което трябва да направите, е да се съсредоточите и да дадете най-доброто от себе си! Тогава сигурен съм, победата ще бъде наша. Ако победите, това ще донесе четиристотин точки за „Перперикон“ в общото класиране срещу „Дунав“. Излишно е да ви казвам, че всяка точка може да се окаже решаваща за продължаването на кръстосвача ни напред в турнира! — Кърт направи малка драматична пауза, която даде възможност на кадетите да разменят по някоя дума. В хангара се разнесе разтревожено шушукане. Кърт продължи:

— Не забравяйте какво сте научили през тези месеци и ще имате успех. Пожелавам ви късмет и успешен лов!

След тези думи направи жест с ръка, показвайки на кадетите, че е време да се качат в хигрусите. Всички нетърпеливо се покатериха на машините си.

Докато си слагаше шлема, Алекс почувства прилив на адреналин, въпреки че битката още не бе започнала. Това нямаше да е първият път, в който щеше да мери сили с живи противници, но сега те бяха пилоти от друг кръстосвач и резултатът имаше значение за цялостното класиране. Ако загубеха днес, можеше да станат причина за отпадане на „Перперикон“.

— Алфа лидер, имате разрешение за излитане! — чу се по радиостанцията.

— Разбрано! — отговори гласът на Габриела в радиото. Тя командваше Алфа групата, а също и целият отбор от първокурсници. Петимата се изстреляха в открития космос. Веднага след това се чу отново гласът от командната зала:

— Браво лидер, имате разрешение за излитане!

— Разбрано! — отговори Алекс и поведе хората си. След секунди те вече летяха извън кръстосвача. Последва ги и група Делта, начело с Райън Даниелс.

— Говори Алфа лидер! — отново се чу гласът на Габриела. Тя се обръщаше към всички в ескадрилата. — Получихме информация за петнадесет бандита, приближаващи нашата позиция с висока скорост! Вероятната посока на атаката е вектор сиера, от седми квадрант. Заповедите ни са да прихванем и да атакуваме противника. Преминаваме в търсеща формация!

— Разбрано! — отговориха Алекс и Райън. Сега всички летяха така, че да покриват с дългообхватните си сензори колкото могат повече пространство. Беше от изключително значение да забележат противника навреме, защото в противен случай той можеше да ги изненада неприятно.

Петнадесетте учебни изстребителя летяха с постоянна четвърта светлинна скорост в предполагаемата посока, откъдето щяха да се появят противниците им от „Дунав“. Всеки един пилот следеше със сензорите си определен участък от пространството пред тях с надеждата да засече противниковите изстребители. Изведнъж по радиостанцията се чу гласът на Елена Лайз. Тя бързо и развълнувано докладва:

— Тук кадет Лайз, засичам голяма група от вражески изстребители! Координатите им са 056/374/857, вектор седем! Скоростта им е четвърта светлинна!

— Незабавно изключете сензорите си! — изкомандва Габриела. — Предприемаме обхождаща маневра, следвайте ме! — Алекс много добре разбираше какво прави, той самият би постъпил по същия начин. Габриела се надяваше, че от противниковия отбор още не са ги засекли и ще продължат курса си без промяна. Дългообхватните сензори трябваше да се изключат, защото импулсите им правеха тях самите по-лесни за засичане. Ако планът проработеше, щяха да успеят да издебнат Дунавци, осланяйки се на вероятното им местонахождение изчислено на базата на тяхната последно известна скорост и посока. Изминаха няколко тягостни минути, в които всички мълчаливо летяха в очакване. Габриела играеше опасна игра, защото ако противниците им се усетеха, щяха да променят курса си и да ги изненадат от неизвестна посока. Ескадрилата летеше „сляпа“ с изключени сензори, разчитайки единствено на данните от преди няколко минути, които можеха вече да не са актуални. В момента, когато двете групи според изчисленията трябваше да се засекат, Габриела нареди:

— Включете късо обхватните сензори! — изведнъж всички кадети от отряда започнаха да докладват за вражески изстребители на дванадесет часа. Планът на Габриела работеше. Те изненадаха ескадрилата на „Дунав“ пресрещайки ги отстрани и отгоре. В момента, в който перпериконци включиха сензорите, Дунавци веднага ги засякоха, но вече беше късно да променят неизгодната позиция, в която

се намираха. Перпериконците им врхлетяха и всеки незабавно си избра цел. Още в първите няколко секунди на схватката трима от отбора на „Дунав“ бяха елиминирани. Останалите обаче успяха да се измъкнат с контраманеври и битката заприлича на обичайното меле от изстребители, гонещи се един друг. Този път броя на участниците значително надминаваше тренировките, в които бяха участвали до сега. От отбора на „Перперикон“ пръв отпадна Джери. През това време Алекс преследваше изстребител на „Дунав“. За кратко време успя да му нанесе две попадения и се канеше да отбележи първото си елиминирание за днес. Пилотът правеше резки завои сменяйки посоката в опит да се измъкне, но Алекс винаги успяваше да го следва и резултата не закъсня. Нанесе трето точно попадение, отстранявайки още един играч от „Дунав“. Веднага набеляза следващата си цел. След кратко надлъгване, успя да вземе превес и да се окаже в атакуваща позиция, преследвайки новият си противник. Същевременно обаче започнаха да пристигат и новини за свалени пилоти от „Перперикон“. Битката ставаше все по-напрегната, бройката на оцелелите пилоти стремително намаляваше. Десет минути след началото на сблъсъка бяха останали само най-добрите и от двата отбора. След като елиминира и втория играч, когото преследваше, Алекс се обърна към бордовия си компютър:

— Стан, покажи ми кой противников пилот има най-висок резултат до момента — на радара една от многото точки, представляващи вражеските изстребители светна в различен цвят. Това трябваше да е или капитанът на отбора или някой от лидерите на отряди. Алекс се опита да го издебне и да заеме удобна позиция на негово шест часа, но с бърза и остра маневра, пилота на „Дунав“ го финтира и се оказа зад гърба му. Сега за първи път от началото на битката, Алекс се озова в неблагоприятна позиция. Светкавично предприе избягваща маневра подлагайки се на максималните поносимо „G“ натоварване. Въпреки усилията му обаче, дунавецът упорито го следваше. Не закъсня и първото попадение. Алекс реши да предприеме рискована маневра, вдигна нагоре носа на изстребителя и рязко намали тягата, позволявайки по този начин на противника си да мине отдолу и да се окаже пред него. Пилотът обаче не се върза напълно на този номер. Наистина загуби превъзхождащата си позиция, но не се оказа точно на мушката на Алекс. Сега двамата бяха на три

часа един спрямо друг, и взаимно се преследваха, опитвайки се да вземат превес. Не беше писано обаче единоборството им да завърши с ясен победител. В боя се намеси Матю Хайърс от групата на Алекс, който пресрещна противника от друга посока и с два точни изстрела го изкара от играта, слагайки край на цялото състезание. Оказа се, че няма повече активни противници. От страна на „Перперикон“ бяха „оцелели“ единствено Алекс, Габриела и Матю. Първоначалната тактика на Габриела осигури предимство на отбора и те завоюваха убедителна победа.

Преди да се разделят изстребителя, с който Алекс се сражава, се изравни с него. Поглеждайки към кабината Алекс видя пилота, който му отдаде чест. Не виждаше лицето му заради шлема. В мига, в който се сети, че може да прочете надписа с името, върху корпуса на хигруса, пилотът от „Дунав“ се отклони и се стрелна, отлитайки много, много далеч. „Така и няма да узная кой е този кадет? Някой ден може да се срещнем отново“ — мислеше си Алекс докато гледаше как хигрусът бързо се стопява в далечината.

Ескадрилата се завърна победоносно на борда на „Перперикон“. Алекс забеляза блясъка в очите на командир Кърт, който не успяваше напълно да скрие вълнението си под суровата и сдържана физиономия, с която ги посрещна. Без съмнение обичаше да печели! След като кадетите слязоха от учебните изстребители и се събраха, командира се обърна към тях:

— Браво, пилоти, справихте се отлично! Показахте, че наистина ви бива и не съм си изгубил времето през последните няколко месеца, за да ви обучавам! Отличен ход да изключиш сензорите и да ги заобиколиш, Габриела, смятам, че беше решаващ за победата. Чудесно пилотиране, също така! Трябва да похваля още Алекс и Матю — от вас ще станат страхотни бойни пилоти. Разбира се, всички заедно като отбор се справихте много добре и донесохте тези четиристотин точки за „Перперикон“. Сега сте свободни!

Кадетите се разотидоха. Алекс забеляза, че Габриела тръгва заедно с Арвин, който я чакаше след състезанието. Сметна за най-добре да не ги безпокои и затова се присъедини към Джери. Дватамата решиха да хапнат и през целия път до столовата, а и след това Алекс слушаше единствено за Габриела. Колко била прекрасна, колко секси изглеждала в пилотския костюм, как е успяла да надхитри дунавския

отбор и най-вече, колко добре пилотира. Джери беше направо в екстаз, а целият разговор се стори леко досаден на Алекс. На другия ден обаче му се наложи да разбере, че Габриела съвсем не споделя същия ентусиазъм спрямо Джери. Двамата се засякоха на обяд и седнаха на една маса.

— В твоя екип има едно момче дето е много зле! — започна тя.

Алекс я погледна под вежди.

— Няма да излъжа, ако кажа, че благодарение на него толкова лесно взехме първото място в класирането на „Перперикон“.

Алекс започваше да се досеща, но въпреки това попита:

— За кого точно говориш?

— Онова момче... Джони май се казваше?

— Джери...

— Да, Джери. Алекс, честно, преди се радвах, че в групата ти има такъв слабак, защото... все едно бяхте с човек по-малко. Това даде преимущество на моята група и по-лесно станахме първи. Сега обаче всички сме заедно срещу кадетите от други кръстосвачи и не можем да си позволим слабости!

— Съгласен съм, че Джери не се справя много добре. Смятам да му отделя повече време и да тренираме заедно допълнително.

Този път Габриела сбърчи чело:

— Не мисля, че ще има особен смисъл.

— Е, няма какво друго да се направи...

— Ти си лидерът на вашата част. Може да го замениш за някой от друг клас. От отборите, които не успяха да се класират. Има поне пет-шест много добри момчета и момичета, от които можеш да избереш.

Алекс нервно забарабани по масата:

— Аз не мога да избирам, Габриела! Джери беше в моята група и заедно се класирахме в отбора на „Перперикон“. Значи мястото му е тук!

— Знам как се образуват отборите! Класирахте се въпреки Джери — възрази Габриела. — Като командир на вашата част, можеш да помолиш Кърт да разкара Джери и да вземеш, когото ти решиш.

— Абсурд!

— Кърт също иска да се класираме по-напред. Няма как да не е забелязал лошото представяне на Джери. Сигурна съм, че очаква да

постъпиш точно така — продължаваше да настоява Габриела.

— Няма да постъпя така! Прекалено жестоко да изритаме Джери от отбора! — Алекс махаше нервно с ръце. — Това просто няма как да се случи! Наистина ще му отделия повече време и ще се представи по-добре следващият път, това е!

След тези думи Габриела въздъхна и се отпусна назад в стола си. Явно беше очаквала друга реакция, но Алекс тотално отказваше да възприеме идеята ѝ.

— Според мен ще си изгубиш времето. Това момче няма талант за боен пилот. Трябваше да учи за пилот на транспортен кораб, като Мегън.

— Прекалено рано е да се каже! Нека му дадем шанс!

— Ще му дам още малко време, но ако продължи да се дъни, лично ще говоря с командир Кърт.

Този разговор остави Алекс дълбоко замислен. Не остана и капка от въодушевлението му след вчерашната победа. Габриела вече си беше тръгнала, когато пристигна Зак и седна с таблата си насреща.

— Какво става братле? Нещо си се сдухал?

Алекс не бе докоснал обяда си. Набързо разказа приключилият преди малко спор с Габриела.

— Ех, това е кофти работа! — коментира Зак.

— От една страна тя е права. Джери наистина дъни целия отбор!

— Толкова ли е зле?

— Доста! Винаги го отстраняват първи. Още не сме почнали и него вече го няма!

— Лошо...

— Този път извадихме късмет, че Габриела изненада Дунавци! Но няма гаранции, че и следващия път ще да е така. Ако „Перперикон“ се класира по-напред, ще срещаме все по-силни противници.

— Да, тогава всеки малък пропуск ще е от значение — Зак отхапа рязко от пържолата си.

— Но не мога да си представя да кажа на Джери, че не става и че трябва да си тръгне от отбора. Това ще смаже самочувствието му, което и без това не е особено високо.

— Чакай малко, Джери не беше ли онова момче, дето е тайно влюбено в Габриела?

— Да, това е най-трагичното! Ако тя повдигне въпроса, ще бъде дори още по-пагубно за него!

— Но от друга страна не може заради това да отпадне целия кръстосвач. Няма да е честно спрямо всички, които полагаме толкова усилия — Зак се изправи и отиде да върне празната табла.

Алекс отново забодя поглед в недокоснатата си чиния.

След обяд, по време на почивките между две лекции, разговаря с други от отбора. С безпокойство установи, че посредственото представяне на Джери не е останало незабелязано. Матю например смяташе, че в класирането на „Перперикон“ те са щели да са на първо място, ако вместо Джери са имали още един сносен пилот в отбора си. В крайна сметка, Алекс реши да се придържа към това, което, заяви на Габриела. С Джери щяха да се срещат извънредно и да тренират по същия начин, по който го бяха правили преди изпита на симулатора. Но преди това го чакаше още една тежка задача, за която не желаете дори да мисли. Трябваше първо да разговаря с Джери и някак си тактично да му обясни, че нещата не вървят и че се налага да бъдат взети всички тези мерки. Тъй като нямаше време за губене, умишлено седна да вечеря заедно с него. Разговорът почти веднага се завъртя около Габриела. Очевидно това представляваше темата от най-голям интерес за Джери. Скоро обаче Алекс рязко смени посоката на разговора:

— Ти как оценяваш представянето си дотук? — за момент настъпи тишина. Събеседникът му сдъвка и преглътна храната си, след което промърмори:

— Ами... горе-долу, защо питаш?

— Питам, понеже съм капитан на нашия „Браво“ екип и отговарям за всички в него — Джери го изгледа изпитателно. Сякаш започваше да се досеща.

— Знаеш... че още от симулатора ми е трудно да напредвам с темпото на останалите... смятам, че мога да се справя, но ми трябва повече време.

— Разбирам. Предлагам ти да наваксаме това време, като се срещаме и тренираме допълнително. И на мен ще ми е от полза.

— Толкова ли е сериозно положението?!

— Това, че те свалят всеки път в началото на битката е проблем — отвърна Алекс, стараейки се да звучи максимално спокойно и възможно най-малко обвинително. Въпреки това забеляза, че почти веднага приятелят му увеси нос.

— Сигурно целия отбор ме мрази...

— Никой не те мрази. Никога не съм го обсъждал с други членове на отбора — излъга Алекс. — Смятам, че си прав и наистина можеш да се справиш, но ще ти трябват повече тренировки. Това искам да ти кажа.

— Но как можем да си осигурим допълнителни часове на хигрусите?

— Ще говоря с Кърт. Той иска да побеждаваме повече и от нас самите. Предполагам, че ще успее да уреди нещата.

Джери кимна в знак на разбиране. Планът на Алекс работеше. Засега. Успя да убеди Джери, без да го обиди прекалено много. Оставаше допълнителните тренировки наистина да се окажат толкова ефективни, колкото се надяваше.

В момента обаче не можеше да отдели повече време на този проблем. Утре беше десети февруари, празникът на „Перперикон“. Денят, в който той, заедно с Габриела, Мегън, Зак и Силвия, трябваше да защитят правото си да използват името „Инсиниум“ за техния огнен клуб. Ето защо, след часовете петимата имаха среща в залата, за да тренират отново хореографиите.

Първо още веднъж изгледаха кадрите от двете изпълнения в бара „Трите Ягуара“. Габриела обърна внимание на всички: къде точно бъркат и на какво трябва да се отдели особено внимание. След това в течение на около два часа петимата репетираха шоуто. В края на тренировката правеха всичко без грешка.

Когато дойде време да се разотидат, Зак и Мегън тръгнаха на някъде заедно, Силвия се запъти към докинг станцията сама, а Алекс остана с Габриела и двамата поеха към кадетските квартири.

На излизане от залата тя го погледна:

— Хей, какво ти е? Да не си сърдит заради Джери? Знам, че сте близки, но...

— Не е това! — махна с ръка Алекс.

— Ами?

— Заради утре е. Ти не се ли притесняваш?

— Признавам, че донякъде се вълнувам. Но е по-скоро приятно вълнение. Теб какво те мъчи?

— Не знам... според теб достатъчно добри ли сме?

— Шоуто ни е трепач! Ако успеем да изпълним всичко по план, ще сме супер.

Алекс вдигна рамене.

— Дори да го направим точно както трябва... все още се питам дали е достатъчно впечатляващо? Дали ще се хареса на адмирала? Знаеш, той се е занимавал години наред с това...

— Гледай сега, при цялото ми уважение към адмирала, аз също се занимавах с това няколко години.

— Да, но...

— Шоуто ни има недостатъци и повечето хора са неопитни. Въпреки това, свършихме много добра работа!

— Мислиш ли?

— Ако избегнем големи гафове и си направим всичко както трябва, ще съм повече от доволна.

— Значи си уверена, че утре ще се справим?

— Не съм уверена...

— Но ти току-що каза...

— Казах, ако го направим както трябва, т.е. както го направихме сега на тренировките. Но винаги има риск да се получи гаф, особено когато хората са неопитни, както е при нас. Така че, не съм уверена на сто процента.

— Да, никога нищо не е сигурно... — въздъхна Алекс. Дватамата се спряха, тъй като стигнаха до вратата на Габриела.

— Виж, не се сдихвай толкова. Според мен отдаваш твърде голямо значение на утрешното събитие. Дори нещо да се обърка, това е просто едно шоу. Ще имаме още много други.

— Но нали... ако Лао Ян не остане доволен...

— Е, чудо голямо! Няма да ни даде да ползваме името на стария му клуб. Ще си регистрираме клуба под друго име. Голяма работа!

— Да, така ще направим... — съгласи се Алекс. Въпреки всичко не споделяше спокойствието на Габриела. Изглежда за нея, не беше

чак от такова значение какво ще реши Лао Ян. За Алекс обаче нещата не стояха така. „Инсиниум“ беше клубът на неговия баща и на цял куп герои от войната с аркусианците. Щеше да е невероятна чест и гордост, ако членуваше в същия този клуб.

Преди да си легне, усети, че има нужда да поговори с още един човек. Прецени, че няма да е уместно да звъни на Лао Ян, затова набра номера на единствения друг член на „Инсиниум“, когото познаваше — Юлиан Стаматов. Часовникът сочеше полунощ, но баща му обикновено работеше до късно, така че може би щеше да го открие буден. Реши да не звъни много настоятелно. Старфонът обаче почти веднага се вдигна. На дисплея видя баща си все още в униформа и в работния си кабинет.

— Здравсти Сашо, какво те води насам?

— Здравей, татко, нали си спомняш, че ти разказах за огнения клуб, дето го правим с моите приятели?

— Да, разбрах, че сте го кръстили „Инсиниум“, като стария ни клуб. Лао Ян ми каза.

— Значи знаеш, че утре имаме шоу за празника на „Перперикон“, което е нещо като изпит пред Лао Ян. Дали да ни даде името или не.

— Ами, знам. Даже, тъй като аз съм единственият друг член на „Инсиниум“, който е подръка, също ще присъствам на шоуто и заедно с Лао ще преценим.

За секунда настъпи сковано мълчание и Стаматов, побърза да добави:

— Но съм сигурен, че ще се справите!

— Това, което исках да те питам, татко, е... колко добри бяхте навремето? Според Лао Ян сте били страшно добри. Питам се дали ще е възможно да покрием критериите ви? Съвсем отскоро сме заедно като група?

— Виж Сашо... Това, което искаме да видим е, дали сте сериозни и дали наистина ще продължите „Инсиниум“ със същата отдаденост и страст, с каквата ние навремето!

— Разбирам... — отговори Алекс, но всъщност изобщо не разбираше. След като приключи разговора с баща си, се чувстваше още по-объркан. Беше се обадил, за да разбере какви точно ще се критериите, по които Лао Ян ще ги оценява. Това обаче изобщо не му

стана ясно, вместо това се оказа, че и баща му ще е сред оценителите. Главата му пулсираше, сякаш ще се пръсне.

ГЛАВА 16

„ИНСИНИУМ“

Настъпи сутринта на десети февруари. Алекс веднага забеляза промяната още с напускане на стаята си. Коридорите на кръстосвача „Перперикон“ бяха украсени с гирлянди и цветни балони. По озвучителната уредба в целия кораб свиреше празнична музика.

Занятията бяха отменени и реши да се разходи заедно със, Зак, Мегън и Габриела из централната зала на кораба, където имаше куп приятни изненади по повод празника. Мястото беше претъпкано от хора, обикалящи допълнителните сергии, на които се продаваха сувенирни фигурки на „Перперикон“ и цифрата двадесет и осем — символизираща годишнината на кораба.

Четиримата забелязаха едно новопоявило се павилионче за варена царевица. Отидоха да си вземат и докато плащаха царевиците, продавачът се обърна към тях и каза:

— Здравейте, как е? — всички ахнаха от изненада — едва сега забелязаха, че това всъщност е лейтенант Арвин Кант, облечен в нелепа жълта риза, червен гащеризон с щампована царевица и бяла шапка на главата.

— Лейтенант...

— Сър... — запелтечиха Алекс и Зак, докато Мегън и Габриела се подхилкваха.

— Да! И аз, като Габриела, съм наказан с триста часа обществено полезен труд, извън задълженията ми на пилот и в момента точно това правя — каза с усмивка Арвин. Изглежда искрено се забавляваше.

— Наистина ли, сър? Нямахте ли нещо друго, което можеха да ви възложат? — попита учуден Зак.

— О, имаше, но предпочетох това, защото е свързано с минимум отговорност, а и ми харесва да гледам изненаданите физиономии на хората — всички се засмяха. Разговорът се завъртя около военните игри.

— Много добре се справихте! — поздрави ги лейтенантът. — Гледах цялата битка по официалния канал на флота в Старнет.

— Другата седмица сме ние! — намеси се Зак.

— Вашето ще е решаващо! — коментира Арвин. — При пилотите от различните курсове се получи почти равен резултат, така че сега всички погледи са вперени във вас.

— Сигурен съм, че ще ги размажем! — заяви Зак с типичния си оптимизъм.

Скоро около сергията се струпяха други желаещи да си купят варена царевица, което принуди Зак, Алекс, Мегън и Габриела да се сбогуват с Арвин и да продължат по пътя си.

За съжаление, занятията бяха отменени само на „Перперикон“ и Силвия имаше часове до обяд. Това не даваше възможност да репетираят цялостното шоу, преди тя да се появи. Едва към два и половина след обяд, Силвия пристигна на борда на „Перперикон“. Останалите вече се бяха събрали в залата и загряваха. В следващите два часа петимата интензивно репетираха и изглаждаха всички проблемни моменти от представлението. Наближаваше пет часа и Габриела прекрати тренировката.

— Сигурни ли сте, че не искате да го повторим още веднъж? — попита Алекс. С наближаването на решителния час той ставаше все по-нервен.

— Знаем го, братле! — отвърна Зак.

— До шоуто има около три часа. Мисля, че трябва да си починем, за да сме свежи! — добави Габриела. — Повече тренировки ще бъдат контрапродуктивни и само ще се уморим.

Явно всички бяха съгласни с нея, защото започнаха да си събират нещата. Алекс не искаше да издава прекалено много притеснението си, затова ги последва, без да възразява повече.

Петимата отидоха да вечерят заедно в столовата. Разговорите им звучаха шумно и весело. Само Алекс стоеше умислен и отговаряше едносрично, когато го питаха. Изглежда другите съвсем не се притесняваха. Обсъждаха всякакви теми и се шегуваха. Сякаш само след няколко часа изобщо не им предстоеше нещо изключително важно и решаващо. Тогава Алекс си спомни вчерашният разговор с Габриела. За нея не беше чак от такова голямо значение дали ще получат благословията на Лао Ян за името „Инсиниум“. Вероятно и

другите мислеха по същия начин. Единствено Алекс се чувстваше свързан с това име и смяташе за абсолютен императив да защитят правото да го използват. Цялото това напрежение обаче даваше своя отрицателен ефект. Алекс се притесняваше много повече от това, което му предстои сега, отколкото от първия си полет с хигрус или преди битката си с кадетите от „Дунав“. Причината беше, че при хореографиите грешеше много по-лесно отколкото в пилотската кабина. Повече неща можеха да се объркат и той се чувстваше страшно несигурен.

По повод празника в Седми флот се случваше необичайно събитие. Кръстосвачът „Перперикон“ започна бавно да се сближава с кораба-платформа „Оазисът“ и се очакваше да се скачи с него. Церемонията по повод годишнината, щеше да се извърши на централния площад на „Оазисът“ пред погледите на хиляди зрители от целия флот, а самият кръстосвач щеше да се вижда на заден план. Освен чисто визуалния ефект, това свързване улесняваше преминаването на хиляди хора от екипажа на „Перперикон“, директно на „Оазисът“ без необходимостта от десетки извънредно работещи совалки. Целият процес на скачване на двата кораба представляваше най-голям интерес за Мегън, тъй като тя изучаваше именно пилотиране на големи съдове.

— Елате в моята стая, мисля, че прозорецът ми е с правилно разположение, така че ще виждаме всичко! — каза въодушевено тя. Зак я прегърна през рамо и останалите ги последваха. Алекс се движеше с тях, но изобщо не мислеше за случващото се наоколо. Интересуваше го единствено това, което предстоеше след броени часове. Петимата се настаниха в стаята на Мегън. В далечината започваха да се виждат очертанията на „Оазисът“ — колосална структура, представляваща дисковидна платформа, върху която беше изграден цял град и екосистема. Изкуствена атмосфера задържаща се с помощта на силово поле, предпазваше платформата от космическа радиация и позволяваше нормалното съществуване на живи организми. Със скъсяването на разстоянието между двата кораба вече можеха да се различат и докинг станциите, разположени по ръба на диска, както и по-високите сгради, стърчащи над зелените корони на дърветата. Мегън не спираше да обяснява за сложността на процеса:

— Двата кораба ще се свържат, използвайки общо четири докинг станции едновременно. Изключително трудно е да се нацелят. Освен това, като се има предвид огромната маса на корабите, скоростта им трябва много прецизно да се изчисли, в противен случай, направо ще се сплескат един в друг.

За разлика от останалите, Алекс изобщо не слушаше Мегън. Не му пукаше дали двата кораба ще се сплескат. Важното беше какво им предстои съвсем скоро. Искаше му се пак да се върне в залата и да си припомни всичко отначало.

След още няколко минути петимата вече можеха да разглеждат „Оазисът“ в пълни подробности. Виждаха се алеите и заведенията по периферията. Силвия дори успя да различи къде се намира „Крилото на Ягуара“.

Когато корабите се сближиха още повече, можеха да се открият дори хората, като дребни фигурки, ходещи по алеите, а някои от тях се спираха на групички и също наблюдаваха с интерес как „Перперикон“ се приближава към тях.

Скоро корпусите на двата кораба се намираха буквално на метри един от друг и цялото движение сякаш замря. Но това чувство беше само привидно.

— Сега двата мостик екипа се занимават със сложното фино навигиране, така че четирите докинг станции да се напаснат — обясняваше Мегън. — „Перперикон“, който е по-малкият от двата кораба, използва тръстерите си за маневриране, за да се намести в правилната траектория и четирите докинг станции да се напаснат правилно. Мостик екипът на „Оазисът“ пък се стреми да държи своя кораб във възможно най-стабилно положение, така че да улесни задачата на „Перперикон“.

Изведнъж петимата приятели усетиха едва доловимо вибриране под краката си. Според Мегън то беше сигурен знак, че току-що докинг станциите са се свързали и двата кораба са скачени успешно. Изминаха още няколко минути, в които Мегън продължаваше да разяснява подробности относно тази сложна операция, след което по сигналната система оповестиха, че „Перперикон“ успешно се е скачил с „Оазисът“ и сега свободно може да се преминава от единия кораб на другия. Часът вече наближаваше шест и половина вечерта и Габриела каза припряно:

— Шоуто ни е след два часа! Хайде да побързаеме! Трябва да се доберем до сцената!

Петимата нарамиха багажа си и се насочиха към най-близката докинг станция. Придвижването им ставаше бавно, тъй като коридорите бяха препълнени с хора. Буквално целия екипаж без дежурните, напуснаше кораба, за да присъства на церемонията по празнуването на неговия двадесет и осми рожден ден. След дълго и мъчително пробиване на път, петимата най-сетне се озоваха на открито. Алеите на „Оазисът“ бяха по-просторни и макар по тях да се движеха повече хора от обичайното, имаше достатъчно място, за да могат да се придвижват бързо напред. Когато обаче достигнаха до централния площад, отново ги очакваше неприятна изненада. Площадът преливаше от народ. Дори поляните и алеите около него бяха нагазени от множеството, събрало се да гледа церемонията. Не бяха само от „Перперикон“, сякаш целият Седми флот бе решил изведнъж да се скупчи на това място. Времето неумолимо напредваше, часът наближаваше седем. Пространството се огласяше от звуците на саундчека, който организаторите провеждаха на гигантската озвучителна система, намираща се на още по-огромната сцена. Зак, като най-едър и силен, се зае да пробива път през тълпата, а останалите го следваха. Саковете, които носеха, допълнително затрудняваха задачата им. След дълги усилия обаче най-сетне достигнаха до оградата, която разделяше сцената от събралото се множество. Габриела извади от чантата си пет пропуска и ги раздаде на останалите:

— Тези ми ги дадоха организаторите! Без тях няма да ни пуснат, така че си ги сложете — останалите я послушаха и окачиха на вратовете си картите, на които беше изобразен гербът на „Перперикон“ и надпис „STAFF“. Въоръжени с пропуска, петимата преминаха зад оградата, а охраната не им зададе никакви въпроси. Скоро попаднаха зад сцената, където цареше малък хаос. Навсякъде се разхождаха хора с различна апаратура. Гримьори, стилисти, осветители и прочее персонал вършеше забързано работата си. Габриела имаше номера на един от организаторите и му се обади. След няколко минути пристигна доста колоритно изглеждащ индивид с отровно цикламена коса, заресана нагоре, черно кожено яке с пайети, прилепнали дънки и кожени кубинки, стигащи почти до коленете.

— А, вие ли сте огнените хора? Хе-хе! — каза той с леко женствен и небрежен тон. — Аз съм Едуардо! — представи се той и им подаде ръка, докато един по един се запознаваха. След това ги поведе към съблекалнята, където можеха да се преоблекат и да напоят уредите си.

Вървейки Силвия възкликна:

— Боже, това са „Звездните Психари“! — на няколко фотьойла близо до тях бяха насядали неколцина музиканти с дълги коси и кожени якета, обгърнати от гъст цигарен дим. Около тях се търкаляха десетина празни бутилки марсианско уиски. „Звездните Психари“ бяха много популярна банда през 2239 г. изпълняваща галактически прогресив метъл.

— Да, ще сме супер щастливи, ако са в съзнание, за да излязат на сцената! — промълви с раздражение Едуардо. Алекс забеляза вокалиста на групата, който изсмъркаше съмнителна бяла субстанция от масата с помощта на навита на фунийка хартия.

Петимата бързо се преоблякоха и подготвиха уредите си за шоуто. Беше осем часа и отвън на сцената официалната част вече започваше. Към тях отново се приближи Едуардо:

— Откриването ще е около двадесет минути. Ще държат речи адмирал Стаматов, Лао Ян, посланикът на мараите в Седми флот и още някакви хора. След това сте вие, ще трябва да подгреете публиката преди излизането на Психарите.

— Ясно! — отвърна Габриела. Алекс забеляза, че едва сега, минути преди началото на шоуто, останалите започнаха да проявяват симптоми на нервност. Зак и Мегън за трети път проверяваха всички уреди един по един, да не би да са пропуснали да напоят нещо. Силвия си повтаряше някакво движение с поя. Габриела цъкаше нервно старфона си. Вярно, че на тях не им пукаше толкова много за впечатлението, което ще направят на Лао Ян, но размера на публиката явно си казваше думата. Навън ги очакваха някъде между десет и петнадесет хиляди души. Това в пъти надминаваше „Крилото на Ягуара“. Алекс чуваше приглушено гласовете на хората, държащи речи по време на церемонията. В един момент разпозна гласа на Лао Ян, а след него няколко думи каза и адмирал Стаматов. По-нататък продължиха да се изреждат официални лица. В един момент Едуардо се появи отнякъде:

— Хайде пригответе се, скоро излизате!

Те се насочиха към подстъпите от двете страни на сцената. Тук нещата стояха много по-различно, отколкото на шоуто в „Крилото на Ягуара“. Там те просто разположиха уредите си зад сцената и достъпа им до нея беше лесен. Сега обаче сцената имаше огромни размери. Алекс, Габриела и Силвия застанаха от дясната страна, докато Мегън и Зак от лявата, заедно с уредите си. Така разделени, двете групи нямаха възможност да комуникират помежду си по време на шоуто и това щеше да подложи на изпитание тяхната координация. Водещият обяви началото на огненото шоу. Засвири познатата музика. Габриела излезе първа с горящ чадър. Малко след нея започна хореографията с пойн на Мегън и Силвия. Алекс забеляза, че шоуто им се излъчва на три огромни екрана, разположени зад и от страни на сцената, така че всички да могат да виждат. Кадрите се предаваха и по официалния флотски канал в старнет. Най-сетне дойде неговият ред и заедно със Зак излязоха на гигантската сцена със запалени тояги в ръце. Морето от хора ги посрещна с бурни овации. Всичко вървеше по план. Алекс се успокои малко, защото чувстваше, че добре знаят хореографията си. Шоуто продължаваше без сериозни смущения. Алекс и Зак изпълниха в почти перфектен синхрон тяхната част с огнените змии. След изпълнението на момичетата с ветрила, дойде ред двамата отново да излязат, този път с двойни тояги. Всичко вървеше като по ноти, докато Алекс не допусна ужасна грешка! По средата на изпълнението трябваше да подхвърлят по една от тоягите нависоко и да я уловят след това. Алекс обаче не успя да хване своята. Беше по-лошо, отколкото когато я изпусна на първото си шоу в „Крилото на Ягуара“. Този път стафа се удари в ръката му и отскочи на около два метра напред. Вместо просто да се наведе и да го хване, Алекс трябваше направи няколко бързи крачки, за да достигне до него и после да се върне обратно на мястото си. Всичко това отне едва няколко секунди, които обаче му се сториха като цяла вечност. Когато най-сетне зае мястото си, продължи от там до, където Зак вече беше стигнал. Изпълнявайки едно от по-простите движения, Алекс отчаяно погледна към VIP ложата, където бяха настанени официалните лица. Искаше му се да види изражението на Лао Ян и на баща си, но не успя да различи нищо. До края, шоуто мина без повече сериозни гафове, но Алекс се чувстваше напълно съсипан.

След края на тяхното изпълнение на сцената излязоха „Звездните Психари“. Вече зад кулисите, Алекс беше толкова завладян от мислите си за изпуснатата тояга, че просто стоеше подпрян на една колона, гледайки в празното пространство, докато другите четирима се суетяха, прибирайки цялото оборудване.

— Хей, добре ли си? — попита Габриела със загрижен тон.

— Провалих всичко...

— Изпусна си стафа, но шоуто стана супер добре. Хората ни се зарадваха адски много.

— Няма да получим името... и то само заради мен!

— Както ти казах и преди — отдаваш твърде голямо значение на това. Хайде, събирай си нещата, че само теб чакаме! — Алекс започна да прибира уредите си и се насочи към съблекалнята. Там го чакаше Зак, вече преоблечен. Алекс изля мъката си и пред него:

— Според мен, Лао Ян ще е доволен — възрази Зак.

— Няма начин, грешката ми беше много груба! Ако беше нещо по-малко...

— Е да, грубичка беше, но изпълнението си остава супер яко! — оптимизмът на Зак не успя да повдигне духа на Алекс. Напротив, на него му стана дори още по-тежко, защото думите на Зак потвърждаваха собственото му убеждение, че шоуто мина перфектно, с изключение на гафа с тоягата. Сега нямаше да получат името и то само заради неговата грешка.

Следващият ден бе най-обикновен делник. „Перперикон“ и „Оазисът“ се разделиха, а Алекс заедно с останалите кадети посещаваше лекциите и упражненията. Няколко пъти имаше възможността да говори с Габриела и винаги я питаше дали има вести от Лао Ян и неговото решение, но тя всеки път вдигаше рамене.

— Не забравяй, че Лао Ян е капитан на кораба и втория човек в йерархията на Седми флот. Нали не очакваш, първата му работа да е да дотича при нас — каза му най-сетне тя. През целия ден Алекс остана със свито сърце. Няколко пъти през ума му минаваше възможността да се обади и да пита баща си, но се срамуваше. Трябваше като всички останали да изчака, докато бъде уведомен за решението на адмирала. На другия ден нещата не изглеждаха много по-различно. Отново нямаше никакви вести. В края на деня всички членове на огнения клуб имаха тренировка в склада, преобразен на зала. Алекс показваше

движения с пой на Беки и Ивелина, докато Зак учеше Лий и Бен да въртят тояга. Габриела, Силвия и Мегън в този момент тренираха с обръчи.

— Какво ти е? — попита Ивелина.

— А? Ами нищо ми няма...

— Нещо не си в настроение?

— Ами... още не знаем какво е решението на адмирала и съм леко притеснен. Между другото, това движение си го научила доста добре! — Алекс похвали Ивелина. Двете с Беки бяха напреднали много, откакто постъпиха в клуба преди няколко месеца. Скоро щяха да са готови да пробват с огън, ако разбира се имаха разрешително.

В този момент автоматичната врата се отвори. Всички зяпнаха от почуда, когато в помещението влязоха вицеадмирал Лао Ян и адмирал Юлиян Стаматов.

— Здравейте! — поздрави спокойно Ян, а Стаматов кимна приятелски към стоящите в недоумение кадети. Двамата бавно влязоха, оглеждайки внимателно помещението.

— Помниш ли когато ние тренирахме в един склад за резервни части? — попита Ян.

— Да, беше доста по-неприятно от тук. Добре сте се уредили, имате си и огледала — отговори Стаматов.

Лао Ян бръкна във вътрешния джоб на униформата си и извади малко парче черен плат. Когато го разви се видя, че това е лента, на която със златисти букви пишеше „Инсиниум“, а от двете страни на надписа стоеше инкрустиран гербът на клуба във формата на пламък.

— Мисля, че това ще стои добре тук! — рече той и закачи лентата над огледалото.

— Да, идеално е! — съгласи се адмирал Стаматов.

— Габриела, би ли се приближила? — за първи път Лао Ян се обръщаше към нея с първото ѝ име.

— Да, сър! — отговори леко стреснато тя и се доближи до двамата висши офицери. Лао Ян извади от вътрешния си джоб два документа.

— Общото събрание на „Инсиниум“, които за съжаление останахме само аз и адмирала, единодушно реши да избере теб за нов шеф на клуба!

Лицето на Габриела грейна и тя едва не се разплака. Алекс си помисли, как всички тези приказки, че не ѝ пука дали ще получи одобрението на двамата адмирали, са били само за да запази спокойствие.

— Ти поемаш този пост директно от мен, а аз се радвам, че си намерих толкова достоен заместник. Също така, общото събрание реши да приеме като нови членове всички, намиращи се в тази зала! — чуха се одобрителни възгласи. — Ето това е протоколът от нашето кратко заседание — И Лао Ян връчи на Габриела документа. Вторият лист беше разрешителното на „Инсиниум“ да практикува огнени изкуства на борда на кораби от флота.

— Е, ние няма да ви пречим да си тренирате повече! — каза с благ тон адмирал Стаматов. — Наистина сте свършили страхотна работа за толкова малко време, продължавайте в същия дух — след тези думи двамата напуснаха залата и секунди след това всички изразиха бурната си радост от постигнатия успех.

Алекс беше на седмото небе. Не можеше да повярва, че наследяват клуба въпреки грешка, която допусна. Всички се запрегръщаха и до края на тренировката бяха в приповдигнато настроение. По предложение на Зак, заедно отидоха след тренировките в „Крилото на Ягуара“, за да отпразнуват новия си клуб.

Въпреки еуфорията и радостта, Алекс не изпусна от поглед момента, в който старфонът на Силвия прозвъня и тя стана от масата, за да не я слушат. Разговорът се проточи доста, защото се върна чак след около двадесет минути. Сигурно е бил Стийв — мислеше си Алекс. — Най-вероятно недоволства, че тя закъснява толкова много. Вероятно изгаря от ревност, като знае, че тя е в неговата компания в този момент.

Истината бе, че въпреки последния им разговор насаме, Алекс не спираше да се надява. Живееше с мисълта, че след като Силвия и Стийв веднъж са скъсали, най-вероятно ще скъсат отново. До края на вечерта от време на време погледите им се срещаха. Според Алекс, между тях привличането продължаваше да съществува. Въпреки това не предприе нищо тази вечер. Забеляза, че Силвия първа си тръгна, явно гледайки да се прибере по-бързо на борда на „Мадара“, където я чакаше Стийв. Но докога ли щеше да продължава това...

Междувременно имаше и друго, което го притесняваше. След първоначалната еуфория от това, че спечелиха правото да наследят „Инсиниум“, у Алекс се появиха съмнения. Дали пък Лао Ян и Юлиян Стаматов не игнорираха грешката, която той допусна на сцената, само заради сантименталните чувства, които баща му хранеше? Може би двамата си бяха затворили очите, защото Юлиян много е настоявал синът му да наследи клуба. Тази мисъл продължаваше да не му дава покой дълго след като се прибра в стаята си. Часът отново приближаваше полунощ и той се запита дали баща му работи или си е легнал да спи. Реши все пак да рискува и му се обади. Старфонът иззвъня няколко пъти без никой да вдигне. Може би си беше легнал? Алекс понечи да затвори, но в този момент на екрана се появи Юлиян Стаматов. Този път не се намираше в кабинета си, а седеше на дивана в собствения си апартамент, облечен с обикновен домашен халат.

— Здравсти Сашо, тъкмо мислех да лягам, какво става?

— Ами... — започна неуверено Алекс. — Аз много се радвам, че ни дадохте клуба и...

— Аз съм не по-малко щастлив. Честно казано за мен беше болка това, че клубът ни не функционираше толкова години вече. И аз и Лао се радваме, че ни наследявате!

— Да, но...

— Какво има?

— Аз допуснах грешка днес! Изпуснах си тоягата и...

— Случва се.

— Но нали не сте ми простили само защото... нали се сещаш, защото си ми баща?

Адмиралът се засмя:

— Алекс не си допуснал чак такава грешка. Всъщност аз и Лао се надявахме на нещо, което да е наполовина толкова добро, колкото това, което ни демонстрирахте.

— Наистина ли? — в гласа на Алекс се долавяше нотка на недоверие. Той все още не беше сигурен, че баща му е искрен.

— Виж, когато те приеха във флота, ти обещах, че няма да имам специално отношение към теб, защото си ми син. Това е важно, тъй като искам да знаеш, че успехите ти са си лично твои и не ги дължиш на факта, че си син на еди-кой си. Нещо, за което мнозинството от младежите с родители на високи позиции не могат да се похвалят.

— Да, но...

— Тогава си говорихме за флота, но повярвай ми, няма причини да смяташ, че и за други неща, като този клуб, отношението ми ще е различно — Алекс не каза нищо, само кимна.

За първи път от няколко вечери насам спа спокойно.

ГЛАВА 17

ДЕСАНТЪТ

Този ден Алекс се събуди по-късно от обикновено. Закуси набързо и излезе, за да не изпусне следващата совалка за „Оазиса“. Трябваше да отиде на лекцията по Основи на Бойното Пилотиране. На нея присъстваха всички пилоти първокурсници от Седми флот и Алекс тайно се надяваше да засече Силвия. Знаеше, че желанието му е лишено от всякаква логика. Дори да я видеше, тя най-вероятно щеше да е със Стийв, както обикновено. Нямаше да има смисъл изобщо да се доближава до тях. Тези мисли го тормозеха, когато на докинг станцията се засече с Джери. Двамата се поздравиха и влязоха заедно в совалката:

— Мерси, че ми помогна вчера. Мисля, че се справям много по-добре! — каза Джери.

— Да, така е, но имаме още много работа. Съветвам те да се срещаме поне по веднъж в седмицата и да тренираме допълнително!

— Аз съм абсолютно „За“!

Двамата бяха упражнявали бойни маневри предната вечер, като част от ангажимента, който Алекс пое пред Габриела, че ще се постарее Джери да влезе във форма за следващата битка. Габриела остана скептично настроена към този план, но Алекс просто не виждаше начин да изгони Джери.

Докато траеше пътуването, двамата продължиха да си приказват за пилотиране и любимата тема на Джери — Габриела. Когато вече се намираха пред залата на ректората и оставаха броени минути до началото на лекцията, Алекс стана неволен свидетел на странна сцена. Вървейки заедно с Джери той забеляза, че в дъното на коридора, в сянката на една колона, Стийв и Силвия водеха интензивен разговор. И двамата жестикулираха и ръкомахаха и си личеше, че се карат. Алекс не можеше да чуе какво си говорят заради шума от многото кадети в коридора и реши, че е по-добре да не се приближава. Ето защо зае мястото си в голямата аула заедно с Джери. Докато чакаха лекцията да

започне, не отместваше поглед от входната врата, откъдето непрекъснато влизаха кадети в униформите на различните кръстосвачи. Почти последен влезе Стийв, лицето му бе почервенияло, изглеждаше бесен. Алекс изчака още малко. Мозъкът му работеше на бързи обороти. Дали Силвия щеше да се появи на лекцията или пък беше твърде разстроена и нямаше да присъства. Тогава — Алекс мислеше трескаво, — може би трябваше да напусне аулата и да я потърси? Той стана.

— Хей, къде хукна? Започваме всеки момент! — извика Джери, но Алекс сякаш изобщо не го чу. Опита се да си проправи път през редовете, но в този момент влезе лекторът — капитан Джордж Пиърс. Възцари се тишина и всички насядаха. Алекс нямаше избор, освен да се върне на мястото си. През цялата лекция изобщо не можеше да се съсредоточи. Пиърс обясняваше за основни положения при понасяне на различни видове повреди, причинени от вражески огън и как трябва да се реагира най-правилно. Мислите на Алекс обаче препускаха другаде. Силвия със сигурност е била много разстроена — разсъждаваше той. Тя никога не пропускаше тази лекция. Къде ли се намираше в момента? Дали си беше отишла на „Мадара“ или все още се намираше на „Оазисът“? В последните минути на часа му хрумна идея. Отвори старфона си и потърси функцията за локализиране на приятели. Ако собственикът на старфона не изключеше тази функция, тя правеше възможно, останалите му приятели да разберат къде точно се намира. В този момент пръстите на Алекс, трескаво работеха с интерфейса, с надеждата Силвия да я е оставила включена. За негова голяма радост, името се появи на картата на „Оазисът“. Според старфона му, тя се намираше на някакво място, където той не бе ходил до сега — почти необитавана част от парка до малка изкуствена река. Алекс едва дочака часа да приключи. Имаха още два часа, но той, без да дава обяснения възможно най-бързо си събра нещата и се насочи към изхода.

— Хей, къде тръгна? — попита го учуден Джери.

— Имам работа... — отговори лаконично Алекс. Пробивайки си път през пълните с кадети коридори, правеше всичко по силите си да напусне колкото може по-скоро сградата на ректората. След като се озова на открито, се затича към предполагаемото местоположение на Силвия. Някои хора нарочно настройваха старфоните си да показват

погрешно местоположение. Алекс си помисли, че ще се почувства като пълен идиот, ако се окажеше, че е пропуснал лекцията, си, за да се озове сам в средата на гората. Навлезе в една от частите на „Оазисът“, където природата изглеждаше най-непокътната. Тук не се срещаха никакви постройки или друга форма на цивилизация. Единствено павираната алея издаваше намесата на човешка ръка, но дори тя беше почти напълно покрита с борови иглички. Алекс навлизаше все по-надълбоко в гъста иглолистна гора. Въздухът с аромат на смола изпълни дробовете му. Стори му се, че е ходил достатъчно и би трябвало вече да е наближил мястото, затова провери отново картата на старфона си. Иконката с надпис „Силвия“ продължаваше да седи самотно някъде навътре в гората. Оказа се, че за да достигне до нея, Алекс трябва да напусне алеята и да върви директно през дърветата и храсталаците. Само минута пробиване на път през гъстата растителност беше достатъчна, за да се осъмни дали изобщо бе възможно Силвия да е минала от тук. За щастие скоро растителността се разреде и Алекс се озова на открито пространство. Не много стръмен склон се пресичаше от поречието на малка бавно течаща рекичка. Свери посоката си още веднъж с картата и продължи нагоре по брега. Силвия трябваше да е там някъде. По-надолу, реката се вливаше във вирче спускайки се по малък скалист водопад. Точно там Алекс забеляза червена коса, която съвсем леко се появяваше от вятъра. Силвия седеше на скалите до езерцето съзерцавайки замислено водопада. Той се приближи. Шумът от стъпките му по чакълестия бряг, трябваше да я извести, че не е сама, но тя с нищо не показваше, че е забелязала присъствието му. Продължаваше да гледа към водопада, а Алекс още не виждаше лицето ѝ. Когато се приближи на достатъчно разстояние, той каза:

— Нямах какво да правя и... реших дали не мога да намеря някой приятел с помощта на старфона си.

Силвия не отговори.

— Странното е, че обикновено не държа тази опция включена.

В този момент Силвия се обърна с лице към него, сякаш за първи път усещаше, че не е сама. Очите ѝ изглеждаха зачервени.

— Аз също обикновено не държа тази опция включена! — каза тя, едва сдържайки сълзите си. Алекс разбра. Силвия желаше някой да я открие на това уединено място. Но кой? Дали очакваше него или

пък се надяваше, Стийв, да се появи и да пожелае да се сдобрят? Алекс нямаше идея. Не знаеше дали е добре дошъл. Но така или иначе вече се намираше тук и връщане назад нямаше. Седна до нея на брега на вирчето, но не твърде близо. Знаеше, че има вероятност да прозвучи тъпо, но не се сещаше какво друго да каже:

— Днес май не си много в настроение, а?

Последва кратко мълчание, след което Силвия изрече:

— Не е за вярване, че този красив водопад е дело на човешка ръка... че не сме сред гората на някоя планета, а всъщност се намираме на космически кораб!

Гласът ѝ звучеше отнесено, а думите и нямаха връзка с въпроса, който Алекс ѝ зададе:

— Израснах на различни кораби и станции, но въпреки това не мога да не се възхитя от това място.

— Аз пък — започна Алекс — израснах на планета, където имаше много естествени гори и езера, и сега, когато се озовах тук, наистина се чувствам все едно съм сред природата...

— Допуснах ужасна грешка, Алекс... — Силвия внезапно се върна на въпроса. Гласът ѝ звучеше някак по-дълбоко при последните думи. Той не отговори нищо, а след малко тя сама продължи:

— Ще ми простиш ли някога... — Алекс не очакваше да чуе подобно нещо. Вгледа се във влажните ѝ сини очи, които сякаш се опитваха да кажат толкова много. Едва забележимо, Алекс се приближи до нея и я целуна съвсем леко по устните. След това той отметна с ръка кичура коса, паднал на лицето ѝ, и я целуна още веднъж, този път по-силно. Този така жадуван момент най-сетне настъпи, и то по най-неочакван начин.

— Значи най-сетне се замахнахте? — попита Зак. Алекс, Зак, Мегън и Габриела закусваха заедно в столовата на „Перперикон“, и Алекс тъкмо им обясни защо предния ден отсъства от последните два часа по Основи на Бойното Пилотиране.

— Това е чудесно, Силвия е много готина! — допълни Мегън.

По-нататък разговорът промени посоката си и четиримата започнаха да обсъждат предстоящото днес състезание между първокурсниците пехотинци от „Перперикон“ и тези на кръстосвача „Дунав“. Зак и Мегън бяха много развълнувани. Зак трябваше да

командва единия от общо трите взвода, а на Мегън ѝ предстоеше да пилотира един от десантните кораби.

— Нашето състезание е много интересно! — започна развълнувано Зак. — Първо десантните кораби трябва да ни спуснат на определено място върху непозната космическа платформа...

— Задачата ще се усложни допълнително от факта, че мястото за кацане ще се охранява от три противовъздушни установки, командвани от кадети на „Дунав“ — допълни Мегън. — Ние, пилотите, трябва да преодолеем тази пречка, за да приземим успешно корабите и да осъществим десанта.

— Така е, вашата работа е най-отговорна — ако ви свалят, преди да сте ни спуснали, ще загубим още преди да сме започнали — продължи Зак. — Едновременно на противоположния край на платформата Дунавци също ще се опитат да десантират на защитаван от наши кадети сектор. Общо взето, който от двата отбора успее да приземи успешно повече кораби, ще има числено превъзходство на бойното поле.

— А какво ще правите, след като кацнете, просто ще започнете да се стреляте ли? — попита Габриела.

— И аз това си помислих първоначално, но се оказа, че са го измислили малко по-интересно — обясняваше Зак. — В центъра на платформата има ценен предмет. Ще се ориентираме с помощта на електронна карта. Предметът има предавател, така че и двата отбора ще знаят къде се намира през цялото време. Целта на всеки отбор ще е да вземе предмета и да го занесе на борда на своя кръстосвач, използвайки десантните кораби, с които сме дошли.

— А какъв е предметът? — поинтересува се Алекс.

— Нямаме представа! — обясни Мегън. — Но има и друго. Всеки отбор трябва не само да вземе предмета, но и в същото време да не допусне да превземат всичките му кацнали десантни кораби. Ако това се случи отборът губи, защото дори и да сложи ръка на предмета, няма как да го отнесе от платформата.

— Стискам ви палци! — каза Габриела.

— Всичко ще бъде предавано пряко по канала на Седми флот в Старнет, така че ще гледаме през цялото време! — обеща Алекс.

След закуската Мегън и Закъри отидоха да се подготвят заедно с останалите от отбора на „Перперикон“. Състезанието щеше да започне

след два часа. Алекс реши да използва това време, за да си припомни последните лекции по Основи на Поддръжката на Ягуар 7. Тази дисциплина му беше най-трудна и неразбираема от всичките и ѝ отделяше време с най-малко желание. Скоро обаче предстоеше изпит и той нямаше как да го отлага повече. Изминаха едва пет минути от момента, в който зачете записките си, и старфонът му иззвъня. С раздразнение погледна дисплея и тогава разбра, че го търси Силвия. Не се бяха чували от вчера:

— Здравсти, какво става? — попита с жизнерадостен тон Алекс, но почти веднага забеляза тъжната и унила физиономия, която го гледаше отсреща.

— Може ли да дойда при теб? — попита тя с немощен глас.

— Да, случило ли се е нещо?

— Дълга история, ще ти обясня като се видим.

Двамата си уредиха среща в едно от кафенетата в централната зала на „Перперикон“. Когато се видяха, Алекс я прегърна и целуна. Тя се зарадва, че го вижда, но продължаваше да има умърлушен вид.

— Какво има?

— Стийв... — при споменаването на името, Алекс изтръпна. Нали тя нямаше намерение да му изтърси ей сега, че отново възнамерява да се върне при него?

— Какво за Стийв? — попита Алекс, старайки се да звучи загрижен, а не уплашен.

— Няма да ме остави на мира така лесно.

— Какво имаш предвид?

— Не знам дали е разбрал или просто предполага, но е пуснал сред приятелите си слуха, че аз и ти ходим.

— Еми... ние наистина ходим, така че рано или късно щяха да разберат — поясни Алекс. Някак му олекна, като разбра, че Силвия няма намерение да се връща при предишния си приятел.

— Не е там въпроса. Той настройва приятелите си срещу мен. Непрекъснато натяква за това, че съм го зарязала заради момче от „Перперикон“, че двата кръстосвача били съперници на игрите и че едва ли не съм извършила ужасно предателство.

— Това са пълни глупости!

— Още по-тъпо става, защото аз съм приета в отбора на „Мадара“, заедно със Стийв, който е капитан. Той се опитва да убеди

останалите пилоти и командира, че ако се стигне до пряк двубой между „Мадара“ и „Перперикон“, аз съм „неблагонадеждна“ тъй като съм щяла да издам на тебе тайните на отбора.

Алекс отлично разбираше какво става. След като не можеше да я има, Стийв се опитваше всячески да вгорчи живота на Силвия.

— Не бива да се поддаваш! Този човек постъпва като подлец и жалък страхливец!

— Знам, но не мога да игнорирам това, което се случва. Неговото влияние сред останалите е по-силно. Чувствам се като черната овца.

Алекс се замисли. Очевидно тя страдаше и бе дошла при него за съвет. Той не беше сигурен какво е правилно да я посъветва, затова помисли малко, докато я прегръщаше, след което каза:

— Според мен има два варианта...

Тя го погледна. Дълбоките ѝ сини очи, отново бяха навлажнени от сълзи.

— Единият е цялата работа да отшуми за седмица-две най-много. Ако обаче видиш, че не можеш да издържаш, единственото, което остава, е наистина да ги зарежеш.

— Как точно да ги зарежа?

— Подай молба за трансфер на „Перперикон“. Успехът ти е добър, така че няма причина да ти откажат. Пък и обикновено хората се бутат да се местят от другите кръстосвачи на „Мадара“, а не обратното, така че би трябвало да не е проблем.

Силвия се замисли за момент после отвърна:

— И на мен това ми мина през ума. Но имаше неща, които ме спират.

— Ще може да се виждаш с Бен и Беки на тренировките. Знам, че сте близки.

— Не е само това. Участвам в отбора на „Мадара“. Ако се преместя в средата на годината ще изпусна игрите.

— Разбирам те. Аз самият съм супер щастлив, че ме избраха в отбора и ще мога да представя моя кръстосвач.

— Освен това е важно за кариерата на всеки пилот! Участниците в отборите получават после най-добрите назначения!

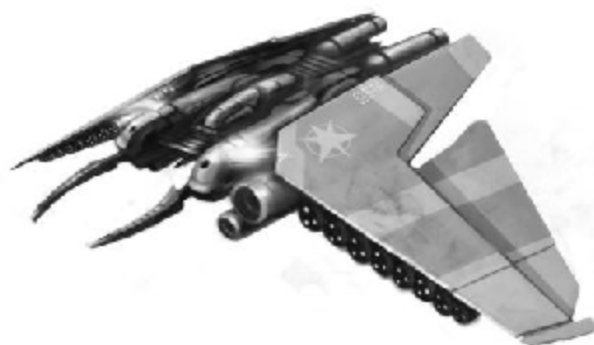
— Виж... така е, но от друга страна ако средата е непоносима за теб това ще се отрази и на представянето ти.

— Знам! Какво да правя?

— Ако нещата не се подобрят премести се на „Перперикон“. Може да пропуснеш тази година, но във втори курс отново ще имаш шанс да се класираш в нашия представителен отбор.

Дойде време за началото на състезанието между кадетите първокурсници от пехотата на „Перперикон“ и на „Дунав“. Алекс, Силвия, Габриела и лейтенант Арвин Кант се събраха в апартамента на Арвин, за да гледат играта. Лейтенантът имаше на разположение малко по-просторно и добре оборудвано жилище в сравнение обикновените кадети. Освен това той разполагаше с триизмерен холографски екран, където можеха най-добре да наблюдават състезанието в реално време. Холографският екран се поставяше хоризонтално на маса, за разлика от обикновените монитори, които се закрепяха вертикално. Върху него се проектираха триизмерни изображения на това, което се предаваше в момента по канала в Старнет.

Междувременно Мегън се намираше в кабината на десантния кораб от типа „Страйкър 16 Е“. Това беше малък и доста маневрен космически съд, с леко въоръжение и товарно отделение, в което можеше да се побере един взвод войници. Страйкърите бяха по-малки и по-маневрени в сравнение с транспортни кораби TS-7 и изискваха доста бързи реакции при управление. Кабината разполагаше с по-малко пространство в сравнение с командната зала при транспортерите, имаше три седалки, две се намираха отпред една до друга — на първия и втория пилот, а третата, малко по-назад, беше на стрелеца. Първият пилот действаше като командир на екипажа и предимно управляваше корабът, докато вторият пилот сигнализираше за приближаващи опасности и в случай на нужда можеше да поеме контрола над полета. Мегън беше първи пилот, Алиса Бруни втори, а Кобе Лий — стрелец. Освен тях, още два страйкъра от отбора на „Перперикон“ се намираха на докинг станция номер три, чакащи да им бъде дадено разрешение за излитане.

Щурмови — десантен кораб тип „Страйкър“

Зак, заедно с целия си отряд, се намираше на няколко метра зад гърба на Мегън. Разделяше ги метална преграда. Пехотинците шумно разговаряха. В по-голямата си част, бойната група се състоеше от оцелелите кадети след инцидента на планетата Зария 20. Тогава те, заедно със Зак, участваха в истинска битка с аркусианците. Сега единствено тримата, дошли на мястото на загиналите, не бяха помирисвали истинско сражение. Ето защо Зак и останалите се чувстваха уверени, че колкото и добри противници да са пехотинците на „Дунав“ не притежаваха закалката, която те по неволя бяха придобили. Чу се засилване на двигателите, последвано от леко разтрисане на корпуса. Корабът излиташе. Скоро трите страйкъра се понесоха в космическото пространство по посока на платформата. Вътре в кабината Мегън чу по радиостанцията познат глас:

— Говори вицеадмирал Лао Ян до екипи „Ехо“. Получихте точните координати на мястото за атака. Предвиждаме първоначална съпротива от няколко ракетни установки. Отстранете ги и кацнете на повърхността, където са указаните координати. „Перперикон“, край!

— „Ехо 1“, разбрано!

— „Ехо 2“, тъй вярно, сър!

— „Ехо 3“, прието! — отговори Мегън на свой ред. Тя стисна здраво щурвала с една ръка, а с другата натисна дросела, увеличавайки тягата. Нямаха време за губене. Трябваше първи да се справят със защитата и да кацнат на платформата. Това щеше да им даде преднина пред Дунавци. Скоро Мегън и останалите в кабината на „Ехо три“ установиха визуален контакт с платформата, която приличаше на самотен отломък, реещ се в безкрайното космическо пространство.

— Съвсем скоро очаквам да попаднем в обсега на ракетните установки! — предупреди Алиса Бруни.

— Лий, бъди готов! — каза Мегън. — Най-вероятно те ще стрелят първи, защото обхватът им е по-голям, но веднага след това трябва да сме подготвени да отвърнем на огъня!

— Разбрано!

И действително, минута по-късно червената лампа на таблото пред Алиса светна и се чу алармен сигнал.

— В обсега на радарите им сме! Изстреляха ракета... не, две! — алармира Алиса. Това разбира се не бяха бойни ракети, а учебни, но докоснеха ли се до корпуса на някой от страйкърите, това означаваше, че корабът, заедно с целия му екипаж, е вън от състезанието. Мегън веднага увеличи скоростта и се насочи право към платформата, откъдето идваха ракетите. Целта ѝ беше да ги размине с максимална скорост, за да имат по-малък шанс да се извърнат и да продължат да я преследват. Другите два кораба обаче предпочетоха друга тактика, правейки обходни маневри, надявайки се, че горивото на ракетите ще свърши, преди да са ги доближили.

— Обектите ни приближават едновременно от два и от десет часа! — отново извика Алиса Бруни. Кобе Лий стоеше зад тях с лице обляно в пот. Мегън гледаше съсредоточено дисплея пред себе си и държеше здраво щурвала с две ръце. Самонасочващите снаряди вече можеха да се видят и през стъклото, като малки светещи точки, приближаващи с голяма скорост. Секунда преди сблъсъка, Мегън направи остър завой надясно и нагоре, разминавайки се на милиметри с двете ракети. Рязката смяна в посоката създаде такова „G“ пренатоварване, с каквото пехотинците, намиращи се в товарното, не бяха свикнали. Това накара неколцина от тях да повърнат обяда си. Междувременно, другите два кораба не се справяха толкова добре. „Ехо 1“ беше застигнат от ракетите и не можа да им избяга. Една от тях се удари в корпуса му и отскочи в страни.

— „Ехо 1“ е свален! Повтарям „Ехо 1“ е извън играта! — чу се по радиостанцията. След дълга борба, „Ехо 2“ успя да се измъкне, но беше много изостанал. Така Мегън се оказа сама срещу трите ракетни установки на Дунавци. Вече се намираха на достатъчно близко разстояние и Кобе Лий изстреля няколко насочващи се снаряда по целите пред тях. Установките пък им отвърнаха със залп от късо

обхватни ракети. Последва нова серия от резки маневри, за да може Мегън да избегне ударите. Снарядите на Кобе поразиха една от ракетните установки, изваждайки я от състезанието. Останалите две обаче продължиха да обстрелват кораба, управляван от Мегън, отнемайки ѝ възможността за втора атака. В този момент „Ехо 2“ се приближи достатъчно много и на свой ред стреля, изкарвайки от строя втората ракетна установка. Единствената оцеляла прехвърли огъня си от Мегън към съотборниците ѝ, които се бяха приближили твърде много. Те не успяха да реагират навреме.

— „Ехо 2“ е свален! — съобщи се по радиото.

— Дявол да го вземе! — изруга Кобе Лий. — Останахме само ние!

Мегън направи захождаща маневра и отново позиционира кораба така, че Кобе да може да се прицели. Те стреляха, но в същия момент от ракетната установка на Дунавци също полетяха две нови ракети. Мегън предприе поредната избягваща маневра. Ако ги уцелеха, състезанието щеше да приключи още преди пехотинците на „Перперикон“ изобщо да са стъпили на платформата. За щастие, Мегън успя и този път да избегне удара, и с облекчение узна от Алиса, че последната ракетна установка е била поразена. Сега вече можеше спокойно да кацнат на указаното място. Когато това най-сетне стана, Мегън бързо отвори люка, разделящ пилотската кабина от товарното отделение, и с две крачки се озова при пехотинците. Те бяха в неведение относно случващото се и тя имаше да им съобщи неприятни новини. Преди това обаче, още с отварянето на люка, я удари острата миризма на повърнато.

— Какво, за Бога, е станало тук? — попита, докато държеше ръка пред лицето си.

— Ами ние се чудехме, да не би да си полудяла или пък нещо с управлението на кораба да не е наред. Що за пилотиране беше това?! — възмути се Зак.

— Съжалявам, но трябваше да правя маневри, за да се измъкна от вражеския огън!

— Не очаквахме да е толкова трудно!

— Нищо не знаете! Другите два кораба са свалени!

— Какво?! — удиви се Зак и останалите пехотинци също зяпнаха.

— Да, радвайте се, че не се върнахме на борда на „Перперикон“ преди изобщо да сме достигнали до платформата, като останалите.

— Искаш да кажеш, че само нашият взвод трябва да изпълни задачата?! — възкликна Зак.

— Ами, няма кой друг — потвърди Мегън. В този момент от кабината се чу гласът на Алиса Бруни:

— Все пак не знаем колко от корабите на „Дунав“ са кацнали успешно. Ако нашата защита се е справила добре със задачата си, възможно е те също да са приземили само един кораб.

— Добре, нямаме време за губене, трябва да обсъдим как ще действваме оттук нататък! — каза решително Зак. Той знаеше, че нещата вече зависят от него, пилотите си бяха изпълнили задачата. Действията на отбора по-нататък щяха да се определят от неговите решения.

Междувременно, Алекс, Габриела, Силвия и лейтенант Арвин Кант, които наблюдаваха развитието на състезанието на големия триизмерен екран в дневната на Арвин, знаеха отговора на въпроса, който мъчеше Зак и останалите от отбора на „Перперикон“. Истината бе, че отборът на „Дунав“ се справи по-добре с неутрализирането на защитата на „Перперикон“ и цели два страйкъра кацнаха на другия край на платформата. Така Дунавци разполагаха с два взвода — общо двадесет и четири пехотинеца, докато отборът на „Перперикон“ се състоеше само от един взвод — дванадесет пехотинци. И двата отбора обаче не знаеха това и можеха само да предполагат пред какво са изправени.

— Шансовете на нашите хора доста намаляха! — коментира Арвин, а Силвия и Габриела го погледнаха с натъжени физиономии. Те наблюдаваха малкия самотен кораб, кацнал в единия край на платформата, докато вътре кадетите все още обсъждаха ситуацията.

— Вярвам, че ще се справят! — каза Алекс. Повечето от тях вече участваха в истинска битка на Зария 20. Може да са по-малко, но със сигурност са по-добри от съперниците си!

В този момент Зак избистри стратегията, която щяха да се опитат да приложат:

— Така, ние сме петнадесет бойци...

— Всъщност бойците са само дванадесет! — опита се да го поправи Мегън.

— Като се имат предвид обстоятелствата, включвам и вас тримата — и той посочи пилотския екип.

— Но, Зак, ако ни елиминират, няма кой да пилотира кораба обратно до „Перперикон“. Не забравяй, че печели този, който отнесе предмета на своя кръстосвач.

— Да, така е! Вашата задача ще е свързана с охраната на кораба — останалите го погледнаха учудено.

— Преди да кацнем, разчиха, че поне още един взвод ще кацне успешно. Тогава ми хрумна тази стратегия. Вместо да пращаме всичките си пехотинци да търсят предмета, щях да пратя една по-малка група да нападне тила на противника, т.е. неговите кораби. Щяхме да превземем корабите на „Дунав“ докато са кацнали, така че да не могат да излетят оттук. По този начин щях да си гарантирам, че дори да ни избият до крак, няма да могат да занесат предмета и следователно никой няма да спечели. Смятам, че е възможно този, който командва пехотинците на „Дунав“ да се е сетил за същото и да се опита да ни изненада по този начин. Затова, трябва да оставя охрана тук, където ни е корабът. Ако бяхме повече, щях да оставя няколко пехотинци на добре защитени позиции, но сега трябва да разчитам на вас тримата да опазите транспорта ни. Останалите ще се бием за предмета.

ГЛАВА 18

ТАКТИЧЕСКО РЕШЕНИЕ

След като разясни стратегията си, Зак даде точни инструкции на Мегън, Алиса и Кобе как да се разположат, така че максимално ефективно да защитават кораба. Самият страйкър беше преместен там, където две стърчащи метални стени образуваха прав ъгъл. По този начин, в случай на атака, тримата трябваше да се отбраняват само на един фронт. Зак знаеше, че няма време за губене. Ако „Дунавци“ разполагаха с числено превъзходство, щеше да е от решаващо значение да стигнат първи до предмета. Ето защо даде финални указания на тримата пилоти, след което поведе останалите в посоката, откъдето идваше сигналът.

Дванадесетимата пехотинци навлязоха в неприветливия свят на космическата платформа. Зак знаеше историята на това място. Някога тук се бе помещавал производствен комплекс, доставящ резервни части за кораби от Седми флот. След авария в главния реактор обаче, повечето структури на платформата са пострадали непоправимо и сега тя можеше да служи единствено като тренировъчен полигон. На нея все пак функционираше малък реактор, поддържащ изкуствената гравитация и позиционирането на платформата.

С напредване към вътрешността, картината все повече наподобяваше разрушен от война индустриален град. Зак и останалите за първи път се озоваваха в подобна обстановка. От някогашните фабрики, цехове и хангари сега се издигаха назъбени стени без покриви, изкривени арматури или самотни колони отдавна не поддържащи нищо. Старите пътища, по които в миналото е преминавала транспортна техника, сега стояха затрупани от отломки и напредването пеша се оказа трудна задача.

Зак не щадеше отряда си. Избираше най-прекия път до целта, с оглед да стигнат възможно най-бързо. Разполагаше с подробна електронна карта на платформата и можеше да избере маршрут, заобикалящ някои от най-сериозните препятствия, но вярваше в силите

на отбора си и искаше на всяка цена да стигне пръв до предмета. Колкото повече мислеше, толкова повече в него се затвърждаваше предположението, че вероятно Дунавци ги превъзхождат по численост. Ако това се окажеше вярно и противниковият отбор стигнеше пръв до предмета, те просто щяха да оставят по-голямата част от войниците си да охраняват позиции, блокирайки взвода на Зак, докато другата част от отбора им щеше да се придвижи необезпокоявано до корабите и да отлети заедно с предмета. Останалите момчета от взвода сякаш също съзнаваха това и изобщо не се оплакваха от трудния терен или бързото темпо. Не след дълго сигналът се засили. Намираха се съвсем близо до предмета.

— Трябва да е там вътре! — съобщи Зак, сочейки останките от може би най-масивната и запазена постройка. Някога вероятно бе изпълнявала функциите на фабрика, но сега половината стени и тавана липсваха. Останалото представляваше много сложен терен от коридори и руини.

— Мисля, че сме пристигнали първи — обади се Малик Лефер, вторият в командването на взвода след Зак.

— Възможно е отборът на „Дунав“ да се е забавил повече, докато са се борили с противовъздушната отбрана. Да взимаме предмета и да се омитаме! — предложи Зак и всички се насочиха към вътрешността на фабриката. Сега вече напредваха бавно, тъй като навлизаха в зоната, където имаше много голяма вероятност да се натъкнат на своите противници. Ето защо проверяваха с насочена цев всеки ъгъл и всеки коридор.

Сигналът на предмета ставаше все по-силен. Те се приближаваха. Не след дълго достигнаха до просторно помещение. В тавана зееше огромна празнина и светлината се процеждаше, осветявайки метална маса, на която се намираше предмета — много, много стар преносим компютър, може би един от първите модели от края на двадесети век. Архаичният лаптоп свиреше някаква смешна осембитова мелодийка, а на екрана светеше зелен надпис: „Много ценна информация“.

Зак едва доловимо се усмихна. Взе лаптопа, сгъна го на две, и го подаде на един от пехотинците:

— Ричард, вземи го ти! А сега да се изтегляме! — още преди да завърши изречението, пространството наоколо беше разсечено от

гърмежи на автоматично оръжие. Всички инстинктивно потърсиха укрития. Двама обаче почти веднага бяха уцелени и боята от тренировъчните куршуми се разплеска по бойните им костюми. Маркирани по този начин, те се считаха за „убити“ и трябваше да лежат на земята докато приключи състезанието. Зак първи се окопоти и се подаде съвсем леко зад катурнатия метален шкаф, който му служеше за прикритие. Забеляза пехотинец на „Дунав“, криещ се неумело зад една колона. С кратък откос уцели противника оцветявайки костюма му в жълто и розово. „Убитият“ ядосано хвърли карабината си и се просна демонстративно на пода. Въпреки това попадение обаче, положението никак не изглеждаше добре. За няколко секунди Зак успя да прецени ситуацията.

— Със сигурност са успели да приземят най-малко два страйкбра!

— Да, и са ни обградили! — отвърна Малик. — Ако останем тук, ще ни избият!

Изстрелите идваха от всички страни. Десетимата оцелели пехотинци от „Перперикон“ се бяха свили в тесен защитен периметър, а Дунавци заемаха укрепени позиции около тях. Накъдето и Зак да решише да поведе хората си, щеше да се натъкне до добре прикрити противници. Трескаво обходи с поглед пространството, решавайки къде обръчът може най-лесно да се разкъса. Измъкна от колана си димна граната и я хвърли, така че, да прикрие отстъплението им. Противниците бяха за кратко дезориентирани. Малката група, на „Перперикон“ последва Зак, който бягаше напред, прескачайки съборени на земята предмети и отломки. От дима не се виждаше нищо на педя разстояние. Зак тичаше по спомен към един от широките изходи на халето. Намирайки се почти до зейналата порта, успя да различи трима стреснати пехотинци от отбора на „Дунав“. Двамата с Малик реагираха първи и простреляха противниците, без да им оставят възможност да се прицелят. Перпериконци бързо излязоха от помещението и се озоваха в широк порутен коридор, където въздухът беше по-чист и имаше добра видимост. Релсите и изоставените вагонетки свидетелстваха, че тук са се транспортирали материали и продукция. Скоро пехотинците от „Дунав“ започнаха също да прииждат в коридора и се завърза нова престрелка. Вагонетките се ползваха за прикритие и от двата отбора. Зак даваше инструкции на

хората си и те бавно се изтегляха назад, докато Дунавците се опитваха да ги следват. Целият коридор се изпълни с миризма на сярата от стрелбата, гърмежите отекваха зловещо в затвореното помещение. В престрелката бяха уцелени още двама пехотинци от „Дунав“, но перпериконци също загубиха един човек. Така оставаха само деветима. Скоро достигнаха до врата в края на коридора.

— Малик! Димка! — извика Зак и неговият съотборник хвърли своята, създавайки непроницаема завеса между тях и противниковия отбор. Използвайки това временно прикритие, целият отбор на „Перперикон“ се шмугна през вратата озовавайки се в по-малко помещение, някога представлявало производствен цех, но сега цялата апаратура се търкаляше разбита по земята. Знаеха, че нямат много време, преди противниците им да нахлуят, затова бързо прекосиха помещението, прескачайки различните препятствия и излязоха през изхода от другата страна. Оказвайки се вън от разрушената фабрика, започнаха да тичат, поглеждайки от време на време назад, готови да се хвърлят и да намерят прикритие, в случай че противниците им се появят. Чу се силен изстрел някъде отвисоко. Един от отбора на Зак беше уцелен точно в каската.

— Снайперист!

Капитанът на Дунавския отбор предвидливо беше разположил стрелец на покрива на фабриката, за да затрудни още повече бягството на своите противници. За щастие успяха бързо да се скрият зад намиращата се наблизо постройка и снайперистът изгуби видимост. Останалата част от противниците обаче напуснаха фабриката и настигаха Зак и другарите му, които сега наброяваха едва осем човека. Не можеха непрекъснато да бягат, защото така се излагаха на пряк обстрел. Налагаше се да заемат позиции и бавно да отстъпват по посока на своя кораб, сменяйки прикритията. Това правеше придвижването им изключително бавно. Изведнъж радиостанцията на Зак припука и се чу гласът на Мегън:

— „Ехо 3“ до наземния екип, атакуват ни! Повтарям, атакуват ни вражески сухопътни сили!

Най-лошите очаквания на Зак се сбъдваха. Възползвайки се от численото си преимущество, Дунавци бяха пратили няколко свои пехотинци да превземат единствения кораб на перпериконския отбор.

За щастие, преди да тръгнат, Зак разположи тримата пилоти така, че да са в максимално изгодна позиция, за да защитят кораба.

— Помнете какво ви обясних! — каза той по радиостанцията. — Защищавайте се, ние успяхме да вземем предмета и идваме!

Той каза последното, за да повдигне духа на тримата, оставени да пазят кораба, но в действителност изобщо не се очертаваше скоро да се доберат до крайната си цел. Придвижваха се изключително бавно, без да имат възможност да обърнат гръб на противника нито за миг. Ако нещата продължаваха така, навярно изпратените да превземат кораба кадети от „Дунав“ щяха да сломят съпротивата на Мегън, Алиса и Кобе преди Зак и неговите хора да са достигнали до мястото за екстракция. Трябваше да се измисли нещо, и то бързо. Зак се сети само за един-единствен план, който можеше да сработи в тази ситуация. Беше крайно рисковано и за миг се замисли дали би го приложил, ако действителни животи бяха заложени? Вероятно не, но това така или иначе не представляваше реално сражение, така че си заслужаваше да се опита.

— Ричард! Дай ми компютъра! — гласът му едвам успяваше да надвика екотът от автоматично оръжие. Съотборникът му го послуша и предаде предмета, който Зак прибра в чантата си. Сетне се приближи до Малик, който в този момент се прицелваше и му каза:

— Слушай, това е единственият ни шанс да спечелим! Ти поemi контрола над наземния екип. Заемете солидни позиции тук и задръжте противника колкото можете по-дълго. Аз ще тръгна сам към кораба и ще доставя предмета! Приемам позивната „Беглец 1“.

— Ами ако те спипат? Ще си сам!

— Нямаме друг избор! Задръжте ги тук колкото можете, аз ще тичам към кораба. В противен случай ще останем без кораб и тогава няма да има смисъл, че сме взели предмета!

Всички чуха нарежданията на Зак. Останалите спряха да отстъпват и заеха стабилни позиции, готови да дадат отпор на прииждащите противници. От своя страна Дунавците, които се бяха увлекли от преследването, за момент се стъписаха от внезапната промяна в поведението на техните съперници и това объркване доведе до загуба на двама души от тяхна страна. Все пак те бързо заеха прикрития и ожесточената престрелка продължи. Никой от противниковия отбор не забеляза Зак, който продължи в посока към

кораба. След като се отдалечи така, че да е сигурен, че не го виждат, Зак спря да се прикрива, праметна автомата през рамо и започна да тича с все сили към кораба. Някъде там, Мегън и останалите водеха отчаяна съпротива. Беше останал без дъх, но продължаваше да тича, не спря нито за миг. Прескачаше и се препъваше в отломките, търкалящи се по някогашните индустриални улици. Зад гърба му все по-слабо отекваха изстрелите на ожесточената престрелка между бойците на „Перперикон“ и превъзхождащите ги по численост Дунавци. Съотборниците, които остави, също нямаше да издържат дълго, сега бяха само седмина. Продължаваше да тича, присъствието на тежкия стар лаптоп в раницата му се усещаше особено натрапчиво. Изведнъж спря и се прикри зад порутената стена на разрушена постройка. Чуваха се изстрели. Зак започна да се приближава бавно, използвайки различни останки и развалини за прикритие. Скоро пред погледа му се разкри бойното поле. Четирима пехотинци на „Дунав“ се опитваха да превземат кораба им. Зак забеляза, че неговите хора бяха изтикани от позициите, на които ги бе оставил, и сега като последно прикритие използваха самия кораб. Освен това на огъня на Дунавци отвърщаха само две оръжия от страна на защитниците. Огледа се по-внимателно и забеляза, че Алиса лежи на мястото, където я беше оставил, а по костюма ѝ се стичаше размазана цветна боя.

Всичко висеше на косъм от провала, защото сега Мегън оставаше единственият човек, способен да пилотира страйкъра. Ако я елиминираха — това щеше да е краят. Зак бързо прецени ситуацията и реши да изненада противниците. Без да го забележат ги заобиколи по фланга и се оказа зад гърба им. Когато откри огън се намираше на петдесетина метра зад тях. С първите откоси успя да уцели двама. Останалите скочиха встрани, търсейки прикритие. Тогава обаче иззад кораба си изскочиха Мегън и Кобе, довършвайки оцелелите противници. Зак се изправи. Чак сега Мегън разпозна своя спасител и се хвърли в обятията му.

— О, Зак, толкова се радвам да те видя!

Той я прегърна силно.

— Къде са останалите? — попита тя.

При мисълта за другите, Зак се опита веднага да се свърже с тях по радиостанцията. Искаше да им каже, че предметът и кораба са в безопасност и те могат да започнат да се изтеглят към него.

— „Беглец 1“ до наземния екип, чувате ли ме?

Мълчание бе единственото, което го посрещна от другата страна на линията.

— Наземен екип, отговорете!

Никой от останалите членове на отбора не отговаряше. Това можеше да означава само едно. Всички бяха „убити“ и сега остатъците от силите на „Дунав“ настъпваха към страйкъра.

— Добре, хайде да излитаме! — нареди Зак. Кобе и Мегън не чакаха да ги подканят втори път. Тримата бързо скочиха в кабината на кораба. Сега Зак имаше възможност да седне при тях, защото мястото на Алиса стоеше празно. Мегън включи двигателите и те излетяха от платформата, оставяйки зад себе си отбора на Дунав и по-голямата част от собствените си хора.

В този момент на борда на „Перперикон“, Алекс, Силвия, Габриела и Арвин избухнаха в луда радост, след като малкият десантен кораб напусна платформата. Това беше победа за „Перперикон“, при това много героична, след оспорвана битка с превъзхождащ ги по численост противник. Четиримата си пляскаха ръцете и ликуваха. Сега беше почти сигурно, че „Перперикон“ ще се класира за следващия етап на военните игри, измествайки „Дунав“.

Когато тримата герои кацнаха на докинг станция номер четири, бяха посрещнати от ликуваща тълпа кадети. Из целия кораб цареше празнично настроение. Всички напрегнато следяха развоя на състезанието и сега, когато победата се превърна в реалност, напрежението премина в неконтролируем изблик на радост. „Геройски загиналите“, членове на отбора, кацнаха с друг кораб и също се радваха на не по-малко топло посрещане. Зак и Мегън успяха да се доберат до своите приятели, Алекс, Габриела, Силвия и Арвин.

— Чудесно се справи с ръководенето на цялата операция! — каза Арвин, потупвайки Зак по рамото.

— И Мегън също беше супер! Противовъздушната отбрана на „Дунав“ се оказа много сериозна! — добави Габриела.

Шестимата се запътиха към централната зала, където купона по случай победата продължаваше. Докато всички безгрижно се веселяха, Мегън забеляза, как Зак стои сам, загледан през един от панорамните прозорци. Погледа му сякаш се рееше сред звездите, докато отразената светлина от намиращата се в далечината платформа очертаваше

контурите на лицето му. Приблужи се и го хвана за ръка. Той се обърна към нея и се усмихна стараейки се да изглежда весел. След малко двамата се отделиха от прозореца и седнаха сами на едно сепаре, докато всички останали танцуваха. Зак я обгърна нежно с ръце и промълви:

— Днес беше супер! Истински боец!

Усмивка се появи за кратко на лицето ѝ. Той звучеше искрен, но все пак нещо го мъчеше?

— Зак, откакто приключихме състезанието, дори в пилотската кабина ми изглеждаше някак тъжен. Има ли нещо?

За момент приятелят ѝ се облегна назад, поглеждайки към тавана, сякаш търсеше думи, с които да започне.

— Ами, не знам как да ти го обясня... Тези състезания... целта им е да ни подготвят за това, което ни чака. За истинските битки.

— Ние с теб вече преживяхме една истинска битка...

— Да, но днес... взех решение, което коства живота на целия ми отряд.

За миг настъпи мълчание.

— Е, това беше правилното решение, пък и те не умряха в действителност! Какво си го слагаш на сърце?

— Там е работата, много мислех — Зак се извърна целия към нея и тя забеляза блясъка в погледа му. — Как щях да постъпя, ако това се случваше наистина? И колкото повече мисля, толкова повече се убеждавам, че бих направил същото. И това ме ужасява.

В първия момент Мегън не отговори нищо. Продължи да гледа Зак в очите и след няколко секунди промълви:

— Значи това е било единственото възможно решение...

— Сигурно...

— Ако не беше действал по този начин, щяха да убият мен и останалите от пилотския екип. Тогава дори да стигнехте някак до кораба, нямаше да имате с какво да се спасите. Щяха да ви избият до крак, а мисията щеше да бъде провалена.

— Така е... — съгласи се Зак и я притисна към себе си. — И все пак ми се иска никога да не ми се налага да взимам подобни решения...

През следващата седмица се състояха и състезанията между сухопътните отбори от втори, трети и четвърти курс на „Перперикон“

и „Дунав“. Единствено второкурсниците на „Перперикон“ загубиха срещу тези на „Дунав“, останалите два отбора победиха и така след общото сумиране на точките „Перперикон“ елиминираше „Дунав“ и се класираше за следващия етап на флотското първенство.

Същевременно се проведеха и всички състезания между останалите кръстосвачи от Седми флот. Така в преките елиминации кръстосвачът „Мадара“ с категорично превъзходство отстрани „Ливингстън“, а „Хелзинг“ след оспорвана битка взе надмощие с няколко точки над „Еверест“. Отборите на „Мадара“, „Перперикон“ и „Хелзинг“ щяха да се срещнат след един месец във втори кръг на турнира, където щеше да се определи окончателният победител.

Дотогава обаче някои отбори можеха да претърпят промени. По време на упражненията по бойно пилотиране кадетите непрекъснато тренираха въздушен бой помежду си, особено тези от тях, които влизаха в състава на отбора. Габриела следеше изкъсо представянето на Джери. Сега той и Алекс се срещаха интензивно в извънучебно време и тренираха допълнително. Действително Джери имаше известно подобрение и оценките, които командир Кърт му поставяше постепенно се покачваха, но Габриела все още смяташе, че сред първокурсниците на „Перперикон“ има далеч по-добри попълнения, които могат да заемат мястото му в отбора. Алекс обаче продължаваше да настоява, че с допълнителната тренировка Джери ще бъде абсолютно пълноценен състезател. Двамата сигурно прекарваха в открития космос повече време от всички пилоти на борда на „Перперикон“.

Един ден, след поредната изтощителна тренировка, те слязоха в столовата, за да обядват. Там нямаше почти никого, тъй като останалите отдавна бяха приключили с обяда. В началото разговорът се въртеше около пилотирането, после Джери захвана обичайната си тема:

— Забеляза ли, че Габриела е измислила нов начин да си връзва косата?

— А?

— Да, според мен така много ѝ отива.

— Ами...

— Обаче има и друго.

— Какво? — попита Алекс, макар и да не бе сигурен, че иска да чуе отговора.

— Имам чувството, че напоследък ми хвърля скришни погледи.

— Моля?! — това вече беше нещо ново и доста по-смело в сравнение с обичайните коментари по външния вид на Габриела и последните ѝ снимки в Спейсбук.

— Ами да, сякаш ме следи с поглед, когато сме на упражненията. Винаги поглежда към мен, преди и след като се качим в кабините, всеки път, когато влизам в стаята или когато тя влиза. Често пъти поглежда към мен.

— Въобразяваш си! — отговори Алекс без дори да се замисли. Той познаваше добре Габриела. Като близки приятели, двамата прекарваха много време заедно. Ако имаше нещо сигурно в тази галактика то беше, че Габриела не се интересува от Джери.

— Не, човече не си въобразявам! — продължаваше да упорства Джери. — Знаеш, че наблюдавам поведението ѝ, стараейки се да не се набивам на очи. Доскоро, тя действително сякаш не подозираше за физическото ми съществуване. От известно време насам обаче ме гледа по един особен начин с красивите си кафяви очи.

Последното определение се стори на Алекс доста поетично и той тъкмо щеше да възрази, когато една мисъл мина през главата му. Може би Джери не се заблуждаваше за повишеното внимание от страна на Габриела. Горкият той обаче грешеше относно природата на този внезапен интерес.

— Може и да си прав... — започна предпазливо Алекс. Реши, че е време да разкрие на Джери част от картината. Знаеше, че ще го заболи от това, което му предстои да чуе, но ако наистина се стигнеше дотам да го изгонят от отбора и всичко му дойдеше като гръм от ясно небе, щеше да е много по-лошо.

— Мислиш, че Габриела ме харесва!? — попита въодушевено Джери.

— Не, но... може би наистина те наблюдава от известно време.

— К-какво имаш предвид?

— Защо според теб се виждаме и тренираме допълнително? — попита внимателно Алекс.

— Какво общо има това? Събираме се, защото трябва да се подобря, понеже приближава новия кръг от шампионата и...

— Да, но останалите от отбора също са наясно, че ти се представяше най-слабо.

— Вероятно са забелязали, да...

— А Габриела е капитан на отбора, нали разбираш?

Физиономията на Джери ставаше все по-мрачна. Габриела го смяташе за слаб пилот, това не беше добре.

— Габриела ли поиска от теб да тренираме допълнително?

— Тя сподели, че имаш нужда от допълнителни тренировки и аз проявих желание да ти помогна — излъга Алекс.

— Значи трябва да се стегна, за да не я разочаровам!

Алекс поклати глава.

— Има нещо повече от одобрението на Габриела, за което трябва да се притесняваш.

— Какво имаш предвид?

— Може да загубиш мястото си в отбора.

— Но, как, нали съм част от нашия екип!? Заедно се класирахме по време на вътрешното състезание на „Перперикон“! Заслужил съм си мястото в отбора!

— Джери, теб винаги те свалят първи. Както по време на съревнованията с другите „Перпериконци“, така и срещу „Дунав“.

— Но...

— Габриела смята, че ще е страшно несправедливо, но има опасност командир Кърт да реши, че трябва да те замени с някой по-добър, чиито отбор обаче не се е класирал.

— Сериозно ли може да стане така?!

— Проверих и за съжаление почти всяка година се правят промени спрямо първоначалния състав на отборите. Кърт иска да спечелим и ако вижда в теб пречка ще те отстрани.

ГЛАВА 19

ИЗНЕНАДВАЩА МИСИЯ

Беше от онези сутрини, в които Алекс се събуди с широка усмивка на лицето. Днешната им програма щеше да е относително лека и планираше да прекара остатъка от деня си със Силвия. Щяха да си тръгнат заедно след лекциите в ректората и да се забавляват на „Оазисът“.

Стана от леглото и лениво се придвижи към компютъра, за да разцъка любимите си страници докато закусва. За негово голямо учудване обаче, нямаше връзка със старнет. Подобно нещо не се беше случвало, откакто живееше на борда на „Перперикон“. Може би правеха техническа профилактика или пък проблемът бе в неговия компютър? Излезе по пижама и позвъни на вратата на Зак.

— Какво ста'а братле? — попита го сънен Зак, посрещайки го по халат.

— Имаш ли старнет?

— Чакай да проверя — Зак се насочи към компютъра и се опита да зареди някаква страница. — Ами не. Каква ли е причината?

— Дано го оправят скоро.

Петнадесетина минути по-късно, Алекс излезе в коридора, вече облечен в кадетската си униформа и тръгна към залата, където трябваше да се проведе практическо занятие по Основи на навигацията в открития Космос. Скоро обаче пътят му беше блокиран от тълпа кадети. Изходът от квартирите се оказа затворен, а двама пехотинци казваха на всички, че занятията са отменени и да си ходят обратно по стаите. В тълпата Алекс забеляза Габриела, която се връщаше назад. Явно се беше озовала на мястото няколко минути по-рано и може би имаше някаква информация.

— Знаеш ли какво се случва? — попита Алекс.

— Не ни дават обяснение. Казват само, че временно нямаме право да напускаме кадетските квартири. Ще се обадя на Арвин, може да знае нещо повече — Габриела извади старфона си и набра номера.

Междувременно в коридора прииждаха все нови и нови кадети, бързаци да не закъснеят за занятията си. Никой не ги беше предупредил, че са отменени. Те се сблъскваха с връщащите се от затворения изход, които ги осведомяваха за ситуацията. Алекс забеляза Зак и Мегън. Двамата изглежда също се чудеха какво става.

— Здравсти! — извика им Алекс и махна. Те се приближиха.

— Някаква идея какъв е проблемът? — попита Мегън.

— Ами не, Габриела сега звъни на Арвин — отговори Алекс. Скоро обаче тя се присъедини към тях с разочарована физиономия.

— Старфонът му е изключен.

— Възможно е да му е паднала батерията, аз имам номера на партньорката му, Златина — сети се Зак и на свой ред реши да пробва да се обади, но също не извади по-голям късмет.

— Добре, кадетите са затворени в квартирите си, офицерите са с изключени старфони, какво може да означава това? — запита се Габриела.

— Може би корабът ни е изпратен на мисия? — предположи Алекс. Останалите го стрелнаха с погледи, явно и на тях им минаваше същото през ума. За последно „Перперикон“ участва в мисия по повод неочакваната спасителна операция, в която Зак и Мегън се оказаха на огневата линия. Алекс реши и този път да се възползва от специалното приложение на старфона си, което му позволяваше да види местонахождението на „Перперикон“ на звездната карта.

— Летим с максимална скорост — девета светлинна! — оповести той. — Точно както когато изпратиха кораба да ви се притече на помощ на планетата Зария 20.

— Накъде се движим? — попита Мегън и без да дочака отговор, сама се надвеси над дисплея, за да погледне. Бяха се отдалечили значително от местоположението на Седми флот. Двамата се взираха в картата, мъчейки се да определят къде точно се намират, когато Мегън най-сетне възкликна:

— О, господи! Преминали сме отвъд граничната плоскост! В аркусианско пространство сме!

След тази констатация всички останаха за миг смълчани. Мислите прескачаха трескаво в главата на Алекс. На каква мисия беше изпратен „Перперикон“? Ако е спасителна, би трябвало да е в тяхното пространство, тъй като нямаше какво да правят човешки кораби при

аркусианците. Ако пък в момента изпълняваха предварително планирана бойна операция, би трябвало всички кадети и цивилният персонал да бъдат предварително евакуирани? Лично Лао Ян в присъствието на баща му, преди време обясни, че такава е процедурата. Алекс изказа тези свои съмнения пред останалите.

— Възможно ли е старфонът ми да греши? Все пак става дума за безплатно приложение, свалено от Старнет, не е професионално устройство за навигация?

— Не знам, може и да е грешка, но не е изключено някой човешки кораб да се е отклонил от курса и да е попаднал в аркусианското пространство. И сега да трябва спешно да го спасяваме — предположи Зак. Това като че ли звучеше най-правдоподобно.

Четиримата продължаваха да стърчат в средата на пренаселения с кадети коридор. Габриела предложи:

— Хайде да останем заедно и да отидем в моята стая. Ще направя чай.

— Съгласен! — каза Зак. Останалите също кимнаха и след малко вече се намираха в квартирата на Габриела. Алекс забеляза, че за разлика от собствената му стая, която стоеше почти непроменена за осемте месеца, през които я обитаваше, Габриела бе вложила време и усилия, за да я обзаведе по свое му така, че да подчертава собствената ѝ индивидуалност. Подът беше застлан с красив и мек килим, вместо обикновените семпли столове в стаята се разполагаха две удобни кресла и един диван, голямо и комфортно легло заемаше мястото на тесния матрак, имаше добавени няколко етажерки с книги и дори тапетите на стените бяха различни.

Те се разположиха около деликатна стъклена масичка, Мегън и Зак седнаха един до друг на дивана, а Алекс зае едно от креслата точно до прозореца. Габриела се загуби за известно време в кухничката и се върна след няколко минути, носейки табла с четири чаши чай, направени от порцелан, каквито рядко се срещаха във флота.

Алекс отпи.

— От какво е?

— Мащерка. Билка, която расте на Земята. Майка ми я изпрати — отговори Габриела. Алекс живо се интересувахе от неща, свързани със Земята — лоното на човешката цивилизация — и сега се

чувстваше привилегирован, че може да вкуси от даровете на тази митична планета.

Всичко това обаче успя само за кратко да отвлече вниманието на четиримата приятели. Минутите се точеха бавно и мислите им се връщаха отново и отново на основния въпрос. Къде отиваха, защо и имаше ли опасност някой да пострада? Алекс забеляза, че за първи път Габриела изглежда нервна:

— Сигурно Арвин ще се бие, за това не си вдига старфона. В момента вероятно тежат последните приготовления преди битката — каза тя и макар че в гласа ѝ нямаше излишен драматизъм, Алекс успя да долови външното ѝ.

Погледна през прозореца и безпределната космическа шир му се стори някак по-мрачна и заплашителна от обикновено. В съзнанието му изникна сцената на току-що изказаното от Габриела предположение. Последни минути преди битката. Пилотите, включително Арвин и Златина, се строят, облечени в бойните си костюми, за да чуят инструкциите на командир Кърт. Той, с характерния си, отсечен тон, им обяснява отново основните моменти от плана, след което им пожелава късмет и успешен лов. Те се качват на изстребителите и започват последни проверки преди излитане. Алекс усети как собственият му адреналин се покачва при мисълта за чувството, което би го обзело, ако знаеше, че сяда в кокпита на изстребител и само след минути ще се впусне не в поредното учение, а в истинска битка. Че ще трябва да премери сили с аркусианските асове в борба на живот и смърт. Да, ако това беше истина, завиждаше в този момент на Арвин. Изведнъж високоговорителят, намиращ се на тавана на помещението пропука. Чу се познат глас:

— Говори вицеадмирал Лао Ян, Капитан на „Перперикон“. Нашият кораб в момента изпълнява важна бойна мисия. Поради екстремността на обстоятелствата, нямахме възможност да организираме евакуация на кадетите и цивилния персонал, за това ви умоляваме да останете по квартирите си. Това е необходимо, за да се даде максимална свобода на екипажа да изпълнява задълженията си. Тъй като след броени минути ще навлезем в зона на активни бойни действия, всички несъществени енергийни консуматори ще бъдат изключени. Енергията за битови нужди ще бъде сведена до аварийно хранване, за да може да разполагаме с цялата ни необходима мощ.

„Перперикон“ е тежък кръстосвач — най-високият клас бойни кораби във флота и като негов капитан ви уверявам, че предстоящите събития не застрашават него, нито екипажа му, така че запазете спокойствие!

Кръстосвача „Перперикон“

Няколко секунди след края на обръщението лампите в стаята угаснаха и останаха да светят само малките аварийни светлини, които хвърляха съвсем приглушена светлина в помещението.

— Добре поне, че успя да направиш чая, преди да ни спрат тока! — каза шеговито Зак и всички се разсмяха. Смехът им обаче само временно разсейваше напрежението, печелейки малко време преди тревожното чувство да ги обземе отново. Те стояха в тъмното, очаквайки нещо да се случи. Зак, Мегън и Габриела продължиха да си приказват колкото да минава времето, докато Алекс потъна в размисли и отново погледна през прозореца, сякаш очаквайки да види нещо. Този път си помисли за Силвия. След няколко часа упражненията й щяха да приключат. Имаха уговорена среща на „Оазисът“, но него нямаше да го има. Тя щеше да му се обади, но старфонът му се намираше извън обхват. Какво ли щеше да си помисли в първия момент? Изведнъж бе изтръгнат от мислите си. Чу се характерното силно бучене, когато „Перперикон“ излезе от светлинна скорост. Бяха достигнали до дестинацията си.

— Вижте! — извика Алекс, намиращ се най-близо до прозореца. Останалите се скупчиха пред стъклото. В далечината се виждаха пет флотски транспортера TS-7, теглени с привличащи лъчи от същия брой големи аркусиански кораби.

— Това са аркусиански разрушители! — извика Мегън, която изучаваше класификацията на аркусианските бойни единици. Разрушителите превишаваха два пъти по размер транспортерите, но изглеждаха дребни в сравнение с „Перперикон“.

— Разполагат със сериозна огнева мощ, плюс по една малка ескадрила аркусиански изстребители на борда си — продължи да обяснява възбудено Мегън. Чуха се серия приглушени тътнежи, чашите с чай затракаха деликатно от вибрациите. Мощните плазмени оръдия на „Перперикон“ бяха приведени в действие и насочиха унищожителната си сила срещу врага. Отсреща се видяха множество присвятквания — те отвърщаха на огъня. Секунди след това цялото пространство между „Перперикон“ и аркусианците се озари от десетките плазмени снаряди, летящи в едната и в другата посока. Леките вибрации преминаха в съвсем осезаемо друсане, когато противниковите снаряди се взривяваха в корпуса на „Перперикон“. Експлозиите зловещо кънтяха в малкото помещение, където се намираха четиримата. Инстинктивно Алекс се разкрачи, за да заеме по-стабилна поза, тъй като пода се клатеше под краката му.

— Спокойно! — извика Мегън. — Корпусът на „Перперикон“ е толкова здрав, че тези снаряди само го одраскват! — говореше тя, но дали наистина беше така? Сред отблясъците на плазмените снаряди, Алекс успяваше да различи петте аркусиански разрушителя. Единият гореше. Явно Лао Ян съсредоточаваше цялата огнева мощ на „Перперикон“ в него. След секунди Алекс забеляза малки червени светлинки, излитащи като рояк пчели от кошер. Всеки един от разрушителите пускаше своята малка ескадрила от космически изстребители. Те се насочваха към „Перперикон“ и ставаха все по-големи.

— Къде са нашите?! — извика нервно Зак. Сякаш в отговор на въпроса му, една сребриста светлина се стрелна откъм кораба и се впусна в посока на противниците. След нея профуча още една и още една. Това бяха ягуарите на „Перперикон“, които се включваха в битката, за да защитят кораба. Четиримата приятели нададоха радостни възгласи, когато ятото сребристи светлини се изстреля към приближаващите противници. В далечината не се различаваха много подробности. Сребристите светлинки се смесиха с червените и започнаха да се гонят в огромен рояк. Всеки един от разрушителите

имаше на борда си по десет изстребителя, което правеше общо петдесет. Приблизително толкова бяха и сребърните светлинки. Но защо, питаше се Алекс?

— На борда на „Перперикон“ има над сто изстребителя. Защо не ги изстрелят всичките? — попита възмутено.

Габриела, която подобно на него беше наясно с тези факти също недоумяваше:

— Не мога да разбера, що за тактическо решение?! Това е по-малко от половината ескадрила?

В далечината се виждаха проблясъци от експлозии, след което някоя червена или сребриста светлинка спираше да свети. Битката ставаше все по-ожесточена. Същевременно разрушителите продължаваха да обстрелват „Перперикон“, който отвърщаше на огъня. Единият от вражеските кораби изглежда се намираше почти извън строя, но останалите стояха незасегнати и бомбардираха „Перперикон“ с цялата си огнева мощ. Корабът се тресеше все повече.

— Усещате ли? — Зак подуши въздуха в стаята.

До обонянието на Алекс започна да достига едва доловима миризма на изгоряла пластмаса.

— Дали на борда са избухнали пожари?

Изведнъж почти изгуби представа какво се случва, защото прозорецът, през който гледаха се озари от ярка светлина. Четиримата инстинктивно закриха очите си с ръце, за да се предпазят. След секунди силата на светлината намаля и те успяха да погледнат. Пред очите им се разкри поразителна картина. Разрушителят, срещу който „Перперикон“ съсредоточаваше стрелбата си, не издържа и се взриви в експлозия, чиято ярка светлина за малко не ги ослепи. На негово място сега имаше сияеща мъглявина, чиито цветове се преливаха от пурпурно до златисто и оранжево. Около мъглявината се рееха останки от кораба. „Ако не беше ужасно, щеше да е много красиво“ — помисли си Алекс. Почувства облекчение, защото това означаваше, че битката е към края си. „Перперикон“ пренасочи стрелбата на плазмените си батареи срещу следващия от четирите оцелели разрушителя.

— Няма да издържат още дълго! — предположи Мегън. — Ако искат да се спасят, трябва да се оттеглят още сега! — добави тя, но оптимистичната ѝ прогноза се оказа преждевременна. Разнесе се оглушителен гръм и всичко се разтrese толкова силно, че за миг

четиримата се оказаха паднали на пода. Празните порцеланови чаши се търколиха от масата и след секунда стояха разбити на пода. Алекс знаеше какво означава това. Вече го бе преживял, когато транспортерът, с който пътуваха, попадна под атака на аркусианците. Тогава оръдейната кула се взриви от попадение на вражеска ракета, само че сега експлозията звучеше дори още по-мощно.

— Аркусианците са се целили в оръжията на „Перперикон“ — промълви Мегън, докато се изправяше.

— Май, взривиха някое от плазмените оръдия — добави Зак.

— Няма да се учудя, ако е било цяла една батарея — предположи Габриела.

Отекваха вторични експлозии. Взривяваха се запасите от боеприпаси. Това означаваше голям пожар и много жертви. Сега вече миризмата на изгоряло ставаше все по-осезаема. В корпуса на „Перперикон“ зееше отворена рана, изхвърляща пламъци, но корабът се държеше. Останалите му оръжия продължаваха да бълват плазмени снаряди и ракети срещу аркусианските разрушители. Единият от тях изглеждаше така, сякаш скоро щеше да последва съдбата на първия, взривил се преди няколко минути. Многобройните пробойни по корпуса бълваха огнени езици от бушуващите във вътрешността му пожари. Междувременно се случи още нещо обнадеждаващо. Втори рояк от сребърни светлини се насочи от „Перперикон“ към мрачното пространство напред — остатъка от изстребителите. От първоначално сражаващите се светлинки бяха останали около една трета. Сега обаче сребристите добиха числено превъзходство. Съвсем скоро щяха да довършат остатъка от червените и да се заемат с допълнително обстрелване на аркусианските разрушители.

— Защо чак сега?! — възмущаваше се Алекс. Ако от самото начало бяха взели участие всичките ягуари, може би щеше да бъде предотвратена голямата експлозия. Сигурно десетки членове на екипажа сега лежах обгорени и обезобразени вследствие на тази нелепа грешка. Алекс не проумяваше стратегията на Лао Ян и останалите от командването на „Перперикон“. Лицето на Габриела стана още по-напрегнато. Сега вече всички изстребител се включиха в битката. Това можеше да означава само едно — Арвин със сигурност участва. Тя наблюдаваше втренчено малките проблясъци в далечината, отразяващи се в кафявите ириса на очите ѝ, трепвайки едва доловимо

всеки път, когато угасваше някоя сребърна светлина. Отново ярка експлозия заслепи четиримата. Когато погледнаха, аркусианските разрушители бяха станали с един по-малко. Всички бурно изразиха радостта си, с изключение на Мегън, която се взираше напрегнато в пространството.

— Какво има? — попита я Зак, който първи забеляза, че тя не споделя въодушевлението им.

— Нещо не се връзва! Защо останалите аркусианци не отстъпват? Очевидно е, че ги превъзхождаме, освен ако...

В този момент от светлинна скорост излязоха други два аркусиански разрушителя. От тях незабавно се изстреляха подкрепления от изстребители, които се включиха в общото меле, а пък новодошлите бойни кораби веднага се заеха да обстрелват „Перперикон“.

— На тяхна територия сме! — промълви Мегън, стискайки юмруци. — Колко ли още аркусиански единици се намират в близост и скоро ще се озоват в помощ на събратята си? — Отекна втора голяма експлозия на борда на „Перперикон“. Този път четиримата успяха да запазят равновесие, но лицата им приеха още по-напрегнат вид. Алекс за първи път си помисли, че може би се намират в беда. Лао Ян каза, че няма да има опасност за кораба, но дали не грешеше в преценката си? Може би от командването на Седми флот бяха подценили ситуацията, изпращайки само един кръстосвач на тази мисия, вместо два или три? Битката се ожесточаваше. Силите изглеждаха почти изравнени при изстребителите, а общо петте разрушителя на Аркусианците имаше вероятност да вземат превес над получилия сериозни поражения „Перперикон“. Всъщност колко бяха сериозни пораженията можеше само да се гадае. Това го знаеха единствено хората от мостика, но не и кадетите. През цялото време докато траеше битката петте транспортни кораба стояха безучастно и се рееха в пространството, сякаш екипажите им нямаха абсолютно никакъв контрол върху тях. Изведнъж обаче единият от корабите се съживи.

— Вижте! — извика Мегън, посочвайки в пространството. Явно екипажът успя да възстанови хранването, защото прозорците на кораба отново светеха и двигателите се включиха. Личеше си, че оръдейните установки на кораба са взривени, така че той не можеше да помогне в сражението, но поне успя да се спаси, като включи на

максимална мощност двигателите си и изчезна в безпределната космическа шир. Това беше добра новина. Все пак те се намираха тук заради изпадналите в беда кораби. Ако и останалите съумееха да се измъкнат, „Перперикон“ също можеше да се оттегли, без да трябва да се бие до смърт с аркусианците.

Четиримата приятели обаче нямаше да имат шанса да проследят как точно ще се развият събитията. Един плазмен снаряд се взриви в голяма близост до прозореца, откъдето наблюдаваха битката. Мигом се озоваха на пода, повалени от мощното разтрисане. Когато Алекс се надигна забеляза, че стаята се пълни с гъст черен дим. Явно наблизо бе избухнал пожар. Святкаха червени светлини и се чуваше алармен сигнал. Бързо трябваше да напуснат този отсек от кораба. Излизайки от стаята те незабавно разбраха колко сериозно е положението. От ляво на коридора гореше буен пожар. Всички кадети панически бягаха в посока към изхода. Това крило беше само за първокурсници и повечето се познаваха. Алекс видя едно момче, което падна на земята и останалите едва не го прегазиха. Четиримата се затичаха към него. Беше Матю Хайърс. Веднага стана ясно, че не е паднал, защото се е спънал. Тялото му имаше сериозни изгаряния. Раните бяха по лицето, ръцете и краката. Никой не знаеше как да му помогнат, същевременно не можеха просто да го зарежат на пода. Пожарът се приближаваше, а Матю стенеше и се опитваше да говори, но нищо не му се разбираше.

— Медик! Медик! — крещеше Зак. Алекс не разбираше на какво точно се надява, но зовът му не остана без отговор. До тях скоро приклекна уплашено момиче с права руса коса.

— Можеш ли да го оправиш, Ками? — попита Зак. Момичето се обучаваше за военен медик към пехотата и, също като останалите, беше кадет първи курс. Медиците често пъти имаха съвместни упражнения с пехотинците, затова със Зак се познаваха. Тя обаче изглеждаше ужасена. Сякаш не бе достатъчно това, че се страхуваше да не изгори жива, ами сега върху плещите ѝ падна и отговорността за сериозно пострадал.

— Носиш ли си комплекта за първа помощ? — попита Зак, като я гледаше в очите.

— Д-да... отвърна тя. — Мислех, че може някой да се нуждае... от помощ.

— Браво! Е, ето че някой наистина се нуждае! — продължи Зак с окуражаващ тон. Тя свали раницата си и извади малкия бял пакет. В него имаше няколко ампули и най-важното — медицински пистолет.

— Досега не съм лекувала никого наистина...

— Ще се справиш! — продължи да я насърчава Зак. Те нямаха много време. Трябваше или веднага да вдигнат Матю на крака, или да го изоставят, защото огънят приближаваше. Ставаше все по-горещо и трудно се дишаше заради пушека. Чуваха се експлозии, явно „Перперикон“ понасяше още щети. Цяла трепереща, Ками разгледа внимателно раните на Матю.

— Добре, изгаряния, изгаряния... червено! — каза тя и посегна към червената ампула. След това я зареди в устройството и започна да третира раните. От пистолета излизаше червеникава струя лъчиста енергия, която възстановяваше кожата на пострадалия. Само след няколко минути той, макар и все още с белези, се надигна.

— Благодаря! — каза, но в следващия момент експлозия накара всички да паднат по очи. Те се надигнаха, огънят беше по-близо от всякога. Затичаха се в посока към изхода. Там обаче се беше събрала тълпа от кадети.

— Какво става? — попита Алекс.

— Вратата е блокирала и не иска да се отвори! — отговори с отчаян тон един кадет. — Някакво момче твърди, че може да я отключи и се опитва да направи нещо. Дано да успее!

„Кой ли беше това?“ — помисли си Алекс и заедно с останалите започна бързо да си проправя път.

— Джери?!

— Мисля, че хидравличните помпи не работят. Спомням си го от предишното упражнение по техническа поддръжка при майор Багман — обясняваше Джери, докато се опитваше да достигне нещо в механизмите на вратата.

— Да, сетих се и ние сме го учили! — възкликна Мегън. — Възможно е разпределителната кутия да е изгоряла. Трябва да освободим механизма и да отворим вратите ръчно.

— Това се опитвам да направя! Ела ми помогни! — извика Джери.

— Не мога да повярвам, че всъщност някой внимава по време на уроците на Багман! — възкликна невярващо Алекс. Другите също

гледаха тъпо сякаш си нямаха и понятие за какво говореха тези двамата.

— Готово! — оповести Джери, макар че механичните врати си стояха все така затворени.

— Сега някой да помогне! — нареди Мегън, като сама се опита да избути вратата, но едва успя да я помръдне. Алекс, Зак и още две яки момчета разтвориха механичните врати и кадетите успяха да преминат от другата страна. Там въздухът беше по-чист и прохладен. Всички се движеха напред. Коридорът водеше до централната зала. Тя се намиреше във вътрешността на кораба и се предполагаше, че е най-безопасното място. Плановите им обаче отново се объркаха. Нова експлозия избухна точно пред тях. Взривната вълна повали повечето на пода. Когато се изправиха пред тях имаше нов пожар, който не позволяваше да напредват. Огънят зад тях пък също приближаваше, а въздухът ставаше все по-задимен. Единственият им избор оставаше да продължат по тесния коридор към складовите помещения. Цялата тълпа първокурсници се втурна в тази посока. Скоро обаче всички осъзнаха, че продължават да са в беда. Ставаше все по-задимено, а складовите коридори нямаха добра вентилация, тъй като не бяха предвидени за много хора. Дишането на всички се затрудняваше все повече. Алекс усещаше, че мнозина съвсем скоро ще изпаднат в паника. Изведнъж Габриела се провикна:

— Следвайте ме! — махна с ръка и тръгна по едно от разклоненията на коридора. Отвсякъде имаше врати, които стояха заключени. Повечето кадети никога не бяха идвали в тази част от кораба и Алекс се запита как Габриела знае накъде ги води? Никой друг обаче нямаше ни най-малка представа какво да правят, така че я следваха инстинктивно. Достигнаха до края на задънен коридор.

— Дай ми инструментите! — обърна се тя към Джери. Той и подаде куфарчето, а Габриела го отвори, грабвайки една голяма отвертка, след което се зае да развива винтовете, прикрепящи един от панелите на стената. Останалите я гледаха учудено. Без да губят време, Зак и Алекс също взеха по една отвертка помагайки, да стане по-бързо. Те отместиха големия панел и пред очите им се отвори тесен проход.

— Знаеш ли къде води това? — попита учудено Зак.

— Да! Имай ми доверие, била съм тук и преди.

В началото мнозина се колебаеха да я последват, но въздухът ставаше все по-труден за дишане и те решиха, че така или иначе няма какво да губят. В тясната шахта, където минаваха тръби и кабели кадетите можеха да се движат бавно и само в колона по един. В един момент стана много горещо.

— Преди не беше толкова топло! — извика Габриела. — Сигурно минаваме покрай пожар и стените на шахтата се нагорещават!

Алекс се чувстваше като в пещ, но всички успяха да преминат през горещия участък, без да се опекаат живи. Накрая Габриела избути решетката и се озова в хангара. Сега той изглеждаше преобразен, осветлението грееше силно, имаше многоброен персонал, който сновеше нагоре-надолу. През улеите непрекъснато пристигаха изтребители за презареждане. Техническите екипи бързо ги обслужваха, наливайки гориво в резервоарите им, зареждайки плазмените оръдия с нови боеприпаси и прикрепяйки проследяващи ракети на съответните места. Цареше шум и оживление и почти никой не обърна внимание на неочаквано появилите се стотина кадети първокурсници. Алекс забеляза, че някои от изтребителите, които кацаха, изглеждаха в окаяно състояние, получили множество попадения в корпусите си. Техниците ги задържаха по-дълго време, опитвайки се да ги позакърпят, след което ги връщаха обратно в боя. Един от ягуарите влетя през тунела за кацане направо горящ. Няколко човека от екипа по поддръжка бързо потушиха огъня с пожарогасители, но машината не можеше да се използва, затова пилотът напусна кабината, а полуразрушеният изтребител беше добутан до края на хангара, където стояха паркирани още няколко повредени машини.

— Госпожице Каменова! — чу се строгият глас на командир Кърт. — Какво правите тук с всички тези кадети?

— Сър, отсеъкът, в който се намирахме, беше засегнат от пожар! — изстреля бързо Габриела. Последният път, когато се намираше в това помещение и Кърт ѝ крещеше така, си мислеше, че с кариерата ѝ във флота е свършено.

— Има ли пострадали? — попита с по-смекчен тон Кърт.

— Имаме хора с изгаряния и почти всички сме интоксикирани от дима, сър! — отговори вместо нея Ками.

— Ясно! — каза Кърт и повика няколко медицински екипа, които се заеха да отвеждат кадетите и да оказват първа помощ на тези, които изглеждаха по-сериозно пострадали.

Алекс забеляза как Габриела бавно се отдалечава от тълпата и сяда на един сандък с изглед към пистите, където излитаха и кацаха изстребителите. Той се приближи и седна до нея.

— Искат ли ти се да си в един от тези в момента?

— Да пилотираш в истинска битка... — промълви Габриела, наблюдавайки как от тунела се появява Ягуар, целият надупчен от плазмени попадения. Изглежда от левия му двигател се процеждаше повече дим от нормалното. Пилотът въпреки всичко реши да поеме риска и да излети още веднъж. — Сигурно е ужасяващо... но все пак бих желала да мога да се включа! Вероятно звучи много глупаво от моя страна.

— Може, но в такъв случай всички сме глупави, защото точно за това се записахме във флота.

— Да...

В един момент ягуарите започнаха да кацат, но не излитаха вече. Техниците ги подреждаха в хангара, така че да заемат най-малко място. Явно битката приключи, но какъв ли беше изходът от нея? Дали са успели да спасят всички пленени транспортери? Дали са унищожили аркусианските кораби или просто си бяха плюли на петите? В този момент никой не можеше да им каже, докато:

— Арвин! — извика Габриела, скачайки от сандъка. Тя се втурна напред. Алекс погледна в тази посока и видя младият лейтенант, който тъкмо слизаше от машината си с лице, опушено от сажди. Изстрадалият му ягуар беше надупчен от плазмени снаряди почти навсякъде. Как изобщо функционираше? Арвин прегърна здраво Габриела, когато тя се хвърли на врата му, след което двамата страстно се целунаха.

Той беше истински герой! Биеше се с враговете, помагаше на приятелите, рискуваше живота си и момичетата бяха луди по него. Алекс въздъхна. Забеляза Златина, партньорката на Арвин да слиза невредима от нейния ягуар 7. Когато се приближиха към него, Алекс най-сетне имаше възможност да получи малко информация от първа ръка:

— Какво стана в крайна сметка?

— Бихме се, докато и петте товарни кораба успяха да си включат двигателите и да избягат. След това и ние офейкахме — отговори му Златина.

— Значи не успяхме да ги надвием? — попита Габриела.

— Не, твърде много бяха — обясни Арвин.

— А защо не пратихме всичките изстребители още в началото? — попита Алекс. Тази част от битката му се струваше най-необяснима.

— Аркусианците използваха, изненадваща тактика. С помощта на специални снаряди, те успяха да взривят част от коридорите за изстрелване на изстребители. Изглежда са знаели много добре къде да се целят. Така половината ни ескадрила се оказа блокирана. Наложих се машините да се преместят в други хангари, откъдето можеха да излетят, но това отне време.

Алекс имаше още много въпроси, но Арвин и Златина знаеха колкото и той. Изглежда утре в новинарските сайтове щеше да научи повече.

ГЛАВА 20

СБЛЪСЪК

— Адмирале, разбирам причината за гнева Ви, но ви съветвам да се отнасяте с повече уважение към представителите на централното командване — каза мъжът от екрана със студен тон. Това беше генерал Харълд Брик, главнокомандващият на Генералния щаб на Звездния Съюз.

— Едва не загубихме цял кръстосвач! Когато ни заповядвате да пратим някой от корабите си в битка, трябва да разполагате с надеждни разузнавателни данни! — Адмирал Стаматов беше въвн от кожата си от ярост. Тонът му изобщо не се съобразяваше с ранга на човека от другата страна на екрана.

— Разузнавателните данни никога не могат да бъдат сто процента сигурни, адмирале, и вие го знаете — отговори Брик с все така леден тон. — Екипажът на „Перперикон“ изпълни дълга си, а мисията беше успешна, така че не виждам причини за излишно драматизиране.

— Естествено, какво са няколко човешки живота, които можеха и да не бъдат жертвани, ако си бяхме свършили работата малко по-добре?!

— Мисля, че разговорът ни приключи, адмирале — каза ледения глас и без да дочака отговор прекъсна връзката.

Адмирал Стаматов изпuffтя, тръшвайки се на креслото си.

— Знаеш ли какво, Лао, притеснявам се от нова война с аркусианците! И не защото флота и войниците ни са слаби или пък аркусианците са твърде силни. Притесняват ме такива идиоти като Брик. С тяхната компетентност ние сами ще се бием, а аркусианците могат просто да си стоят отстрани и да гледат.

— Трябва да разширим собствените си наблюдения над Тъмния сектор — отговори Лао Ян, който в този момент се намираше в кабинета на адмирала. — Очевидно е, че не можем да разчитаме на

разузнаването на централното командване. Те тотално не са в час и могат да ни вкарат в голяма беда.

— Съгласен съм! Надявам се новата модификация на ягуарите специално за разузнавателни цели да бъде готова скоро. Тя ще ни даде възможност за по-дълбоко, проникване в Тъмния сектор.

— Също така не е лошо да помислим за модернизиране на корабите си... — допълни Ян — ако все пак мислим да се бием с аркусианците. Последният път ни хванаха неподготвени. Успяха да пратят много точни ракети в улеите за изстрелване на изстребителите и така блокираха половината ни ескадрила.

— Да, това е много притеснително. Ще предам доклада ви на инженерния отдел и дано измислят някакво подобрение.

Алекс се събуди в необичайно мекото и широко легло в стаята му в хотел „Звезден Изгрев“. Изкуственото слънце се процеждаше през белите завеси, хвърляйки приглушена светлина в помещението, известявайки началото на новия ден. На лявото му рамо се пилееше яркочервената коса на Силвия. Бяха прекарали своята първа нощ заедно. Алекс се наслади за миг на красивото ѝ лице, изглеждащо дори още по-невинно в съня си. Събитията от предния ден му бяха като в мъгла. Опитва се да подреди спомените и мислено се върна тринадесет часа назад, обратно на борда на „Перперикон“. След като опасността отмина, колосалните количества адреналин, които организъмът му отделяше, за да го държи нащрек се уталожиха и изведнъж се почувства безкрайно уморен. Същото можеше да се каже и за останалите. Лицата на Мегън, Зак, Габриела и дори на Арвин и Златина изглеждаха изтерзани и крайно изтощени. Тъй като нямаше кой да се погрижи за тях, а пожарът в техните квартири тепърва се потушаваше от огнеборците, те нямаше къде да отидат и прекараха остатъка от пътуването в хангара при изстребителите. Арвин и Златина разказваха подробности от битката. Бяха участвали в нея от самото начало. Спомняха си с вълнение момента, в който им е било съобщено, че половината от ескадрилата е блокирана и трябва да се справят сами. Преди да дойдат подкрепленията двамата на няколко пъти са се разминали на косъм от смъртта.

— Не съм участвал в Голямата война с аркусианците — каза Арвин — но не мога да си представя да е по-ужасно!

Сетне дойде моментът, в който „Перперикон“ достигна до позицията на Седми флот, извън пределите на Тъмния сектор. Аварийни кораби се включиха в гасенето на големите пожари на кръстосвача. Цивилните и кадетите бяха евакуирани с транспортни совалки към „Оазиса“. Арвин и Златина останаха на борда, но Алекс, Зак, Мегън и Габриела, заедно с останалите кадети, трябваше да напуснат. В спомените му изплува гледката, когато совалката им кацна на докинг станция номер шестнадесет и вратите се отвориха. Цареше истински хаос. Станцията беше препълнена от хора, имаше десетки носилки с пострадали, които биваха отнасяни от медицинските екипи и това допълнително затрудняваше движението. И тогава я видя. Яркочервеният цвят на косата ѝ се открояваше на фона на сивата тълпа. Тя се затича към него.

— Алекс! — извика Силвия, след което се хвърли в обятията му. Дватамата се целунаха страстно, както никога досега. — Мислех, че съм те загубила!

— Ами! Не знаеш какво огнено шоу изпусна! — намеси се Зак с типична за него грубовата шега, която обаче успя да накара всички да се усмихнат.

По-нататък кадетите бяха настанени в хотел „Звезден Изгрев“, намиращ се на „Оазисът“. Квартирите им на „Перперикон“ известно време нямаше да са обитаеми. Никой не се оплакваше, тъй като хотелът имаше четиризвезден статут и предлагаше лукс, за какъвто не можеха и да си мечтаят във флота. Алекс прекара остатъка от деня заедно със Силвия. Неусетно го обзе чувство на спокойствие и блаженство. Когато се свечери, те плуваха в басейна на хотела, след това пиха коктейли в бара заедно със Зак, Мегън и Габриела. Тогава Алекс си помисли за превратностите на живота. До преди няколко часа се бореше със смъртта, притиснат в огнения ад на „Перперикон“, а сега пиеше коктейл заедно с най-прекрасното момиче, което някога бе срещал.

Алекс успя да подреди тези спомени в съзнанието си, докато се подготвяше за новия ден. Силвия все още спеше. Взе си закуска и седна пред компютъра в хотелската стая, за да провери какво ново има в старнет. Както се очакваше, битката на „Перперикон“ с аркусианците стана водещо медийно събитие в целия Земен Съюз. Алекс успя да изгледа няколко репортажа в Стартюб. Имаше интервю с капитана на

един от отвлечените транспортни кораби. Той обясняваше, че след като са били нападнати и оръжията им извадени извън строя, аркусианците се погрижили да повредят двигателите.

— Мислехме, че това е краят, защото аркусианците никога не взимат пленници, а избиват всички до крак, но изумително, те използваха някакъв вид гравитационен лъч, за да ни завлекат към Тъмния сектор.

В този момент репортерът взе думата обръщайки се към водещия на предаването:

— Това всъщност е и най-необяснимото парче от пъзела, Джон. Знаем за засилената активност на аркусианците от известно време насам, за новата им космическа станция в близост до пограничната зона и за зачестилите атаки над флотски кораби. Остава мистерия обаче, какво всъщност се опитват да постигнат? Последният случай хвърля нова светлина показвайки, че целта на тези атаки може би е да бъдат отвлечани човешки същества. Припомням, че всички нападнати през последната една година космически съдове превозваха голям брой хора на борда си.

— Прав си, Фил — намеси се водещият. — Тази нова тенденция в поведението на аркусианците ярко се откроява от досегашната им практика. В миналото те не проявяваха какъвто и да е интерес към другите раси, освен желанието да ги видят мъртви. По време на Голямата война, не влизаха в контакт с населението на превзетите от тях планети ами директно унищожаваша всяка форма на съзнателен живот бил той хора или мараи. Никога преди не са взимали пленници, нито пък се оставяли да бъдат пленени живи!

— Това може да означава само едно, Джон! Явно ставаме свидетели на драстична промяна в поведението им. Каква може да е причината за този внезапен интерес от страна на аркусианците да залавят живи хора? Много вероятно е да разработват нови видове биологично или химическо оръжие и им трябва експериментални обекти.

— Звучи ужасно, Фил, но вероятно е най-правдоподобното обяснение.

— Имаше и още едно неясно парче от пъзела. Аркусианците нападат само военни кораби, защо? Ако просто искаха да изпробват

биологично или химическо оръжие, можеха да ползват цивилни, които представляваха по-лесна плячка?

— Не знам Фил, някои анализатори спекулират, че аркусианците смятат военните за най-силните и издръжливи представители на човешката раса, както е може би при самите аркусианци и че именно върху тях е необходимо да експериментират, за да постигнат желания резултат. Също не е изключено да желаят да извлекат ценна информация за отбраната на хората, за което цивилни не биха им свършили работа.

— Възможно е Джон, но всичко това си остава само в рамките на догадките. След вчерашните събития обаче, едно нещо е сигурно — зачестилите атаки по някакъв начин са свързани с желанието на аркусианците да се сдобият с жив човешки материал. Защо обаче, остава загадка...

Силвия започна да се събужда.

— Колко е часът? — попита тя.

— Почти седем и половина е! — отговори Алекс.

— О, не, трябва да побързам. Ще закъснеем за лекцията по Оперативна Съвместимост — лекцията се водеше от единствения марайски преподавател, генерал Хсион Зейнос. — Трябваше да ме събудиш по-рано.

— Не исках да ти развалям съня — отговори Алекс. Сега поне им беше по-лесно да достигат до лекциите, тъй като Алекс живееше на „Оазиса“.

Влизайки в аулата, двамата трябваше да се разделят. Алекс седна при останалите перпериконци, докато Силвия се присъедини към кадетите на „Мадара“. И без друго беше подлагана на голям натиск от страна на бившето си гадже Стийв и неговите приятели, така че положението ѝ съвсем щеше да се влоши, ако я видеха да седи в групата на перпериконци. Ето защо се настави до Беки и Бен.

След лекцията Алекс трябваше, да се завърне на борда на „Перперикон“, защото имаха упражнение по бойно пилотиране. Практическите упражнения продължаваха да се провеждат на борда на кораба въпреки усилените ремонтни дейности и факта, че кадетите в момента не живеяха там. Още със слизането си на докинг станцията Алекс усети острата миризма на нагар, която не беше изчезнала след потушаването на пожарите. Заедно с Габриела минаха през главната

зала, която изглеждаше преобразена. Магазините и заведенията стояха затворени. Навсякъде щъкаха строителни машини, работници и колички, пренасящи материали. Личеше си, че Лао Ян използва момента не само да поправи „Перперикон“, но също и да проведе всички дълго отлагани модернизации.

В хангара ги посрещна командир Кърт, който с все така уверен тон им обясни предмета на днешното упражнение, сякаш нищо не се беше случило. Въпреки това, Алекс забеляза промяната по лицата на останалите кадети. Всички изглеждаха някак притеснени и уплашени. Вероятно последните събития ги бяха отрезвили. Това не беше игра, не се намираха в училище. Обучаваха се, за да правят това, което извършиха бойните пилоти на „Перперикон“ преди по-малко от двадесет и четири часа — да рискуват живота си, ако е необходимо.

След като инструктажа приключи, един по един се изстреляха в открития космос с учебните хигруси. Докато излиташе, Алекс бе обзет за пореден път от мисълта, която го спохождаше много често през последното денонощие. Какво е чувството да излетиш през същия този тунел, знаейки, че от другата страна те чакат аркусианци, с които трябва да се сразиш в смъртоносна битка? Само при мисълта за това адреналинът му се покачи. Когато се озова в открития космос мислите му забегнаха в друга посока. За първи път имаше възможността да разгледа пораженията, понесени от „Перперикон“ по време на битката. Въпреки интензивно течащите ремонтни дейности следите бяха далеч от заличаване. Две огромни черни пробойни зееха на местата на взривените плазмени оръдия. Имаше и множество по-малки пробиви по корпуса, включително и тази в близост до стаята, в която се намираха по време на битката. Гледката го накара да настръхне. Колко ли време щеше да отнеме, докато „Перперикон“ си възвърнеше нормалният облик?

Алекс не можа да мисли дълго по този въпрос. Започваше упражнението и кадетите щяха отново да тренират водене на космически бой. Все пак втори кръг на военните игри започваше само след две седмици. Тогава те щяха да се изправят срещу кадетите от „Мадара“ и „Хелзинг“. Не можеше да си позволят да са във идеална форма. За съжаление, събитията от предния ден явно повлияха в значителна степен на концентрацията и психиката им. Тренировката протече вяло и всички допускаха глупави грешки. Единствено

Габриела и Алекс се представяха на ниво, но дори те бяха далеч от върховете си постижения. Най-зле от всички се справяше Джери. Сякаш целият напредък, който с помощта на Алекс придоби в последните седмици, изчезна яко дим. Дойде време за почивката и учебните хигруси се отправиха през тунелите обратно в хангара. Алекс и Габриела останаха за малко насаме и тогава тя изля цялото си недоволство:

— Отчайващо е! — въздъхна, подпирайки се уморено на колесника на своя хигрус, все още облечена в пилотския костюм.

— Хората са стресирани и уморени. До няколко дни съм сигурен, че ще си възвърнем ритъма.

— Не знам, Алекс, това изоставане може да ни коства много. „Хелзинг“ и „Мадара“ направо ще ни издухат.

— Сигурен съм, че ще се справим! А и няма полза да се ядосваш, не сме виновни, че вчера едва не загинахме.

— Да, за това нищо не можем да направим, обаче има неща, които зависят от нас, но отказваме да ги подобрим.

— Какво имаш предвид?

— Знаеш за какво говоря! Твоят приятел Джери. Ако не друго, той със сигурност ще ни закопае!

— Хайде, пак! Джери има голямо подобрение и не трябва да го гоним от отбора.

— Трябваше отдавна да сме го сменили, за да има време новият човек да свикне с екипа и да е във форма за втория кръг на игрите.

След този кратък и не много приятен разговор те трябваше да отидат отново в стаята за инструкции, защото командир Кърт имаше нова задача за следващия час.

— Така, кадети, съвсем умишлено пренебрегнах частта от обучението ви, касаеща атакуването на наземни и стационарни цели, оказването на поддръжка на сухопътните сили и прочее — започна той с присъщия си ясен и отсечен тон. — Съсредоточавахме се единствено в космическия бой, където трябваше да отразявате други изстребители. Тактиката ми беше такава, тъй като знаех, че в първи кръг на игрите ще ви се наложи да правите само това. Във втори кръг обаче, нещата се променят, ще сте част от симулирано голямо сражение, заедно с останалите кадети, от всички родове войски, включително и сухопътните ни сили. Може да се наложи да атакувате наземни цели, и

не искам да излезе, че не съм си свършил работата, тъй че сега ще тренираме това.

Всички направиха леко разочаровани гримаси, а Алекс забеляза как Габриела изпадна в тиха паника. Лицето и посърна и тя подпря чело на ръцете си. Той чудесно я разбираше, бяха го обсъждали многократно. Според нея оцеляването им по време на битката и крайната победа, зависят от това доколко ще могат да надвият кадетите от другите кръстосвачи в пряк двубой. Нищо друго нямаше значение, а сега това упражнение щеше да си е чиста загуба на време. Командир Кърт забеляза разочарованието по лицата на кадетите и каза с почти весел тон:

— Е, поне сега ще можете да стреляте с истински муниции! — последните думи предизвикаха въодушевление сред останалите, с изключение на Габриела, която вероятно продължаваше да смята това за глупост.

След края на инструктажа всички скочиха обратно в кабините на своите хигруси и след секунди се озоваха в открития космос. Тъй като Седми флот не се намираше в близост до планета, за целта на упражнението щеше да се използва същата платформа, на която се проведе състезанието между пехотинците на „Перперикон“ и тези на „Дунав“ в миналия кръг на военните игри.

Кадетите летяха в бойна формация и по сигнал на командир Кърт всеки един от тях се спускаше самостоятелно, правейки заход към платформата. Целта беше да се поразят по пет стационарни мишени, представляващи големи бели квадрати с нарисувани върху тях концентрични окръжности с различен цвят. След всяко прелитане кадетът се връщаше във формацията и за да опита отново, когато му дойде редът. Време беше Алекс да изпълни първия си атакуващ заход към мишените. Имаше опит в подобно упражнение само от симулатора. Докато изпълняваше маневрата, следеше внимателно скоростта и ъгълът на атака, така че да се окаже в най-благоприятна позиция. Той обаче не прецени, че изкуственото гравитационно поле на платформата ще му придаде малко допълнителна скорост. Когато се озова на подходяща за стрелба позиция, Алекс летеше по-бързо, отколкото му се искаше. Трябваше да действа, за да не пропусне мишените. Натисна спусъка, намиращ се на щурвала и за първи път усети вибрациите предизвикани от истински плазмени оръдия, които,

макар и учебни, притежаваха огромна разрушителна мощ. Чуваше се ритмично думкане от двете страни на кокпита. Като златисти стрели плазмените снаряди озариха пространството, насочвайки се към повърхността на платформата. След секунди започнаха да избухват около мишените, образувайки големи оранжево-кафяви кълба от огън и пушек. Алекс прелетя над тях и предприе издигане. Първата му атака приключи и трябваше да се върне във формацията. Командир Кърт му съобщи, че е успял да порази само една от мишените, което си беше разочароващо. Останалите кадети също не се справяха особено убедително. Хигрусите, за разлика от транспортните кораби и страйкърите, не можеха да летят много бавно или да се задържат неподвижно над даден обект, така че да имат възможността спокойно да го обстрелват. Те трябваше да пикират и чрез умело насочване пилотите можеха евентуално да поразят наземната цел, докато прелитат над нея. В това се състоеше и трудността. Скоро Алекс разбра, че резултатът му всъщност е доста приемлив, тъй като при първия опит повечето кадети прелитаха по такъв начин, че серията снаряди минаваше някъде встрани от мишените. Той поне бе успял да постигне правилно направление на полета, докато пикираше. Габриела също порази една мишена. Изненада поднесе представянето на Джери. Освен че заходи много правилно, той единствен прецени, че гравитационното поле на платформата ще окаже влияние на полета и го взе предвид, така че скоростта му беше точно толкова, колкото желаше. За всеобщо учудване, Джери порази всичките пет мишени още с първия си опит. По радиостанцията се чуха специалните поздравления на командир Кърт нещо, което получаваха рядко дори най-добрите. По-нататък кадетите повтаряха упражнението, като с всеки нов опит се наблюдаваше видимо подобрение. На четвъртия път Алекс успя да порази всичките си пет мишени, което го накара да се почувства изключително горд. Разбира се, неговото постижение бледнееше пред това на Джери, който за всичките си опити не пропусна нито една. Алекс намираше това за наистина феноменално.

След края на упражнението всички изглеждаха в приповдигнато настроение. Стрелянето с истински муниции се оказа забавно. Дори Габриела нямаше, чак толкова недоволен вид. Джери бе на седмото небе. За първи път откакто постъпи във флота се справяше добре с практическо упражнение. Алекс се радваше за него. Сякаш камък

падна от шията му. Цялата тази работа с гоненето на Джери от отбора изключително много му тежеше в последно време.

Кадетите се насочиха към докинг станция номер седем, откъдето щяха да вземат транспортна совалка обратно за „Оазисът“. Алекс имаше среща със Силвия. Чувстваше се развеселен след упражнението и си представяше, че двамата ще си прекарат страхотно, но уви, нова буря се задаваше на хоризонта. Когато се срещнаха в един от парковете на „Оазисът“, още от далече забеляза, че лицето ѝ е помръкнало. Тя го прегърна и едвам сдържаше сълзите си.

— Какво се е случило?! — попита почти уплашен Алекс. Двамата седнаха на една пейка и тя подпря глава на гърдите му.

— Не издържах! — отговори през сълзи Силвия.

— Кое? — той я притисна към себе си.

— Отношението на останалите... — тя вече ридаше. — Става все по-зле.

— Какво точно стана?

— Казах им, че напускам отбора... — настъпи кратка пауза. — Никой не се опита да ме спре. Всички ме гледаха студено, сякаш само това са чакали, а някои дори открито се усмихваха.

— Това е ужасно! — промълви Алекс. Знаеше, че ако поне Бен и Беки бяха в отбора на Мадара, те щяха да се застъпят за Силвия, но за съжаление двамата не се класираха и това оставяше Силвия съвсем сама. През ума му мина и друга мисъл. Да се откажеш от мястото си в отбора е все едно да захвърлиш шанс за първокласна кариера като боен пилот на боклука. Кадетите от отборите получаваха винаги най-добрите назначения и имаха най-добри шансове бързо да натрупат опит и да се издигнат. Заради цялата тази драма, в която и той самият имаше пръст, Силвия можеше да пропусне тази възможност.

— Какво смяташ да правиш?

Тя изхлипа няколко пъти, след което каза през сълзи:

— Подадох молба за трансфер на „Перперикон“. Щом като не ме искат...

— Добре. Това бих направил и аз на твое място. Даже смятам, че е възможно догодина да те приемат в отбора на „Перперикон“.

— Бих се радвала, ако се случи. Ще се постарая много... — за Силвия това оставаше единственият шанс да се завърне отново като участник във военните игри, макар и след една година. Със сигурност

никога нямаше да може да бъде отново част от отбора на „Мадара“. Двата станаха от пейката, Алекс искаше да я разсее от тягостните мисли, и затова реши да тръгнат в посока към малкия увеселителен парк на „Оазисът“. Когато пристигнаха, тя нямаше желание да се вози на въртележки и влачета на ужасите, за това Алекс реши да се опита да спечели награда на едно от стрелбищата. Това се стори добра идея и на двамата. Стрелбището представляваше класически фургон с няколко въздушни пушки и мишени, представляващи подобни на капачки метални кръгчета, които падаха назад, когато сачмите ги уцелваха. Алекс взе една от пушките от човека във фургона и се насочи към мишената с най-малките капачки. Ако успееше да събори и петте, щеше да спечели най-голямото плюшено мече. Припомни си всички принципи, научени в упражненията по стрелба и се съсредоточи. Чу се първото щракване на въздушната пушка и една от капачките падна. Окуражен, Алекс продължи сваляйки още една. Последваха я третата и четвъртата — също точни попадения.

— Много си точен — окуражаваше го Силвия. При петия изстрел обаче той пропусна. Имаше право на един допълнителен патрон и това щеше да е последният му опит. Алекс се концентрира максимално, притаи дъх, пръстът му бавно започна да натиска спусъка, обирайки свободния ход и точно в този момент се чу щракване. Капачката, в която се прицелваше падна, но не от неговата сачма, намираща се все още в цевта. Измина около секунда преди да осъзнае какво е станало. Извърна се и видя зад себе си Стийв заедно с двама негови приятели, държащ победоносно въздушна пушка в ръка.

— Защо стреля по моята мишена?! — гневно извика Алекс.

— Е, какво, ти нямаш проблем с това да налиташ на чуждото!

— Стига Стийв, това е нелепо! — намеси се Силвия. Алекс не отговори нищо, само остави пушката на тезгяха и пристъпи напред. Стийв също подаде оръжието на един от приятелите си и пристъпи. Двата бяха на не повече от тридесет сантиметра един от друг. Алекс нямаше намерението да преговаря, а и точно в момента не беше в настроение за това:

— И какво ще направиш по въпроса? — беше единственото, което каза. Това се оказа достатъчно, да запали искрата на неизбежния конфликт. Стийв замахна, Алекс се наведе и му нанесе удар в торса. След това двамата се вкопчиха един в друг и започнаха да се въртят,

помитайки машина за захарен памук и маса за сувенири. Скоро се отскубнаха и започнаха да си разменят юмручни удари и ритници. Силвия безпомощно гледаше, заровила пръсти в косата си, докато приятелите на Стийв го окуражаваха, викайки „Смачкай го, Стийв!“, „Давай, Стийв!“ и други подобни. Скоро обаче на мястото пристигнаха двама флотски полицаи, повикани навярно от търговците, чиито щандове бяха пометени от двамата биещи се. Полицаяте бързо разтърваха Алекс и Стийв, след което ги арестуваха за нарушаване на обществения ред. Двамата бяха отведени с белезници на ръцете. На Алекс му предстоеше да опознае още една част от флота, с която не се бе сблъсквал досега — арестът.

ГЛАВА 21

РАЗМЕСТВАНИЯ

Алекс се събуди от шума в коридора. Пазачът идваше, за да му донесе храна. Явно беше време за закуска, което означаваше, че е девет или десет сутринта. Малкият отвор в стоманената врата се откряна и през него се появи табла със закуската. Не много апетитно изглеждаща супа и няколко филии хляб. Алекс нямаше точна представа за времето, което бе прекарал в ареста, тъй като при влизането му отнеха личните вещи, включително и старфона. Преди да го затворят, прекара около един час в стая за разпит, където трябваше да пише обяснения за действията си. После го прибраха в тази килия и от тогава вратичката се отвори три пъти, колкото да му дадат храна. След като изсърба рядката супа, отново се отпусна на леглото. Какъв късмет, че беше събота, иначе щеше да изпусне занятията, което би утежило още повече положението му. Надяваше се до понеделник да го освободят. Все пак не можеше да го държат вечно тук заради едно сбиване. Тъкмо когато започваше да се унася в лека дрямка, чу познат глас в коридора.

— Минали са двадесет и четири часа, длъжни сте или да предявите обвинения, или да го освободите!

— Няма да образуваме дело заради едно сбиване, но ще остане в ареста до края на уикенда, за да му дойде акъла...

— Това не го решавате вие! — гласът на Габриела беше остър и решителен — Има си устав — чу се сумтене в отговор и дрънкане на ключове. След малко пазачът отвори вратата и даде знак на Алекс, че може да излезе. Отвън го чакаше Габриела.

— Здравсти, радвам се да те видя! — започна Алекс, сияещ от щастие.

— Отиди да си вземеш личните вещи, имаме работа! — отговори му Габриела с не особено весел тон. Алекс отиде на гишето, където му върнаха нещата срещу подпис и скоро двамата напуснаха полицейското управление.

— Добре се справи с пазачите, аз нямаше да се сетя.

— Все пак нашите са адвокати, знам едно друго — промълви Габриела, махвайки с ръка.

— Каква работа имаме?

— Кърт ни вика, свързано е с отбора.

— Нали не иска и той да ме накаже?

— Не мисля, че ти си проблемът. Трябвало да обсъдим промени в състава.

Алекс въздъхна. Значи все пак не се беше разминало. Впечатляващото представяне на Джери при бомбардировките не е било достатъчно, за да му запази мястото в отбора. Искаше му се да знае едно нещо:

— Ти ли повдигна въпроса за Джери пред командира?! — Попита рязко.

— Не, в интерес на истината. Желаех да го направя много пъти, но знаех, че ще го приемеш тежко. Искях първо да те убедя, че това е правилното решение.

Алекс продължаваше да гледа с недоверие.

— Както и да е, сега това няма значение, тъй като Кърт явно е твърдо решен да спечелим и е поел нещата в свои ръце.

Двамата хванаха транспортна совалка, която щеше да ги отведе от „Оазиса“ до борда на „Перперикон“. Докато пътуваха, те смениха неприятната тема и Габриела започна да говори за огнения клуб „Инсиниум“. Тренировките вървяха добре, но клубът все още беше без известен и никой не им се обаждаше с искане за огнено представление.

— „Огнени звезди“, колкото и да са зле, стоят на пазара от много време — започна Габриела.

— Така е, шоуто ни е в пъти по-добро, но всички в Седми флот знаят за тях, а не за нас.

— Вчера, попаднах на една статия в новинарски сайт, където пише, че шоуто, което направихме по случай годишнината на „Перперикон“, е дело на „Огнени Звезди“!

— Наистина ли?! — Алекс се почувства искрено възмутен. — Това беше първото ни шоу пред голяма публика! Как е възможно някой да го припише на „Огнени Звезди“?!

— Журналистът или се е объркал или е бил техен приятел.

— Трябва да се постараям повече за рекламата си!

— Така е.

Двамата скоро достигнаха до кабинета на командир Кърт. Отпред вече чакаше Райън Даниелс — лидерът на Делта екипа от отбора.

— Здравейте — поздрави той. — Знаете ли защо ни вика Кърт?

— Май ще иска да изключим Джери от отбора — промълви лаконично Алекс. Личеше си, че изобщо не му е приятно.

— Е, Алекс, той ти е приятел, но според мен беше крайно време. Ако не го направим, нямаме никакъв шанс срещу „Мадара“ и „Хелзинг“.

— И аз това му говоря от сума ти време! — възнегодува Габриела, припомняйки си многото тежки спорове, които ѝ се наложи да води с Алекс.

— Лесно ви е да го кажете, понеже не познавате Джери толкова добре, колкото аз... — в този момент разговорът прекъсна, защото командир Кърт се зададе по коридора. Изглеждаше в приповдигнато настроение, което беше добър знак. Тримата отдадоха чест, но Кърт само им махна и каза дружелюбно:

— Здравейте! — след което отключи кабинета си и ги покани да влязат. Офисът му се състоеше от няколко стола, голямо бюро и знамето на Земния съюз зад него. По стените бяха окачени снимки на стари и нови модели изстребители и портрети на пилоти. На Алекс му се стори, че вижда снимка на баща си като млад пилот.

— Седнете! — покани ги Кърт. — Понеже сте лидерите на Алфа, Браво и Делта екипа от нашия отбор, исках да обсъдим промените в състава — последва кратка пауза. — Не се притеснявайте, това се случва абсолютно всяка година. Причината е в лошата според мен система, която флота използва, за да определи отборите. Не се оценяват достатъчно индивидуалните качества на всеки кадет. Така може някой много талантлив пилот да не се класира, защото е попаднал в слаба група или пък друг по-слаб да влезе в отбора, защото се е паднал в група със силни.

Алекс нервно се размърда в стола си. Знаеше, че Кърт има предвид Джери.

— Но правилата не ги определям аз, а флотът. Можем обаче да направим промени в състава след първи кръг и това се случва всяка година, така че няма от какво да се притеснявате.

Настъпи тишина, която Габриела си позволи да прекъсне:

— Кого смятате, че е необходимо да извадим от състава на сегашния отбор, сър? — попита тя, колкото и очевиден да изглеждаше отговорът.

— По-точният въпрос е „кой“, Госпожице Каменова — изненадващо каза Кърт. И тримата бяха убедени, че са тук, за да им бъде съобщено, че Джери трябва да си тръгне от отбора, а ето че командирът явно планираше по-мощни размястения.

— От трите групи, съставлящи отбора, мисля, че има по един човек, който не е на достатъчно високо ниво — отново настъпи тишина. — От Алфа екипа, ще трябва да се разделим с госпожица Софи Мирабо.

Габриела се намръщи:

— Но, сър, тя се справя много добре!

— Не достатъчно. Мисля, че е талантлива, но точно в момента има други кадети, които дават по-добри постижения. Ако някой от тях заеме мястото ѝ, това ще засили отбора, което в крайна сметка е най-важното.

Габриела не отговори нищо. Тя също изпитваше привързаност към кадетите, от своята група.

— Знам, че не е приятно, но това е, което трябва да се направи! От „Браво“ екипа — Кърт погледна към Алекс. — Мисля, че е ясно. Господин Джерълд Хъгинс се представя повече от посредствено.

— Сър, позволете да възразя! — каза Алекс и в този момент Кърт, Райън и особено Габриела впиха пронизващи погледи в него. — Вярно е, че Джери никак не го бива във въздушния бой, но последния път се справи феноменално при атакуването на наземни цели. Това не ви ли накара да си промените мнението за него?

След тези думи командир Кърт се изтегна назад в стола си и каза:

— О, да, промени мнението ми за него и то много! Преди не бях сигурен дали това момче изобщо има място във флота, докато сега смятам, че може да бъде много ценен кадър.

— Тогава защо...

— Но само ако си смени специалността — довърши Кърт.

— Какво имате предвид?

— Джерълд има талант да бъде пилот на страйкър. Това го видях онзи ден на упражнението. Осигуряване на близка въздушна

поддръжка, осъществяване на десантни операции на труднодостъпни места, това е неговата сила, не космическия бой.

Алекс замълча. Все още не изглеждаше убеден. Тогава Габриела си позволи да се намеси с малко по-съчувствен тон:

— Алекс, видя какво се случи преди няколко дни. Пилотите от „Перперикон“ влязоха в смъртоносна схватка с аркусианците. Сега си представи Джери, не на игрите, а в подобна ситуация. Ще бъде първият, когото ще унищожат.

Те имаха право и Алекс не възрази повече. Мислите му бяха насочени към това как ли ще се почувства Джери, когато разбере. Дали ще бъде съкрушен или ще приеме с радост новата насока в кариерата си?

По-нататък Кърт продължи по план, обявявайки кого иска да махне от Делта екипа, чиито лидер беше Райън:

— Джордж Фол. Мисля, че ще се лишим от него — Райън само кимна, без да възрази. Кърт продължи:

— Така, след като уточнихме кого ще освободим от отбора, ето как ще решим кои ще са новите попълнения. Спрял съм се на петима кадети от другите групи, които се справят много добре.

Тримата се спогледаха. Алекс започнаха да прехвърля наум вероятните кандидати.

— Всеки един от тях е по-добър от тези, които махаме. Има обаче и шести човек, когото искам да вземем предвид.

Всички погледнаха въпросително.

— В петък получих уведомление от ръководството за трансфер на кадет първокурсник от кораба „Мадара“. Честно казано се учудих, тъй като желанията за трансфери в повечето случаи са в обратната посока.

Алекс неволно погледна към Габриела. И двамата се сещаха кого има предвид Кърт.

— Учудването ми нарасна още повече, когато узнах, че въпросният кадет е бил част от отбора на „Мадара“. Името ѝ е Силвия Пламенова.

Райън изглеждаше искрено учуден, докато Алекс и Габриела останаха безизразни. Кърт продължаваше с обнадеждаващите слова:

— Има доста впечатляващи постижения. По време на битката срещу кадетите на „Ливингстън“ е успяла да отстрани четирима

противници, което я поставя сред най-ефективните играчи от отбора на „Мадара“.

— Сър... — обади се Райън, в чиито глас се усещаше известна доза възражение. — Със сигурност е добре, че „Мадара“ са загубили един толкова силен играч, но мислите ли, че е разумно да я приемаме в нашия отбор? Все пак щом ѝ се е наложило да напусне, може би има проблеми с работата в екип?

Първият импулс на Алекс беше веднага да възрази и да защити Силвия, но не се поддаде, тъй като съзнаваше, че това няма да е от полза. Искаше да изглежда безпристрастен, за това не каза нищо.

— Да, съгласен съм. Ето защо не съм сигурен дали трябва да я приемаме, казвам само, че това е една възможност! — подчерта Кърт. — Тя ще се яви заедно с останалите кандидати на малко състезание, което съм им приготвил. Аз ще реша кои трима да бъдат приети в отбора. Все пак обаче бих искал да присъствате и вие. Състезанието ще се проведе в сряда от деветнадесет часа, след като всички занятия са приключили. Мястото, откъдето ще излетят, ще бъде обичайният хангар с учебните хигруси.

Когато тримата напуснаха кабинета на Кърт, Алекс се опита да не дава вид колко много се вълнува. Навярно Райън не беше забелязал нищо необичайно. Той скоро им каза „Чао“ и се раздели с тях. Преди да проговори на Габриела, Алекс изпита известна вина заради начина, по който се чувстваше в момента. От месеци се притесняваше да не изхвърлят Джери от отбора, а ето че сега изобщо не съжаляваше, когато това най-сетне се случи. Напротив, преливаше от щастие при мисълта Силвия да заеме мястото му.

— Как мислиш, защо Кърт иска да присъстваме на кастинга за нови пилоти? — попита Габриела.

— Все пак сме лидерите на отбора, може би мнението ни е от значение...

— И аз така мисля — съгласи се Габриела. — Слушай, смятам, че е важно да приемат Силвия.

Алекс погледна леко учудено.

— Не го казвам, защото ти е гадже и наш приятел... Знаеш, че се стремя да не допускам личните отношения да влияят на преценката ми.

— Да, забелязах.

— Има обаче няколко неща, заради които искам Силвия в отбора. Първо, очевидно е страхотен пилот. За разлика от другите кандидати, тя не е резерва, ами доказал се топпилот на „Мадара“

— Така е.

— Второ, Кърт и Райън се притесняват, защото не я познават. Те смятат, че може би е проблемен човек и за това ѝ се налага да напусне „Мадара“.

Алекс понечи да каже нещо, но Габриела продължи настойчиво мисълта си:

— Това е нормално, Алекс, и аз на тяхно място щяха да мисля така.

— Но ние двамата познаваме Силвия. Работим заедно с нея и в „Инсиниум“. Знаем, че няма проблеми да работи в екип.

— Да, но не можем да го кажем на Кърт. Ще реши, че сме пристрастни, защото сме ѝ приятели и че искаме да я вкараме в отбора по тази причина. Това ще намали шансовете ѝ.

— Съгласен съм — макар и не толкова ясно, подобна мисъл се бе зародила в главата на Алекс още в първия момент при споменаването на Силвия. Ето защо се сдържа да я защити в кабинета на Кърт. Явно и според Габриела това е била правилната политика.

— Третата причина да искам Силвия при нас е, че това ще нанесе голям морален удар върху отбора на „Мадара“. Те са най-сериозният ни противник по пътя към титлата. Ако един от най-добрите им хора премине в нашия отбор, ще е като плесница в лицето им.

Последните думи накараха Алекс да се замисли. Никой все още не беше попитал Силвия, дали желае да нанесе този плесник? Дали бе готова не просто да обърне гръб на старите си съотборници, но и да застане открито срещу тях. Все пак в течение на много време тя трябваше да търпи недоверие и съмнения в лоялността. Нямаше ли евентуално присъединяване към редиците на „Перперикон“ веднага след напускането на „Мадара“ всъщност да потвърди, че тези съмнения са били основателни и че тя действително е предател?

— Не знам, Габриела, не съм сигурен дали тя изобщо ще се съгласи да го направи... — промълви Алекс.

— Е да, може и да не се съгласи. Но ще е лошо за нея. Все пак, да си част от отбора е възможност за добра кариера във флота. Тя не

беше виновна, че загуби мястото си на „Мадара“, тъй като се справяше отлично като пилот. Сега ще получи справедливо право да участва в игрите. Дано да се възползва.

Тъй като беше събота, те нямаха часове и хванаха първата совалка обратно за „Оазисът“. Алекс се прибра в стаята си в хотел „Звезден изгрев“ тъкмо когато сервираха обяда. Още една екстра, която отличаваше хотела от квартирите на борда на „Перперикон“. Останал сам, Алекс си представи, как в момента командир Кърт пише личните съобщения до засегнатите от днешния разговор хора. Какви ли щяха да са реакциите? Как ли ще го понесе Джери? Дали Силвия щеше да се възползва от възможността? Реши да не чака, а пръв да ѝ съобщи новината. Набра номера на старфона и скоро лицето ѝ се показва на дисплея.

— О, пуснали са те от ареста! Мислех си, че ще останеш там до края на уикенда — усмихна се тя. Алекс обичаше да я гледа усмихната.

— Искаш ли да се видим? Кога може да дойдеш на „Оазисът“?

— Ами мога да тръгна след малко.

— Супер, ще те чакам при ректората.

— Ок.

Един час по-късно двамата се видяха на уреченото място. Тръгнаха по алеите на „Оазисът“ и Алекс я заведе при онзи малък водопад в гората, където се целунаха за първи път. Двамата седнаха край водата.

— Трябва да ти кажа нещо... — започна той. — Нали си спомняш, че обсъждахме възможността догодина да те приемат в отбора, след като се прехвърлиш на „Перперикон“?

— Да? Спомням си...

— Ами, възможно е това да стане и по-скоро...

— Но как?! Нали вече отборите са определени? Да не е умрял някой?!

— Слава Богу, не. Но командир Кърт желае да направи промени в отбора. Ще замени трима души. Лично е преценил кои хора да се явят на нещо като кастинг за освободените места. Спрял се е на общо шест човека, сред които си и ти.

— Наистина ли?!

— Да, видял е, че ще се трансферираш от „Мадара“. Това е привлякло вниманието му и е разбрал, че си била от техния отбор. Ето защо смята, че би могла да си добро допълнение — обясняваше Алекс. Силвия не каза нищо, а се загледа към водопада. Явно обмисляше възможността.

— Ако го направя, всички от отбора на „Мадара“ ще са напълно убедени, че съм била предателка от самото начало.

— Вероятно е така. Точно затова реших да ти кажа по-рано, за да имаш време да го обмислиш.

— Няма какво да го мисля! — каза решително и почти гневно Силвия. — Те са тези, които се отнесоха зле с мен и ме предадоха! Не им дължа нищо!

Алекс кимна.

— Даже ще се радвам да ги срещна по време на състезанието! Ще се постарая да сваля колкото мога повече от тях! — явно месеците, прекарани във враждебна атмосфера, си казваха думата. Силвия беше натрупала гняв срещу бившите си съотборници и нямаше нищо против да се яви срещу тях на втория кръг от игрите. Сега оставаше да я приемат в отбора на „Перперикон“.

— Как точно ще ни преценява Кърт? — попита Силвия.

— Не ни каза. Тъй като сте шестима кандидати, е много вероятно да ви раздели по двойки и да трябва да се биете. Или може да измисли някакви други изпитания.

— Неизвестността е много изнервяща! — промълви Силвия и се сви до Алекс, който я обгърна с ръка притискайки я към себе си.

— Сигурен съм, че ще се справиш!

Те прекараха още няколко часа заедно, разхождайки се из залесените райони на „Оазисът“. Умишлено избягваха по-оживените места. Алекс смяташе, че ако в момента засекат някого от бившия отбор на Силвия, това само щеше влоши емоционалното ѝ състояние. Едно от местата, където се задържаха по-дълго, беше слънчева поляна наскоро гората. Там те се упражняваха малко, въртейки чорапни пойове. Алекс показва на Силвия няколко нови движения, а тя, както обикновено, схващаше забележително бързо. Привечер двамата се разделиха. Той я изпрати до докинг станцията. Официално трансферът ѝ щеше да се осъществи в понеделник, до тогава тя щеше да продължи да живее на „Мадара“.

Алекс се прибра сам в хотел „Звезден Изгрев“, жадувайки за малко почивка след изпълнения с емоции ден. Но уви, драмите все още не бяха приключили. В момента, в който седна пред компютъра и отвори Спейсбук, погледът му веднага фиксира новият статус на Джери, гласящ: „*Напускам флота!!!*“. Надеждите Джери да приеме с радост новите насоки в кариерата си умряха в този момент. Но той не можеше да напусне! Това щеше да е ужасно. Алекс осъзнаваше, че в този момент е един от малкото хора, които могат да му повлияят. Сети се и за още един.

— Видя ли статуса на Джери! — попита с напрегнат глас по старфона.

— Не, какво се е случило? — Габриела звучеше и изглеждаше уморена.

— Пише, че е решил да напусне флота. Явно Кърт още днес е изпратил съобщенията и Джери не го приема особено добре.

— Глупаво е да напуска! Той има талант, но просто не е за пилот на изстребител.

— Смятам, че трябва да му го кажем. В противен случай може наистина да напусне и после да съжалява.

Габриела се замисли. Личеше си, че не е сигурна дали иска да се замесва в това. Все пак усещаше известно чувство на съжаление за това, че толкова дълго време бе настоявала Джери да си тръгне от отбора и сега този разговор щеше да е най-малкото, което може да направи за него. Пет минути по-късно двамата се срещнаха в коридора на етажа си. Стаите им се намираха близо една до друга.

— Е, хайде да вървим! — подкани Габриела. Двамата достигнаха до вратата на Джери и Алекс позвъни. Нямаше представа какво ще завари. Надяваше се, приятелят му да не е имал време да облепи и стените на хотелската стая със снимки на Габриела, тъй като щеше да се получи крайно неловко. Джери отвори вратата. Имаше неугледен вид, сякаш току-що го бяха извадили от центрофугата. Алекс хвърли крадешком поглед на стаята, стените си изглеждаха незасегнати, което беше добре.

— Здравсти, Джери! — поздрави Габриела.

— О... здравей! — изглеждаше леко смутен. Това може би беше първият път, когато обекта на мечтите му се обръщаше към него по име. Сякаш за момент всички други мисли се изпариха от главата му,

но това трая само няколко мига, след което отново изпадна в потиснатото си състояние.

— Как е, братле? — попита Алекс. — Може ли да влезем за момент?

— Добре, влезте... но е малко разхвърляно — двамата пристъпиха.

Леглото действително не беше оправено, но трудно можеше да се каже, че е „разхвърляно“ тъй като в стаята нямаше почти никакви лични вещи. Всичко се намираше натъпкано в два огромни куфара в средата на помещението. Явно Джери не се шегуваше и вече си беше стегнал багажа.

— Разбрахме, че се каниш да ни напуснеш... — започна Габриела. — Толкова ли е важно за теб да си в отбора?

— Разбира се, че не! — каза раздразнено Джери. — Всъщност, като се има предвид колко зле се представях на състезанията, се учудвам как не ме сменихте по-рано. Явно вие двамата държите много на мен! — последното изречение излезе от гърлото на Джери с почти сподавен плач.

— Ами... — Габриела погледна Алекс, след което реши просто да продължи нататък:

— Тогава какво те кара да искаш да напуснеш?

— Писмото на Кърт! — Джери звучеше почти гневно. — Не просто ме маха от отбора. Пише, че изобщо не ставам за пилот на изстребител и че трябва да се преквалифицирам, като пилот на страйкър или транспортен кораб.

— Това не е толкова лошо! — опита се да го успокои Габриела.

— Не е ли?! Всеки знае, че пилотите на изстребителите са каймака на флота. Толкова е унизително...

— Не си прав. Пилотите на страйкъри са също толкова важни, макар че изстребителите обикновено обират лаврите — намеси се Алекс.

— Нищо не печелиш, ако напуснеш флота — допълни Габриела. — Имаш талант и той е в пилотирането на друг тип кораби. Всички го видяхме на упражнението по атакуване на наземни цели. За това ти е писал Кърт. Явно смята, че ще пропилееш таланта си, ако останеш при изстребителите.

— Глупости...

— Джери! — Алекс започваше да се ядосва. — Спомняш ли си как съвсем в началото, когато не се познавахме толкова добре, седяхме с теб и Силвия в едно заведение? Тогава всеки сподели какви са мотивите му да постъпи във флота? Помня, че ти не каза „Влязох във флота, защото повече от всичко на света искам да бъда пилот на изстребител“. Не! Ти каза: „Влязох във флота, защото вярвам, че скоро ще избухне война. И не искам да бъда беззащитен и да гледам безпомощно“. Не беше ли така?

— Беше нещо от този сорт да...

— Е, нека ти кажа нещо. Напуснеш ли флота, ще се случи точно това, от което се опасяваш. Ако останеш като пилот на изстребител, отново ще си безпомощен, защото ще си първият, когато аркусианците ще свалят. Но като пилот на страйкър, ще имаш огромен принос и може би ще спасиш живота на десетки хора. Готов ли си да отхвърлиш всичко това с лека ръка, само защото думите на Кърт са те накарали да се почувстваш зле?!

Известно време Джери не каза нищо, после промълви:

— Ще помисля. Оценявам вниманието ви, но бих искал да остана сам сега!

Двамата кимнаха и излязоха от стаята.

— Как мислиш, дали го убедихме? — попита Габриела.

— Със сигурност го накарахме да се замисли. Надявам се да вземе правилното решение.

ГЛАВА 22

ПЕРПЕРИКОН ТЪРСИ ТАЛАНТИ

Беше сряда вечерта, след края на занятията. Предстоеше извънредното упражнение, на което командир Кърт щеше да избере новите три попълнения за отбора измежду шестима кандидати. Алекс чувстваше напрежение в гърдите си. Седеше заедно с командир Кърт, Габриела и Райън на дълга маса в хангара с хигрусите и четиримата чакаха кандидатите да се появят. Приличаха на журито от някое риалити шоу за таланти. Точно в деветнадесет часа, шестимата кандидати влязоха в хангара и се строиха на около два метра от масата. Силвия за първи път носеше синьо-сребристата униформа на „Перперикон“ и изглеждаше ослепително в нея. Останалите кандидати ѝ хвърляха озадачени погледи, защото им бе напълно непозната. Алекс се замисли, че колкото и той самия да се чувстваше напрегнат в този момент, вероятно при Силвия вълнението бе десетократно повече. Съдбата ѝ щеше да се реши в следващите минути.

— Здравейте, Кадети! — започна Кърт. — Целта на това упражнение е да избера измежду вас шестимата най-добрите попълнения за отбора, преди втори кръг на игрите да започне — настъпи тишина, една от онези кратки и драматични паузи, които Кърт обичаше да прави. — Може би си мислите, че ще ви разделя по двойки и работата ще се реши с директни елиминации. Само че на мен целта ми не е да правя шоу, а да избера тримата най-добри. Ето защо реших да изправа всеки един от вас пред еднакво трудно предизвикателство и да избера тримата, които се справят най-впечатляващо.

Отново настъпи кратко мълчание. Алекс внимателно следеше израженията на кандидатите, които издаваха притеснение и обърканост. Той самият нямаше ни най-малка представа в какво ще се състои изпитанието. Най-сетне Кърт продължи да разяснява:

— Тук до мен се намират тримата най-добри пилоти в отбора.

При тези думи Алекс неволно се изпъчи малко, опитвайки се да си придаде по-авторитетен вид.

— Те ще пилотират днес своите хигруси като отбор.

Това беше неочаквано! Тримата се извърнаха към Кърт и в погледите им се четеше нещо средно между изненада и възмущение. Алекс едва се сдържа да не извика „Какво, по дяволите!?!“. Пригответил се бе да стои и да си почива заедно с останалите „Стари кучета“ наблюдавайки зрелището, което шестимата кандидати предстоеше да разиграят, след което евентуално да даде своята оценка за представянето им. Изобщо не си представяше, че ще трябва той самият да пилотира. Явно обаче Кърт имаше различни планове. Не бе взел тримата, за да се допитва до тях. Искаше да използва доказаните им пилотски умения, за да оцени по някакъв начин кандидатите. Командирът продължи да говори, без изобщо да си даде вид, че забелязва изненаданите физиономии на Габриела, Райън и Алекс:

— Всеки един от вас шестимата ще се изправи сам срещу „Звездния отбор“ на титулярите в десет минутен мач.

Кандидатите изглеждаха ужасени. Един от тях — момче с късоподстригана кестенява коса дори си позволи да възрази:

— Но, сър, какъв шанс бихме имали — един срещу трима и то тримата най-добри?

— Правилата ще са малко по-различни! — продължи Кърт. В този момент наистина започваше да прилича на водещ на някое риалити шоу, от когото се очакваше непрекъснато да разкрива нови и нови изненадващи правила пред участниците. — Колкото и попадения да понесете, вие няма да се считате за „свалени“, просто ще натрупвате отрицателен актив. За сметка на това, ако успеете да уцелите дори веднъж някой от членовете на „Звездния отбор“, вие автоматично го вадите от играта. Пожелавам успех на всички!

Сетне, Кърт се обърна към втрещените членове на „Звездния отбор“.

— А от вас тримата очаквам наистина най-доброто!

— Да, сър! — отговори те. Алекс, Габриела и Райън отидоха в една от съблекалните, докато кандидатите трябваше да използват различна. По пътя Алекс и Габриела успяха да си разменят няколко думи, без Райън да ги чуе:

— Трябва да дадем най-доброто от себе си, нали разбираш? — прошепна Габриела. — Не можем да фаворизираме Силвия.

— Знам това! — отговори Алекс, също шепнешком. — Тя също не би искала да спечели по нечестен път.

Когато всички бяха готови, Кърт даде нареждане на тримата да излетят. За няколко минути те достигнаха до предварително зададените координати, недалеч от позицията на кръстосвача „Перперикон“. Минута по-късно се изстреля първият претендент. Беше момчето с кестенявата коса. Тримата веднага се впуснаха към него. Уплашен от масираната атака, той се опита да избяга, като през десетте минути, отредени да покаже какво може, се опитваше да се спаси от тримата си преследвачи. Накрая завърши с отрицателен актив от двадесет и седем понесени попадения и нито веднъж не се озова в позиция да атакува.

— Доста разочароващо! — коментира Райън по канала, чрез който само те тримата комуникираха.

— Да, нямаше никакво предизвикателство, чак ми стана жал за горкото момче — обади се Алекс.

— Съсредоточете се! Идва следващият участник! — изкомандва Габриела. И действително, следващият кадет излетя от докинг станцията на „Перперикон“. Алекс си спомни, че вторият по ред участник е момиче с къса руса коса, вързана на опашка. Тя се справи дори по-разочароващо от първия кандидат. До края на десетте минути отнесе общо тридесет и четири попадения.

— Леле, не мислите ли, че Кърт леко е надценил възможностите на нашите кандидати? — промърмори отново в радиостанцията Райън. — Сигурен съм, че на всеки един от тях ще му е трудно да бие дори само един от нас, камо ли и трима ни заедно.

— Целта им не е да ни „бият“, Райън, а да се прецени кои от тях са най-добрите — скастри го Габриела.

— Както е тръгнало, ще се класират тези с най-малко понесени удари — коментира Алекс.

Третият, на име Джонатан Кърс, беше лидерът на една от групите, които не се класираха за отбора. Оттогава насам Джон не се спираше да натяква, че не е влязъл в отбора само защото останалите от групата му са били прекалено слаби. Сега му се отваряше шанс да докаже, че това наистина е вярно. За разлика от първите двама кандидати, той предприе много по-агресивна тактика. Усещаше се, че е много способен, по резките маневри с голямо G-натоварване. В първите няколко минути понесе четири удара, но това изобщо не го

разколеба. Изненадващо, успя да нанесе попадение на Райън, отстранявайки го от играта. Така до края на оставащото време, Джонатан се би само срещу Алекс и Габриела. През цялото време се стремеше много повече напада, отколкото да се предпазва от удари. Агресивната му тактика не даваше възможност на двамата да го атакуват толкова много, те бяха уязвими, защото отпадаха дори при едно попадение и Джонатан се възползваше максимално от това предимство. В крайна сметка, когато времето изтече, той завърши с резултат от осемнадесет понесени попадения и един отстранен от него противник.

— Ей, този ни поизпоти! — каза Алекс, след като тримата се върнаха в изходна позиция, очаквайки следващият претендент.

— Може да се каже, че почти сигурно си осигури място в отбора — обади се Габриела.

— Трябва да си призная, че ме изненада. Това момче наистина има способности и хъс. Жалко, че не попадна в отбора от самото начало! — добави Райън.

Четвъртият кандидат също не се справи зле. Името му беше Михаил Гарович, той не успя да свали нито един от тримата, но понесе само двадесет попадения, което си оставаше приличен резултат. Петият кандидат пък се справи направо блестящо. Казваше се Джулия Хийчък и успя да отстрани Алекс. Оставайки само срещу Райън и Габриела, тя понесе общо двадесет и две попадения. Сега вече идваше редът на последния кандидат — Силвия. Летвата беше вдигната доста високо. Джонатан и Джулия със сигурност щяха да се класират, защото съумяха да отстранят по един играч. Михаил оставаше трети в класирането до момента и Силвия трябваше да подобри поне неговия резултат, за да си осигури място в отбора.

— Добре, момчета, това е последният претендент! Тя идва от „Мадара“ и е била част от отбора им, така че не я подценявайте! — чу се гласът на Габриела по радиостанцията. Тя съобщи тази информация главно заради Райън, тъй като Алекс беше повече от наясно със ситуацията.

— Да й дадем топло посрещане тогава! — пошегува се Райън, след което битката започна. Тримата се нахвърлиха агресивно, както винаги, но Силвия успя да ги финтира и да излезе в изгодна позиция.

— Бива си я! — извика Райън.

— Алекс, Райън преследвайте я, аз ще се опитам да направя обходна маневра и да я изненадам — изкомандва Габриела. Дватамата изпълниха командата и погнаха Силвия, опитвайки се да я подложат на кръстосан обстрел. Тя правеше безумно резки завои, с цел да се измъкне и скоро Райън изостана, но Алекс успяваше да следва темпото ѝ. Намирайки се в удобна за стрелба позиция, той нанесе едно попадение, а след това и още едно. Изведнъж Габриела се появи, атакувайки отгоре нанасяйки две попадения. Силвия рязко извърна своя хигрус по посока на атаката. По този начин се разкриваше спрямо Алекс и следващият малко по-назад Райън, но явно за нея това нямаше значение. Оказа се фронтално спрямо Габриела и двете си размениха изстрели.

— Вън от играта съм! — съобщи Габриела.

Силвия бе понесла попадения, но постигна целта си да отстрани един член на „Звездния отбор“. Възползвайки се от моментното объркване, направи рязка маневра и застана на шест часа спрямо Райън. Усещайки опасността, той предприе избягващи маневри, но тя не се отлепяше от него.

— По петите ми е! Направи нещо! — крещеше Райън в слушалките.

— Разбрано! — Алекс скоро ги настигна и се озова зад опашката на Силвия в удобна за стрелба позиция. Тя обаче не прекрати преследването си. Напълно игнорираше присъствието му зад себе си съсредоточавайки се единствено върху това да отстрани Райън. Алекс на няколко пъти има възможността да стреля и нанесе общо три попадения. Силвия получаваше отрицателни точки, но те нямаше да я изкарат от играта. Успее ли обаче да уцели Райън, щеше да остане сама срещу Алекс. Планът ѝ проработи, след още няколко опита на Райън да се измъкне, червената лампичка в кокпита на неговия хигрус светна. Това означаваше попадение и той трябваше да напусне играта. Силвия се превърна в единствения кандидат, успял да отстрани двама от титулярите на отбора. Останаха само тя и Алекс.

Всички в докинг станцията стояха залепени за мониторите и наблюдаваха възбудено зрелището, която двамата сътворяваха. След отстраняването на Райън, Алекс все още се намираше в превъзхождаща позиция зад опашката на Силвия. Нямаше никакво намерение да я остави да се измъкне. Натисна дросела докрай за

максимум мощност, опитвайки се да я догони. Тя на свой ред ускори. Двамата се преследваха с невероятна скорост и изстребителите им сякаш танцуваха в космическото пространство описвайки спирали и извивки. Алекс усещаше как напрежението в главата му се покачва след поредния брутален завой, при който G — пренатоварването достигна за пореден път критични стойности, а хигрусът скърцаше сякаш ще се разпадне всеки момент. Тогава Силвия предприе неочаквана избягваща маневра. Алекс се забави в реакцията си само няколко части от секундата, но това беше достатъчно, за да бъдат противодействията му закъснели. Сега Силвия се оказа зад гърба му, давайки началото на ново горещо преследване, в което обаче ролите бяха разменени. Алекс веднага предприе серия от маневри, с цел да избегне евентуално попадение от Силвия. Знаеше, че ако тя го уцели дори само веднъж, щеше да го отстрани. Той не можеше да си позволи това, честта на целия „Звезден отбор“ лежеше на плещите му. С голямо усилие предприе рязък маньовър, при който достигна такива нива на пренатоварване, каквито не беше изпитвал дори в първи кръг на игрите. Усети как зрението му за миг причернява, а на табло то започват да светят червени индикатори, предупреждаващи за опасност. В крайна сметка обаче усилието си струваше, защото той се отърва и сега двамата се гонеха, без нито един от тях да е в превъзхождаща позиция. След такова впечатляващо представяне Силвия със сигурност щеше да бъде приета в отбора, всичко оттук нататък беше само в името на предизвикателството и двамата даваха всичко от себе си. Нито Алекс, нито Силвия обаче успя да вземе надмощие. В крайна сметка времето изтече и те кацнаха на докинг станцията. Алекс не се бе чувствал толкова изтощен от много време насам. Пускайки щурвала за управление и дросела забеляза как ръцете му треперят. Когато люкът се отвори и той се изправи краката му бяха омекнали. Слизайки от кабината на своя хигрус, се озова заобиколен от ентусиазирана тълпа. Кадетите възторжено поздравяваха него и Силвия. Червената ѝ коса закачливо припламваше сред тълпата, но едва когато тя се извърна блестящите ѝ очи го поразиха. Двамата тръгнаха един към друг. Лицето ѝ грееше в усмивка. Когато се доближиха си подадоха ръце.

— Добър бой се получи! — каза тя. Отблизо Алекс забеляза, че радостта и възторгът, изписани на лицето ѝ не могат да скрият изтощението, превзело тялото ѝ. Искаше му се да я прегърне, но

знаеше, че все още ще бъде неуместно, затова просто се усмихна и тръгна към мястото, където чакаха Габриела и Райън. Време беше Кърт да обяви резултатите. Постижението на Силвия беше несравнимо — понесени осем попадения и свалени двама пилоти от титулярите, така че никой нямаше съмнения за мястото ѝ в отбора.

— Много добре! — извика командир Кърт. — Новите попълнения в отбора на първокурсниците са: Силвия Пламенова, Джонатан Кърс и Джулия Хийчък.

Алекс наблюдаваше Силвия. Тя сияеше от радост. На кандидатите им беше позволено да се разотидат. Алекс, Габриела и Райън останаха още малко с Кърт, който искаше да им каже няколко думи:

— Мисля, че взехме трима прекрасни пилоти в отбора! — заяви той.

— Съгласна съм! — каза бодро Габриела.

— При това положение, госпожице Каменова, няма да имате никакво оправдание, ако загубим от „Мадара“ или „Хелзинг“! — отбеляза Кърт, а лицето на Габриела посърна.

— Сър, в началото бях леко скептичен към това да взимаме човек, който е бил от отбора на „Мадара“, но според мен тя е най-доброто ни попълнение — намеси се Райън. — Надявам се да няма проблеми с работата в екип — допълни той.

— Не смятам, че ще има — отговори решително Кърт. — Поинтересувах се малко и доколкото може да се има вяра на слухове, девойката е напуснала „Мадара“, защото се е скарала с гаджето си, който пък е капитан на техния отбор.

— Наистина ли?! — полюбопитства Райън, докато Габриела и Алекс, не проявяваха никакъв видим интерес.

— Ако трябва да съм съвсем точен, говори се, че момичето е зарязало капитана на отбора им заради момче от „Перперикон“. Честно казано, ако го познавах, бих стиснал ръката на този младеж, хе-хе! — Райън също се засмя в отговор. Кърт излезе, оставяйки тримата сами и тогава Габриела се разсмя звучно. Явно едвам се беше сдържала толкова време. Алекс се опита да я стрелне с поглед, но тя сякаш не го отрази.

— Какво има? — попита неразбиращо Райън.

— Ами... — запелтечи Алекс.

— Хайде, мисля, че можем да му кажем вече. Така или иначе ще разбере — предложи през смях Габриела.

— Какво ще разбере?

— Силвия ми е гадже! — заяви Алекс. — Тя действително преди това ходеше със Стийв — капитана на пилотите първокурсници от „Мадара“.

— Вярно ли?! — възкликна Райън. — Леле, брато, ти използваш непозволени средства, за да отслабиш противниковия отбор! Ха-ха!

— Аз не... няма значение — изломоти Алекс. Не му ставаше особено приятно, че личните му отношения със Силвия се превръщаха във въпрос, касаещ едва ли не целия Седми флот.

След края на упражнението Алекс, Силвия и Габриела хванаха совалка към „Оазисът“. Там имаха среща с Мегън, Зак и Арвин в тяхното любимо заведение: „Крилото на ягуара“. Настроението на цялата компания бе приповдигнато, защото Силвия не само, че се отърва от тормоза, на който я подлагаха съотборниците ѝ от „Мадара“, но и намери своето място в отбора на „Перперикон“. Все пак имаше едно нещо, което не спираше да мъчи Алекс. Всичко се беше наредило прекрасно за него и Силвия, но как ли се чувстваше Джери? Дали бе променил решението си или продължаваше да иска да напусне флота? Отговорът дойде изневиделица.

— Яко е, че твоят приятел Джери все пак остана в отбора и ще участва във втори кръг на игрите — каза небрежно Мегън.

— Какво?! — попитаха едновременно, крайно изненадани, Алекс и Габриела.

— А, как, не знаете ли? — Мегън изглеждаше учудена. — Ние също направихме кастинг за нови пилоти на транспортни кораби и страйкъри. Както знаете, нашите не се представиха много добре по време на мисията на пехотинците.

— Говори ми! Само нашият страйкър успя да кацне! — оплака се Зак.

— Искате да кажете... — започна Габриела.

— ... Че Джери се е кандидатира за пилот на страйкър? — довърши развълнувано Алекс.

— О, да, и се справи много добре — отговори Мегън. — Порази всичките цели и кацна на точно указаното място и то за най-кратко време от всички кандидати. Смятам, че има талант.

— Леле, чак ме хваща яд, че не съм кадет в този момент! — намеси се в разговора Арвин. — Защото както е тръгнало, тази година „Перперикон“ със сигурност ще вземе титлата.

— Да пием за това! — извика Зак и всички удариха халбите си в отговор.

На другия ден, след часовете, кадетите получиха известия, че трябва незабавно да съберат нещата си и да напуснат стаите в хотел „Звезден Изгрев“. Ремонтът на техните квартири на борда на „Перперикон“ приключи и те трябваше да се нанесат обратно там. Най-лесно му беше на Джери, чиито вещи в по-голямата си част стояха неразопаковани след онази вечер. Ето защо, след като набързо събра остатъка от багажа си, отиде да помогне на Алекс. Двамата не си бяха приказвали като приятели от доста време. Всички тези проблеми покрай отбора ги караха да се чувстват неловко, но сега вече нещата изглеждаха наред. Естествено Джери не пропусна да засегне най-важната за него тема в цялата галактика.

— Сега, когато отново съм в отбора и имам шанс да се представя много добре на игрите, Габриела ще ме види в много по-различна светлина.

— Нали не правиш всичко това само за да впечатлиш Габриела?

— Не, разбира се! Да усъвършенствам способностите си е важно, за да може да съм ефективен, когато дойде момента да се бием с аркусианците. Трябва да дам приноса си в защитата на човечеството и т.н., но и впечатляването на Габриела също е важна част от целите ми.

— Както кажеш.

Двамата взеха куфарите си и се насочиха към докинг станция шестнадесет, откъдето излиташе следващата совалка за „Перперикон“. Кръстосвачът беше видимо променен след ремонта. Централната зала сега бликаше от живот, всички заведения и магазини бяха обновени. Кадетските квартири също изглеждаха много по-добре от преди.

— Бре, да не повярваш, май трябва по-често да се бием с аркусианците! — пошегува се Джери. Скоро двамата се разделиха, защото всеки влезе в стаята си и се зае да подрежда.

Алекс тъкмо отвори първият куфар, когато на вратата се позвъни. Той извика небрежно „Влез!“. Сигурно беше Зак, или Силвия или някой друг от неговите приятели.

— Здравсти, Сашо — чу се гласът на баща му, адмирал Юлиан Стаматов. Носеше официалната си униформа и за момент Алекс си помисли дали не е редно да отдаде чест, но после само каза:

— Здравсти, татко.

Посещението определено беше неочаквано.

— Дойдох да видя как изглежда „Перперикон“ след възстановяването. Трябва да призная, че нашият приятел Лао Ян е свършил невероятна работа.

— Така е. Корабът изглежда много по-добре от преди.

— Сашо, аз... — Адмиралът седна на празното легло, явно изпитваше затруднения как точно да започне. — Нямахме време да поговорим за това, което се случи.

— За кое?

— За това, че ти, заедно с останалите кадети, се оказахте на огневата линия. Това беше голяма грешка, която ние от командването допуснахме. При това в мое присъствие Лао ти обясни, че ако има опасност, вие ще бъдете евакуирани и няма да попаднете в горещата зона — думите на баща му звучаха почти като извинение. Нещо, което Алекс обаче не желаше.

— Татко, това не е проблем за мен или за който и да е от кадетите. Ние трябва да свикваме с мисълта, че като част от флота сме непрекъснато изложени на риск. Това в крайна сметка е нашият съзнателен избор, нали така?

— Вие сте още кадети синко! — Стаматов нервно се изправи. — Не се предполага, че трябва да се излагате на опасности.

— Мисля, че беше полезен опит за всички ни — отвърна решително Алекс. Баща му леко се усмихна:

— Няма начин да изляза на глава с теб, напомняш ми на мен самия. Между другото, като капитан на „Мадара“, би трябвало да съм ти много ядосан.

— Какво?

— Доколкото чувам, заради теб сме загубили един от най-добрите си пилоти от отбора на първокурсниците.

— Аз... ти откъде знаеш?!

— Значи е вярно. Хе-хе, браво синко! — засмя се Стаматов, а лицето на Алекс се изчервяваше все повече. Щом като слухът за него и

Силвия бе достигнал чак до ушите на командващия флота, значи абсолютно всички говореха само за това.

— Но... кой разправя тези неща?! — попита възмутено Алекс.

— Хе, не е толкова трудно да се досетиш. Треньорът на техния отбор е командир на ескадрилата от изстребители на „Мадара“, също както вашият командир Кърт, тук на „Перперикон“. Често работим заедно и ми се оплака, че едно момиче, което е сред най-добрите му пилоти, се прехвърля на „Перперикон“ заради момче, някой си Алекс.

— Да, казва се Силвия — отговори Алекс и лицето му поруменя.

— Чудесно, аз... — в този момент вратата се отвори без позвъняване:

— Хей, Алекс, случайно зелената ми рокля да е останала при теб? — беше Силвия, която нахлу в стаята, без да има представа, че Алекс не е сам. При вида на адмирал Стаматов, тя в първия момент се втрещи, после се сети за протокола и се изпъна като струна.

— 3-з-здравейте, адмирале, сър!

— А, вие трябва да сте Силвия? — попита с благ тон Стаматов.

— Да...

— Тъкмо се чудех как точно да ви накажа за това, че дезертирахте от редиците на „Мадара“.

— Аз, аз... — Силвия започна да заеква, тя изглеждаше наистина ужасена.

— Спокойно де, шегувам се! — и той я потупа приятелски по рамото. — Е хайде, аз ще вървя и няма да ви досаждам повече, деца! — каза той и излезе от стаята.

— Леле, баща ти е странна птица. Направо ми изкара ангелите!

— Да, не му се връзвай! — успокои я Алекс.

Адмирал Стаматов не беше дошъл на борда на „Перперикон“, само за да побъбри с момчето си. Трябваше да проведе важен разговор на четири очи с Лао Ян. Двамата се видяха в личния апартамент на вицеадмирала. Дневната, където те се настаниха, беше украсена с изящни произведения на китайското изкуство. Самият Лао Ян стоеше облечен с копринен халат и действително атмосферата напомняше по-скоро на древен китайски храм, отколкото на космически кораб, на стотици светлинни години от Земята.

— Игрите ще са голям проблем... — промълви Юлиян.

— Да, като се има предвид напрегнатата ситуация, ще вложим голям ресурс в това. Трябва да сме сигурни, че няма да оставим някой фронт непокрит и да ни хванат неподготвени с някоя изненадваща атака — съгласи се Лао.

— Три кръстосвача — „Мадара“, „Хелзинг“ и „Перперикон“, ще са ангажирани с игрите, които ще се проведат на планетата Хепсия. Другите три кръстосвача ще трябва да покриват останалата част от сектора и да работят на двойни дежурства, за да компенсират нашата липса — добави Юлиян Стаматов.

— Все още смятам, че като се има предвид крайно рискованата ситуация, в която се намираме, най-разумно би било да отменим Военните Игри тази година — каза Лао Ян.

— Съгласен съм, но не и президентът. Военните игри в нито един от флотите на Земния съюз не са били отменяни от края на Голямата война с аркусианците до сега. Според него, ако тази година отменим финалите, ще изпратим много лошо послание.

— С две думи, грижа го е за приближаващите избори и неговото преизбиране като президент.

— Да, ако ситуацията със сигурността по границите рязко се влоши, това няма да е никак добре за неговия PR.

— И вместо да подобрим ситуацията, по-добре просто да я крием от обществото — изсумтя недоволно Лао Ян.

— Точно така. На нас обаче не ни остава нищо друго, освен да се справим, въпреки обстоятелствата — каза Стаматов. — Така че е хубаво да изготвим подробна стратегия за защита на сектора при намалените сили, с които ще разполагаме през няколкото дни на игрите.

ГЛАВА 23

„ДЖЕНЕЗИС-27“

Алекс за малко не изтърва закуската си, докато четеше една от статиите във флотския онлайн ежедневник. Отново те! Отново „Огнени Звезди“, въпреки цялата си некадърност, бяха участвали в едно от най-значимите събития на „Оазисът“ — откриване на новия аквапарк. Пусна видеото, прикачено към статията и се ужаси от нескопосаността на Бари Хонгъл и неговите хора. Въпреки всичко, „Огнени Звезди“ продължаваха да са по-търсени и да получават всички важни ангажименти в Седми флот. „Инсиниум“ тънеше в забрава. След концерта по повод годишнината на „Перперикон“ никой не им се обади да ги потърси за огнено шоу. Вместо това наемаха „Огнени Звезди“. Очевидно все още никой не знаеше за съществуването на „Инсиниум“, въпреки усилията на Габриела. Тя самата изглеждаше бясна, когато двамата се видяха по-късно същия ден.

— Необяснимо е как може да наемат тях! Те са толкова зле! — възмущаваше се Габриела.

— Просто са по-отдавна и всички ги познават. Мнозина дори си мислят, че те са въртели на рождения ден на „Перперикон“.

— Не ми напомняй!

Два дни по-късно, всеки един от представителната група на „Инсиниум“ получи текстово съобщение от Габриела, с което тя им съобщаваше, че свиква клубно събрание след лекциите в бар „Крилото на Ягуара“. Алекс четеше това със свито сърце.

— Какво ли е наменила Габриела? Да не би отчаянието в нея да надделява и да се готви да изостави „Инсиниум“? — сподели тези свои стракове със Зак, докато двамата заедно ходеха към бара.

— Според мен не е това — отвърна Зак. — В крайна сметка нямаме участия, което е кофти, а факта, че хората наемат „Огнени Звезди“ е крайно дразнещ, но не е причина да закриваме клуба...?

— Но дали Габриела е на това мнение? Помниш какво каза в началото? Че ако нещата не вървят, тя няма да се занимава с клуба.

— Е, да, но тя по-скоро имаше предвид вътрешни разногласия. Нещо, с което се е сблъсквала и преди. Такива проблеми нямаме, така че аз съм спокоен.

Алекс обаче не остана убеден. Двамата достигнаха мястото на срещата. Скоро се появиха Силвия, Мегън, а накрая и самата Габриела.

— Е, за какво става дума? — попита с приповдигнат тон Зак. За успокоение на Алекс, Габриела имаше сериозно, но не и крайно нещастно изражение на лицето. Явно искаше да им съобщи нещо важно, но едва ли мислеше да закрие клуба.

— Най-сетне се свързаха с мен във връзка с огнено шоу! — започна тя.

— Е, чудесно, някой на „Оазисът“ е забелязал съществуването ни — обади се отново Зак греейки от щастие.

— Не са от „Оазисът“

Алекс повдигна вежди:

— Доста малко съдове в Седми флот предоставят условията за провеждане на огнено шоу...

— Там е работата шоуто ни изобщо няма да е в Седми флот.

Сега вече по лицата на всички се изписа изненада.

— Как така? — попита с недоумение Мегън.

— Не е далеч. Обади ми се от космическа станция „Дженезис-27“. Реших, че нямаме много участия и шансът не е за изпускане. Става дума за тази събота.

— „Дженезис-27“ ли? — възкликна Силвия. — Там работят родителите ми!

— Чудесно, значи ще имаш повод да ги видиш — усмихна се Габриела. — Честно казано аз бих се почувствала щастлива, ако можех да се видя за малко с нашите. Започнаха да ми липсват.

Алекс преглътна и за момент му се стори, че в заведението е твърде горещо. Незнайно защо перспективата да се запознае с родителите на Силвия толкова скоро му действаше стряскащо.

— Всичко звучи много хубаво, но аз виждам проблем — намеси се Зак. — Трябва през уикенда да отсъстваме от флота и да успеем да се върнем до понеделник сутринта, когато всеки един от нас има

упражнения. Точно сега, преди финала на игрите, ще е голяма издънка, ако пропуснем някое упражнение.

— Знам, затова проверих много добре графика на корабите, които могат да ни закарат и върнат оттам навреме — обясняваше Габриела, приемайки отново сериозно изражение. — Има един транспортен кораб, който тръгва заедно с военен конвой в петък от 22:00 часа. Те ще се скачат с космическата станция на другата сутрин в събота от 9:30. Вече се свързах с капитана на транспортния кораб и срещу не много висока сума той се съгласи да ни транспортира.

— Чудесно, ами на връщане?

— В неделя към 17:00 часа конвой от осем търговски кораби ще се скачи със станцията, с цел презареждане. Те пренасят продукти за „Оазисът“ и един от тях ще ни качи. Ще кацнем някъде в полунощ в неделя. Даже ще имаме време да се наспим за упражненията в понеделник.

— Сигурна ли си, че всичко ще мине по план? — попита загрижено Зак.

— Ами, не виждам какво може да се обърка. Аз също не искам да пропусна упражнението по бойно пилотиране, още повече че съм капитан на отбора. Разбира се, ако някой от вас се притеснява твърде много, може да не идва, никого не карам на сила.

— Ще дойда, дума да няма! — отвърна Зак. Останалите също кимнаха утвърдително.

В следващите няколко дни петимата се срещаха извънредно, за да тренират хореографиите за шоуто. За първи път щяха да бъдат наети от клиент, който не ги познава лично и това щеше да е важен тест. Справеха ли се, можеше да ги очакват и други ангажменти. Желанието на всички беше „Инсиниум“ да стане най-известният огнен клуб в този край на галактиката, измествайки „Огнени Звезди“ от доминиращата позиция. Първите крачки обаче бяха най-трудни и ето сега им се отдаваше възможност да покажат на какво са способни.

В петък вечерта се намираха на докинг станция номер девет на „Оазисът“.

— Това трябва да е! — обяви Габриела, посочвайки масивен товарен кораб с опознавателните знаци на флота.

— О, това е модел „Херкулес Т4“ — обяви Мегън.

— Доста е гигантски! — възкликна Силвия.

— Всъщност това е среден клас товарен кораб. Най-големите са „Титан Т6“, приблизително с размерите на три такива.

Докато другите си говореха, Габриела се свърза по старфона си с капитана на кораба. Скоро той пристигна при тях, нисък и дебел офицер на средна възраст с дълги мръсносиви мустаци и малки очички. Представи се като Капитан Козмо.

— Хайде, елате с мен! — нареди им той. — И не вдигайте много шум, докато не излетим, защото ми е забранено да превозвам пътници! Всички нарамиха обемистите сакове и чанти, необходими за шоуто. Освен тях, Алекс и Зак понесоха още два допълнителни сака с неясно съдържание по молба на Габриела. Капитанът ги преведе през нещо като аварийен изход на кораба и след като минаха през няколко тесни коридора се озоваха в товарно помещение, пълно с различни видове метални сандъци и контейнери.

— Превозваме боеприпаси, така че внимавайте! — предупреди ги мъжът. Петимата се разположиха на пода в тясното пространство, оставено, след като отделението е било запълнено със сандъците.

— Щом усетите, че сме кацнали, също не бързайте да излизате, защото може да ви хванат. Изчакайте, аз ще дойда да ви взема, когато е безопасно! — отново им заръча капитанът, след което затвори след тях и изчезна. Помещението нямаше прозорци и единственият източник на светлина остана една мъждукаща лампичка на тавана.

— Е, не е точно първа класа, но иначе трябваше да се откажем от участието, а сега то ни е особено важно — каза Габриела.

— Няма проблем, освен всичко друго сме войници, така че би трябвало да не се оплакваме от неудобствата! — заяви спокойно Зак, облягайки се на един сандък с изражение сякаш това е най-удобния фотьойл на света. Останалите обаче не изглеждаха толкова ентусиазирани да прекарат цяла нощ на твърдия под и без нищо за вечеря. Все пак, като пехотинец, Зак бе свикнал да се подлага на всякакви физически изпитания, като преминаване на километри лазейки в калта или висене с часове в короните на дървета. Пилотите обаче не бяха съвсем на „ти“ подобни екстремни условия.

— Спокойно, помислила съм как да направим престоя си по-комфортен! — намеси се Габриела, посягайки към единия от допълнителните сакове. — Ето спален чувал за всеки. Меки са и топят.

Чуха се радостни възгласи.

— А тук имаме припаси, които трябва да ни стигнат за вечеря и закуска.

— Супер си! — извика Алекс, докато започна да вади нещата от сака с припасите. Петимата си направиха весело угощение, докато товарният кораб се отдалечаваеше от „Оазисът“ и от Седми флот.

Алекс се събуди от силно скърцане. Целият кораб леко се разтресе. Погледна старфона си — дисплеят бе хванал лек скреж и часовникът показваше девет и тридесет. Явно всичко вървеше точно по разписание и корабът тъкмо се скачваше с космическата станция. Зак също се събуди:

— Доста е хладно! — каза той, докато все още лежеше, плътно увит в спалния си чувал. Дъхът му се виждаше под формата на пара.

— Да, така е! — съгласи се Алекс и отново погледна старфона си, който имаше приложение за термометър. — Температурата е паднала до минус три градуса по целзий!

— Нормално, товарните отделения не се отопляват много добре.

— Ох, колко е студено! — беше Мегън, която тъкмо се будеше. Останалите момичета след малко също се разсъниха. Единствено спалните чували на Габриела ги бяха спасили от премръзване.

— Ах, този идиот Козмо, обеща ми да включи отоплението! — възнегодува Габриела. Тя изглеждаше вкочанена от студ. — Добре, че бяха чувалите, иначе щяхме да умрем от хипотермия!

— Предполагам говориш за нашия любим капитан? — попита иронично Алекс.

— Същият, пълен кретен е. Знаеш ли колко ми коства да се разбера с него? Пет пъти променя условията, след като вече се споразумяхме, а накрая и това! Да ни умори от студ ли иска?!

Петимата очакваха всеки момент да слязат от кораба, но това все не се случваше. Отвън се чуваше шум от разтоварване. Машини минаваха напред и назад, работници си говореха на висок глас.

— Явно не можем да излезем още, има опасност да ни видят! — измърмори Мегън.

Тъй като се очертаваше да почакаат, те си разделиха остатъка от хранителните припаси и закусиха. Чак към единадесет часа, отвън утихна, вратата се отвори и капитан Козмо ги изведе вън от кораба. Те помъкнаха саковете и чантите си и след като преминаха през докинг

станцията се озоваха на оживен площад. Самата станция още от самото начало даваше вид на мащабно съоръжение, цял град в космоса, с открити площи, сгради и дори собствен климат.

— За разлика от „Оазисът“, който притежава едва няколко научно изследователски лаборатории, на „Дженезис-27“ има предимно инсталации, свързани с изследване на вселената и разработване на нови технологии за живот в открития космос — обясняваше Силвия. Поглеждайки нагоре, петимата видяха сградата, която се извисяваше над всички други.

— Това е обсерваторията. Родителите ми работят точно там — поясни Силвия. — Виждате гигантския телескоп. С негова помощ учените в обсерваторията на „Дженезис-27“ могат да правят едни от най-прецизните наблюдения на космически явления в целия Земен Съюз!

— Ще е супер ако можем да го разгледаме по-подробно — отвърна Габриела — но първо нека се настаним. Резервирала съм стаи в хотел „Дженезис Централ“.

Докато вървяха към хотела, Алекс забеляза, че Силвия разговаря с родителите си по старфона. Тя със сигурност щеше да пожелае да се види с тях веднага след като приключе с настаняването. Дали щеше да поиска и той да дойде с нея? Знаеше, че вероятно е глупаво, но въпреки всичко се притесняваше от тази мисъл. Щом разберяха, че е гаджето на дъщеря им, родителите й несъмнено щяха да започнат да го гледат под лупа. Всяко едно негово действие или дума щеше да бъде мълчаливо оценявано. Това нямаше как да го накара да се чувства спокоен.

След като се настаниха в хотела, Силвия обяви пред всички:

— Слушайте, сега говорих с татко и той каза, че може да отдели малко време да ни разведе из най-интересните места от станцията. Искате ли да дойдете и без това до шоуто ни има цял ден?

Останалите приеха идеята с ентузиазъм. Това донякъде подейства успокояващо на Алекс, защото нямаше да са само двамата със Силвия и да е фокусът на цялото внимание. Все пак предстоящата среща с бащата на Силвия го изнервяше.

След кратко суетене цялата група тръгна заедно от хотела. По улиците на космическия град се разхождаха предимно хора по мантии с вид на научни работници. Имаше също и деца и тийнейджъри, които

учиха в местното училище. Алекс си помисли, че именно това е средата, в която Силвия бе прекарала детството си.

— Какво те накара да оставиш този живот и да се насочиш към флота? — попита я Алекс.

— Странно е, че питаш. За мен промяната е доста по-малка в сравнение с останалите, които сте израснали на планети.

— Е, от тази гледна точка да. Имах предвид друго. Сигурно щеше да ти е лесно да се занимаваш с изследване на космоса. Да станеш учен като родителите ти.

— На станциите е скучно! Прекалено си ограничен в нещата, които можеш да правиш. Донякъде и във флота е така, но пилотирането никога не може да ми омръзне, а и срещам по-интересни хора — каза тя и се усмихна.

Скоро петимата достигнаха до сградата на обсерваторията. Беше масивна куполообразна постройка. Гигантският телескоп, преминаваше отвъд атмосферния купол на станцията и „гледаше“ директно в открития космос. По коридорите на обсерваторията абсолютно всички, освен тях петимата носеха бели или сини мантии. Силвия използва схемата, пратена и от баща ѝ на старфона, за да открие правилния асансьор, след което се обади, за да предупреди, че идват. Качиха се на последния етаж. Вратите се отвориха и петимата се озоваха в нещо, което на пръв поглед приличаше на командна зала в космически кораб. На голям панорамен монитор в средата на залата, се виждаше искрящо сияние в преливащи се топли цветове. Имаше множество работни станции, където Алекс забеляза, че на екраните същото това красиво сияние беше представено под формата на топографски изображения, термални снимки, диаграми и прочее.

— Силвия! — чу се женски глас. Алекс веднага се досети, че това е майка ѝ. Подобно на нея, тя имаше стройна фигура и червена коса, макар и с малко по-тъмен оттенък от дъщеря си. До нея стоеше мъж, към петдесетте, носещ очила с правоъгълни рамки. Беше висок и слаб и без съмнение бащата на Силвия. Тя се втурна и прегърна родителите си.

— Ето това са приятелите ми! — каза израждайки имената на всички.

— Аз съм Боби, а това е Мария — представи се бащата на Силвия. Слушали сме много за вас, особено за теб, Алекс — и той

подаде ръката си за поздрав. Алекс я пое леко изчервен. Все пак родителите на Силвия изглеждаха много приветливи и мили хора. Помисли си, че всъщност е голям късметлия, припомняйки си начина, по който Силвия се запозна с неговия баща. Тогава адмирал Стаматов се пошегува, че ще я накаже за дето е дезертирала от „Мадара“. На нейно място той би се почувствал ужасно притеснен.

Боби и Мария разведоха младите си гости из обсерваторията. Настоящата им работа представляваше наблюдение на процеса на раждане на неутронна звезда. Именно това изображение се виждаше на екрана в главната зала. След като приключиха с огледа на обсерваторията, бащата на Силвия се обърна към един от сътрудниците си:

— Фил, аз ще си тръгна днес по-рано, за да разведа тези млади хора из станцията.

— Няма проблем, професоре! — отговори мъжът.

— Съжалявам, че няма да мога да дойда с вас — извини се майката на Силвия.

„Значи бащата на Силвия беше професор!“ — мислеше си Алекс. Колко скромно от негова страна да се представи просто като „Боби“, без да парадира с научните си титли.

И така, Боби първо ги заведе да обядват в един ресторант, наречен „Експериментална чиния“. Когато се настаниха и отвориха менютата установиха, че не само името на ресторанта звучи странно. Нямаше нито едно ястие, което някой от тях да бе чувал преди.

— Талзарийски кюфтета версия 5.4? — прочете учудено Зак.

— Салата „Звезден Прах“ версия 2.0? Какво ще рече това? — не по-малко слисана бе Мегън.

— О, може би се налага да поясня — започна Боби. — Не исках да ви вода в столовата, където обикновено се храним, защото там няма нищо интересно. Този ресторант е към катедрата по експериментално готварство.

— Експериментално готварство ли, татко? — повтори с натъртване Силвия.

— Да, на тази станция имаме цяла научна секция, занимаваща се с изобретяване на нови видове ястия. Истината е, че половината ни бюджет идва от продажба на патенти на тази лаборатория.

— Сериозно ли?! — възкликна Алекс.

— Да, оказва се, че много повече хора се интересуват от нови видове, сосове, отколкото от зараждането на неутронни звезди.

Сервитьорката пристигна и все още никой не смееше да си поръча нищо.

— Спокойно, уверявам ви, че храната е много добра. Все пак е тествана на животни преди това — увери ги Боби.

— Това е много успокоително, татко! — отговори Силвия, опитвайки се да запази спокойствие. В крайна сметка обаче те поръчаха, макар и без да имат ясна представа какво точно. Когато ястията пристигнаха, реакциите бяха противоречиви. Талзарийските кюфтета наистина бяха вкусни, но не можеше да се каже същото за спагетите по Вендорски версия 4.3. Марайските скариди със сос от опал версия 5.1, които Габриела си поръча се оказаха малко по-пикантни от нейния вкус, а пък салатата „Звезден Прах“ беше по-скоро безвкусна.

През останалата част от деня бащата на Силвия ги разведе из най-интересните места на станцията. Посетиха ботаническата градина, разработваща видове растения, които могат да се приспособяват бързо при тежките условия на необитаеми планети. Тези специални растителни видове се използваха в началните етапи на тераформиране на нови планети. Боби ги заведе да видят и експерименталният Вендониев реактор.

— Вендоният е много рядко срещан елемент, който можеше да се използва за добив на огромни количества енергия. Името му идва от планетата „Венда“, където преди години са открити първите находища на елемента — обясняваше бащата на Силвия. — Това е първият реално функциониращ реактор в света! Вече една година захранваме станцията с него и държим двата ядрени реактора само като резервна мощност.

С приближаването на вечерта обаче стана време петимата да се захванат с подготовката си за шоуто. Преди това бащата на Силвия им показва площадчето пред новия магазин за експериментални стоки. Именно тържеството по случай откриването на магазина щеше да е поводът за тяхното изпълнение. Там беше изграден подиум, който навярно щеше да се използва като сцена. След това петимата отидоха до хотела, за да вземат цялото оборудване и да го занесат на мястото на

шоуто. Габриела се свързва по старфона с човека, който ги наемаше — някой си професор Голдмакс:

— Здравейте, професоре. Аз и екипът ми сме на площада пред магазина Ви.

— Чудесно, сега идвам да ви посрещна! — чу се гласът в слушалката. Скоро Голдмакс се появи от магазина. Имаше плешиво теме, прошарени руси мустаци и кръгли очила.

— Здравейте, много ми е приятно. Извинявайте, ако съм малко прекалено развълнуван, но тук рядко посрещаме артисти — започна той с приповдигнат тон трескаво ръкостискайки всеки един от групата. — Както може би сте се досетили, това ще бъде сцената — и той им показва подиума, който се издигаше на площада пред магазина. — Освен вас сме поканили и две не много известни музикални групи. Щеше ни се да поканим „Звездни Психари“, но бюджетът ни е твърде ограничен.

— Ние с радост ще помогнем събитието ви да се открие! — каза усмихнато Габриела. — Сега ще ви помоля, ако може, да ни покажете, къде да се преоблечем и да подготвим уредите си за шоуто.

— Ама разбира се, елате! — Голдмакс ги поведе към складово помещение приготвено за тази цел, но преди да достигнат до него, трябваше да минат през почти целия магазин. Така имаха възможността да разгледат странните артикули, които щяха да се продават в него.

— Всичко това са експериментални продукти, които съществуват в много ограничени бройки и могат да бъдат купени само тук! — заяви с нотка на гордост в гласа професор Голдмакс.

— Какво е това? — запита Зак, спирайки се на нещо, което приличаше на тенджерата с голям бластер, прикрепен към нея.

— Това е плазмената машина за пуканки! — отговори Голдмакс. — С помощта на лъч йонизирана плазма приготвя порция пуканки за шест и половина наносекунди. Много по-добра е от по-ранните модели, които правеха същото за цели осем наносекунди.

— Аха — беше единственото, което Зак успя да обели в отговор.

— Ами това какво е? — зачуди се Алекс, държейки нещо като писалка с неясно предназначение.

— Това е революционен уред в борбата с хлебарките и други къщни паразити. Съвсем просто е, представлява миниатюрен лазер,

който изпепелява насекомото.

— Извинете, професоре, но така не трябва ли да избивате хлебарките една по една? Това звучи почти толкова ефективно, колкото и ако използвате чехъл за целта — възрази Мегън.

— Е, да, не е много практично, но пък е ужасно забавно!

По-нататък петимата се натъкнаха на още интересни изобретения, като ултразвуковата белачка на картофи, специалното приложение за старфон, което може да познае колко е часът, след като снимате звездното небе и скафандърът, който позволява на собственика му да диша въздух с точно зададена степен на влажност.

Докато се приготвяха за шоуто Габриела накара всички отново да си припомнят последователността, в която излизат със съответния уред по време на изпълнението. Този път всичко трябваше да стане без засечки. Някъде към осем часа започна концертът. Професор Голдмакс беше наел напълно безизвестна банда да свири, което криеше своите рискове. „*Все пак тук явно обичаха експериментите*“ — мислеше си Алекс. Този експеримент обаче не се оказа особено успешен. Бандата, носеща името „Антигравитация“ предизвикваше ефект, подобен на явлението, на което се бяха кръстили. Вместо да привличат повече хора към площада, те по-скоро гонеха онези, които по случайност се озовяха там. Едва двама души стоически наблюдаваха случващото се на сцената. Алекс успя да разпознае родителите на Силвия.

— Леле, тези са много зле! — каза с напрегнат тон професор Голдмакс.

— Нали споменахте, че сте поканил две групи. Може би другите ще са по-добри? — предположи Алекс.

— Да, има още едни, мисля, че е време да изкарам тях на сцената — каза Голдмакс. И така, въпреки протестите от страна на вокалиста на „Антигравитация“, според когото трябвало да изпълнят още три парчета, на сцената излезе другата група, носеща звучното име „Метеорите“. За съжаление те не постигнаха много по-добър ефект от „Антигравитация“. Алекс забеляза, че въпреки цялата си любезност, по лицата на единствените двама зрители на концерта беше изписано истинско страдание. Голдмакс явно също усещаше, че цялото събитие заприличва все повече на пълна катастрофа. Трябваше да се действа незабавно, ако искаше да избегне фиаското.

— Слушайте, налага се да излезете сега! Веднага след като тази ужасна песен свърши!

— Няма проблем, в готовност сме! — отвърна Габриела. При тези думи всички хванаха огнените уреди, с които по план трябваше да излязат на сцената.

— Дано поне вашето шоу става за нещо, защото иначе ще стана за подигравка на цялата станция.

— Мисля, че последното няма как да се избегне — прошепна Зак и Алекс едвам се сдържа да не се засмее.

След като „Метеоритите“ изпълниха едва втората си песен, на сцената се появи Габриела с огнения си чадър. Това беше началото на огненото шоу. Още с появата си тя моментално привлече вниманието на минувачите. Те започнаха да се спират и да гледат какво се случва. До момента, в който се появиха Силвия и Мегън за хореографията с пойове, вече се беше събрала малка тълпа. Хората нададоха радостни възгласи, когато ритъма се смени и двете момичета развъртяха огнените пойове. Площадът бавно започваше да се изпълва с хора. Нови и нови минувачи прииждаха, но никой не си тръгваше. Когато Алекс и Зак излязоха на сцената за своята хореография с тояги, тълпата изпълваше площада от край до край. Двамата бяха много по-уверени този път. След тях се появиха Габриела и Мегън със запалени ветрила. При вида им публиката ахна от възхищение. Докато се прибираше зад сцената, Алекс си помисли, че те двете наистина изглеждат възхитително. Хореографията на Зак и Алекс с огнените змии също хвърли публиката в екстаз, а когато момичетата излязоха със запалени обръчи, Голдмакс беше сигурен, че това е събитието на годината. Този път Алекс и Зак изпълниха хореографията с двойните тояги без грешка, а общото изпълнение на петимата с пой също беше в синхрон. За финал Алекс и Зак развъртяха искрящи вулкани под бурните аплодисменти, които не стихнаха няколко минути след края на изпълнението. Докато петимата подреждаха уредите си зад сцената, мнозина дойдоха да си направят снимки с тях. Алекс не се беше чувствал толкова щастлив от много време насам, а забелязваше по лицата на останалите, че те споделят същите емоции. Когато тълпата най-сетне се разотиде, родителите на Силвия успяха да се приближат.

— Честно казано на ваше място бих зарязал флота и бих се занимавал само с това, невероятни сте! — каза Боби.

— Татко, знам, че би предпочел да правя всичко друго, само не и да съм боен пилот от флота, обаче няма да стане — сръза го Силвия.

След като прибраха нещата си и получиха заплащането от Професор Голдмакс, петимата, заедно с родителите на Силвия, решиха да намерят място за вечеря. Идеята да посетят отново ресторанта за експериментална кухня беше категорично отхвърлена, затова Боби ги заведе в класически италиански ресторант, където те останаха до късно, обсъждайки оживено събитията от изминалия ден.

ГЛАВА 24

НЕПРЕДВИДЕНА СИТУАЦИЯ

На следващата сутрин петимата се събраха в лобито на хотел „Дженезис Централ“. Полетът, който трябваше да ги върне в Седми флот, щеше да пристигне чак в 17:00 часа, а дотогава имаше много време. Те решиха да използват свободните часове, като пообиколят още малко, започвайки с „Центъра за Разработка на Нови Космически Апарати“. Говореше се, че този институт има голям принос за новите технологии, които се внедряват в корабите на флота, включително и в изстребителите. Центърът имаше открита за посетители експозиция, където петимата можеха да разгледат най-новите прототипове.

Те напуснаха хотела и отново се озоваха сред оживените улици на космическия град.

— Хей, забелязвате ли, че почти не сме видели никаква охрана или военни? — отбеляза Зак. Контрастът беше видим в сравнение с „Оазисът“ на Седми флот, където цивилните бяха малцинство.

— Ами това не е военна станция, населението на „Дженезис 27“ са предимно хора на науката. Едва ли се случват често пиянски свадни и обири, че да имат нужда от много полиция — предположи Мегън.

Петимата минаха през един площад в центъра, на който имаше шадраван с висока, обрасла с мъхове скала, по която се стичаше вода, имитирайки водопад. Нямахме нищо чудно в отсъствието на въоръжена полиция или охрана. Това място приличаше на самото възплъщение на мира и добрите обноски.

Когато пристигнаха на мястото на експозицията, петимата не разполагаха с бащата на Силвия, който да ги развежда нагоре-надолу и да им показва разни неща. Един човек от института обаче, веднага щом ги зърна, се насочи към тях и радушно ги поздрави:

— Здравейте, не сте отгук, а?

— Да, ние сме само за малко, по работа и си тръгваме скоро — отговори Алекс.

— Изглеждате ми познати. Да не сте от вчерашното огнено шоу?
— попита човекът с жив интерес. Той, както повечето хора, беше облечен в бяла престилка, имаше дълга черна брада и кръгли очила.

— Да, от огненото шоу сме... — усмихна се Габриела.

— О, това е чудесно! Тук рядко идват артисти. Искате ли да ви покажа най-интересните неща? — предложи той и така те се сдобиха с нов екскурзовод, който започна да им обяснява за част от проектите, над които работеха учените в центъра. Най-впечатляващият експонат, представляваше макет в мащаб едно към едно на командна зала от ново поколение, каквито се очакваше да бъдат изградени на бъдещите кръстосвачи. Не само, че уредите за навигация бяха много по-прецизни и функционални, но и вътрешният дизайн на мостика изглеждала фантастично. Мегън, която мечтаеше да командва такъв кораб, седна на капитанското кресло и заяви с наслада:

— Невероятно е! Все едно наистина се намираш на мостика на кръстосвач и то какъв!

— Креслото, освен всичко друго, може да прави седемдесет и четири вида масаж — не пропусна да отбележи с гордост ученият.

В отделна зала се пазеше прототип на най-новите двигатели за транспортни кораби. Те щяха да могат да развиват до девета светлинна скорост. Техният доброволен екскурзовод отдели петнадесетина минути, за да им разяснява невероятните възможности на новите двигатели. Те щяха да са не само по-мощни, но и по-икономични, а също и по-евтини за направа.

— А защо тогава не се инсталират вече в транспортерите! — попита с негодувание Мегън. — Звучи като истинско пропиляване на прекрасна възможност, защо продължават да се произвеждат старите двигатели?

— О, Госпожице — отговори ученият, — съвсем скоро ще започне серийно производство на новите двигатели и те ще заменят старите във всички транспортни кораби на флота, а и повечето търговски кораби ще се възползват от тях. Само че в момента това, което виждате, е все още експерименталният вариант на двигателя. Има дребни недостатъци, които трябва да се отстранят, преди да го пуснем в производство.

— Като например? — поинтересува се Зак.

— Ами един от по-съществените проблеми е, че избухват след достигане над седма светлинна скорост...

Всички зяпнаха от изненада.

— Е, спокойно, въпрос на време е проблемът да бъде решен — добави уверено ученият.

Петимата прекараха още известно време, разглеждайки експозицията, след което отново не знаеха къде да отидат и безцелно се лутаха из града. До полета им все още оставаха твърде много часове.

— Хей, вижте! — възкликна Зак, показвайки едно информационно табло. На него тъкмо течеше реклама за предстоящ футболен мач между отборите на катедрата по биополимери и тази по астрофизика.

— Звучи интересно! — ентусиазира се Алекс, спомняйки си как, преди да постъпят във флота със Зак често посещаваха футболни мачове на родната им планета Сердика. Момичетата от своя страна не бяха особено очаровани от идеята, но тъй като нямаше какво друго да се прави, за да убият времето, те в крайна сметка се съгласиха, при условие че ако е скучно ще си тръгнат преди края на срещата.

Стадионът представляваше една от най-големите структури на станцията. Капацитетът му вероятно предвиждаше да побере цялото население на космическия град. В момента обаче едва една трета от местата бяха запълнени.

Скоро на терена се появиха двата отбора. Този на катедрата по биополимери носеше логичното име „Полимер“. Екипите на играчите бяха в жълто с отпечатани структурни формули на сложни въглеводородни вериги. От своя страна, отборът на астрофизиците носеше далеч по-атрактивното име „Комета“. Екипите бяха в тъмносиньо и изрисувани с ярки цветове комети.

Съдията свири начало. Почти веднага дори момичетата забелязаха, че това няма да е като обичайните мачове, които са гледали. Срещата приличаше повече на някаква пародия на футбол. Когато играч се опита да ритне топката, тя отлиташе обикновено в посока, различна от желаната. Често пъти се случваше някой да се засили и даже да не уцели изобщо, извършвайки някакво комично залитане, след като крака му е ритнал в празното пространство. Ако пък по случайност футболист успееше да подаде точно, топката

обикновено се блъскаше в съотборника му като в неодушевен предмет и отскачаше в произволно направление. Коженото кълбо се озоваваше от време на време пред едната или другата врата по-скоро вследствие на случайност, отколкото от преднамерените действия на играчите. Първият гол падна след двадесет и шестата минута, когато защитник на „Полимер“ се опита да изчисти от наказателното поле, но вместо това си вкара автогол. Все пак към края на полувремето „Полимер“ успяха да изравнят, когато след центриране топката се отби в един от нападателите и случайно попадна в мрежата на „Комета“. Мачът всъщност се оказа доста забавен за петимата приятели, тъй като те не спираха да се превиват от смях след поредното неадекватно действие на някой от играчите. Останалата част от публиката обаче сякаш приемаше случващото се напълно сериозно. Агитката на „Полимер“ и тази на „Комета“ не спираха да окуражават своите отбори и реагираха бурно на всяко едно, макар и случайно, положение.

Изведнъж, без другите да забележат, усмивката на Габриела помръкна. Беше получила текстово съобщение на старфона си и в момента го препрочиташе с напрегната физиономия.

— Трябва да излезем от стадиона, бързо! — извика тя.

— Но защо?! — учудено попита Зак. Останалите също гледаха озадачени.

— Налага се да ви кажа нещо, а тук е прекалено шумно. Сериозно е!

Петимата напуснаха стадиона тъкмо когато съдията свиреше край на първото полувреме. Вече на улицата Габриела спря и се обърна към останалите:

— Слушайте! Имаме сериозен проблем!

— Какво се е случило?! — попита почти уплашена Мегън.

— Търговският конвой от осем кораба, който трябваше да пристигне в 17:00 часа и да ни вземе, ще закъснее. Забавили са ги поради техническа неизправност в станцията, където е трябвало да презаредят с гориво.

— Кога ще пристигнат? — попита с напрегнат тон Алекс.

— Най-рано утре сутринта — отговори Габриела.

— Това е напълно недопустимо! — започна да роптае Алекс, сякаш протестът му можеше да промени по някакъв начин нещата. —

Утре сутринта трябва да сме на упражнение по бойно пилотиране. Кърт ще ни убие, ако не се появим!

— Знам! — съгласи се Габриела. — При мен нещата са дори по-лоши. Както знаете, едва ми се размина да не ме изключат от флота при онзи гаф с ягуара. Получих последно предупреждение, но ако сега сгафя така, със сигурност ще ме изхвърлят от флота.

— Ужасно! Ако утре не се появим на упражненията, всички ще загазим, но Габриела наистина ще го отнесе най-тежко! — намеси се Мегън. — Не можем да го допуснем!

— Ще намерим начин да се приберем! — опита се да успокои нещата Силвия.

— Баща ти може ли да ни помогне? — попита Алекс.

— Едва ли. Дори да намери отнякъде кораб, няма да се съгласи да ни го даде, защото ще е в нарушение на разпоредбите на флота да се пътува с по-малко от осем кораба в конвой.

— Да, за да се избегнат атаките на тъпите аркусианци! — ядоса се Зак.

— Обаче можем да намерим нещо и сами — продължи Силвия.

— Какво имаш предвид?

— Израснала съм на такива станции и знам, че когато нещо ти трябва, почти винаги може да се открие, ако търсиш достатъчно. Предлагам да започнем търсенето си с единствения търговец на „Дженезис-27“, когото познаваме — професор Голдмакс.

Петимата бързо се насочиха към магазина за експериментални стоки. Когато го откриха, той беше пълен с купувачи.

— О, здравейте! — поздрави ги бодро професорът.

— Как вървят продажбите? — попита дружелюбно Зак.

— А, отлично. Вашето шоу вчера привлече вниманието на толкова много хора, че сега едвам смогам. Кажете, какво ви интересува? Може би искате да си вземете един лазерен пасатор?

— Ами, всъщност ни трябва космически кораб — отговори Габриела.

— Космически кораб?!

— Нещо малко, с което ние петимата да се приберем до Седми флот. Транспортът ни закъснява, а утре имаме упражнения.

— Може да вземем и под наем, ако е много скъпо да се купи — допълни Силвия.

— О, скъпи деца, аз не съм в бизнеса с кораби. Освен това дори да намерите нещо, знаете, че е забранено да се пътува в пограничната зона с по-малко от осем кораба в конвой.

— Така е, но е много важно да се приберем навреме, така че смятаме да поемем риска! — отговори Габриела. — Сигурни ли сте, че не познавате някого, който може да ни помогне?

— Ами, във вашето положение единствено се сецам за Мазния Мъри.

— Мазният кой? — попита недоверчиво Габриела.

— Мъри Браун, търговският инспектор, наричаме го още Мазният Мъри. Той отговаря за тази част от космоса и често пъти създава проблеми на всички собственици на магазини на станцията. Прави проверки на счетоводните ни документи, изискванията за противопожарна безопасност и т.н. Ако не е в настроение, винаги може да открие някаква нередност.

— И как точно този инспектор може да бъде от полза в нашия случай? — попита почти отегчено Зак. Той имаше чувството, че старият професор Голдмакс съвсем е изперкал и само им губи времето.

— Ами чух, че наскоро си е купил нов персонален кораб, за да се придвижва измежду станциите. Старият май в момента все още стои на някой от портовете на нашата станция и чака купувач. Ако имате късмет, може още да не е купен.

— Чудесно, как можем да се свържем с този Мъри? — попита нетърпеливо Габриела.

— Лесно — и Голдмакс посочи малък стикер на витрината си, на който с червени символи пишеше „В случай на нередност, моля позвънете“.

— Благодаря ви, професоре! — каза ентусиазирано Габриела и петимата напуснаха магазина. Навън тя извади старфона си и веднага набра номера на инспектора.

— Отдел по контрол и стандартизация на Земния съюз, сектор А37. С какво мога да ви помогна? — чу се гласът по старфона.

— Ъ-ъ-ъ, вие ли сте г-н Мъри Браун? — попита леко неуверено Габриела.

— Да, оплакване ли искате да направите, слушам ви? — беше отговорът от другата страна на линията.

— Всъщност, г-н Браун, търся ви по лични причини... разбрах, че продавате стария си персонален кораб и бих искала да го огледам, ако е възможно.

— А това ли... свършвам работа след час и можете да ме чакате на докинг станция девет.

В пет и половина следобед те се намираха на докинг станцията. Габриела веднага разпозна Мазния Мъри, тъй като го беше виждала вече по време на разговора им чрез старфона — висок и слаб, леко прегърбен господин, приближаващ четиридесетте. Косата му, плътно пригладена по черепа, имаше черен гарванов цвят и омазнен вид. Носеше очила с дебели рамки и имаше тънки, добре подрязани мустаци. За разлика от повечето обитатели на станцията не носеше престилка или друго подобно облекло, ами кафяв официален костюм и червена вратовръзка.

— А, здравейте, вие трябва да сте Габриела! — каза той, като мазната му усмивка трябваше да изразява добронамереност.

— Здравейте, г-н Браун.

— Старият ми кораб все още се намира на съхранение в един от хангарите на тази докинг станция.

Всички го последваха към хангарите. Там изглеждаше празно, тъй като рядко някой се отбиваше за по-продължително време. Най-вече се виждаха личните кораби на учените, с които те пътуваха от време на време. Един такъв малък транспортер представляваше и този на Мазния Мъри. Изглеждаше доста стар модел, но поне външно имаше запазен вид.

— Това е, използвал съм го само в работата си, за да прескачам от една станция на друга. Двигателите не са били пренатоварвани никога, а навигационната система е в изправност.

Петимата се захванаха енергично да оглеждат кораба отвън и отвътре. В този момент Алекс си помисли, че щеше да е полезно, ако поне един от тях бе внимавал повече в часовете на Лейтенант Багман по „Техническа Поддръжка“.

— Колко ще искате за него? — попита накрая Габриела.

— Ще ви го дам за хиляда звездолара, което уверявам ви, си е направо без пари.

Те се спогледаха. Хиляда звездолара беше цялата сума, която взеха от професор Голдмакс за шоуто. В нея се включваха личните им

хонорари, транспортните разходи и остатъка за клуб „Инсиниум“, който те се бяха разбрали да заделят от всяко шоу.

— Мога да ви предложа осемстотин — каза с предпазлив тон Габриела. Тя забеляза как тънките мустачки на Мазния Мъри потръпнаха едва забележимо.

— Деветстотин е последната ми оферта! — отвърна той с твърд тон. Габриела се съгласи. Останаха им сто звездолара, които едвам щяха да стигнат да заредят с гориво.

— Между другото, ако искате да летите по-далеч от Космическа Станция „Дженезис-25“, ще трябва да сте в конвой с други поне седем кораба, нали знаете? — предупреди ги Мъри.

— Смятаме да летим с това нещо до Седми флот, в конвой с други кораби, разбира се! — отговори Габриела. Тя усети как физиономията на Мазния Мъри едва забележимо се промени, сякаш се колебаеше дали да каже каквото мисли, или не.

— Е, след като ще пътувате толкова надалеч... ви съветвам да помолите някой специалист да погледне кораба. Все пак е старичък.

Настъпи кратко мълчание. След това Зак попита:

— Г-н Браун, ние не познаваме много хора тук. Можете ли да ни препоръчате някой, който да прегледа кораба?

Мазният Мъри се замисли, след което отговори:

— Бих ви препоръчал да се свържете с професор Хенри Клод. Той работи в Центъра за разработка на нови космически апарати, но като допълнителна работа държи сервиз, където ремонтират малки транспортери. Съставял съм му три или четири акта за данъчни нарушения, по-добре не споменавайте, че аз ви пращам.

— Как да го намерим? — попита Зак.

— Потърсете в Старнет „Космическа работилница Клод“.

След тези думи петимата купиха от Мазния Мъри старият му кораб и веднага потърсиха на електронната карта работилницата на професор Клод. Оказа се в близост до Центъра за разработка на нови космически кораби, където се бяха отбили по-рано през деня.

— Добре, там има и малък паркинг, на който можем да кацнем — предложи Габриела, — но първо нека да видим дали изобщо това нещо може да се вдигне във въздуха. Петимата се настаниха. Имаше шест места за пътници, плюс двамата пилоти. Товарното отделение не беше голямо, но щеше да побере оборудването им. Мегън беше най-наясно с

приборите за управление, тъй като те приличаха повече на тези в транспортните кораби на флота, отколкото в изстребителите, които Алекс, Габриела и Силвия пилотираха. Все пак Габриела зае мястото на втория пилот.

— Добре, затегнете коланите и да тръгваме! — изкомандва Мегън. Двигателите изкашляха и макар и трудно, се приведоха в действие. Апаратът се издигна над града. Горее трафикът на малките персонални транспортери беше строго организиран, по същия начин както на наземните превозни средства. Те се движеха по определени въздушни коридори така, че да не се допуска хаос. Полетът трая около пет минути, след което те се снижиха и кацнаха на паркинга пред „Космическата работилница на Клод“. Наближаваше деветнадесет часа и вече се притесняваха дали изобщо ще открият някого. За щастие, влизайки в работилницата, забелязаха фигура в работнически комбинезон, която обикаляше около един полуразглобен кораб. Когато се приближиха, фигурата се спря и ги погледна. С изненада те разпознаха човека от експозицията сутринта, който така мило ги беше развел и показал най-важните експонати.

— Ха? Какво ви води насам, младежи?

— Здравейте, търсим професор Хенри Клод — отговори внимателно Габриела.

— Ами че аз съм!

— Професоре, нещата с транспорта ни се объркаха и се наложи да купим един стар кораб, за да се върнем в Седми флот. Много е важно до утре сутринта да се приберем. Можете ли да погледнете кораба ни и да кажете дали е годен за такова дълго пътуване?

Професорът хвърли един съжалителен поглед на машината, над която работеше в момента, сякаш изобщо не искаше да се отдели от нея, но после каза с благ тон:

— Е, добре, вкарайте го тук да го погледна!

Изминаха около четиридесет минути, в които, без да казва нищо, професорът отвори и огледа всички важни сегменти от кораба, отделяйки специално внимание на двигателите. След това се изправи пред петимата и заяви:

— Това нещо изобщо няма да издържи и една трета от пътя. Налага се да се сменят много от частите по двигателите, също така препоръчително е да инсталираме нови навигационни системи. Да не

говорим, че плазменото оръдие срещу метеорити не работи, но това ви е най-малкият проблем.

— Можете ли да го оправите за няколко часа?! — попита развълнувано Габриела.

— За щастие имам автоматизирана поточна линия, където, ако задам програмата, ще подмени частите за по-малко от час.

— Чудесно!

— Понеже сте ми приятели, ще ви взема пари само за цената на частите. Мисля, че две хиляди и петстотин звездолара са напълно справедлива цена.

След тези думи всички погледнаха като втрещени. Габриела имаше в банковата сметка на „Инсиниум“ няколкостотин звездолара от членски внос. Ако и петимата изтеглеха всичките си джобни за месеца пак не беше ясно дали щяха да успеят да съберат сумата.

— Но... но... ние купихме този чайник за деветстотин звездолара! — отчаяно възрази Зак.

— Е, аз и толкова не бих дал, но подобренията, необходими, за да може да го ползвате за такъв дълъг маршрут, ще струват много повече! — категоричен бе професорът.

Всички гледаха отчаяно и всеки смяташе наум колко пари са му останали от джобните, когато старфонът на професор Клод иззвъня.

— Ще ме извините ли за момент? — каза той учтиво, след което се отдалечи, но те все още го чуваха.

— Здравей майко. Какво?! А... да, да, естествено, че не съм забравил! Да, майко, знам, че с Вероника правим двадесет години брак днес. Е, как бих могъл да забравя, не ставай смешна. Да, да, естествено, приготвил съм й нещо специално, как иначе... да, да, не се притеснявай. Чао!

Когато Професорът затвори, не беше останала и следа от ведрата му физиономия. Сега той имаше изражение на престъпник, бягащ за живота си.

— Съжалявам, но няма да мога да ви помогна тази вечер, аз...

— Но, професоре! — опита се да го спре Габриела.

— Как можах да забравя, мътните ме взели! — вайкаше се Клод.
— Нямам време, трябва светкавично да измисля нещо впечатляващо, нещо мило и красиво, един букет цветя няма да е достатъчен! О, боже, тя ще се досети, че... — В този момент професорът се спря, загледан в

петимата с безумен поглед, сякаш току-що го беше осенила гениална идея.

— Вие! Вие сте огнените артисти, нали?

— Ами да... — отговори Габриела.

— Вие можете да ме спасите! Много е важно!

— Но ние трябва да открием начин да се приберем до сутринта, професоре!

— Не го мислете! Ще ви дам моя кораб! Зарежете тая барака! Но първо трябва да направите огнено шоу, за да изненадаме жена ми! Тази вечер под терасата на моята къща, след час и половина! Ще можете ли да го направите? — в лицето му се четеше отчаяние. Петимата се спогледаха.

— Тръгнем ли след два часа, мисля, че ще успеем до сутринта да стигнем! — прецени Мегън. Останалите кимнаха.

— Добре, професоре, ако ни предоставите кораба си, за да можем да се върнем в Седми флот, ще направим шоуто, нямате грижи! — каза най-сетне Габриела.

В следващите минути те се натовариха на личния кораб на професора. Изглеждаше много по-нов и модерен в сравнение с този, който купиха от Мазния Мъри. Първо се отбиха до хотела, за да вземат цялото оборудване, необходимо за шоуто. След това се насочиха към предградието, където се намираше къщата на Клод. Тя беше спретната двуетажна постройка. Професорът им показва терасата, на която щеше да се появи заедно с жена си. Разбраха се в момента, в който това се случи, долу на улицата да започне изненадващо огнено представление. Музиката щеше да идва от паркирания наблизо кораб на професора. Петимата се преоблякоха в сценичните си костюми и започнаха бързо да поят уредите си с гориво. Когато приключиха, дадоха знак на професора, че са готови. Той пригладя косата и ризата си, пое дълбоко въздух и влезе през входната врата на къщата си. Минаха няколко напрегнати минути на очакване. Габриела стоеше с чадъра си зад ъгъла, а останалите държаха запалки в ръце, готови всеки момент да възпламенят чадъра, с което щеше да се даде начало на шоуто. Всички бяха вперили поглед в терасата, чакайки професор Клод и съпругата му да се появят. Най-сетне бялата врата на втория етаж се отвори и двете фигури се появиха на терасата. Мегън, Силвия и Зак бързо запалиха чадъра на Габриела, докато Алекс пусна музиката от кораба

на Клод. Габриела излезе на средата на пустата улица и се завъртя ефирно с горящия чадър. Това беше началото на шоуто. Те успяха да чуят възклицанието, дошло от госпожа Клод. Това беше може би най-доброто им шоу досега. Тъй като само преди ден имаха същото представление, сега знаеха много добре последователността и хореографиите и всеки изпълняваше своята част, без да се притеснява, че може да сбърка. В началото двамата съпрузи бяха единствената публика, но скоро по прозорците на съседните сгради се появиха любопитни наблюдатели. Случайните минувачи в този час бяха малко, но също се спираха и към края на представлението на улицата около тях се събра малка тълпа, която ги аплодира дълго след приключването на изпълнението.

След края на шоуто петимата енергично прибраха всички все още топли уреди и се приготвиха за отпътуване. Чакаха единствено професор Клод да слезе и да им даде ключовете от кораба, който вече щеше да бъде техен. Професорът обаче се бавеше.

— Спокойно, няма как веднага след шоуто да зареже жена си и да дойде при нас! — успокояваше ги Силвия. Според нея беше нормално професора да се забави.

— Нямаме време да го чакаме да приключи с романтичната си вечеря, трябва веднага да тръгнем! — възмущаваше се Зак. След петнадесетина минути Клод все пак се появи.

— Съжалявам, че се забавих! — каза той извинително. — Нека ви обясня няколко неща за този кораб. Предполагам с управлението ще се справите, то е стандартно. Двигателите, които ползвам са прототипове, разработени в нашия център — всички ахнаха при тези думи. — Предполага се, че могат да развият до девета светлинна скорост, но вие можете да ги ползвате безопасно до седма, което ще ви бъде предостатъчно.

— Да позная, след седма светлинна избухват? — попита саркастично Зак.

— Това е само хипотеза, но да, има такава възможност — съвсем сериозно отговори професорът.

— Има ли още нещо, което да е в експериментален стадий? — попита с напрегнат тон Габриела.

— Да, корабът е оборудван с ново поколение стелт заглушители. Те са също експериментални прототипове. Ще се наложи да ги

ползвате, ако случайно се натъкнете на аркусианци. Счита се, че тези заглушители ще ви дадат много по-добра защита срещу радари от това, с което разполага флотът в момента.

— Счита се? — попита Силвия.

— Прототипът никога не е бил тестван срещу истински аркусиански радари, а само срещу човешки такива. Знаем, че технологията на аркусианците е малко по-различна и за да сме сигурни трябва да се проведат тестове при реална бойна обстановка, каквито ние не сме имали шанса да направим. Така че, предположенията ни за реалното функциониране на заглушителите си остават на теория.

— Но иначе корабът е безопасен във всяко отношение, за да ни закара оттук до Седми флот? — попита Габриела.

— Да, ако не вдигате повече от седма светлинна и не ви срещнат аркусианци, предполагам, че е безопасно.

— Благодарим ви, професоре, без вас нямаше да се справим! — каза Алекс.

— И аз ви благодаря, деца, ако не бяхте вие, щях да загазя сериозно! — отвърна професорът и подаде ключовете на Габриела.

ГЛАВА 25

ОБРАТНО ВКЪЩИ

След като се сбогуваха с професор Клод, петимата наскочаха в новопридобития персонален космически кораб. Оборудването за огнено шоу беше и бездруго натоварено в багажното отделение, така че вече нямаше какво да ги бави. Те трябваше час по-скоро да напуснат станция „Дженезис-27“ и да се отправят към Седми флот.

На борда на малкия летателен апарат, който петимата се съгласиха да кръстят „Инсиниум 1“, ролите веднага се разпределиха, така че да бъдат избегнати всякакви възможни опасности. Мегън зае главната роля на капитан и първи пилот, Габриела беше втори пилот, Алекс и Зак отговаряха за сигурността и щяха да оперират с двете малки плазмени оръдия в случай на нужда, а пък Силвия отговаряше за дълбоко пространствения скенер и трябваше да известява за приближаващи опасности. А такива се очакваше да има. Все пак петимата щяха да нарушат забраната за пътуване в пограничната зона в конвой, по-малък от осем кораба. Да срещнат аркусианци беше слабо вероятно, но да се натъкнат на патрул на флота си оставаше съвсем реална възможност. Дори цивилните кораби представляваха заплаха, защото можеха да ги засекат и да докладват на флота за тях. Ако ги заловяха да пътуват сами, наказанията щяха да са сурови.

Първата им непосредствена задача беше да напуснат станцията, без да бъдат забелязани.

— Ако това, което професор Клод ни каза, е вярно, стелт заглушителите трябва да са от последно поколение и да превъзхождат всяка човешка технология, която в момента е в употреба — предположи Мегън.

— Така е, единствено не е ясно дали действа спрямо аркусианците, но за радарите на станцията би трябвало да сме невидими — съгласи се Габриела.

Те включиха двигателите, които започнаха да работят безпроблемно и корабът плавно се издигна над улицата.

— Този кораб е страхотен! — възкликна почти веднага Мегън. — Как леко излетя и колко лесно се управлява!

— Няма нищо общо с бараката, която купихме от онзи Мъри — добави Габриела.

След по-малко от минута летяха над града и вече наближаваха границата на изкуствената атмосфера. Тя се поддържаше от подобно на балон стазисно поле, което щяха да прекосят всеки момент, озовавайки се в открития космос.

— Когато преминем през полето, смущението, което ще предизвикаме със сигурност ще бъде регистрирано от командната зала на станцията — предупреди Мегън. — Тогава те ще съсредоточат скенерите си, за да разберат дали някой се опитва да влезе или излезе от станцията без позволение.

— Вече съм включила стелт заглушителите. Ако всичко е точно, би трябвало радарите им да не ни засекат — докладва Силвия.

— Дано да работят както трябва! — измърмори Зак.

След малко корабът премина през полето и се озова в открития космос. Видимо не настъпи никаква промяна. От контролната зала на станцията не се опитаха да се свържат с тях, за да ги накарат да се върнат. Явно заглушителите работеха и в момента малкият кораб летеше незабелязано. Мегън въведе координатите за пристигане и зададе скорост от шест и половина светлинни години.

— Така би трябвало да е напълно безопасно и ще пристигнем към шест часа сутринта — докладва Мегън.

— Ха, даже ще имаме време да се пооправим преди упражненията! — възкликна Силвия.

Чакаше ги дълъг път и те неусетно започнаха да разговарят за събитието, което най-много ги интересуваше — финалите на военните игри. Предстояха дни на усилена подготовка. След това трябваше да завоюват победата срещу двата кръстосвача, които щяха да им съперничат във втори кръг.

— Според мен срещу „Мадара“ ще ни е по-трудно — заяви Зак.

— Всички преживяхме драмата между Алекс, Силвия и Стийв и определено за нас битката срещу „Мадара“ е с по-голям емоционален заряд — намеси се Габриела. — И все пак не бива да подценяваме „Хелзинг“. Това, че те извоюваха по-трудно класирането си за

финалите, може просто да значи, че са попаднали на по-силен противник, а не че непременно са по-слаби.

— Като стана дума за емоционален заряд, не мисля, че само драмата с Алекс и Силвия е проблемът — отново се обади Зак. — Дразня се как някои мадарци непрекъснато изтъкват, че са от флагманския кораб, сякаш има някакво значение! Мислят си, че са специално подбрани най-добрите на този кораб!

— Да, в интерес на истината това е доста разпространено мнение на борда на „Мадара“ — потвърди Силвия.

Погледите незабавно се преместиха върху нея. Тя единствена бе учила на „Мадара“ почти една година и имаше опит от първа ръка.

— Не знам дали са подбрани най-талантливите, но със сигурност там се намират най-големите връзкари във флота — продължаваше тя. — Голяма част от кадетите са деца на висши офицери. Родителите на много от тях служат на други кораби, но предпочитат децата им да учат именно на „Мадара“.

— Не е чудно, че трансферът ти от „Мадара“ на „Перперикон“ се осъществи толкова лесно. Сигурно веднага се е намерили кого да сложат на твоето място — коментира Алекс.

— Все пак донякъде е необяснимо — продължи Силвия. — Като се има предвид, че съм учила и на двете места, мога да кажа, че по никакъв начин „Перперикон“ не предлага по-лоши условия за обучение. Защо тогава родителите, които имат положение във флота, се борят децата им да бъдат приети непременно в „Мадара“? Нима е само заради суетата да кажат, че децата им учат на флагманския кораб?

— Това е, но има и друго — отговори Габриела. — Според мен, родителите мислят, че флагманският кораб е най-безопасното място в целия флот. Все пак пратиха „Перперикон“ на онази спасителна мисия, където едва не загинахме.

— Е, значи сме извадили късмет, че не сме на „Мадара“ — развесели се Зак. — Така има по-голям шанс да не умрем от скука!

— Имаме си компания! — извести Силвия, прекъсвайки рязко разговора. Гласът ѝ беше напрегнат и сериозен. На радар се виждаше конвой от осем обекта, които се насочваха по тяхното направление. Първата реакция на Мегън беше веднага да изключи двигателите. Топлинните и енергийни следи, които те оставяха, предоставяха най-лесният начин да бъдат засечени, въпреки заглушителите. Когато

двигателите не работеха, шансът кораба да остане незабелязан нарастваше значително. С пестеливо ползване на тръстерите за маневриране, Мегън и Габриела позиционираха кораба така, че да не е на пътя на конвоя. След няколко минути групата кораби мина достатъчно близо до тях, за да могат да ги видят на навигационния дисплей. Това бяха военни товарни кораби на флота. Конвойт премина, без да реагира по никакъв начин на тяхното присъствие в района, което означаваше, че не са ги засекли.

— Чудесно, успяхме да останем незабелязани от военни кораби! Явно заглушителите на професор Клод наистина са по-добри от всичко познато досега! — възкликна Мегън, но всички на борда на „Инсиниум 1“ знаеха, че истинското предизвикателство тепърва предстои. Няколко часа по-късно те наближиха сектора под пряко наблюдение на Седми флот. Основната цел на флота беше да следи за аркусиански бойни единици, което означаваше, че районът непрекъснато се сканираше от разположени на равни разстояния радарни дрони. Сега вече те трябваше да разчитат само на заглушителите, защото не можеха да се движат с изключени двигатели. Налагаше се да продължат напред. Тези последни минути от пътуването преминаваха в пълно мълчание. Петимата знаеха, че дори излишните звуци могат да предизвикат реакция от страна на сензорите. Времето минаваше напрегнато. Алекс стоеше като на тръни очаквайки всеки момент зад гърба им да се появи патрул от космически изстребители, изпратени да ги заловят. Засега това не се случваше. Скоро обаче достигнаха до най-опасната част. Трябваше да навлязат в пространството на самия Седми флот, където гъмжеше от патрулиращи изстребители. По-нататък щяха да се опитат да преминат покрай кръстосвачите незабелязано и да кацнат някъде сред пущинаците на „Оазисът“, оставайки невидими.

Мегън осъзнаваше, че скоро ще са в обхвата на кръстосвачите, които имаха най-мощните радари и сканиращи системи. Преминаването покрай тях незабелязано беше нещо, считано за почти невъзможно. Ето защо тя реши да не се предоверява само на заглушителите, а да вземе допълнителни предпазни мерки. Малко преди навлизането в най-опасната зона, тя ускори двигателите, след което ги изключи напълно.

— Разстоянието не е голямо, би трябвало да можем да стигнем до „Оазисът“, използвайки само инерцията си. Ще включваме тръстерите за маневриране, ако се наложи да коригираме посоката, но няма да се нуждаем от основните двигатели.

— Чудесно, така шансовете да ни засекат намаляват значително! — одобрително коментира Габриела. И все пак, колкото и да бяха уверени в своето прикритие, те нямаше как да не се чувстват уязвими, когато преминаваха в пространството между гигантските кръстосвачи „Перперикон“ и „Еверест“. Алекс погледна през прозореца надясно, където в далечината дори с невъоръжено око можеше да се види силуета на „Перперикон“. Това беше техният кръстосвач, техният дом, но в ситуацията, в която се намираха, представляваше вражески кораб, който не биваше да ги засече. Също както и останалите десетки прелитащи товарни кораби, изпълняващи различни поръчки. Изведнъж се чу разтревоженият глас на Силвия:

— От „Перперикон“ току-що излетяха два изстребителя „Ягуар 7“.

Всички замръзнаха. Изстребителите можеше да отиват просто на рутинен патрул, но може би бяха изпратени към тях, с цел да ги прихванат.

— Движат се с голяма скорост по нашето направление! — допълни с паника в гласа Силвия.

— Ще се отместим от пътя им — каза Мегън и направи корекция в курса. Все пак ако ягуарите не ги забелязваха нямаше как да избегнат сблъсък. Двата изстребителя приближаваха все повече. Петимата тръпнеха в напрегнато очакване, без да знаят какво ще се случи само след секунди. Мегън рефлекторно потърси мястото за включване на сензорите, които щяха да покажат дали изстребителите са със заредени оръжия, но после осъзна, че малкият граждански кораб, с който летяха не разполага с такова оборудване. За щастие ягуарите прелетяха над тях, без да реагират по никакъв начин и продължиха по пътя си.

— Представете ли си каква ирония, ако тези двамата са Арвин и Златина! — отбеляза Зак.

— Нямаше да се учудя, вече веднъж за малко не ме изгониха от флота заради Арвин! — отбеляза саркастично Габриела, което предизвика усмивки по лицата на останалите. Алекс усети как

напрежението, натрупало се през последните няколко минути се разсейва.

Предстоеше последното предизвикателство. Трябваше да приземят малкият кораб на „Оазисът“, без да бъдат забелязани. Петимата вече бяха уверени, че щом радарите не са ги засекли досега, значи най-вероятно няма да бъдат засечени. И все пак съществуваше реалната опасност някой от стотиците хора на „Оазисът“ просто да ги види как кацат.

— Предлагам да заходим успоредно спрямо плоскостта на „Оазисът“. Така, щом пресечем енергийното поле, ще се окажем ниско над гората и шанса някой да ни види, е малък — предложи Алекс.

— Да, по-трудно ще е за изпълнение, отколкото ако се снижим, идвайки косо отгоре, но наистина спестяваме много време, в което някой може да ни забележи как се снижаваме и кацаме — съгласи се Мегън. Двете с Габриела поеха финото ръчно управление на малкия летателен апарат. Използвайки само тръстерите за маневриране, без да включват основните двигатели, те промениха траекторията така, че сега летяха в посока на „Оазисът“. Гигантският космически град ставаше все по-голям с приближаването им. Синкавата му атмосфера сияеше като полукръг над града, задържана от бледорозово сияние — енергийното поле. От докинг станциите излитаха совалки, но „Инсиниум 1“ не се насочваше към портовете за кацане, а право към силовото поле. Мегън и Габриела направиха последни корекции на курса. Трябваше да навлязат в атмосферата по такъв начин, че да се озоват на метри над короните на дърветата.

— Гледайте да не ни забиете в някой бор! — предупреди ги Зак. Минутите се точеха бавно, гората пред тях вече се виждаше ясно. След секунди те прелетяха през енергийното поле и се озоваха на около петдесет метра над дърветата. Въпреки че Мегън намали значително скоростта преди навлизането през полето, сега озовавайки се в среда с атмосфера, корабът започна рязко да забавя ход, сякаш някой натисна невидима спирачка. Никога не бяха изпълнявали подобна маневра преди.

— Губим височина! — извика Габриела, виждайки как короните на дърветата се приближават. Мегън се опита да овладее положението, но разбра, че единственият начин е да включи главните двигатели. Само те можеха да ѝ дадат необходимата мощ. Изригващата сила на

двигателите сякаш ритна кораба обратно нагоре и полетът беше овладян. След това вече с плавен ход Мегън отново се снижи близо до короните на дърветата и петимата се заоглеждаха, търсейки място за кацане.

— Ето там! — извика Силвия, сочейки първата попаднала пред погледа ѝ поляна. Без да губят време, Мегън и Габриела приземиха кораба. Петимата бързо излязоха и вече на твърда почва се почувстваха малко по-спокойни.

— Май никой не ни забеляза, летяхме само над гората — предположи Мегън.

— А какво ще правим с това? — попита Силвия, сочейки „Инсиниум 1“.

— Предлагам да го скрием в гората! — каза Зак и останалите се съгласиха. Мегън внимателно паркира кораба сред дърветата, а след това всички, следвайки съветите на Зак, направиха перфектен камуфлаж използвайки клони, трева и кал.

— Не предполагах, че знанията придобити в часовете по оцеляване ще ми бъдат необходими толкова скоро... — въздъхна Зак, след като приключиха.

Часът беше шест и половина сутринта. Упражненията им почваха в осем и половина. Те тичаха до докинг станцията, за да хванат първата совалка към „Перперикон“, нямаха много време.

— Хубавото е поне, че толкова рано сутрин на „Оазисът“ няма никой, освен постоянния му персонал — отбеляза Зак, докато тичаха. Той единствен можеше да си поеме дъх, тъй като постоянните кросове бяха част от подготовката му като пехотинец. — Така шансовете някой да ни е видял са доста малки — продължи да разсъждава той, докато другите пъхтяха и се опитваха да си поемат въздух.

Когато стигнаха докинг станция осемнадесет, Зак седна спокойно на една от пейките, докато останалите направо се свлякоха, сякаш всеки момент щяха да припаднат от изтощение. Совалката за „Перперикон“ пристигна след няколко минути и малка група от хора слезе на докинг станцията. Петимата бяха единствените пътници, които се качиха за курса на обратно, тъй като толкова рано никой друг не се връщаше от „Оазисът“.

Когато се прибраха, имаха съвсем малко време да се освежат и закусят. След това Мегън трябваше да бърза за своето упражнение по

десант, макар че едва ли нещо можеше да се сравни с десанта, който направиха днес на „Оазисът“. Зак имаше упражнение по тактическо ориентиране, а пък Алекс, Мегън и Силвия трябваше да се явят на поредното упражнение по бойно пилотиране. Тези упражнения ставаха все по-интензивни с приближаването на втори кръг на игрите. Командир Кърт искаше да е сигурен, че е изцедил от тях най-доброто. Проблемът беше, че те вече бяха изцедени, когато се явиха на упражнението. На продължилата два часа тренировка тримата дадоха най-слаби резултати, което не се беше случвало никога досега. Той ги извика в кабинета си.

— Какво си мислите, че правите?! — разкрещя се Кърт. — Нима си въобразявате, че сте толкова велики, та не си давате зор на упражненията?! Що за арогантност!

— Сър, ние... — опита се да обясни Алекс.

— Не ми се оправдавайте! До игрите остава по-малко от седмица! Не е сега момента да се отпускате! От вас точно най-малко го очаквах! — след тези думи Кърт забеляза умореният вид, зачервените очи и подпухналите клепачи, които тримата имаха. Докато говореше му стана ясно, че причината за лошите резултати не е мързел, а по-скоро физическа невъзможност.

— Аха, разбирам! — каза той. — Явно сте се размотавали някъде цяла вечер и сега сте като парцали! Това е недопустимо! Точно сега не е моментът да купонясвате по цели нощи!

След края на конското тримата си тръгнаха умърлушени от кабинета на командир Кърт.

— Е, като се има предвид каква всъщност е истината... — започна Алекс.

— Че нарушихме поне една дузина флотски разпоредби, включително тази за пътуването в група от поне осем кораба, неоторизирано проникване на територията на флота и т.н. — продължи Габриела.

— Май се отървахме доста леко — заключи Силвия.

На обяд се срещнаха с Мегън и Зак в столовата. Петимата седнаха на една маса. Мегън, подобно на тях, бе имала изключително гаден ден на упражнението по десант.

— Този Джери, през цялото време даваше по-добри резултати от мен! Само ако не бях толкова уморена... — говореше тя, прозявайки

се.

В този момент всички се извърнаха с невярващи погледи към Зак, който, без да казва нищо, нагъваше салатата си и изглеждаше почти толкова свеж, колкото и прясно нарязаната маруля.

— А при теб как беше, Зак? — попита го Мегън.

— Ами, нищо особено. Моят отряд завърши първи на упражнението по тактическо ориентиране, както обикновено. Дори успяхме да изпълним трите бонус задачи.

За момент на масата настъпи тишина, като само ритмичното дъвчане на Зак се чуваше. Той сякаш изобщо не забеляза ефекта, който думите му предизвикаха.

— Не се ли чувстваш поне малко уморен от снощи?! — извика Мегън, като в гласа ѝ се четеше нещо средно между възмущение и отчаяние. Зак вдигна глава и едва сега осъзна удивлението, с което го зяпаха.

— Уморен? От какво? За моята подготовка на пехотинец една нощ без сън не е нещо кой знае какво. Все пак ни тренират да издържаме далеч по-тежки неща. Може би и вие, пилотите, трябва да помислите дали не е нужно да поработите малко за формата си...

— О, я млъквай! — тросна се Мегън, а останалите запратиха салфетки, корички хляб или каквото намереха по Зак.

— Хей, ама какво... — възмутено извика той, докато се пазеше от прелитащите предмети.

* * *

Вицеадмирал Лао Ян се намираше в командната зала на Перперикон, вперил поглед с напрегнато очакване в големия панорамен екран пред него. Стоеше прав в най-задната част на залата. Пред него се намираха станциите на първия офицер и на офицера по сигурността. Най-отпред се разполагаха седалките и пултовете на двамата пилоти. В страничната част на командната зала бяха разположени работните станции на останалата част от мостик екипа, най-вече специалисти, отговарящи за дълбоките скенери, оръжията и връзката с инженерния отсек. До началото на втори кръг на игрите оставаха три дни, но не това тревожеше ума на Лао Ян в този момент.

За пореден път беше изпратил двама от най-добрите си пилоти на изключително опасна разузнавателна мисия в Тъмния сектор. Този път нещата бяха различни. Двамата пилоти щяха да изпробват ново поколение заглушители, произведени в лабораторията на Д-р Клод, базирана на станция „Дженезис-27“. С негова помощ трябваше да се приближат, оставайки незабелязани, на много по-близка дистанция спрямо аркусианската космическа база. Това щеше да им даде възможности за осъществяване на наблюдения, каквито флота не бе имал възможността да направи никога досега.

Лао Ян стоеше напрегнат. Нямаше никакви новини от пилотите вече трети час. Знаеше, че те са длъжни да спазват радиомълчание, докато не напуснат опасната зона. Това беше задължително, тъй като всякакъв вид предавател би ги направил лесни за засичане. Така че не му оставаше никаква друга възможност, освен да чака. Присви поглед и за момент си спомни разговора, който бе водил в понеделник. Някъде по обяд получи дългоочакваното обаждане от страна на професор Хенри Клод, намиращ се на станцията „Дженезис 27“. Лао Ян седна зад монитора в кабинета си и започна видеоразговор с Клод:

— Здравейте, професоре, как сте? — попита той с ведър тон.

— Отлично! — отговори Хенри Клод с приповдигнат тон. — Винаги се чувствам чудесно, когато експерименталните ми модели се справят по време на тестове.

— Да разбирам ли, че имате добри новини по нашия въпрос? — попита Лао Ян. Тонът му издаваше жив интерес.

— Точно това искам да ви кажа, адмирале. Днес беше проведен най-добрият възможен тест на новото оборудване и то се справи безоткатно. Вече с пълна увереност мога да твърдя, че поне в рамките на Земния съюз не съществува технология, която да засече кораб, екипиран с моите заглушители — след тези думи Лао Ян едва доловимо се усмихна. Нюансът в изражението на лицето му подсказваше недоверие спрямо едно подобно самохвалство:

— Професоре, позволете ми да отбележа, че за да сте сигурни в това, е трябвало да проведете тест, поставяйки вашите стелт заглушители срещу най-доброто сканиращо оборудване, каквото само флота има в наличност. Не съм чувал в последните дни флотски кораби да са вземали участие в подобен експеримент? Така ли е или просто аз съм зле информиран?

— Зле информиран сте, адмирале. Тестът беше проведен тази сутрин — отвърна с увереност Клод.

— И кои подразделения са участвали в него, ако не е тайна? — попита отново с недоверие в гласа Лао Ян. Той имаше достъп до флотската система на такова ниво, че можеше да се информира за всяка една маневра на бойни кораби в Земния съюз, стига да пожелаеше. Ако професорът си измисляше, Ян лесно можеше да го разкрие.

— Целият Седми флот взе участие в този експеримент! — каза с тържествуващ тон професорът, отпускаяки се на облегалката на стола си, скръствайки ръце зад врата. Позата му издаваше задоволство. Със спокоен тон Лао Ян отговори:

— Аз съм вицеадмирал на Седми флот. Ако е било издавано разрешение за провеждането на подобен експеримент, аз няма как да не съм информиран.

— Там е работата, адмирале, че за провеждането на този експеримент не ми беше нужно разрешение.

— Какво искате да кажете?!

— Днес към 1:25 сутринта малък цивилен съд напусна станция „Дженезис-27“ без разрешение и без знанието на капитана на станцията. Този съд не беше засечен по никакъв начин от системите за сигурност на станцията, които са едни от най-съвременните. Малкият цивилен кораб, екипиран само с моите заглушители, успя да премине цялото разстояние от станцията до вашата позиция, без да бъде засечен от нито един от военните или цивилни кораби по пътя. След това той навлезе в строго охраняваната зона под пряката юрисдикция на Седми флот, без отново да бъде засечен от вашата най-модерна система от дрони. Накрая малкият апарат проникна в самия Седми Флот и в шест часа сутринта днес кацна, без да бъде засечен, на кораб-платформа, известен като „Оазисът“.

— Това е невъзможно! — извика Лао Ян. Този път той почти беше изгубил самообладанието си.

— Факт е, адмирале — отговори все така уверено Клод.

— Искам доказателства! Къде е корабът?

— Не знам точно, но ако разпространите в района късовълново лъчение с кодирана честота, която аз ей сега ще ви изпратя, това ще активира скрит маяк в кораба. Този маяк ще започне да излъчва

импулси със същата честота и по нея лесно ще откриете местонахождението му.

— Добре, ами пилота? Искам да разговарям с него! — настоя Ян.

— Съжалявам, но това няма да е възможно.

— Но защо? — възпротиви се адмиралът.

— Аз си имам собствена политика, адмирале, не мога да ви издам всичките си козове, и това е едно от нещата, които ще трябва да приемете. За вас е важно да знаете, че технологията ми работи и ще получите доказателството, което ви е нужно.

Лао Ян запази мълчание за няколко мига, на свой ред отпусайки се назад в креслото си. Преценяваше събеседника си, след което отговори:

— Добре, професоре, за мен ще е достатъчно да видя на борда на „Оазисът“ кораб, който е успял да достигне дотам без разрешение и без да бъде засечен. Когато — ако — потвърдим това, можете ли да ни доставите комплект от вашето оборудване, необходим за екипирането на два изстребителя ягуар 7?

— Да, имам го в наличност и то ще е при вас до тридесет минути. Толкова приблизително ще ви е необходимо, за да потвърдите думите ми — тук Лао Ян отново се ококори и се наведе напред към монитора:

— Професоре, да не би да сте толкова напреднали във вашите изследвания, че да сте изобретили телепортацията?

— Работим по въпроса, адмирале, но не. Оборудването ще ви бъде доставено по обичайния начин. Просто бях сигурен, че след като чуете аргументите ми ще поискате веднага да поръчате от него. Ето защо, след като получих потвърждение за успеха на мисията, наредих друг кораб, натоварен с няколко комплекта заглушители, да бъде изпратен към вас. Корабът, както казах ще пристигне след тридесет минути.

— Професоре, знаете ли, че има забрана за кораби да пътуват в пограничната зона, ако са по-малко от осем на брой в група?

— Знам.

Лао Ян се усмихна и отново се отпусна в креслото си.

— Явно сте уверен, че никой от нас не може да ви засече, но бихте ли бил толкова сигурен, ако трябва да се изправите срещу

аркусианците и да заложите живота на пилотите си? Защото аз точно това ще трябва да направя.

— Бях откровен с вас, адмирале. Обясних ви тестовете, които направих, за да докажа качествата на оборудването си. Но за съжаление ултимативният тест — да изправа моите заглушители срещу аркусианските радари и скенери, може да бъде направен само в реална бойна обстановка... от вас.

Докато чакаше новини в командната зала на „Перперикон“ Лао Ян отново и отново прехвърляше в паметта си разговора с професора. Дали не беше прибързал, като му се довери? Дали не трябваше сам да подложи заглушителите на повече тестове? Взе решението да изпрати двата ягуара, защото времето ги притискаше. Оставаха три дни до игрите, които двамата с адмирал Стаматов се молеха отчаяно да бъдат отменени. Президентът обаче категорично отказваше тази традиция да бъде нарушена, говорейки, че това би означавало открито да се признае, че има проблем със сигурността. Кое то пък щяло да навреди на морала и на икономиката, а най-вече, мислеше си Лао Ян — на неговото преизбиране за президент. Тъй като не можеха да разчитат на надеждни разузнавателни данни от централното командване, двамата с адмирал Стаматов решиха да използват собствените ресурси на Седми флот, за да разузнават и да се сдобиват с информация за действията на аркусианците в близост до граничната плоскост. Това беше пряката отговорност на Лао Ян и на „Перперикон“, откъдето се извършваха всичките разузнавателни полети във вътрешността на Тъмния сектор.

Тази операция криеше най-големи рискове от всички, провеждани досега. На двамата най-добри пилоти им беше наредено да изоставят досегашните си изпитани методи и да се приближат много повече до врага, разчитайки единствено на новите заглушители. Ако оборудването ги предадеше, те щяха да са прекалено близо, за да могат да се измъкнат. Минутите се точеха като часове и Лао Ян, който приемаше винаги всичко изключително спокойно се хвана, че е изнервен и напрегнато потропва с единия си крак в пода. Изведнъж радиомълчанието беше нарушено. Чу се пропукване във високоговорителите, което прозвуча като внезапно избликване на гейзер от живот:

— Тук „Маверик“ до „Перперикон“.

— Тук „Балистик“ до „Перперикон“, приемате ли? — всички в командната зала спонтанно нададоха радостен възглас. Те до един преживяваха напрегнатите часове в болезнена неизвестност за съдбата на двамата пилоти.

— Тук „Перперикон“ — отговори Лао Ян. — Прибирайте се, деца! Прибирайте се веднага! Край!

ГЛАВА 26

КЪСМЕТ И УСПЕШЕН ЛОВ!

Алекс бе обгърнал с една ръка Силвия, която седеше до него на дивана, докато Мегън се опитваше да разреже голяма сметанова торта в средата на масата. Зак шумно разказваше някаква история от последното му упражнение по полева подготовка, докато Габриела, Златина и Арвин го слушаха, наслаждавайки се на ентусиазма му. Намираха се в апартамента на Арвин, където на големия тридеветинчов телевизор течеше някакво безинтересно клюкарско предаване. Те го оставяха да работи, защото не искаха да пропуснат момента на тегленето на жребия за финала на игрите, който щеше да определи в каква последователност трите отбора ще мерят сили помежду си. Всички се надяваха да се падне така, че първата среща да е между „Хелзинг“ и „Мадара“. Тогава отборът на „Перперикон“ щеше да има предимството, да наблюдава съперниците си, преди да се изправи срещу тях.

Докато водеха оживен разговор, Алекс дочу от холограмния екран:

— А сега е време да се прехвърлим при Марио Анджело, с когото ще водим тазгодишния финал на военните игри! Здравей, Марио!

— Здравей, Фил, как сме днес? — докато двамата водещи си разменяха безсмислени реплики, всички насядаха около масата, където стоеше разположен триизмерният екран и започнаха напрегнато да наблюдават какво се случва.

— И така време, е за дългоочаквания жребий, който ще определи последователността на срещите тази година. Както знаете, финалисти са отборите на „Мадара“, „Хелзинг“ и „Перперикон“!

— Как мислиш, Марио, не е ли жалко, че „Еверест“, които спечелиха шампионската титла през последните две години, не успяха да се класират за финала?

— Да, Фил, вярно е, че най-добрите от отбора им бяха във випуска, който завърши миналата година, но аз лично очаквах да се класират поне за финалната тройка!

— И аз съм на същото мнение. Сега обаче друго е важно, а именно настоящите финалисти! Време е да преминем към тегленето на жребия!

— Точно така, Фил, това пред мен е компютърът, който в момента разбърква имената, аз ще натисна само ето това копче! И така първата среща ще бъде между... — изминаха няколко напрегнати секунди, преди водещият да натисне копчето — „Перперикон“! — извика той, а в този момент вълна от възгласи на негодувание се разнесоха в стаята. Случи се точно това, което те не желяеха — паднаха се да бъдат в първата среща.

— Нека сега да видим кой ще се изправи срещу перпериконци? — водещият отново задържа пръста си над копчето, колкото да внуши усещане за драматизъм, след което го натисна. На екрана се изписа „Мадара“.

— О! Съперник на „Перперикон“ в първата среща ще бъде отборът на кадетите от „Мадара“. Доста интересно се очертава, а Фил?

— Така е, Марио. Нека не забравяме, че съвсем на скоро се случи скандален трансфер при първокурсниците на тези два отбора. Пилотът на изстребител от първи курс Силвия Пламенова, която беше част от отбора на „Мадара“, се премести на „Перперикон“ където пък я приеха в техния отбор.

— Да, подобни неща не се виждат всеки ден, Фил! — в този момент всички в стаята видяха как Силвия заравя лице между коленете си.

— Не мога да повярвам, че го казват по тридевизията!

— ... да, бих казал, че не съм виждал подобно нещо през цялата си кариера във флота — продължаваше да се чува гласът на водещия.

— Какво според теб е накарало младата надежда на „Мадара“ да се премести при техните съперници от „Перперикон“, Марио?

— О, няма как да сме сигурни, но сме длъжни да споменем, че според източник, пожелал анонимност, става дума за любовна история. След като е скъсала с досегашното си гадже — капитана на отбора на първокурсниците, тя е тръгнала с пилот от „Перперикон“, който пък също е от отбора на своя кръстосвач.

— Това наистина ще придаде малко повече пикантност на предстоящия сблъсък! Но нека сега видим кои ще са участниците във втората среща!

— Вече всички знаят! — изхлипа Силвия, докато Алекс я прегръщаше.

— Спокойно де, те така или иначе знаеха — намеси се Арвин, смятайки, че това би трябвало да я успокои.

Междувременно започна тегленето на жребия за втората среща. Първият изтеглен беше отбора на „Хелзинг“.

— Сега да видим срещу кого ще се изправи „Хелзинг“ във втората среща, възможностите са само две... „Перперикон“! — извика водещият.

— О, не, много лош жребий ни се падна! — коментира Зак.

— В такъв случай, Фил, за третата среща остават само „Мадара“ срещу „Хелзинг“. Определено жребият е най-труден за „Перперикон“, които ще трябва да изиграят двете си срещи последователно и е най-благоприятен за „Мадара“, тъй като те ще имат възможност да си починат между двете срещи.

— Да, така е, нека не забравяме и „Хелзинг“, които пък ще имат предимството, че ще могат да наблюдават противниците си през първата среща и така да си направят съответните изводи за силните и слабите им страни. Но си прав, определено жребият се оказа най-неблагоприятен за „Перперикон“

— Все пак нищо още не е решено, Фил, най-интересното тепърва предстои! Първата среща между отборите на „Перперикон“ и „Мадара“ ще се състои в неделя!

— Тръпнем в очакване! — Арвин изгаси тридевизора. Силвия вече не изглеждаше толкова разстроена, а вниманието на всички се измести към лошия жребий, който им се падна.

— Ще ви бъде трудно на първия мач, но ще ви е още по-трудно на втория, защото противниците ще са наясно с много от силните и слабите ви страни — каза загрижено Златина. Тя самата бе участвала в игрите и през четирите години на обучението си като кадет.

— Честно казано не ме е страх! — заяви Алекс. — Нямам търпение да срещна по време на битка летците на „Мадара“, особено Стийв. Ще ги унищожим!

— Това да се чува! — одобрително възкликна Арвин и потупа Алекс по рамото.

* * *

Лао Ян влезе в кабинета на адмирал Юлиян Стаматов.

— Предполагам вече си разгледал обобщения доклад от акцията на нашите разузнавачи? — започна Ян. Стаматов надигна поглед и след като кръстоса ръцете си, каза:

— Може да се каже, че имаме добра и лоша новина. Добрата е, че новите системи работят и вече можем да шпионираме аркусианците много по-отблизо — след тези думи Стаматов включи големия монитор в кабинета си, където се появи една от снимките, направени при разузнавателната мисия. На снимката се виждаше сложна структура, подобна на индустриален център.

— Да, можем да държим аркусианците по-изкъсо, поне докато не усъвършенстват радарите си, което е възможно да се случи във всеки един момент.

— А що се отнася до това — и Стаматов посочи снимката, — явно, е, че аркусианците на Гразър строят фабрики за производство на космически бойни единици, вече и на самата повърхност на Хелена 9. Не само щурмови кораби и изстребители, но и средни и тежки кораби...

Докато говореше, снимките на монитора се сменяха, показвайки вече нарасналата космическа флотилия на орбита около планетата. Виждаше се и мистериозната орбитална станция, която първоначално привлече вниманието на флота. Сега тя изглеждаше така, сякаш към нея бяха добавени поне още дузина нови модули, които ѝ придаваха още по-внушителен вид.

— Това там според нас са казарми! — каза Ян, сочейки група малки постройки на повърхността на планетата. — А на следващата снимка се виждат две фабрики, които произвеждат танкове и други видове бронирана сухопътна техника — изображението на екрана се смени още веднъж и в по-близък план можеше да се види част от готовата продукция — наредени един до друг стотици аркусиански танкове.

— Мислиш ли, че подготвят инвазия? — каза Лао Ян, като въпросът му даваше по-скоро тема за размисъл, отколкото изискваше директен отговор.

— Все още силите им са твърде малко, за да е пълномащабна инвазия. Само няколко кръстосвача от Седми флот могат да сразят тази флотилия.

— Може би не инвазия, но атака?

— Възможно е да ни атакуват с малка част от корабите си, а след това да използват укрепените си позиции около Хелена 9 за да отбият евентуални ответни действия.

— Да, звучи по-вероятно! — съгласи се Лао Ян. — Трябва да сме нащрек!

— Налага се да сме особено бдителни по време на игрите. Твърде вероятно е точно тогава да решат да ни атакуват!

— Вече сме взели допълнителни мерки за сигурност, но най-добре беше да ги отменим — промълви Лао Ян.

— За съжаление сме в изборна година и всяко нещо се превръща в политически въпрос. Надявам се да не платим твърде висока цена...

* * *

Алекс се събуди много рано сутринта в неделя в средата на месец юни. Финалът на военните игри логично се предвиждаше винаги за последния месец от учебната година. Извъртайки се настрани, Алекс видя нежния силует на Силвия, която още спеше на леглото до него. В сумрака, огненият водопад на косата ѝ изглеждаше почти сив. Докато спеше, лицето ѝ издаваше спокойствие и невинност. Алекс се изправи и тихо облече униформата си, след което съвсем леко целуна Силвия по главата, преди да излезе от стаята. Както преди първото му упражнение по бойно пилотиране, така и сега се движеше сам по пустите коридори на кръстосвача. Харесваше му да чува ехото от собствените си стъпки, нещо, което беше невъзможно през деня, когато по коридора се движеха стотици хора. Този път хигрусите на първокурсниците стояха приготвени в хангара на докинг станция три. Докато преминаваше през входната врата, го огря необичайна светлина, влизаща през тесните прозорци на хангара. Източник на това

сияние бе отразяващата повърхност на планетата Хепсия, около която гравитираше „Перперикон“. Пред един от прозорците Алекс забеляза стройния силует на момиче в кадетска униформа. Веднага я позна — беше Габриела. Тя стоеше с лице към прозореца, но когато чу стъпките му се извърна.

— Този път те изпреварих... — каза тя многозначително. Алекс застана до нея, вглеждайки се в повърхността на планетата. Беше неприветлива сива пустиня, осеяна с кратери и скали. На нея не би могъл да съществува какъвто и да било живот, но хората поддържаха изкуствена атмосфера с помощта на силово поле. Освен за военни учения Хепсия се използваше и за добив на минерални ресурси, а също и като укрепена позиция в близост до границата. На нея живееха постоянно едва няколко хиляди души.

— Поне вече знам, че не съм единственият, който се чувства по същия начин, както преди първото ми излитане в открития космос — усмихна се Алекс.

— Да, тогава беше първият ни полет. А сега какво е? Защо имам чувството, че е толкова важно?

— Сега... ще е първата ни битка — отвърна спокойно Алекс. Габриела го погледна с разбиране.

— Ако трябваше да е срещу „Хелзинг“...

— Тогава щеше да е просто състезание. Както срещу „Дунав“. Но след всичко, което се случи... срещу „Мадара“...

— Ще бъде битка!

— Да...

В този момент двамата чуха как вратата се отваря и се обърнаха. Беше Силвия, която скоро се присъедини към тях. Алекс нежно я прегърна през рамото.

— И ти се събуди по-рано, а? — попита я Габриела.

— Да, не знаех къде да отида и реших да дойда тук. Нямах представа, че ще ви намеря.

— Неспокойна ли си? — попита Алекс.

— Ами... днес ще се изправя срещу бившите си съотборници... ще се справя!

— Всички ще се справим! — заяви Габриела.

Въпреки че имаше много общо със ситуацията в началото на учебната година, Алекс си даде сметка, че причините да се чувства

така сега са коренно различни. Преди, стоеше до изстребителя, на който бе изписано фамилното му име и си мислеше колко много значи това. Мислеше си, че на подобен изстребител, със същото това име на него, баща му Юлиян Стаматов е правил велики подвизи, бранел, е човечеството и е писал историята. Съзнанието му бе изпълнено от чувството, че да носи това име е голяма чест и отговорност и той трябва да се справи изключително добре, за да не го посрами. Сега, след близо девет месеца във флота, стоейки на същото това място осъзна, че съвсем други мисли го вълнуват. Отново чувстваше, че не бива да се посрами. Но този път извърна глава и погледа му се спря на лицето на Силвия, подпряла се на рамото му, загледана в пространството навън. Сега щеше да се сражава, за да защити момичето, което обичаше, достойнството на приятелите, с които прекара почти неразделно последните девет месеца и най-вече собствено си достойнство. Беше сигурен, че някъде там, над сивия пустинен пейзаж на Хепсия, ще срещне Стийв и тогава загубата не съществуваше като вариант. Трябваше да победи! Независимо от изхода на състезанието, той трябваше да спечели тази лична битка на всяка цена.

Звукът от отварянето на механичната врата на хангара ги накара да се обърнат назад. Те останаха изненадани, когато видяха командир Кърт да влиза, държейки чаша ароматно кафе.

— Я, кой не може да спи до късно днес? — каза той с леко шеговит тон. — Да не би да са ви омекнали коленете преди великата битка с „Мадара“? — попита той и в думата „велика“ се усещаше едва доловима ирония. Сякаш този стар космически вълк, преживял стотици истински битки с аркусианците, се надсмиваше над тяхната лична драма и незначителността на притесненията им относно състезанието срещу „Мадара“.

— Много искаме да победим, сър! — каза Алекс.

— Разбирам! И аз не по-малко от вас искам да победите! Е, добре де, може би не се вълнувам чак толкова много, но ми се иска да покажете на връзкачетата от „Мадара“ кой е най-добрия.

— Ще дадем най-доброто от себе си, сър! — заяви Габриела.

Кърт отпи от кафето си, след което се загледа в повърхността на планетата отпред. Силната светлина огряваше лицето му, придавайки още по изострен вид на дълбоко врязаните бръчки.

— Разбирам как се чувствате... — промълви този път с по-дълбок и замислен тон.

Всички се вгледаха в него озадачени.

— Горите от ентузиазъм и от желание да победите. Настървени сте допълнително от нотката на лична вражда между вас и някои кадети от „Мадара“ — Кърт направи кратка пауза, но нито един от тримата не се обади. Стояха и чакаха да довърши мисълта си.

— Това е нож с две остриета. От една страна, личните ви чувства ви мотивират да се стараете повече по време на упражненията и да се раздавате на състезанието. От друга страна обаче емоциите понякога могат да замъглят преценката ви, която е от решаващо значение за оцеляването на бойното поле — Кърт отново отпи от кафето си, след което продължи:

— Вие тримата бяхте най-добрите ми ученици през изминалата година...

— Благодарим за оценката, сър! — каза Габриела с учтив тон. Кърт нямаше навика често да раздава комплименти.

— През тази първа година във флота научихте много неща. Как да летите на космически изстребител, научихте бойни маневри, тактики, противодействия, но днес ви предстои най-важният урок. Ще трябва да се научите как да управлявате емоциите си, така че винаги да работят във ваша полза, а не във ваша вреда. Ако съумееете да постигнете това, съм сигурен, че останалите ви способности са достатъчни, за да се справите.

Постепенно хангара започна да се изпълва с кадети, които заприиждаха с приближаването на часа за упражнението. Те трябваше да излетят със своите хигруси и да кацнат на летище, което беше част от военна база на планетата Хепсия. Тази база щеше да бъде владение на кадетите от „Перперикон“ по време на състезанието.

В седем и половина сутринта всички кадети бяха на линия и командир Кърт им даде заповед да се качват по хигрусите и да отлитат за базата. Оттам нататък, до края на деня, те щяха да приемат заповеди не от него, а от командването на техния отбор, състоящо се предимно от кадети четвърти курс. Целият отбор пилоти първокурсници летеше в делтовидна формация, предвождана от Габриела. Спокойното им пътуване до планетата отне около петнадесет минути, след което те

започнаха да се снижават към повърхността. В този момент по радиостанцията се чу младежки глас:

— Здравейте, тук е кулата на база „Перперикон“. Приемате ли?

— Тук ескадрилата на първокурсниците на „Перперикон“, аз съм командващ кадет Габриела Каменова. Очакваме по-нататъшни наставления!

— Добре, кадет Каменова, според разпоредбите на командването, вашата част приема названието „Пилетата“, разбрано ли е?

— Да, сър! — отговори Габриела, леко разочаровано. По канала, на който само те можеха да си приказват, останалите от отбора разменяха реплики на негодувание:

— Пилетата ли? Ама че тъпо име!

— Защото сме първи курс! Това е унижително!

— Пилета, заходите за кацане към писта дванадесет! — продължи гласът по радиото.

— Тук Пилета, прието! — отговори Габриела. Петнадесетте хигруса кацнаха един след друг на пистата и бяха насочени към хангарите. Там вече стоеше паркирана ескадрила от изстребители Ягуар 7 на кадетите от втори курс. От всички единствено първокурсниците използваха хигруси, които изглеждаха като анемични в сравнение с ягуарите.

Докато разглеждаше отблизо могъщите машини, Алекс се замисли, че тактиката трябва да е предвидена по такъв начин, че те да се изправят срещу първокурсниците на „Мадара“. Нямаше да има никаква полза, ако попаднеше в битка срещу по-горен курс. Това означаваше, че срещата му със Стийв беше повече от сигурна по време на това състезание.

До началото на сблъсъка имаше два часа и всички трябваше да отидат в залата за брифинг, за да се запознаят с полевата ситуация и тактиката. Преди брифингът да започне, кадетите се тълпяха в голямата зала и си приказваха помежду си главно за предстоящото състезание. Алекс успя да различи познати лица:

— Вижте, това са Зак и Мегън! — каза той на Силвия и Габриела. Тримата се отделиха от групата си и отидоха при своите приятели.

— Как е положението? — попита Алекс, забелязвайки, че Мегън изглежда нещастна, а Зак имаше загрижен вид.

— Мисля, че ни е хванала сценичната треска! — заяви Зак.

— Защо така? — попита със загрижен той Силвия.

— Аз отново ще пилотирам страйкъра, в който ще е отряда на Зак — смотолери Мегън. — Просто е голяма отговорност. Ако някой от вас го свалят, отстраняват само него, ако мен ме свалят, целия взвод на Зак ще отпадне, без дори да са имали шанса да покажат какво могат.

— Да, но само теб не те сваляха на миналото състезание! — опитваше да я ободри Зак.

— Знам, но просто се притеснявам! — в този момент високоговорителите пропукаха и друг младежки глас оповести:

— Моля всички кадети да заемат местата си, брифингът започва!

Алекс, Силвия и Габриела трябваше да оставят Зак и Мегън и да се насочат към местата, предназначени за пилотите на изтребители от първи курс. Там вече се намираха техните съотборници. В далечината Алекс забеляза как Зак сядат при своя взвод, а Мегън при пилотите на страйкъри, сред които беше и Джери, който изглеждаше в приповдигнато настроение.

Отпред имаше широк подиум с продълговата маса, на която се намираха командирите. Това бяха най-отличилите се кадети за целия период на обучението си. Те всички бяха четвърти курс и след края на игрите вече нямаше да са кадети, а дипломирани офицери от флота. В средата на масата седеше главнокомандващият на име Солор Дейн — слаб и висок младеж с бледо лице и дълга руса коса. Сините му очи гледаха с проникателно изражение през фини правоъгълни очила. Алекс го наблюдаваше, докато заемаше мястото си. Солор имаше елегантни, но властни маниери, на човек, който чувства, че превъзхожда повечето хора. Обучаваше се за пилот и командир на голям кораб — същата специалност като Мегън и Джери. До него отляво седеше момче, което на пръв поглед изглеждаше като пълната противоположност. Ерик Места имаше тъмна кожа и очи, едра мускулиста фигура, която изпълваше униформата по шевовете. Прическата му беше тип канадска ливада, подобна на тази на Зак, каквато имаха много от пехотинците. Не представляваше трудност да се предположи, че Ерик щеше да командва сухопътните сили. Отдясно на Солор Дейн стоеше красиво момиче на име Маргарита Филипова. Тя имаше права кафява коса, пъстри светли очи и носеше познатата униформа на кадет — пилот от „Перперикон“. Алекс веднага се

досети, че тя е командващият на флотилията от космически кораби и изтребители. Отстрани на Маргарита и Ерик стояха съответно още по трима кадети, представляващи по-долните звена от йерархията на командването.

Солор Дейн се изкашля в микрофона, за да привлече вниманието и след като в залата се възцари тишина, започна:

— Здравейте всички! — гласът му, макар и достолепен, все пак звучеше младежки. — Искам първо да кажа, че за мен е голяма радост и чест факта, че в края на обучението ми като кадет бях избран да предвождам отбора на „Перперикон“. Радостта ми би била по-голяма единствено, ако успеем да извоюваме шампионската титла!

След тези думи залата се изпълни с аплодисменти и окуражителни възгласи. Когато кадетите утихнаха, Солор Дейн продължи:

— Искам специално да се обърна към останалите четвъртокурсници, вероятно те се чувстват по същия начин, както и аз сега. Това е нашата последна задача като кадети и ние трябва да я изпълним подобаващо. След края на тези игри някои от нас ще продължат да служат в Седми флот, други ще бъдат разпределени в далечни краища на Земния съюз. С мнозина сигурно никога повече няма да се видим. Но всеки един от нас ще си спомня тези последни дни, в които сме се борили заедно, за да извоюваме победата на „Перперикон“.

Отново се чуха бурни аплодисменти, най-шумни бяха четвъртокурсниците. Алекс се замисли, че в един далечен ден и той ще се намира в тяхното положение. Чудеше се как ли се чувстват, знаейки, че предстоят последните им усилия преди края на един важен период от живота им. И че скоро всичко за тях ще се промени драстично. Това всъщност много напомняше на начина, по който той самият се чувстваше в края на миналата година, когато завърши гимназия и постъпи като кадет на борда на „Перперикон“. Най-драматичната промяна в живота му, въпреки всичките трудности, го караше да се чувства щастлив.

— А сега нека видим какво ни очаква в днешния сблъсък! — продължаваше Дейн и на големия екран зад него се появи сателитна снимка на бойното поле. В единия край с червено беше отбелязана базата на „Мадара“, а в другия със синьо тази на „Перперикон“.

— Както знаете, на картата има определен брой контролни точки, намиращи се на стратегически позиции. С даването на старт двата отбора ще започнат ги завземат. Според правилника нямате право да установявате контрол на по-предна позиция, ако преди това не сте завладели предходната.

В този момент на екрана се появиха множество червени и сини петна.

— Това са точките, които двата отбора ще завладеят без съпротива просто защото се намират по-близо до стартовите им позиции. Тези по средата на картата — и в този момент на екрана се появиха няколко оранжеви петна — ще са местата на съприкосновение с противника. Счита се, че при равностойни отбори това ще са точките, където двете армии ще пристигнат по едно и също време. Имаме всички основания да смятаме, че кадетите от „Мадара“ са един много силен противник. Няма слабо звено в нито един от курсовете, така че не се очаква някое тяхно подразделение да се издъни. В първи кръг на игрите показаха отлични умения, така че за да победим ще се наложи абсолютно всички от нас да действат на ниво. Ако дори една част се издъни, това ще даде такова предимство на „Мадара“, че загубата ни ще бъде неминуема.

Солор Дейн направи кратка пауза. За миг залата се изпълни с напрегнато боботене. Когато тишината отново се възстанови, Дейн продължи:

— Ето, каква ще бъде стратегията ни накратко. Всяка една част ще има за цел поредица от точки, върху които трябва да установи контрол в рамките на първите тридесетина минути от играта. Не губете време на междинните пунктове, само включете комуникациите, с което да установите, че позицията е под наш контрол и продължавайте напред. Последната от поредицата точки ще е граничната, където най-вероятно ще срещнете врага! Ако не сте се замотали твърде много, вашите противници няма да са успели все още да се окопаят на позицията. Ще се заформи сражение, при което вашата част ще бъде отговорна за установяването на контрола над тази точка. Няма да имате подкрепления, тъй като всички останали също ще бъдат ангажирани на други точки. Ако надделеете над противника, остатъка от неговите сили ще се оттегли до най-близката позиция под техен контрол. Не се хвърляйте в атака без изрично да ви бъде

заповядано. Вместо това се погрижете да установите защитен периметър, така че да може се отбранявате с минимален брой сили. Част от вашите хора може да бъдат изпратени да помогнат на други места, така че трябва да се възползвате от стратегическите предимства, които позицията ви предлага, за да я отбранявате възможно най-ефективно. Ако се случи неблагоприятният сценарий и противникът ви успее да надделее, оттеглете се до последната точка, над която сте установили контрол и се постарайте да я защитите максимално добре. Не се впускайте в контраатака без изрична заповед. Времето за провеждане на това състезание е осем часа и когато те изтекат, отборът държащ под контрол по-голям брой точки печели. Съществува и вариантът за победа чрез нокаут, когато един от отборите успее да превземе главната база на противника.

Отново настъпи кратка пауза, след което думата взе Ерик Места — командващият на сухопътните сили:

— Обръщам се към пехотинците! Трябва да знаете, че тази игра е на завладяване и защитаване на позиции, в която основната функция се изпълнява от наземните сили. Вие ще трябва да окупирате дадена позиция и да я защитавате. Вие ще трябва да изтласкате противника от неговите позиции. Ролята на авиацията е да ви осигурява транспорт и въздушна поддръжка, но когато се изправите лице в лице противника, пилотите не могат много да ви помогнат. Теренът предлага максимално разнообразни условия. Ще трябва да се биете сред пустинята и скалистите планини, както и да превземате сгради в контролните пунктове. Целта на това състезание е да ви постави в условия, максимално близки до тези при реална битка, така че ще трябва да си спомните всичко, което сте научили досега, ако искате да оцелеете.

След края на това кратко изказване в залата се чуа аплодисменти. Тогава думата взе командващият на военновъздушните сили Маргарита Филипова:

— Пилоти, в битката за установяване на въздушно превъзходство ще срещнете много силен противник в лицето на кадетите от „Мадара“. Представянето на всички на бойното поле е изключително важно, но най-решаващо е това на изстребителите. Ако допуснете пилотите на „Мадара“ да завладеят небето, те ще могат лесно да атакуват нашите транспортни и поддържащи кораби, като по този начин ще ни парализират. Освен това техните страйкъри ще кръстосват

небето безпроблемно и ще поставят нашата пехота в крайно неравностойно положение. Така, че разчитам, че ще се справите със сложността на задачата, която е поставена пред вас! Напомням на всички пилоти, че не сме в открития космос, така че трябва да отчитате фактора гравитация и въздушно съпротивление. Припомнете си класическите положения при авиацията, защото в момента сте точно това. При липса на гравитация в открития космос, посоките са без значение, но сега при издигане губите скорост, докато при снижаване печелите. Тези неща са били решаващи при въздушния бой в ерата на самолетите. Пожелавам на всички късмет и успешен лов!

ГЛАВА 27

ЕДИНОБОРСТВОТО

Арвин, Златина и останалите от ескадрилата се намираха в бойна готовност в хангара, заедно с техните изстребители Ягуар 7. В случай на опасност по време на игрите, те трябваше незабавно да се изстрелят и да атакуват нашествениците. Такива обаче засега не се появяваха и всички се бяха събрали около триизмерния приемник, наблюдавайки началото на сблъсъка между кадетите на „Мадара“ и тези на „Перперикон“. Скоро най-неочаквано към групата се присъедини командир Кърт.

— Как сте, командире? — попита Арвин.

— Добре, Лейтенант, дойдох да погледам представянето на нашите момчета и момичета. Ако не се справят като хората, бял ден няма да видят от мен догодина! — закани се той, а останалите се разсмяха.

Междувременно прякото предаване на състезанието тъкмо започваше:

— Здравейте, уважаеми зрители, аз съм Марио Анджели, а до мен е Филип Доналд и през следващите осем часа ние ще предаваме за вас пряко развитието на драматичната борба между отборите на „Мадара“ и „Перперикон“.

— Точно, така Марио, смятам, че днес сме истински щастливци, затова че ни се падна да гледаме толкова интересна среща. Много се изговори в последно време за съперничеството между двата кръстосвача и днешното дерби определено е заредено с голям емоционален заряд!

— Ако трябваше да заложиш на някого, Фил, на кого би зложил днес? Кой от двата отбора смяташ, че ще надделее?

— Трудно е да се каже, Марио. Всичко показва, че силите са много изравнени, което е допълнителна гаранция за интересен двубой, но ако наистина трябва да заложа на един от двата отбора, бих зложил на „Мадара“. Все пак те се справиха по-убедително с противника си на

първи кръг. Може би просто са извадили късмет, но по-скоро това се дължи на отличната форма, в която се намират всичките кадети от отбора им.

— Така е, несъмнено те са много добри, но само за да поддържам интригата, аз бих заложил на „Перперикон“.

— Това, което камерите показват в момента е Давид Холмс, кадетът, на когото е поверено командването на отбора на „Мадара“ днес.

На триизмерния екран се виждаше високата и набита фигура на Давид Холмс. Той изглеждаше начумерен, но уверено раздаваше заповеди на намиращите се около него кадети.

— А ето го и Солор Дейн, главнокомандващият на силите на „Перперикон“!

— Според мен, напрежението върху тези младежи е невероятно в този момент. Как мислиш, Марио? Като се има предвид колко са изравнени възможностите на двата отбора, ходовете на командирите ще решат изхода от съревнованието.

— Така е, несъмнено отговорността, която лежи на плещите им е огромна. И ето, началото на състезанието ще бъде обявено всеки момент...

* * *

Алекс усещаше кънтенето на собствения си учестен пулс в слушалките. Намираше се в кокпита, двигателите работеха на празен ход, ръката му стоеше на дросела в очакване на заповедта за излитане. И ето началният сигнал бе даден. Ръката му натисна дросела и ускори хигруса по пистата. Секунди по-късно вече летеше заедно с останалите от малката ескадрила на първокурсниците. Спомни си, че не беше излитал от наземна писта, откакто завърши училище. Всичките петнадесет изстребителя летяха във формация. Те трябваше да направят един пълен кръг около летището, за да изчакат двата големи транспортни кораба и тринадесетте страйкъра, набиращи височина по-бавно. След минути всички машини от ескадрилата вече летяха заедно, като изстребителите оформяха външния защитен периметър на групата, готови да атакуват всяка приближила се

заплаха. Трябваше да бъдат превзети четири точки, като последната най-вероятно щеше да бъде атакувана в същия момент и от първокурсниците на „Мадара“. Тази точка имаше най-малко стратегическо значение, затова бе поверена на първокурсниците. След две минути ескадрилата вече се намираше над първата точка. Единият от страйкърите се спусна и кацна вертикално до входа на малката база, представляваща бункер сред скалите. От страйкъра слезоха четирима пехотинци, които тичешком нахълтаха в бункера и скоро над него се появи холографско изображение с емблемата на „Перперикон“. Това означаваше, че сега позицията е под контрола на техния отбор. Следвайки инструкциите, четиримата пехотинци се върнаха обратно на страйкъра, който излетя и цялата бойна група продължи полета си по посока на втората точка, където процедурата се повтори. Без да губят време, те се насочиха към третата, която също беше завладяна, без да срещнат никаква съпротива. Холограмният образ с герба на „Перперикон“ светна и те излетяха към четвъртата. Всички знаеха, че сега играта наистина започва. Алекс се взираше ту в сиво-розовата небесна шир пред него, ту в дисплея на локатора, очаквайки всеки момент на него да се появят вражески единици. Намираха се само на няколко километра от целта, когато на дисплея се появи малка червена точка. После още две. После цели седем. След секунди целият дисплей беше изпълнен с малки и по-големи червени точки изобразяващи различните кораби от ескадрилата на първокурсниците от „Мадара“.

— Тук Пиле едно, до база „Перперикон“, множествени контакти на дванадесет часа! — обяви Габриела по комуникационния канал. От централното командване отговори:

— База „Перперикон“ до Пилето, атакувайте противниковите изстребители! Единици Алфа и Браво, започнете десанта като следвате плана!

— Алфа, прието! — чу се гласът на Мегън, която предвождаше отряда от страйкъри.

— Браво, прието — отговори Джери, който пилотираше водещия транспортер. Малката флотилия от страйкъри и транспортни кораби се снижи към платото, където се намираше базата. Същото обаче направиха и от отбора на „Мадара“. Мегън и Джери бързо разбраха, че платото е прекалено открито и няма да могат да направят десанта там, тъй като ще са под ударите на вражеската авиация, затова решиха да

спуснат пехотата в подножието на южния склон. Явно кадетите от „Мадара“ предприеха подобна стратегия, снижавайки се откъм северния склон на платото.

Междувременно високо над тях битката за въздушно господство вече течеше. Изстребителите на двата отбора се разбъркаха в общо меле и ожесточено започнаха да се преследват. Във въздушните боеве важаха правилата от първи кръг — при три попадения с маркиращия лазер участникът отпаднаше. Алекс веднага хвана на прицел един от изстребителите на „Мадара“, но още преди да има възможност да стреля, друг противников хигрус пикира отзад и отгоре взимайки него самия на мушка. По този начин противникът имаше преимущество в скоростта, благодарение на гравитацията. За да избяга на преследвача си, Алекс трябваше бързо да се снижи и да направи рязък завой, като по този начин изостави целта, която преследваше допреди малко. Тази маневра не се оказа достатъчна, за да се измъкне. Явно предупрежденията по време на брифинга не бяха случайни и кадетите на „Мадара“ наистина представляваха сериозен противник. Докато двубоят между Алекс и непознатия кадет от „Мадара“ продължаваше, първите „жертви“ от двата отбора вече станаха факт. И мадарци, и перпериконци изгубиха по три изстребителя. За „Перперикон“ с по един свален изстребител се разписаха Габриела, Силвия и Матю. Играта едва започваше, но Алекс чувстваше, че вече изостава. Напрегна се при поредния маньовър с високо „G“ пренатоварване. Противникът му поддаде, като не успя да вземе завоя толкова остро, оказвайки се по този начин в неизгодна позиция. След няколко секунди Алекс реализира първото си попадение. Оказал се под прицел, кадетът на „Мадара“ предприе серия от маневри, за да се измъкне, но Алекс съумяваше винаги да следва траекторията му и да запазва изгодната си за стрелба позиция. Така съвсем скоро нанесе второ, а после и трето попадение, елиминирайки първия си сериозен съперник. За момент се оказа без противник, за когото да мисли, и това му даде възможност да се огледа наоколо. Кой ли от всичките изстребители на „Мадара“ беше този на Стийв? Особено много желаше да се бие точно с него, но нямаше как да го разпознае. Изстребителите се различаваха единствено по надписа с фамилното име на пилота, намиращ се до люка на кокпита, но беше невъзможно да бъде прочетен от такова разстояние и

такава скорост. Тогава Алекс се сети, че може би скенерите на хигруса му са по-прецизни от собственото му зрение.

— Стан, можеш ли да ми кажеш на кой изстребител от противниковия отбор има надпис „Джаксън“ отляво, точно до люка на кокпита?

— Започвам сканиране и обработка на информацията...

— Побързай! — извика Алекс усещайки, че си губи времето и битката тече без негово участие. На всичкото отгоре всеки момент някой свободен изстребител на „Мадара“ можеше да го атакува и тогава щеше да е ангажиран в нов въздушен бой, вместо да преследва Стийв.

— Имаме положителен резултат... — преди да чуе отговора, той трябваше да направи рязка избягваща маневра. С висока скорост отгоре и отзад към него се спусна изстребител на „Мадара“. Точно това, от което се опасяваше, се случи. Противникът имаше предимството на по-голямата височина. Алекс се опита да се измъкне по същия начин като преди малко, но настоящия му противник се оказа много по-добър и успя да запази изгодната си позиция.

— ... Изстребителят, маркиран с надпис „Джаксън“ се намира на шест часа! — довърши докладът си Стан.

— Мамка му! — изруга Алекс. Това означаваше, че не друг, а именно Стийв го държеше на мушката си в този момент. Беше се разсеял и това го постави в неблагоприятна позиция. Опитваше всичко по силите си, за да се измъкне, прилагаше избягващи маневри с огромно „G“ пренатоварване. Имаше моменти, в които погледът му почти напълно притъмняваше, но Стийв съумяваше да го следва неотлъчно. Не след дълго дойде и първото попадение. Двамата продължаваха да се гонят, когато Алекс забеляза на комуникационния дисплей, че някой се опитва да се свърже с него по затворена честота. Знаейки, че е против правилата, той все пак отвори честотата. В слушалките си чу неприятния, злорадстващ глас на Стийв:

— Слаба работа, Алекс, ако това беше истински въздушен бой, в момента вече щеше да се рееш на парчета над скалистите планини ха-ха.

Алекс затвори честотата. В момента смяташе, че последното нещо, което му трябва, е да влиза в словесни пререкания със Стийв. Трябваше да измисли начин да се измъкне от преследването и на свой ред да започне да атакува. Рязко намали тягата на двигателите, като

същевременно повдигна носа на изстребителя нагоре. Този рискован ход подежда като внезапна спирачка. Стийв прелетя под него, озовавайки се точно на дванадесет часа. Алекс веднага възобнови подаването на тяга към двигателите. На изстребителя му трябваша няколко секунди, за да навакса скоростта, но Алекс съумя да запази изгодната си позиция. Сега вече преследваше Стийв, който правеше всичко възможно, за да се измъкне. Маневрите му бяха изкусни и изпълнени със скорост на предела на възможностите. Алекс успяваше да го следва, но както докато бягаше, така и в момента, си даде сметка, че това е може би най-силния противник, срещу когото се бе изправял до сега. В опит да се измъкне, Стийв реши да повтори собствената му маневра, рязко намалявайки скоростта си. Алекс обаче очакваше това и реагира навреме връщайки дроселът назад. Така при ниска скорост, успя лесно да маркира Стийв два последователни пъти. Миг по-късно бясното преследване се възобнови. Двамата пилотираха хигрусите си с невиджано ожесточение. С огромни усилия, Алекс успяваше да се задържи на атакуваща позиция. Знаеше, че му е нужно още само едно попадение, за да победи. Стийв обаче предприе отчаяна стратегия снижавайки се много ниско сред скалите. Двамата летяха с бясна скорост в улея на един назъбен каньон. Алекс отвори отново честотата, надявайки се да вразуми Стийв:

— Това е против правилата на състезанието! Не можем да летим толкова ниско!

От другата страна се чу глас, който не звучеше вече самоуверено, а по-скоро злобно предизвикателно:

— Ха! Какво, Алекс? Можеш да подадеш още сега оплакване или да се биеш като мъж, какъвто не си!

Алекс нямаше да позволи Стийв да излезе морален победител, затова не се свърза със съдиите, ами продължи преследването сред зъберите на каньона. Единствено се страхуваше да не би погледът на камерите да се спре на тях и да бъдат дисквалифицирани, преди двубоят им да приключи. Двата хигруса летяха в безумен полет между скалите на каньона, които ставаха все по-тесни. За момент те се издигнаха над една каменна стена, но после отново се гмурнаха сред скалите. Алекс ясно съзнаваше, че това, което прави е изключително опасно. Едно погрешно движение и всеки един от двамата можеше да се разбие на безброй частици в някой скален масив. Това отиваше

далеч над приемливия риск, далеч над смисления залог за едно момчешко съревнование. Знаеше, че никой от хората, които познава, не би го одобрил, нито Габриела, която беше капитан на отбора, нито Силвия, заради която Алекс поемаше целия този риск, нито баща му, който сам стотици пъти бе рискувал живота си в кокпита на изстребител, но за далеч по-смислена кауза. „Е — помисли си Алекс — може би единствено Зак би одобрил.“ При тази мисъл увеличи още повече тягата на двигателите, преминавайки през тесния процеп на две огромни скали. Тогава се оказа по-близо до Стийв, който не посмя да премине през процепа с такава скорост. Възможността да нанесе попадение трая само около секунда, но Алекс не пропусна. Това беше третото попадение, което окончателно отстрани Стийв от играта. Алекс бързо се издигна на безопасна височина. Надяваше се, че никой от съдиите да не го наблюдава. Все пак в момента на бойното поле се случваха далеч по-важни и решителни събития от двубоя му със Стийв. Когато напусна скалистия каньон и поиска да се свърже с останалите от отбора, Габриела му обясни, че битката за въздушна доминация е приключила. Всички хигруси на „Мадара“ бяха отстранени. От перпериконската ескадрила, освен Алекс бяха оцелели само Габриела, Силвия и Матю. Габриела имаше, както винаги, най-висок резултат — цели пет свалени Мадарски изстребителя. Всички обаче бяха понесли попадения. Алекс едно, Габриела и Силвия по две, а Матю също едно. Сега те се заеха да прочистват небето от единиците за въздушна поддръжка на противника. В този момент долу се водеше жестока битка за платото. Пехотата и на двата отбора се беше окопала сред скали и пещери, криейки се от противниковите страйкъри, които обикаляха като грабливи птици, търсещи плячка. Освен че преследваха пехотата, страйкърите също така влизаха в битки помежду си и Мегън успя да свали два противникови кораба. Отборът на „Перперикон“ на свой ред понесе загуби, така че силите бяха изравнени. Четирите оцелели хигруса на перпериконския отбор обаче щяха да изиграят решаваща роля за изхода на битката. Те притежаваха неимоверно по-голяма маневреност и бързина от останалите въздушни единици, и затова без проблем прочистиха небето от страйкърите на противника. Двата големи транспортни кораба заедно с няколко страйкъра успяха да се спасят с бягство, дълбоко в територията на Мадарския отбор, но това направи отстъплението на тяхната пехота много сложна задача.

Под командването на Зак и подкрепяни от въздушните единици, пехотинците напуснаха укрытията си и се втурнаха в атака срещу укрепените позиции на „Мадара“. Скоро възвишението беше превзето от отбора на „Перперикон“ и гербът на кръстосвача светна над малката постройка в средата на платото. Остатъкът от силите на „Мадара“ се оттегляше на разпокъсани групи, използвайки пещерите и скалите като прикритие спрямо въздушните атаки на перпериконския отбор.

Следвайки предварителните указания, Зак нареди пехотата веднага да заздравя позициите си около възвишението, така че евентуална контраатака да може да се отблъсне с минимални усилия и човешка сила, макар че като се има предвид състоянието на противника, такава не се очакваше. Четирите оцелели изстребителя, заедно с повечето страйкъри се насочиха към главната база, за да презаредят с гориво. Над платото останаха да кръжат само три страйкъра. Докато течаха дейностите по копаене на окопи и изграждане на защитни съоръжения, Зак си помисли, че си губят времето. За цялото сражение сухопътните сили понесоха двадесет процента загуби, докато тези на противника почти седемдесет. Първокурсниците на „Мадара“ вероятно в този момент се окопаваха здраво на тяхната следваща позиция, но бяха много по-малко на брой и без никаква въздушна поддръжка, докато перпериконци разполагаха с десет страйкъра, два транспортни кораба и четири хигруса. Според Зак правилното решение беше веднага да се премине в атака и да се завземе следващата позиция навътре в територията на „Мадара“, за да не се даде възможност на противника да се окопае по-здраво и да получи подкрепления. Зак си мислеше, че такава заповед ще дойде веднага след като всички въздушни единици презаредят с гориво, но остана учуден, когато само три страйкъра се върнаха от презареждането, за да заменят другите три, които на свой ред също не се появиха повече. Изстребителите ги нямаше, а централното командване не даваше нови заповеди, освен да задържат настоящата си позиция.

Солор Дейн седеше подпрял чело на една ръка, взирайки се в широкото холограмно изображение на бойното поле, където стотици маркери сменяха позициите си в реално време. Неговите съратници Ерик Места и Маргарита Филипова се намираха от двете му страни. За съжаление не всички части на перпериконският отбор се справиха така

блестящо, както първокурсниците в първите минути на съприкосновение с противника. На най-важната от стратегическа гледна точка позиция, четвъртокурсниците от „Перперикон“ и тези на „Мадара“ водеха ожесточена битка вече няколко часа без ясен победител. Тази точка даваше контрол над долина, която пресичаше терена надлъж и позволяваше бърза атака спрямо главните бази на двата отбора. Същевременно третокурсниците на „Перперикон“ успяха да завладеят своята гранична позиция при първоначалния сблъсък с кадетите от „Мадара“, които обаче, виждайки, че ще загубят, се оттеглиха рано от сражението, съхранявайки по този начин силите си и заемайки здраво следващата си позиция.

От целия отбор обаче най-зле се справяха второкурсниците. При сблъсъка си с кадетите от „Мадара“ те загубиха контрола и се оттеглиха, понасяйки големи загуби. В момента те защитаваха втората си контролна точка спрямо превъзхождащите ги по численост мадарци. Положението стана критично, когато и последният Ягуар 7 на второкурсниците беше свален и по този начин техните противници спечелиха тотално въздушно превъзходство.

— Страйкърите да се оттеглят веднага! — каза спокойно, но твърдо Солор Дейн в малкия микрофон, излизащ от слушалките му.

— Така поне ще запазим страйкърите! — въздъхна Маргарита.

— Да, но без никаква въздушна поддръжка хората ни няма да издържат още дълго. Цялата част на второкурсниците ще бъде елиминирана, човек по човек! — възрази Ерик.

Солор подпря брадичка, на двете си ръце, облежнати на бюрото. Изглеждаше спокоен, но умът му трескаво прехвърляше възможните ходове. Накрая взе решение:

— Ако допуснем второкурсниците на „Мадара“ да направят пробив, те ще могат да атакуват четвъртокурсниците ни в гръб. Третокурсниците няма да могат да им помогнат, защото самите те не могат да изоставят позицията си. Ако тогава и четвъртокурсниците паднат, мадарци изобщо няма да си губят времето в завладяване на контролни точки. Пътят им към главната ни база ще бъде открит.

— Не можем да го допуснем! Това ще е позор! Да паднем с нокаут от „Мадара“... — гневеше се Ерик.

— Остават ни първокурсниците — продължи с все така спокоен глас Солор.

— Но второкурсниците на „Мадара“ имат четири оцелели изстребителя Ягуар 7. Те държат небето и ние дори не можем да изпратим страйкъри и транспортни кораби, за да пренесем пехотинците си. Ще бъдат свалени още по пътя — възрази Маргарита.

— Все пак имаме четири изстребителя — отговори Солор.

Двамата му събеседници се изцъклиха насреща, след което Маргарита с удивен глас възрази:

— Но те са хигруси, Солор! Няма да имат никакъв шанс срещу ягуарите!

— Да, но ще ни спечелят време. Докато ягуарите на „Мадара“ са заети с нашите хигруси, страйкърите ни ще могат да оперират. Първокурсниците имат десет оцелели страйкъра, плюс петте на второкурсниците, така ще имаме по-голяма флотилия, от тази на „Мадара“, които разполагат само със седем. Имаме и много оцелели пехотинци. Докато хигрусите ангажират вниманието на ягуарите, нашите наземни сили, подкрепени от страйкърите, ще могат да нанесат големи поражения на техния отбор.

— Но това ще трае само докато четирите хигруса бъдат сдъвкани и изплюти от ягуарите, а после? — попита нервно Ерик.

— Междувременно ще дам заповед на третокурсниците ни да преминат в настъпление. Все пак имаха преимущество и би трябвало да разгромят тези на Мадара. Ако успеят, ще можем да пратим малко подкрепления, надявам се с ягуари, на фронта на второкурсниците. Времето ще бъде от решаващо значение!

След тези думи тримата се захванаха да раздават подробни нареждания на всички командири, намиращи се на бойното поле. Габриела получи заповед да поведе четирите хигруса в оказаната посока и да очаква сблъсък с четири ягуара. Нареждането беше да спечели колкото може повече време. Мегън трябваше да поведе девет от страйкърите, пренасящи по-голямата част от пехотата към същата точка. На Зак беше наредено да се качи заедно с повечето от хората си на страйкърите и да се подготвят за топло посрещане, когато кацнат. Позицията на първокурсниците щеше да се охранява от само един страйкър и гарнизон от десет души, командвани от Тейлър Сайрът. Двете оцелели противовъздушни установки и двата танка щяха да бъдат транспортирани също на горещата точка с помощта на транспортния кораб на Джери. Всички бяха притеснени от този развой

на събитията. Очакваха да им бъде наредено да продължат победният си марш и да доразмажат първокурсниците на „Мадара“, но вместо това ги пращаха на друг фронт, където щяха да се съревновават с кадети, които имаха година по-голям опит. Най-горчивият хап се падаше на четиримата пилоти — Габриела, Силвия, Алекс и Матю. Те трябваше да се изправят не само срещу по-опитен противник, но и срещу по-добре въоръжен. Със сигурност хигрусите им нямаше да имат никакъв шанс срещу ягуарите. Най-добре го знаеше Габриела, която самата бе имала шанса да пилотира, макар и веднъж, Ягуар 7. Докато летяха с пълна скорост, нито един от четиримата не проговори в радиостанцията, докато накрая радиомълчанието беше нарушено от Габриела:

— Е приятели, явно в края на това състезание името на нито един от нас няма да е в почетния списък с оцелелите. Но ако искаме отборът на „Перперикон“ да победи, трябва да си свършим работата възможно най-добре. Трябва да им спечелим колкото можем повече време.

Алекс бе обзет от особено чувство. В крайна сметка това беше само игра, но дали при реална война на пилотите им се налагаше да се изправят пред подобни дилеми? Биха ли те четиримата тръгнали така уверено, ако знаеха, че ги очаква смъртта? Щеше ли той самият да е готов да тръгне с еднопосочен билет към безнадеждна битка само за да спаси бойните си другари? Истината бе, че се надяваше никога да не му се наложи да отговаря на тези въпроси. Явно останалите бяха потънали в подобни размисли, защото отново никой не продумваше, докато тишината не се наруши от пиукането на радара. Почти веднага след това се чу гласът на Габриела, който звучеше напрегнато и сериозно:

— До всички единици, засичам четирима бандити на дванадесет часа! Имате разрешение да ги атакувате.

— Разбрано! — отговори всеки един от останалите трима. Алекс натисна дросела и се устреми решително срещу противниците.

ГЛАВА 28

ХИГРУС СРЕЩУ ЯГУАР

Четири изстребителя Ягуар 7 на второкурсниците от „Мадара“ патрулираха над зоната на бойните действия подобно на грабливи птици, оглеждащи се за плячка. Те пазеха небето от всякакви възможни летателни единици на „Перперикон“, осигурявайки по този начин пълното въздушно господство на отбора на „Мадара“. Долу пехотинците на „Перперикон“ водеха отчаяна съпротива, опитвайки се да задържат контрола над позицията. Те използваха пещери и скалисти разломи като ключови точки, за да спрат напредването на противника. Пехотата на „Мадара“, макар и бавно, си пробиваше път, подкрепяна от страйкърите, които пък летяха необезпокоявани под прикритието на четирите ягуара. Изведнъж водачът на изстребителния отряд съобщи с напрегнат глас:

— Тук „Ястреб 1“, засичам четири бандита на дванадесет часа.

Приближават към нас с висока скорост, вектор 23-А-7. Пригответе се за атака!

— Но откъде са взели тези изстребители? — извика учудено друг от пилотите. — Мислех, че всичките им сили са ангажирани!

— Чакайте малко! Това са... не може да бъде! Те ни пращат четири хигруса! Първокурсници?! — възкликна отново водачът. — Явно са съвсем отчаяни!

По радиостанцията се чуха смехове. Всички от отряда се развеселиха неимоверно много при новината за отчаяния ход на перпериконци. Те не можеха да си спомнят някой друг в историята на игрите да е пращал хигруси в атака срещу ягуари.

— Да приключим бързо с тях! — след тези думи четирите изстребителя на „Мадара“ се впуснаха в атака срещу приближаващите противници.

Виждайки ягуарите пред себе си, Алекс предприе заучени маневри, опитвайки се да се постави в изгодна атакуваща позиция. Същото направиха и останалите от отряда — Габриела, Силвия и Матю. Още в първите секунди на битката обаче, Алекс осъзна, че това ще е невъзможна задача. Просто ягуарите имаха много по-мощни двигатели и това им даваше невероятно преимущество. Единият от второкурсниците успя без много усилия да заобиколи хигруса на Алекс и да се окаже точно зад опашката му. Същото се случи и с останалите. Нямаха друг избор, освен да изпълняват предопределената им роля на примамки. Единственият им шанс беше да се опитват да избегнат точни попадения от страна на преследващите ги ягуари колкото могат по-дълго. И дума не можеше да стане за това да успеят да се изведат в атакуваща позиция. Алекс действаше по инстинкт, усещайки кога се намира под прицела на ягуара и в последния момент рязко отклоняваше изстребителя си, избягвайки точно попадение. На няколко пъти повтори маневрата, дала му предимство при боя със Стийв и умишлено рязко забавяше скоростта, пропускайки пред себе си противника. Пилотът на „Мадара“ обаче, използвайки превъзходство в скоростта, бързо се измъкваше и се връщаше обратно в позиция за атакуване. Алекс и останалите се намираха под непрекъснат натиск, опитвайки се във всяка секунда от неравната битка да избягват попадения. Те съзнаваха, че са обречени и е само въпрос на време да бъдат свалени, но знаеха също и че всяка една секунда е ценна. Долу развоят на битката се променяше. На помощ на перпериконския отбор пристигнаха петнадесет страйкър, които бързо заеха доминиращо положение в небето срещу седемте на „Мадара“. Част от тях заедно с транспортните кораби стовариха подкрепления от пехотинци начело със Зак, както и два танка и две противовъздушни установки. Пехотата на „Перперикон“ премина в контраатака, завземайки някои от изгубените позиции. В битката за въздушно надмощие между страйкърите Мадара загуби три срещу един на „Перперикон“. Отборът на „Мадара“ премина в тактическо отстъпление, гледайки да печели време. Те знаеха, че доминацията на перпериконци ще трае само докато четирите ягуара се освободят. Тогаваше изстребителите щяха да прочистят небето от перпериконските страйкъри и преимуществото щеше да върне за пореден път на страната на „Мадара“.

Пилотите от двата отбора знаеха това и се сражаваха с всички сили. Едните се бореха да отстранят противниците си колкото могат по-скоро, другите се опитваха да се задържат възможно най-дълго. Мадарци, първоначално разбирайки, че си имат работа с хигруси смятаха, че ще се справят с тях за нула време. Десетина минути по-късно те започнаха да се убеждават, че си имат работа с много талантиливи противници. И все пак, колкото и да се стараеха, перпериконските първокурсници не можеха да издържат вечно. Първи беше отстранен Матю. Изтребителят, който го свали, веднага се впусна да помага на наземните сили, погвайки страйкърите на „Перперикон“.

Алекс понасяше поредният рязък завой с огромно „G“ пренатоварване, когато до него достигна новината за отстраняването и на Габриела. Останали бяха само двамата със Силвия. За миг пред очите му сиво-розовото небе над планетата Хепсия бе изместено от черния открит космос. Пространството около него се изпълни с пурпурни, искрящи, огнени кълба от взривени космически изтребители, стотици плазмени снаряди се стрелкаха като сияещи линии пред полезрението му. Аларменият сигнал за опасност не спираше да пищи, предупреждавайки го, че са го взели на мушка за пореден път. Той водеше отчаяна битка с много аркусиански бойни кораби. Един от тях се носеше точно на шест часа, взимайки го на прицел. Алекс правеше отчаяни маневри, опитвайки се да се измъкне, а нагорещените плазмени снаряди профучаваха покрай него, понякога ближейки корпуса на крехкия изтребител. Приятелите му загиваха наоколо един по един и той не можеше да стори нищо. Първо корабът на Матю беше взривен, превръщайки се в огнено кълбо, разпръсквайки метални отломки във всички посоки. Сетне съдбата му последва и Габриела. Нейният изтребител се разцепи на две под удара на един плазмен снаряд, последван от още няколко попадения, които го довършиха, превръщайки го в горяща маса, която постепенно угасна и изчезна в пространството. Алекс успя да чуе за последно гласа ѝ в някаква откъслечна реч по радиостанцията. Голяма буца беше застанала на гърлото му, той и Силвия останаха единствените оцелели от ескадрилата. Алекс успя да види през прозореца на кокпита си как тя бива преследвана от аркусиански изтребител, мъчейки се да се измъкне.

— Нееее! — крещеше Алекс, насочвайки се в тази посока, пренебрегвайки напълно опасността, която грозеше самия него в този момент. Но беше твърде късно, плазмените снаряди застигнаха кораба на Силвия и той се разлетя на хиляди парчета, озарявайки мрачния космос със сиянието си, след което пламъците изгаснаха и тя се изгуби напълно и завинаги.

Алекс отвори очи поемайки си рязко въздух. В края на острия завой снабдяването на мозъка му с кръв спадна драстично и беше изпаднал в безсъзнание за може би секунда или две. Този, макар и кратък момент на слабост, дойде на цената на едно попадение, което пилотът на „Мадара“ успя да му нанесе. Отново предприе избягващи маневри, нямаше право на повече грешки. Точно като в съня му, Силвия последва съдбата на останалите и също отпадна от играта. Така Алекс остана последният хигрус, сражаващ се срещу ягуар. За него в този момент оранжевото небе над Хепсия се превърна в най-самотното място на вселената. Беше изтощен от продължителното преследване, усещаше, че противникът му всеки момент ще го вземе отново на мушка, радиото мълчеше и знаеше, че няма с кого да се свърже. Самотната червена светлина отново светна на табло, придружена от алармен сигнал. Това значеше, че след по-малко от секунда противникът му можеше да нанесе фаталния си удар. Алекс реши, че няма да се предаде. Независимо от изтощението и безнадеждността на ситуацията, опита един последен бесен завой за избягване. Пое си дълбоко въздух, не искаше отново да изпадне в безсъзнание, напрегна се колкото му позволяваха силите, с цел да устои на натоварването и започна изключително рязък завой, изненадвайки пилота на ягуара, който не очакваше такава маневра от първокурсник. Секунда по-късно Алекс се озова почти на три часа спрямо противника си. Беше успял да изравни ситуацията, ако имаше още малко скорост, за да довърши маневрата, би се озовал зад опашката на своя противник в позиция за атака. За миг му хрумна безумна идея:

— Стан, увеличи тягата на двигателите с двадесет процента! — извика той.

— Невъзможно! — отговори Стан. — Двигателите работят на максималната мощност спрямо лимита за безопасност!

— Стан, заповядвам ти да премахнеш лимита за безопасност и да подадеш двадесет процента повече мощност към двигателите! — извика Алекс, усещайки, че изпуска момента. Не беше изпадал в подобна ситуация преди и нямаше представа как ще реагира бордовият компютър. Стан обаче се подчини и мощна реактивна сила удари Алекс в гърба, изстрелвайки го с невероятна скорост напред. Успя да заобиколи ягуара и да се окаже на позиция за стрелба. Целият кокпит се тресеше, лостът за управление трепереше в ръцете му, докато се прицелваше. Хигрусът сякаш стенеше под напора на сила, която не е проектиран да издържа. Не вярвайки на очите си, пилотът на ягуара пред него правеше опити да се измъкне. Алекс знаеше, че този прилив на мощност няма да трае вечно, затова стреля веднага щом прецени, че има шанс да уцели. Попадението му беше безпогрешно и за огромно негово щастие, ягуарът, който явно бе получил други две попадения в предишна битка, отпадна от състезанието.

— Да! — извика Алекс почти в екстаз. Викът му обаче беше заглушен от експлозия, разтърсваща целия изстребител. Таблото пред него грейна като коледна елха от десетките алармени светлини с различен цвят, всяка означаваща проблем с различна система. Алекс рязко върна дросела, намалявайки подаването на тяга.

— Сър, имаме пожар в левия двигател! — докладва бордовият компютър. — Инициiram задействане на системите за противопожарна защита!

— Добре, изключи подаването на гориво към левия двигател! — нареди Алекс с притеснен глас.

— Подаването беше изключено автоматично, 0.35 секунди след експлозията.

— Добре, връщаме се в базата, Стан. Само се дръж! — Алекс направи плавна маневра, обръщайки курса право към главната база. Никой не го преследваше. В този момент той осъзна, че пет ягуара на „Перперикон“ от отряда на третокурсниците тъкмо са пристигнали в района, погвайки оцелелите изстребители на „Мадара“. Явно третокурсниците на „Перперикон“ бяха взели достатъчно голямо надмощие, за да могат да си позволят да пратят пет от изстребителите си в подкрепа на другия фронт.

— Тук Пиле две до базата, левият ми двигател е извън строя и имам вероятен пожар на борда. Активирайте протокол седем за

посрещане на повреден в битка боен кораб! Очаквано време на пристигане три минути.

— Моля?! — чу се недоумяващият глас на Маргарита Филипова. Тя определено не очакваше да чуе нещо подобно. — Какво говорите, кадет? Това да не ви е истинска битка?! Как така имате пожар на борда, как протокол седем...

В този момент Алекс усети колко абсурдно звучат думите му, затова се постара да поясни:

— Левият ми двигател се повреди, сигурно някоя част е дала дефект. Не знам, не съм инженер!

— Ясно, кадет, приберете се незабавно в базата, където ще Ви чака аварийен екип!

След края на радиокомуникацията, Алекс усети как нивото на адреналина бавно започваше да спада в кръвта му, позволявайки на пулса да се нормализира. В кабината миришеше на дим. Това — помисли си той, — е миризмата на истинска битка! Тази миризма усещат бойните пилоти, като Арвин и Златина, докато се мъчат да оцелеят под вражеския огън. Погледна през люка навън, където залязващото слънце хвърляше оранжевите си лъчи, обагряйки сивия небосклон. Скалистите планини под него изглеждаха мълчаливи и достолепни, сякаш драмата, която се разиграваше в момента изобщо не можеше да смугне мълчаливото им присъствие.

След няколко минути вече захождаше към пистата за кацане. Усещаше, че десният двигател също се държи нестабилно. Щурвалът трепереше в ръцете му от вибрации и хигрусът трудно поддържаше плавен полет. Въпреки тези технически усложнения, Алекс съумя да приземи, макар и грубо, летателният апарат на пистата. Когато най-сетне изстребителят спря на едно място, от задната му част започна да се извива стълб черен пушек. Към него веднага се насочи машина за гасене на огън заедно с екип от спасители, двама, от които помогнаха на Алекс да излезе по-бързо от кабината.

— Мога ли да излетия отново? — попита той единият от спасителите, почти веднага след като свали шлема от главата си.

Човекът — едър тип с мустаци, го изгледа учудено, след което каза бодро:

— Евала за куража, момче, но се притеснявам, че твоето пиле няма да излети скоро. — Алекс се обърна и погледна още веднъж

хигруса, който продължаваше да дими въпреки усилията на пожарникарите.

— Не мога ли да ползвам друг? Някой от свалените изстребители на моите колеги?

— Не, според правилата свалените изстребители не могат да се ползват, както и свалените пилоти.

— Но аз не съм свален! Получих технически проблем! Редно е да мога да продължа!

Мустакатият механик погледна своя колега, който му подсказа:

— Момче, може би трябва да отидеш при дежурния съдия, който се намира в базата. Той ще може да ти каже най-добре дали имаш право да продължиш състезанието.

Алекс енергично се закрачи към кабинета на дежурния съдия, който се намираше в сградата на централното командване на „Перперикон“. Съдията имаше връзка с главния съдия и другите съдии, намиращи се из цялото бойно поле. Обикновено към него се подаваха оплаквания за нарушения, но молбата на Алекс беше необичайна.

— Значи изстребителя Ви се е повредил и не можете да участвате, но вие реално не сте били отстранен от противника? — повтори съдията, след като Алекс му обясни всичко.

— Точно така! Имам ли право да продължа състезанието?

Съдията се почеса по главата, след което отговори:

— Случаят ви наистина е сложен, но ето какво гласят правилата. След като не сте отстранен от противника, все още имате статуса на активен играч от отбора на „Перперикон“.

— Чудесно!

— Правилата обаче са категорични. Не можете да използвате никой от изстребителите на свалените ви съотборници, защото те се считат за „унищожени“ от противника, а резервни машини също не са предвидени.

— Но това е абсурдно! Значи съм активен играч от отбора, но не мога да играя, защото няма с какво?! Какво да правя? — възмущаваше се Алекс. Съдията отново се замисли, след което предложи:

— Единственото, за което се сещам, е, че бихте могли да се включите в играта като пехотинец.

— Като пехотинец?! — Алекс се облещи.

— Приемете го като добра възможност да упражните базовите си умения по стрелба и водене на сухопътен бой. Това се включва в подготовката ви за пилот...

— Но...

— В истински битки, каквито това състезание се опитва да пресъздаде, често пъти свалените пилоти оцеляват и се присъединяват към пехотата. Това може да Ви се случи, така че възползвайте се от възможността да упражните тези си способности. Това е единственото, което мога да направя за вас!

След тези думи на съдията автоматичната врата на кабинета се отвори зад гърба на Алекс подсказвайки, че е време да излезе.

Следващата му стъпка беше да следва инструкциите, окачени на стените и да открие помещенията на пехотинците. Скоро се озова в гигантска съблекалня, където нямаше никого. За щастие успя да намери боен костюм по мярка, с който да замени пилотския си такъв. Сега вече трябваше да се въоръжи. Отново следвайки стрелките по коридорите, Алекс стигна бързо до арсенала. Там пазеха двама пехотинци, но не от отбора на „Перперикон“, а истински флотски войници, чиято работа беше да охраняват оръжията.

— Какво търсиш тук, момче? — попита го единият.

— Дойдох да ми начислите карабина, сър? — отговори с възможно най-сериозен тон Алекс.

— Ти какво, да не си се успал нещо? — пошегува се единият от войниците и се разсмя бурно заедно с колегата си. Грубите им смехове отекваха в празния коридор.

— Не, сър — продължи все така делово Алекс. Той знаеше, че му губят времето, но нямаше как да се мине без това — Аз съм пилот от отбора на „Перперикон“. Изребителят ми дефектира и дежурният съдия каза, че мога да продължа състезанието като пехотинец — двамата войници се спогледаха. Те нямаше как да знаят дали Алекс казва истината, за това единият от тях се свърза по радиостанцията с дежурния съдия:

— Да, сър, разбирам. Ще му начисля пълно бойно снаряжение.

След тези думи войникът въведе Алекс в оръжейното отделение и му даде стандартна пехотинска карабина и пистолет. И двете бяха заредени с маркиращи патрони. Когато получи каквото искаше, Алекс бързо се отдалечи от мястото и се зае със следващата точка от плана,

който се формираше в главата му. Сега някак си трябваше да се озове на бойното поле. Но отново нямаше с кого да разговаря. Не можеше просто да нахлуе в командната зала и да помоли Солор Дейн да издейства неговото изпращане на фронтовата линия. Командващите имаха много по-важни неща, за които да мислят момента. Затова Алекс се насочи директно към площадките, където кацаха страйкърите. Знаеше, че те периодично пристигат, за да зареждат с гориво. Просто щеше да хване първия, който пристигне. Вървейки към изхода на командния център, Алекс премина през коридор, в който много кадети от отбора стояха и си приказваха съвсем небрежно. Повечето дори бяха облекли униформите си вместо бойните костюми. Някои пиеха чай или похапваха сандвичи. В средата на обширния коридор имаше огромен тридеветинчов, на който можеше да се наблюдава предаването, следящо развоя на състезанието. Алекс се досети, че всички тези кадети са „убитите“. Членовете на отбора, които са елиминирани, и сега не им остава нищо друго, освен да наблюдават. Инстинктивно Алекс потърси познати лица и скоро забеляза Силвия и Габриела. Те също бяха облекли униформите си и седяха на една пейка в дъното на коридора, приказвайки си. Алекс се приближи. И двете имаха уморен вид, но обсъждаха нещо.

— Я, Алекс! — възкликна Габриела, която първа го забеляза. Силвия скочи на крака и се хвърли на врата му, след което двамата се целунаха. Алекс седна до тях.

— Но защо си навлякъл този пехотински костюм? — попита недоумяващо Силвия. Алекс изпита истинска гордост от това, което му предстоеше да каже:

— Защото не ме свалиха...

— Как така? — зачуди се Силвия.

— Ако искате вярвайте, но аз успях да сваля противника си.

— Наистина?! Свалил си ягуар?! — възкликна Габриела.

Силвия също ококори невярващо очи.

— Да, успях да му нанеса едно попадение, а той явно беше получил две преди това.

— И какво стана после? — попита Силвия. Тя държеше Алекс силно за ръката, докато си говореха.

— Претоварил бях двигателите и се наложи да кацна аварийно. В момента не се водят „убити“, но нямам хигрус. Затова ми предложиха да

продължава да се сражавам като пехотинец.

— Това сигурно ще е най-страхотната история от цялото състезание! — възкликна Силвия.

Габриела не каза нищо. Усмихна се, но Алекс не можа да разгадае какво точно мисли.

— В момента смятам да изчакам пристигащите страйкъри и да хвана някой от тях за фронтовата линия. Ако искате да излезем навън и да изчакаме заедно.

Двете момичета се съгласиха. Алекс си взе от лавката сандвич и студен чай и тримата излязоха навън. До края на състезанието оставаха около два часа. Вече се свечеряваше и квадратните площадки за кацане бяха очертани от искрящи бели и червени светлини. Лек топъл вятър идваше откъм равнината и си играеше с косите на момичетата.

— Както се очертава ще спечелим състезанието — промълви Габриела.

— Това е чудесно! — съгласи се Алекс. — Обаче още нищо не е решено, остава да премерим сили и с „Хелзинг“.

Разговорът продължи още известно време. Силвия изглеждаше уморена, но щастлива. Габриела отговаряше на въпросите и коментираше някак безразлично. Сякаш не можеше да се зарадва на нищо от случилото се. Алекс наистина започваше да се чуди дали тя е толкова амбициозна, че в първия момент, когато му се отдаде случай да я засенчи, това наистина я е разстроило. Каза си, че утре със сигурност трябва да поговори с нея насаме, за да разбере каква е работата. Няколко страйкъра кацнаха на площадките и Алекс разбра, че скоро трябва да тръгва. Пилотите на страйкърите слезоха за кратка почивка, докато машините им се зареждат. Тримата веднага познаха Мегън, а тя се затича към тях.

— Толкова се радвам да ви видя! — каза тя, докато ги прегръщаше.

— Радваме се, че още си в играта! Сигурно си много уморена! — отвърна Силвия.

— Ами вие? — попита Мегън.

Тримата набързо ѝ разказаха какво се е случило и как сега Алекс ще се присъедини към пехотинците.

— Чудесно, значи ще те откарам директно в частта на Зак.

— Зак също е оцелял? — поинтересува се живо Алекс.

— О, да, неговата част в момента напредва и може до края на играта да превземат още една контролна точка! Затова помагаме и ние със страйкърите. А от Мадарската въздушна подкрепа няма и следа, благодарение на вас! Ако не бяхте ни спечелили тези двадесет минути, ягуарите нямаше да ни допуснат изобщо в района и пехотинците щяха да загубят контрола над точката. Може да се каже, че изиграхте решаваща роля! — допълни въодушевено Мегън.

Алекс забеляза, че Габриела отново не казва нищо и продължава да гледа с безразличие. Някак си инстинктивно почувства, че е по-добре да не разказва точно в момента с подробности за битката си с ягуара.

След малко страйкърите вече бяха заредени, настъпи момент за раздяла. Мегън и Алекс трябваше да тръгват. Силвия прегърна силно Мегън, след което прегърна Алекс и двамата страстно се целунаха, преди да се разделят. Габриела прегърна по-сдържано Мегън и само погледна Алекс, казвайки му:

— Успех!

В погледа ѝ обаче отново се четеше безразлична студенина. Той тръгна заедно с Мегън към кораба. Пред входа на кабината ги чакаха Кобе Лий и Алиса Бруни. Алекс ги поздрави и им разказа набързо какво го води към техния страйкър. След това тримата пилоти се качиха в кабината, докато той трябваше да се отправи сам в празното товарно отделение. Когато се настани, то изглеждаше необичайно пусто. По принцип там можеше да се транспортира взвод пехотинци, но сега цялото пространство беше за него. Той седна и закопча колана си, тъкмо когато двигателите увеличиха тягата и страйкърът се понесе във въздуха. След като от близо година Алекс не спираше да пилотира, сега се чувстваше някак странно като пасажер. Погледна през тесния люк. Небето бе станало огнено червено, обагрено от последните лъчи на залеза. Скалистите планини вече се виждаха само като грамадни тъмни силуети на фона на потъващото зад хоризонта слънце. Полетът трая само няколко минути, но тези мигове насаме със себе си дадоха на Алекс възможност да си събере мислите. Защо Габриела се държеше така? Определено нещо не бе наред в поведението ѝ! Но той не можа дълго да задържи мислите си над този тревожен сигнал. Беше твърде щастлив от постигнатото. Скоро стигна до заключението, че всички, с които има възможността да поговори обсъждаха как е успял да свали

ягуар със своя хигрус. Това, което него лично го радваше много повече, бе победата над отдавнашния му съперник Стийв. Отстраняването на Стийв в пряко единоборство помежду им беше истинската победа за него днес. Със сигурност щяха да имат шанса да премерят сили отново, но дотогава Алекс оставаше неоспоримият победител.

— След малко кацаме! — чу се гласът на Мегън по високоговорителя в товарния отсек. Той отново погледна през прозорчето. Беше тъмно и скалните силуети едва се очертаваха. Тук-таме забеляза огнени езици от проблясващи оръжия. Глух звук от съприкосновение на камък с метал и леко разтрисане оповести, че страйкърът току-що бе кацнал. Задната врата се отвори и мигом в товарното отделение нахлу оглушителният тътен от водещата се навън битка. Алекс разкопча коланите и се втурна през вратата. Почти веднага след като краката му докоснаха песъчливата почва люкът зад него се затвори и страйкърът излетя, смалявайки се до малка светеща точка в пространството. Алекс се затича към една скала, където се прикриваха четирима пехотинци. Те се редуваха да се подават и да стрелят с маркиращи патрони по позицията на Мадарския отбор, намираща се на около двеста и петдесет метра по-надолу. Отблясъкът от огъня, излизащ от цевите на карабините им рефлектиреше върху ръбестия скалист пейзаж. Алекс почти моментално усети колко трудно е да се тича с пехотинския боен костюм, покриващ цялото тяло, в добавка с пълно бойно снаряжение. Задъхан, достигна до пехотинците. Някои от тях му се сториха познати по физиономии, но никога не бе разговарял с тях до сега.

— Къде е Закъри Горан?! — попита той.

— В онази пещера, ето там... хей, къде хукна?!

Алекс напусна укритието си и побягна с все сили към скалите, зад които се намираше пещерата. Чу серия картечни откоси, идващи откъм позицията на мадарци. Куршумите, съдържащи фосфоресцираща цветна боя засвистяха около него, оставяйки зеленикави и оранжеви светещи дири в пространството, след което се разплескваха по скалите и пясъка около него, оставяйки петна, които продължаваха да светят няколко секунди след това. Колкото му държат силите по-бързо Алекс се озова зад скалите, където беше в безопасност, а сетне откри входа на пещерата. Там Зак заедно с още няколко пехотинци стоеше над триизмерна карта, поставена върху

голям плосък камък, служещ за маса. От пръв поглед си личеше, че Зак беше главнокомандващият, а останалите слушаха инструкциите му.

— Левият фланг ще бъде най-труден, тъй като трябва да се изкачим по рохки скали и пясък. Това ще ни забави, но ще се справим. Очаквам около двадесет процента загуби. Въздушната поддръжка ще ни помогне, като държи мадарци зад прикритията им. Навлезем ли в пещерния лабиринт обаче, оставаме сами.

Зак изглеждаше абсолютно уверен изправен пред картата, гласът му звучеше твърд и решителен, сякаш цял ден бе раздавал заповеди. Лицето, ръцете и целият му боен костюм бяха покрити с дебел слой прах, защото не бе спирал нито минута, за да почине от началото на деня. Въпреки всичко в погледа му нямаше следа от умора, а само бясна искра и целеустременост.

— Ха, ти пък какво правиш тук?! — извика изведнъж Зак, след като най-сетне забеляза Алекс. Изглеждаше изненадан, но щастлив.

— Дойдох да ви видя как се справяте — пошегува се Алекс и двамата се засмяха. — Изстребителят ми се повреди и ми позволиха да продължа състезанието като пехотинец.

— Ами, добре дошъл тогава! Тъкмо започва големият купон. До края на състезанието остават четиридесет минути и за това време ние ще превземем позицията на мадарци, която е пред нас. Не, че няма да спечелим и без това, но е важно да им покажем колкото можем по-голямо превъзходство!

Останалите, на които Зак доверяваше стратегията си, гледаха одобрително. Определено от стратегическа гледна точка този ход не беше напълно оправдан, но щеше да им даде по-убедителна победа. В този момент обаче се случи нещо непредвидено. Интензивността на картечната стрелба се засили. Предните постове докладваха по радиостанцията, че мадарци са се хвърлили в масирана атака срещу позициите на „Перперикон“.

— Добре, дръжте позициите, пехотинци! — изкомандва Зак. — Тези са напълно луди, нямат никакъв шанс!

Алекс се претраши и се подаде иззад скалата. Десетки Мадарски пехотинци се опитваха да се придвижат напред, прескачайки от прикритие на прикритие. Алекс стреляше на кратки откоси, след което се прикриваше плътно зад скалата. Не беше сигурен дали уцелва някого, твърде големият хаос не даваше възможност да се прецени.

Така или иначе щурмът на мадарци бе овладян. Сега те бяха поне два пъти по-малко, но се намираха по-близо до позициите на перпериконци. Щом настъплението бе спряно, Зак веднага нареди всички части да преминат в пълна контраатака. Той не се отказваше от плана си да превземе контролната точка.

И действително, въпреки че бяха по-малобройни и в по-неблагоприятна позиция, мадарци се хвърляха напред. Те знаеха, че губят и че до края на играта остават четиридесет минути. Ето защо решиха да хвърлят всичко в една последна отчаяна атака. В небето дори се появиха няколко Мадарски страйкъра, поддържащи от въздуха щурма на пехотинците. Те знаеха, че скоро ще бъдат свалени от перпериконските ягуари, но пренебрегваха тази опасност с мисълта да нанесат колкото може по-големи щети, преди да бъдат елиминирани. Зак изключи картата и всички напуснаха пещерата. Навън беше станало светло като ден от стотиците святкащи цеви и прехвърчащи фосфоресциращи куршуми. Един Мадарски страйкър прелетя над тях, осветявайки пространството с двете си големи плазмени оръдия. Алекс се прикри, защото едри късове боя започнаха да се разплискват по скалите наоколо. Няколко пехотинеца бяха уцелени фронтално. Снарядите на страйкъра имаха размерите на пъпеш. Ударната сила поваляше пехотинците, които се озоваваха на земята, целите омазани във фосфоресциращо желе. Единствено бойните костюми ги предпазваха да не получат сериозни травми от попаденията.

ГЛАВА 29

„ОГНЕН ОРЕЛ“ СРЕЩУ „ЗЛАТНА СТРЕЛА“

Алекс видя как след заповедта на Зак всички пехотинци от отбора на „Перперикон“ напуснаха укрытията си и се втурнаха в неударима контраатака. С предишния си ход мадарци значително им улесниха задачата, тъй като сега бяха още по-малобройни и в по-лоша позиция. Повечето от тях дори не успяха да стигнат до пещерите в безразборното си отстъпление. Това направи прочистването на последните подстъпи до контролната точка по-лесни за отбора на „Перперикон“. Спорадични изстрели се чуваха все по-рядко. Пехотинците на „Перперикон“ обградиха хълма на върха, на който се намираше контролната точка. За да се стигне до нея, трябваше да се мине през мрежа от пещери и тунели във вътрешността на хълма. Ако мадарци бяха задържали старите си позиции, това щеше да е крайно трудна задача. Но сега твърде малко хора бяха останали от Мадарския отбор, за да защитават позицията. Докато другите пазеха изходите, Зак нахлу през една от пещерите заедно с взвод от най-добрите си пехотинци. Останалите чуха стрелба само няколко пъти. Десет минути преди края на състезанието гербът на „Перперикон“ светна на върха на хълма. Неговата синкава светлина озари намиращите се около хълма кадети. От бункера на върха излязоха Зак и неговите хора, викайки триумфално, докато над тях прелетяха три перпериконски страйкъра. Макар и да не бе допринесъл много като пехотинец, Алекс се почувства горд от победата в този момент. Знаеше, че Зак и пехотинците са изцедили и последната си капка сила, за да постигнат победата, но също така, това нямаше да е възможно, ако пилотите не се бяха справили толкова успешно.

Последната мисъл отново му навя тревожно чувство за начина, по който Габриела се отнесе, след като разбра, че е успял да направи невъзможното, побеждавайки ягуара. Едно от нещата, на които държеше най-много откакто постъпи във флота бяха приятелите му и

Габриела заемаше важно място сред тях. Щеше да е много жалко, ако нещо спуснеше сянка над отношенията им.

Предстоеше кратка церемония по награждаване на победителите, след което Алекс предвиждаше да отиде и да се просне в леглото, тъй като се чувстваше крайно изтощен. Но се зарече, че утре една от важните му задачи ще бъде да поговори с Габриела и да разбере какво точно не е наред?

Церемонията беше последвана от бал за кадетите и от двата кръстосвача. Алекс, както и повечето от участниците, оцелели до последните часове на играта беше твърде уморен и си тръгна почти веднага. От девет месеца насам за първи път щеше да преспи не на кораб в открития космос, а в общежитието, предназначено за тази цел на планетата Хепсия. Пристигайки в стаята, рухна в леглото и заспа почти моментално.

Събуди се късно преди обяд. Обикновено биологичният му часовник го вдигаше много по-рано, но натрупалата се умора през последното денонощие си каза думата. Първата му мисъл беше, че трябва да намери Габриела и да поговорят за вчера. Слезе в столовата, където Зак, Мегън и Силвия, закусваха. Габриела я нямаше.

— Здравейте! — поздрави Алекс, поставяйки подноса със закуската си на масата.

— Вчера с теб бяхме много уморени и сме пропуснали големия купон! — обяви Зак и в гласа му се усещаше гняв.

— Стига, Зак! — възнегодува Силвия.

Алекс усети, че нещо не е наред.

— Какво се е случило?

— Няма значение! — упорстваше Силвия, но Зак заговори.

— Онзи олигофрен Стийв се е заяждал със Силвия на партито. Мегън и Габриела също са били там, но нас двамата ни е нямало, за да му разкажем играта.

— По-добре, че ви нямаше, щяхте да предизвикате масово сбиване. Ние си се оправихме достатъчно добре! — възрази Мегън.

— Абсолютно съм съгласна! — добави Силвия. Тя по-малко от всичко искаше отново да влезе във флотските новини, този път като

причинителка на масово сбиване между кадети на „Мадара“ и „Перперикон“.

— Е, че какво му е лошото на масовото сбиване, щяхме да...

— Някой виждал ли е Габриела? — попита Алекс. Никой не я беше мяркал от сутринта.

— Сигурно е станала по-рано от нас — предположи Мегън. Но къде ли можеше да е?

След закуската Алекс прекара известно време със Силвия. Двамата се разхождаха по алеите в малкия парк пред общежитието. Изкуственото напояване успяваше да поддържа трева и паркови дръвчета в иначе изключително сухите природни условия. Двамата поговориха малко за инцидента със Стийв, но Силвия го увери, че наистина нищо кой знае какво не се е случило и не се налага да се занимава повече с това.

— Просто не е могъл да се примири с това, че загуби от теб — каза накрая тя, прегръщайки го. Искрящото обедно слънце се отразяваше в огнения цвят на косата ѝ.

Малко по-късно Силвия каза, че е изморена и поиска Алекс да я изпрати до стаята ѝ. След това той реши да се опита да намери Габриела. Нямаше представа къде може да е, затова първоначално пробва да я открие чрез функцията за позициониране на своя старфон. Габриела обаче явно беше изключила тази функция на старфона си, така че не можеше да бъде открита. За момент Алекс се зачуди дали да не ѝ се обади? Щеше да е неловко да ѝ каже: „Виж, вчера ми се стори, че се държиш странно искаш ли да поговорим?“. Изминаха няколко секунди на двоумение, след което все пак набра номера ѝ. Тя се появи на дисплея. Беше тъмно и той не можеше да познае дали се намира в стаята си или някъде другаде.

— Здравсти, Алекс.

Гласът не беше груб, но ѝ липсваше обичайната нотка на ентузиазъм, когато поздравяваш близък приятел.

— Здравей, разбрах, че снощи сте имали малък инцидент с нашия приятел Стийв.

— Нищо сериозно, оправихме се.

— Чувствам се леко кофти, че нашата история със Силвия причинява такива неудобства и на други хора, като теб и Мегън.

— Ти не си отговорен за действията на Стийв. Наистина няма проблем. Впрочем радвам се, че го победи вчера. Това е наистина голям успех, все пак той е капитанът им.

Една мисъл прекоси ума на Алекс. Габриела беше първата, която го поздравява за победата му над Стийв, без да спомене ягуара. Какво наистина ставаше?

— Нямам какво да правя, другите отидоха да спят. Искаш ли да се видим?

— В момента правя проверка на системите на моя хигрус в хангара. Ако искаш ела.

— Чудесно! — Алекс затвори. За момент си помисли, че само Габриела е в състояние да се занимава с проверка на системите на изтребителя си, нещо, което по принцип не е задължение на кадетите. Тръгна пеш към хангарите. Докато вървеше по алеята усещаше как сухият пустинен въздух дращи гърлото му. След около петнадесет минути вече се намираше до хангара, приютяващ хигрусите на първокурсниците. Влезе през огромната метална врата и откри Габриела в кабината на нейния хигрус.

— Какво правиш? — попита той.

— Оправям настройките на хидравликата — отговори му тя, вадейки слушалките на плейъра от ушите си. — Това ми дава по-добър контрол по време на въздушен бой.

Алекс беше слушал много пъти, че някои от най-добрите бойни пилоти отделят доста време, за да настройват ръчно много от състоянията на хидравликата, двигателите и бордовия компютър, с цел да изстискат максимума от машината. Той самия обаче никога не се бе занимавал сериозно с това. Габриела излезе от кокпита на хигруса, скочи на крилото и после се озова с грациозно приземяване до него. Алекс се загледа в собствения си изтребител, който стоеше наблизо. Задната част, където се намираха двигателите, беше опушена от пожара.

— Предполагам на моя ще му трябва много повече от оправяне на настройките.

— Ела, погледни оттук! — каза му тя и двамата минаха към задната част. Тогава Алекс видя, че двигателите са извадени. — Още вчера са ги извадили и са подготвили кораба за ремонт.

— Да, предполагам, че до края на деня ще е готов — каза Алекс и се замисли. Време беше да насочи разговора към посоката, която го интересуваше. Чудеше се обаче как да подходи. Не се чувстваше особено уверен в тези работи. Реши, че ако между него и Габриела някога е съществувало истинско приятелство, то той може да бъде по-директен:

— Габриела, може ли да те питам нещо?

— Кажи?

— Може би си въобразявам, но ми се струва, че откакто се видяхме вчера, след като кацнах, нещо не е наред. Държиш се сякаш си ми сърдита за нещо.

— Не съм ти сърдита — отговори бързо Габриела. От този отговор Алекс се боеше най-много.

— И все пак нещо не е наред, мога ли да те попитам какво?

— Може ли първо аз да те попитам нещо?

В гласа ѝ нямаше гняв, но звучеше все така студено. Тон, който Алекс не беше свикнал да чува откакто се познаваха.

— Давай!

— Как точно свали онзи ягуар?

Алекс вдигна рамене, след което накратко обясни маневрата си.

— Виж, по стечение на обстоятелствата съм пилотирала ягуар. Знам, че е невъзможно да го изпревариш по начина, който ми каза. Освен това непосредствено след като си го свалил, двигателите ти са дали дефект. Има ли нещо общо между двете събития?

— Да, но не виждам какво точно те притеснява?

— Как успя да минеш зад опашката му?

— Добре, ще ти кажа! Увеличих тягата към двигателите с двадесет процента над разрешения безопасен лимит.

— Знам, но просто исках да го чуя от теб.

След тези думи Алекс погледна учудено и преди да каже нещо, Габриела продължи:

— Извадил си голям късмет, първо, защото още си жив и второ, защото съдиите не са се усетили. Можеха да те накажат доста сериозно.

— О, я стига! Не съм си рискувал живота! Дори двигателите да бяха отказали щях да катапултирам, макар че вероятността това да се

беше случило е много малка. Не виждам наистина какво точно те притеснява? Нали допринесох за победата на отбора!

— С измама, Алекс! Не си ни питал дали искаме такъв принос!

Думата „измама“ жегна Алекс карайки го да потрепери. Той по-скоро би понесъл пилотските му способности да бъдат поставени под въпрос, отколкото почтеността му.

— Чакай малко, ти също не се свениш да нарушаваш правилата! Сама каза, че си пилотирала ягуар, заради което почти не те изключиха, ако си спомням правилно?

— Тогава наруших правилата, но не беше състезание. Не виждаш ли разликата?

— Според мен просто ревнуваш, че този път аз обрах овациите.

— Няма такова нещо!

— Какво толкова си се загрижила, че свалих онзи пилот на „Мадара“? Според мен истинското ти притеснение е, че ти остана на второ място.

— Не съм останала на второ място! — Габриела вече наистина се палеше. — Докато ти се лигавеше със Стийв, аз свалих много повече противници от теб!

— Да, но както ти сама каза, Стийв е капитанът на техния отбор, определено най-силния противник, с който съм се сблъсквал досега!

— Така е, не ти отричам постижението. Но свали ягуара по нечестен начин, нещо, което не мога да приема.

— Кое му е нечестното? Само изравних възможностите ни! Според мен смяташ, че съм постъпил нечестно не спрямо него, а спрямо теб, защото съм направил нещо, което ти не посмя.

— Изобщо не става дума за мен...

— Напротив, точно за това става дума! За първи път се чувстваш засенчена откакто се познаваме и това веднага се превърна в проблем! — Алекс също се беше разгорещил.

— Добре, Алекс, тогава нека решим проблема още тук и сега!

Габриела стоеше изпъната като струна и стиснала юмруци. Ако беше момче, Алекс щеше да е сигурен, че при тази реплика ще последва сбиване. В момента не знаеше какво да очаква.

— Какво имаш предвид?!

— Щом мислиш, че проблемът е в това кой е по-добрия от нас, нека го решим веднъж и завинаги.

— Предизвикваш ли ме?!

— Да! Предизвиквам те на въздушен дуел! Избери си един от изстребителите и нека се срещнем в небето над базата! Ще кажем, че искаме разрешение да се упражняваме, няма причини да ни откажат. Съгласен ли си?!

Кръвта пулсираше във вените на Алекс с невероятна сила.

— Естествено! — отвърна той. Отне им няколко минути да се преоблекат в пилотски костюми. След това Габриела влезе в кабината на своя хигрус, а Алекс реши да използва този на Силвия.

— Тук Пиле едно до Базата, искам разрешение за тренировъчен полет заедно с един от членовете на отбора ми, край!

Последва кратко мълчание, след което по радиото отговори.

— База до Пиле едно, искането ви е прието. След две минути ще ви пратим координатите на сектора, в който ще ви бъде позволено да се упражнявате!

— Разбрано, База! — отговори Габриела.

В следващите минути двамата стояха в своите изстребители, позиционирани в готовност за излитане. Чувахе се само равномерният шум на двигателите, които чакаха да бъдат пришпорени и да изстрелят двата летателни апарата със страхотна скорост далеч в пространството напред. Нито един от тях не продумваше. Алекс се усмихна, осъзнавайки иронията на ситуацията, в която се намираше. Сутринта се бе събудил с мисълта да изглади, ако има някакви неразбирателства между него и Габриела. Представяше си, че след като поговорят ще седнат на една маса заедно с останалите си приятели и весело ще си спомнят за победоносните моменти от изминалото тежко състезание. Ако тогава някой му беше казал, че след няколко часа ще стои напълно облечен в пилотския си костюм, в кабината на хигрус, чакайки да мери силите си с Габриела, той щеше да се засмее. Смееше се и в момента, когато координатите се появиха на навигационния дисплей.

— База до „Пиле 1“ и „Пиле 2“ имате разрешение за излитане.

— Прието! — отговори двамата в един глас. Чу се характерният звук от увеличаваща се тяга в двигателите и двата хигруса, подобно на блестящи стрели, се изстреляха напред и нагоре в сивото небе над Хепсия. Докато летяха към определения за тях сектор от въздушното пространство, Габриела първа наруши радиомълчанието:

— Ще играем по правилата на състезанието. Който получи първи три попадения, отпада.

— Дадено! — отговори Алекс.

— И този път не си увеличавай тягата на двигателите над допустимата граница!

— Не бери грижи! — отговори Алекс язвително, почувствайки се засегнат от намека, че може би ще се опита да победи нечестно. Двамата летяха мълчаливо още две минути, докато достигнаха целта си. След това се раздалечиха един от друг на разстояние от няколко километра. Преди да започнат, Габриела отново каза:

— Знаеш ли, Алекс, предполага се, че капитанът на отбора е най-добрият пилот. Аз обаче станах капитан толкова лесно, защото Джери беше в твоята група, както ти го бях казала и преди. Така и не стана ясно дали наистина съм най-добрата, но сега е време да проверим това.

При нормални обстоятелства, Алекс би казал, че тя е по-подходяща за капитан поради същите причини, поради които е и ръководител на огнения им клуб. Просто защото я биваше да ръководи и да обединява хората около себе си, да гледа безпристрастно на проблемите и да взема точните решения. Той самият не считаше, че би се справил толкова добре с тази роля. Сега обаче знаеше, че не е време за любезности, затова отвърна:

— Ето нещо, с което сме на едно мнение! Време е да разберем кой е най-добрият!

След тези думи двамата се впуснаха в атака един срещу друг. Нищо, нито първия, нито втория кръг на състезанието, нито дори битката му със Стийв нямаша такова значение за Алекс, както изхода от това единоборство. Те бяха прекарвали цяла година заедно, съревновавайки се във всичко: в резултатите от упражненията на тренажора, в първите им полети с хигрусите, в битките помежду им. Сега в края на учебната година, те бяха изправени един срещу друг в двубой, който никой друг нямаше да наблюдава. Нямаше ги останалите кадети или командир Кърт. Нямаше ги камерите, предаващи пряко случващото се на състезанието. Битката имаше само двама участници и двама свидетели, но тя беше заредена с по-голям емоционален заряд от всичко останало, което се беше случило досега.

Колкото и добре да се беше справил с пилотирането си по време на двубоя със Стийв или с онзи пилот на ягуар, сега Алекс достигаше

до нови висини. Този път той успя да изчисти съзнанието си от всичко. Нямаше ги останалите от отбора, не се притесняваше за това как представянето му ще се отрази на крайния изход от състезанието, мислеше само за пилотирането си, имаше една цел и тя беше корабът на Габриела. Дори гневът от разговора им преди минути се бе изпарил, тялото и умът му бяха подчинени на единствената цел да нанесе попадение.

Ако някой от другите кадети, пилоти или преподаватели знаеше за този дуел, те щяха да му се насладят като на зрелището на годината. Двамата правеха изкусни пируети и зашеметяващи спускания, резки завои и бързи ускорения, внезапни забавяния и стремглави изкачвания. Те владееха своите машини в такова съвършенство, каквото малцина от пилотите ветерани бяха успели да достигнат. Държаха се така, сякаш металните корпуси на корабите са естественото продължение на телата им, сякаш тягата на двигателите е физическото въплъщение на волята им, сякаш инструментите за навигация са неразделна част от собственото им съзнание. Алекс напълно изгуби представа за времето, не знаеше дали битката продължава минути или часове, не чувстваше умора.

Нито един от двамата не вземаше превес, силите им бяха уравновесени като полюсите на магнит, полетът им напомняше на астрономически модел на две тела в пространството, призвани да гравитират едно около друго, но никога да не влязат в съприкосновение. Ако някой виден професор и теоретик на космическия бой можеше да ги види в този момент, щеше да каже, че те са постигнали невъзможния идеален модел на двубой, при който всеки един от двамата участници отразява по перфектен начин ходовете на противника си и обратното. Но никой не ги наблюдаваше, това съвършенство, тази красота, този шедьовър на пилотирането щеше да остане тук и в този момент завинаги.

Изведнъж сякаш атмосферата между тях се разцепи. Алекс усети несвойствени вибрации. Огромна черна и безформена маса навлезе в небето сред тях, идвайки някъде от открития космос. Краищата на гигантската структура горяха от триенето в атмосферата. След няколко секунди тя забави ход и можеше да се види изцяло, висяща във въздуха.

— За Бога, Алекс какво е това?! — чу се по радиостанцията. В първия момент той искаше да отговори „не знам“, но после нещо просветна в съзнанието му. Статиите, които бе чел преди месеци, секретните фотографии, изтекли в старнет, Алекс я позна. Това беше аркусианската база, намираща се на орбита около планетата Хелена 9. Онази мистична структура, за която всички експерти в Земния съюз се чудеха какво представлява. Мнозина смятаха, че е аванпост — база, от която може да се осъществи атака в пространството на съюза, но никой не бе предполагал, че тази структура всъщност е подвижна и би могла да служи като кораб за извършване на инвазия.

— Това са аркусианци! Да преминем в бойна формация!

Още не бе изрекъл тези думи и стотици аркусиански щурмови кораби излетяха от многобройните шлюзове на станцията. Те нападнаха ескадрилата от ягуари, която се бе отзовала незабавно на сигнала за вражеска атака. Междувременно гигантски плазмени оръдия започнаха да бомбардират повърхността на планетата. Базата беше първата им мишена. Алекс видя как командния център се взриви. За щастие след края на състезанието в него нямаше никого. Сърцето му обаче се сви, при вида на дим, издигащ се над общежитието, на кадетите от „Перперикон“. Двамата с Габриела летяха в плътна формация крило до крило. Те знаеха, че скоро аркусианците ще погнат и тях, но нямаше какво да направят, защото хигрусите им не бяха въоръжени.

— Трябва да кацнем! Ще ни свалят и няма да помогнем с нищо!
— извика Габриела.

Алекс започна да търси подходящо летище на тактическия дисплей. Трябваше да е някое извън епицентъра на сражението.

— Искam да знам дали и ти желаеш същото, което и аз?! — попита той.

— Какво имаш предвид?

— Искam да кацна и незабавно да се кача в боен кораб!

— Аз също! — изрече Габриела.

— Тогава мисля, че това е нашето летище! — и Алекс прати координатите на Габриела.

Двамата бързо се отдалечиха от битката. Летището се намиреше в обсега на атаката, но в нейната периферия. Те се надяваха да открият функциониращи кораби и да имат време да се включат в защитата на

Хепсия. Сnižавайки се към координатите, веднага им направиха впечатление гъстите облаци от пушек, издигащи се от хангарите и други сгради около пистите. Двамата се опитаха да се свържат с контролната кула, но никой не отговаряше. Знаеха, че е опасно да кацат без разрешение, но не изглеждаше някой да се опитва да излети в този момент, така че избраха най-здраво изглеждащата писта и заходиха към нея. Докато се приземяваха, никой не ги посрещна и не се опита да установи контакт с тях. Те се огледаха и скоро избраха един от хангарите, който изглеждаше най-малко пострадал от бомбардировката.

— Там трябва да има функциониращи ягуари! — извика Алекс и насочи хигруса си в тази посока. Двамата с Габриела спряха близо до хангара и изскочиха от учебните кораби. Влизайки вътре, пред тях се разкри неочаквана гледка. Хангарът беше превърнат във временен пункт за настаняване на пострадали. Навсякъде тичаха медици, опитвайки се да окажат първа помощ на безбройните ранени, продължаващи да прииждат на носилки или куцащи към хангара. Носеше се зловонна задушлива миризма. Ранените лежаха на постелки по земята, а над тях стърчаха венозни системи с кръв или плазма. Пространството се изпълваше от стенания и крясъци. Тази атмосфера стъписа в първия момент двамата кадети, които досега не се бяха сблъскали с подобно нещо. В първия момент те дори забравиха за какво са дошли и просто стояха неподвижно, наблюдавайки с ужас случващото се. Изведнъж внезапен трясък ги извади от вцепенението им. Плазмен снаряд уцели хангара, събаряйки част от покрива. Вътре стана още по-прашно, крясъците се умножиха, защото неколцина от ранените попаднаха под развалините. Алекс и Габриела знаеха, че ако искат да излетят, трябва да действат светкавично. В единия край на хангара, малко по-далеч от ранените, имаше пет изстребителя и един транспортен кораб, които изглеждаха невредими. Още една експлозия обаче отекна в близост до тях, карайки всичко да завибрира. Двамата се затичаха към ягуарите. Знаеха, че не могат да ги активират без идентификационен код и парола. Налагаше се да открият някой от военния персонал, който да им помогне. В близост до корабите забелязаха седнал на земята мъж, в изцапана униформа на механик. Мъжът си превързваше сам крака с бинт. Габриела клекна до него и му помогна да стегне превръзката.

— Сър, ние сме пилоти от „Перперикон“. Искаме да използваме тези ягуари, за да се бием с аркусианците, можете ли да ни помогнете? — попита тя. Човекът ги загледа. Явно му се виждаха твърде млади за пилоти, но пък бяха облечени в пилотски костюми.

— Имам администраторски достъп, сега ще включа двигателите.

Двамата му помогнаха да се качи първо в кабината на единия ягуар, после и в другия, за да активира компютъра и да включи двигателите. След това бързо скочиха в кабините. Докато люковете им се затваряха, чуха механикът да вика:

— Късмет и добър лов! — Алекс му отвърна с палец нагоре.

Люкът се затвори херметически и изведнъж шумът от битката и от работещите двигатели притихна. Алекс се замисли и каза по радиостанцията:

— Габриела, всички бойни пилоти си имат позивни, нали така?

— Да.

— Ние как ще се наричаме?

Настъпи тишина. Те знаеха, че минутите са ценни, но не можеха да се изправят в битка с аркусианците, преди да решат този въпрос. Алекс смяташе, че името му трябва да охарактеризира в най-голяма степен собствената му личност. Обичаше две неща най-много — пилотирането и огъня.

— Аз ще съм „Огнен орел“.

— Добро име! Аз мисля да се казвам... „Златна стрела“!

— Чудесно! Огнен орел до Златна стрела, в готовност съм за излитане!

— Златна стрела до Огнен орел, прието! Излитаме сега!

Двата изстребителя се изстреляха от хангара по пистата напред. Алекс за първи път имаше възможността да усети колко по-голяма е мощта на ягуара в сравнение с тази на учебния хигрус. Докато ускоряваше, два плазмени снаряда се взривиха в близост до пистата, хвърляйки оранжевите си отблясъци върху стъклото на кабината, но това не го отклони от пътя му. Държеше здраво щурвала, докато плавно се издигаше.

„Това е!“ — каза си той. Винаги се беше питал какво е да излетиш, знаейки, че не е упражнение или рутинен патрул, а смъртоносна битка. Какво ли чувстваха пилотите, малко преди да се изправят пред святкащите плазмени оръдия на врага? Сега вече

знаеше. Не чувстваше страх или тревога, не мислеше за смъртта и болката, чувстваше единствено яростна възбуда и желание да се включи в битката час по-скоро. Натисна дросела напред, ускорявайки още повече, след което набра височина. Секунди по-късно усети лека вибрация и чу тътена от преминаването на звуковата бариера. Аркусианците бяха наблизко, усещаше го!

ГЛАВА 30

ТЪРБУХЪТ НА ЗВЯРА

Двамата летяха напред в атакуваща формация, насочвайки се към епицентъра на битката. Изведнъж алармиращ звуков сигнал огласи кабината на Алекс, докато множество червени точки изпълниха радарния дисплей. Всяка една от тях показваше вражеска бойна единица. В този момент чу гласа на Габриела в слушалките:

— „Златна стрела“ до „Огнен орел“, имаме множество бандити на дванадесет часа!

— Прието, „Златна стрела“, препоръчвам да ги атакуваме със самонасочващите се ракети!

— И аз така мисля. Чели сме го само на теория, но ще се справим! Трябва да прихванем чрез радара мишените си и да стреляме. Останалото ще го свършат ракетите!

Тази задача се оказа сравнително проста. Бордовите компютри на двата ягуара автоматично избраха най-близките мишени и ги прихванаха, след което за Алекс и Габриела остана единствено да натиснат копчето за стрелба. Всеки един от тях разполагаше с по шест самонасочващи се ракети.

— „Огнен орел“ до „Златна стрела“, прихванах бандитите!

— Огън! — отговори Габриела. Алекс натисна копчето за освобождаване на снарядите, намиращо се на щурвала, усещайки как корпусът се разтриса от едновременно изстрелване на шестте самонасочващи се ракети. За миг не виждаше нищо, защото пространството пред него бе изпълнено с гъст сив пушек. Скоро обаче димът изчезна и той видя пред себе си шест бели дири, които прорязваха с голяма скорост безпределната небесна шир. Шест други следи се движеха успоредно на тях, идващи от мястото, където Габриела ги бе изстреляла. Тази гледка трая само няколко секунди, след което ракетите се разделиха и всяка тръгна да преследва собствената си цел. Някои успяха да поразят мишените си, но други бяха избегнати от аркусианските пилоти.

— Имам три потвърдени попадения! — оповести Габриела по радиостанцията. В този момент на дисплея се появиха и резултатите от стрелбата на Алекс.

— Същата работа и при мен! Петдесет процента успеваемост, пак е добре като за първи път!

Двамата се засмяха. Сега обаче, ако искаха да се включат в боя, трябваше да се приближат още повече и да използват плазмените си оръдия в директен сблъсък с аркусианските пилоти. Алекс хвана още по-здраво щурвала, навлизайки в горещата зона, където стотици аркусиански изстребители се преследваха със също толкова много ягуари. Повечето флотски машини се числяха към ескадрилите на трите кръстосвача: „Мадара“, „Перперикон“ и „Хелзинг“. Алекс ясно различаваше цветните маркировки. Съвсем малка част принадлежаха на планетарната защита на Хепсия, която пое първоначалния удар, и повечето от тях бяха унищожени още на пистите.

— По-добре да не се разделяме! — извика Габриела. Двамата летяха плътно, крило до крило. Те заедно си избраха цел и се впуснаха в преследване на един аркусиански изстребител. Той правеше ловки маневри, с цел да се изплъзне, но не успяваше да ги изненада. Те съумяваха да го следват, като от време на време стреляха с плазмените си оръдия, когато им се отдаваше сгодна възможност да го вземат на мушка. Бляскащите плазмени снаряди летяха напред и Алекс ги виждаше през прицелното стъкло като ярки светещи дири, оставяни в пространството. В редки моменти двамата с Габриела заставаха точно зад аркусианския изстребител и тогава техните плазмени снаряди попадаха в целта. Искри, пушек и парчета метал се отделяха от целта далеч пред тях. Аркусианският кораб изглежда беше изключително издръжлив и продължаваше полета си, без да забавя ход. За разлика от състезанието, в което участваха вчера, в реалната битка бяха нужни повече от три попадения, за да свалят противника си. Те продължаваха бясното преследване за момент, забравили всичко друго, случващо се наоколо. Не забелязваха стотиците летящи обекти около себе си, нито гигантската аркусианска структура, висяща във въздуха и хвърляща сянката си върху повърхността на планетата. След поредната серия от попадения, дия гъст сив пушек започна да се извива, идвайки от задната част на вражеския изстребител. Противникът забави ход, но не спираше с маневрите си, стремейки се да се измъкне. Алекс и

Габриела продължиха да стрелят, целта им ставаше все по-бавна, а попаденията им по-многобройни. След още няколко точни изстрела, аркусианският изстребител започна да изпуска пламъци, завъртя се неконтролируемо и накрая избухна в масивна яркооранжева експлозия. Хиляди парчета се разхвърчаха от огненото кълбо, а основният горящ корпус на кораба рязко намали скоростта си. Алекс и Габриела трябваше светкавично да се отклонят, за да избегнат сблъсък с летящите срещу тях отломки. За момент се оказаха разделени. Преди да успеят да се съберат отново, Алекс усети как аркусиански изстребител прелита точно зад опашката му, готов да го атакува. Габриела изпадна в същата ситуация, подгонена от друг вражески ас. Двамата сега се оказаха в ролята на преследваните, като за първи път трябваше да приложат уменията си не в учение или състезание, а за да се измъкнат от истински вражески огън. В този момент Алекс оцени още веднъж факта, че пилотира Ягуар 7. Машината беше много по-бърза и маневрена от учебните хигруси, двата двигателя винаги доставяха необходимата мощ, за да може да завърши маневрите си с нужната скорост. Аркусианският боен кораб, както и асът, който го пилотираше, обаче, също не отстъпваха, съумявайки да следват неотклонно траекторията на Алекс. Двамата кораба се гонеха в пространството, което беше пресичано от гъсти, компактни облаци дим — временни следи от унищожените изстребители. В един момент асът застана точно на шест часа спрямо Алекс и откри огън с плазменото си оръдие. Ягуарът се разтресе, чу се металния трясък от съприкосновението на плазмените снаряди с корпуса на кораба. Алекс видя, че на дясното му крило се е образувала дупка с размерите на яйце, от която още излизаше дим. Бордовият компютър излезе с незабавен доклад на щетите, от който ставаше ясно, че нищо важно не е засегнато при тази серия от точни попадения. В кабината обаче замириса на дим. „Миризмата на битката“ — помисли си Алекс, докато издигаше вертикално изстребителя си при голямо „G“ пренатоварване. Беше изцяло съсредоточен в пилотирането, като само за секунди в съзнанието му се прокрадваха мисли за димящото обществено, където се намираше Силвия, както и останалите му приятели, Зак, Мегън, Джери. Тревожеше се и за Габриела, която в този момент се бореше за живота си някъде наоколо. Можеше да си позволи да задържа тези мисли съвсем за кратко, тъй като се налагаше

да решава каква да бъде следващата му маневра и как да противодейства на противника си. След още две минути бясно преследване реши, че е подходящо да приложи маневрата, която му донесе успех при битката срещу Стийв. Рязко намали скоростта, издигайки едновременно кораба — нещо, на което ягуарът реагира много по-ефективно от учебния хигрус. Аркусианският изстребител мина под него, озовавайки се точно на мушката на Алекс, който веднага откри огън. Няколко плазмени снаряда попаднаха в целта, но това не беше достатъчно, за да свали аркусианеца, който бързо предприе избягващи маневри. Алекс започна да го преследва. Щурвалът вибрираше в ръцете му всеки път, когато натиснеше спусъка и двете плазмени оръдия започваха да стрелят. Святкащите следи от плазмените снаряди летяха към целта. Единият двигател на аркусианския кораб се взриви, карайки го да се завърти, изписвайки спирала във въздуха. Алекс се отдръпна от траекторията на горящия изстребител, който пое право към повърхността на планетата. Докато наблюдаваше малката експлозия си помисли, че това бе първият му самостоятелно свален вражески кораб!

— „Златна стрела“ до „Огнен орел“, чуваш ли ме?

Беше Габриела.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита тя.

— Не, унищожих противника си, ами ти?

— Аз също. Погледни какво се случва долу на два часа!

Алекс се извърна. Гигантската аркусианска база се приближаваше до повърхността. В долната ѝ част се беше отворило голямо отворстие, по края на което имаше четири излъчвателя. Излъчвателите изстрелваха енергийни лъчи, които се сливаха в един голям общ лъч, насочен към повърхността на планетата. С ужас Алекс установи, че лъчът е фокусиран върху полуразрушената сграда на общежитието. Сякаш никой от защитниците не забелязваше случващото се. Всички останали пилоти бяха съсредоточени да атакуват вражеските изстребители и не обръщаха внимание. Все пак общежитието дори не представляваше някоя цел със стратегическа стойност.

Аркусиански изтребител

Двамата отново летяха крило до крило, приближавайки се все повече до лъча. В този кратък момент, Алекс има възможността да разгледа машината на Габриела отблизо. По корпуса ѝ личаха черните обгорели следи от плазмени попадения, също като това на неговото крило. Гледката беше плашеща, сигурно и неговата машина не изглеждаше по-добре.

Двамата бързо скъсяваха дистанцията до огромния лъч. Отдалече те мислеха, че той има за цел да изпепели всичко, намиращо се под него. Но скоро разбраха, че грешат. Когато се доближиха, забелязаха нещо, което ги ужаси. Десетки човешки тела — вероятно на кадети, гърчещи се във въздуха, биваха засмуквани от лъча към отворието на огромната структура.

„Не може да бъде!“ — помисли си Алекс, те ги отвличаха! Аркусианците никога не бяха проявявали интерес към вземането на пленници, дори с цел разпит, освен в последната една година. В техният стил беше да стерилизират повърхността на планетата, не оставяйки да оцелее нито едно човешко същество. Случващото се в момента, беше необяснимо. Те засмукваха стотици живи хора. Явно това представляваше част от новата стратегия на аркусианците, която стоеше зад множеството атаки през годината, включително и случаят, в който се бяха опитали да отвлекат няколко транспортни кораба. Тогава в старнет се появиха много статии, спекулиращи с вероятната причина за промяната в целите на аркусианците и предположения за желанието им да пленят живи хора.

Там в лъча обаче бяха приятелите на Алекс и момичето, което обичаше. Не можеше да допусне точно те да попаднат в ръцете на аркусианците.

— Трябва да стреляме в основата на излъчвателите! — извика по радиостанцията. — Ако ги унищожим, може да спрем лъча!

— Има шанс да убием всички, но поне ще ги спасим от съдбата да попаднат в плен на аркусианците! — отговори Габриела, след което добави. — Предлагам да стреляме в един и същ излъчвател, така имаме по-големи шансове!

Двамата откриха огън по един от петте излъчвателя, надявайки се бързо да го повредят. Огромният, дълъг няколкостотин метра извит стълб обаче представляваше много масивна и здрава структура, в която плазмените снаряди на техните ягуари сякаш просто потъваха, оставяйки едва забележима следа. Двамата съжалиха в този момент, че не запазиха никакви ракети. Въпреки всичко продължиха да стрелят, прелитайки около излъчвателя. Бяха решени да използват ако трябва всичките си мунции. Докато пикираше към излъчвателя, в моментите, когато бе най-близо, Алекс можеше ясно да различи отделните летящи във въздуха тела. Дори успя да разпознае кадетските униформи на „Перперикон“, с които бяха облечени някои от тях. Изведнъж се случи нещо, което накара кръвта във вените му да замръзне. Неговият ягуар спря устрема си и се забави, докато в един момент увисна неподвижно във въздуха. Алекс натисна дросела докрай, но ягуарът не помръдваше. Около него имаше златисто сияние. Той погледна назад и видя, че сиянието всъщност е по-малък лъч, идващ от аркусианската база. Това лъчение задържах ягуара и скоро започна да го придърпва към себе си.

— Уловиха ме! „Огнен орел“, до „Златна стрела“, хванаха ме с лъч!

— И мен! Не мога да направя нищо! — чу се гласът на Габриела. Алекс погледна надясно и видя в далечината уловения Ягуар 7. През дюзите на двата двигателя излизаше синкав огън, те работеха на пълна мощност, опитвайки да откопчат ягуара от клопката, но беше невъзможно. Скоро двамата с Габриела започнаха да се приближават към отвор в корпуса на базата. Тя щеше да ги погълне!

— Слушай! — извика Алекс, на когото му беше дошла отчаяна идея. — Има само едно нещо, което можем да направим. Да кажем, че вече съм го пробвал. Когато стигнем до основата на отвърстието, трябва да натоварим двигателите на максимум, над допустимия безопасен лимит.

— Алекс, дори тогава няма да имаме достатъчно мощност да се измъкнем! — отговори отчаяно Габриела.

— Не става дума за това — Алекс говореше бързо, защото вече приближаваха отвърстието. Още една минута и щяха да са вътре в станцията. — Когато пренатоварим двигателите, те ще избухнат. Взривът може да нанесе достатъчно щети на устройството, което ни привлича.

— Но така...

— Не се притеснявай, всеки ягуар има кокпит, направен да издържи дори, ако останалата част от кораба се взриви. Все пак не е сигурно, че ще оцелеем, но по-добре да загинем, отколкото да служим за опитни мишки на аркусианците!

Последваха няколко напрегнати секунди на мълчание, след което по радиостанцията се чу решителният, макар и треперещ глас на Габриела:

— Съгласна съм!

Алекс се чувстваше безпомощен да се противопостави на силата, която го дърпаше към разтворената паст зад него. Единствено оставаше надеждата, че отчаяният му план ще проработи. Когато се намираха на метри от сияещото отверстие, двамата заповядаха на бордовите компютри да отменят безопасното ограничение и да натоварят двигателите с максималната възможна мощност. Всичко започна да се тресе. Корабът преминаваше през светлинната мембрана на отверстието и попадаше в мрачната вътрешност на аркусианската структура. Изведнъж се чу неописуем тътен. Алекс усети ударната вълна само за миг, след което изгуби съзнание. Известно време мислеше, че е мъртъв. Лежеше неподвижен в мрака, чувствайки се напълно лек, сякаш е безплътен. Това ли се случваше, когато душата се отдели от тялото ти? — мислеше си той. Но скоро болката се завърна. Усети тежест в главата, ушите му забучаха, гръбнакът го болеше, заедно с почти всяка част от тялото му. Отвори очи и мъчително си пое въздух. Беше мрачно, само една бледа светлина в далечината хвърляше студения си отблясък. Стъклото на кокпита имаше няколко пукнатини, но беше издържало на взрива. Усещаше миризмата на дим. Даде си сметка, че след като не се намира на повърхността на планетата значи все пак бе попаднал във вътрешността на станцията.

Не знаеше колко време е минало, но аркусианците скоро щяха да са тук. Преодолявайки болките, се надигна и дръпна ръчката, която отвори люка. Изправи се бавно и извади карабината, прикрепена зад облегалката на пилотското кресло. Взе и двата резервни пълнителя, след което с мъка слезе от кокпита и стъпи на пода. Навсякъде имаше посипани отломки, гъст дим изпълваше помещението. Проправяше си път, търсейки кабината от кораба на Габриела. Откри я паднала на една страна. Нейното стъкло също беше здраво, макар и с множество пукнатини. Бързо намери външния лост за аварийно отваряне на люка и задейства механизма. Чу се съскащ звук от декомпресия. Габриела още се намираше в безсъзнание. Алекс разкопча коланите ѝ, след което внимателно я пое и положи да легне на земята. Премери пулса и бавно махна скафандъра. Почувства се щастлив, когато тя отвори очи.

— Добре ли си?

Тя направи болезнена физиономия, след което се подигна на лакът. Той отиде до кабината, взе нейната карабина заедно с пълнителите и се върна обратно.

— Трябва да се скрием, те скоро ще са тук.

— Да, да, знам! — отговори Габриела, докато се опитваше да се изправи. За щастие и двамата не бяха получили сериозни травми. Те се заоглеждаха. Намираха се в нещо като огромен коридор, осветяван само от малко на брой лентовидни осветителни тела по стените и тавана. Отломките от двата ягуара се търкаляха навсякъде. Отстрани имаше система от тръби и шахти. Двамата взеха оръжията си и се насочиха към една от шахтите. Алекс махна капака, опитвайки се да бъде максимално тих. Влязоха вътре, след което той намести обратно решетъчния капак. Тъкмо в този момент взвод аркусиански войници пристигна на мястото. Чуваха се гъргореците им гласове, изговарящи странни комбинации от звуци. Алекс и Габриела бавно се придвижиха по шахтата, без да вдигат шум. Надяваха се, че аркусианците ги мислят за мъртви. Известно време се движеха тихо в шахтата, без да продумват. Алекс осветяваше пътя с фенерчето на старфона си. Скоро достигнаха малко по-широк колектор, където се срещаша няколко шахти. Пространството беше достатъчно широко, за да може двамата да седнат. Виждаха лицата си, огрени от светлината на фенерчетата.

— А сега какво ще правим! — каза Габриела, но изречението ѝ не прозвуча като въпрос, а по-скоро като констатация на отчаяното

положение, в което се намираха.

— Как се забъркахме в това? Знаех си, че трябваше да си стоим в общежитието и да бъдем отвлечени като всички останали! — пошегува се Алекс и двамата тихо се разсмяха.

— Наистина ценя чувството ти за хумор, Алекс. Не го губиш никога, което е забележително.

— Хубаво е, че има кой да го оцени.

В този момент двамата замлъкнаха. До тях по тръбите идваше странен звук. Първоначално звучеше като вой на вятър, но после започнаха да разпознават отделни гласове. Стотици човешки крясъци, сливащи се в общ хор на ужаса.

— Да се опитаме да проследим откъде идва! — предложи Габриела.

— И аз това мислех!

Двамата тръгнаха по една от шахтите. Ходеха на четири крака, така че скоро ги заболяха коленете, но въпреки това продължаваха. Често пъти минаваха покрай решетъчни капаци, което им даваше възможност да разгледат части от вътрешността на станцията. Понякога това бяха пусти коридори, складови помещения, но друг път попадаха и над нещо, приличащо на поточна линия и водещо в неизвестна посока. Когато доближиха повече до гласовете, се озоваха над капак с изглед към поточната линия. Крясъците се засилиха, поточната линия се включи. Скоро те забелязаха първите човешки създания, привързани на носилки, движещи се по линията. Всички бяха кадети от „Перперикон“, понякога дори се виждаха познати лица. Някои крещяха и се мятаха в ужас, други просто лежаха и гледаха шокирано. Двамата не можеха да откъснат поглед, но си наложиха да продължат да се движат. Приближаваха към мястото, откъдето крясъците ставаха най-силни. Скоро достигнаха до решетъчен капак гледащ към гигантска зала с много висок таван. В средата през тавана и пода преминаваше енергийният лъч с диаметър около десет метра. Вътре в него „плуваха“ много човешки тела. Намиращите се около лъча аркусианци ги ловяха с устройства, подобни на клещи и ги полагаха на носилките, където насилствено ги привързваха. След това носилките се поставяха на поточната линия, която ги отнасяше в неизвестна посока.

— Виж, това там е Алиса Бруни! — каза Габриела, показвайки на Алекс. Алиса беше уловена от клещите, след което те я извадиха от енергийното поле. В този момент двама едри аркусианци я поеха, поставяйки я на носилката. Съпротивата ѝ бе яростна, но неефективна. Те положиха ръцете и краката ѝ така, че около китките и глезените ѝ се заключиха автоматични метални окови, привързвайки я към носилката. Тя продължаваше да се мятва в отчаян опит да се освободи, но без да ѝ обръщат повече внимание, аркусианците я поставиха на поточната линия и се захванаха със следващата си жертва.

— Ето там, това са те! — Алекс посочи и тогава Габриела ги разпозна. Бяха Силвия, Мегън и Зак. Зак държеше двете момичета за ръце, докато тримата заедно се въртяха в енергийното поле.

— Държали са се за ръце през цялото време! — каза с треперещ глас Габриела. Клещите ги хванаха, скоро щяха да бъдат положени на носилки.

— Знаеш ли какво? Можем да се върнем назад! Имаше едно място, където поточната линия сякаш навлиза в празно помещение. Там можем да ги освободим! — Алекс изговори всичко това много бързо. Двамата разполагаха с по един малък лазерен нож, като част от стандартното оборудване на пилотските си костюми. С помощта на ножовете можеха да разрежат металните окови и да освободят приятелите си. Те забързаха обратно по шахтата, за да стигнат там, преди да е станало късно. Когато се надвесиха през капака, разгледаха по-подробно помещението. Беше съвсем малко и докато пленниците преминаваха през него върху тях се напръскваше препарат имащ остра специфична миризма.

— Изглежда това е камера за дезинфекция! — предположи Алекс.

Всяка носилка се задържаше в камерата за около двадесет секунди, след което преминаваше през тесен отвор в стената, отивайки в неизвестна посока.

— Алекс, няма да можем да измъкнем и тримата! Мисля, че са един след друг и ще имаме време да отрежем оковите най-много на един от тях.

— Да, така е! — съгласи се Алекс и мъчителна мисъл се появи в главата му. Кого да освободят? Най-много от всичко искаше да спаси Силвия, но знаеше, че това не е правилното решение.

— Зак ще ни бъде от най-голяма полза в този момент. Ако искаме да оцелеем и да им помогнем, стратегически най-правилно е да освободим Зак — каза Габриела.

— Знам! — отговори бързо Алекс показвайки, че няма нужда да го убеждават. Сам бе достигнал до този извод. Следващите минути преминаха в напрегнато наблюдение. Те чакаха да се появят тримата им приятели. Под тях преминаваха десетки кадети, мятаци се на носилките. Двамата скочиха от шахтата долу в мига, в който се появи Зак, следван от Мегън и Силвия.

— Тихо, ние сме! — прошепна Алекс, докато се заемаше да реже белезниците на дясната ръка, Габриела пък правеше същото с лявата.

— Но вие как... — носилката беше изминала вече половината път до процепа в стената, когато Алекс и Габриела се преместиха на краката. В последния момент те прерязаха метала и го освободиха. Вече нямаше време за Мегън и Силвия, чиито носилки се движеха точно зад тази на Зак. Алекс успя да целуне Силвия, след което тихо прошепна:

— Ще се върна за теб! Обещавам!

Тя се скри през процепа. Зак успя да хвърли последен отчаян поглед към Мегън, преди тя също да премине от другата страна на стената.

— Бързо да се скрием, преди да са ни видели! — извика Габриела. Те се качиха обратно в шахтата и наместиха капака.

— Хайде! — пришпорваше ги Габриела и те я следваха. Скоро се озоваха отново в широкия колектор, където можеха да се изправят и да си поемат дъх. Зак се хвана за челото, казвайки:

— Не мога да повярвам какво се случи. Вие как успяхте да се измъкнете?

— Взривихме ягуарите си — отговори Габриела. — Идеята беше на Алекс.

— Но как...

— После ще ти обясним, сега имаме по-важни проблеми! — намеси се Алекс.

Зак ги погледна, знаеше много добре защо спасиха точно него. Сега не се намираха зад щурвала на техните изстребители. Разполагаха

единствено със себе си, за да се измъкнат и знаеха, че той е най-добрия войник. Очакваха да ги води и да им покаже как да оцелеят. Габриела му подаде карабината си:

— Мисля, че ти по-добре ще си служиш с нея.

— Благодаря! — отвърна Зак и я прехвърли през рамо. — Като се има предвид сложната ситуация мисля, че трябва да следваме основните принципи на оцеляването.

Алекс знаеше, че оцеляването беше сред любимите дисциплини на Зак. Изискваше се физическа издръжливост, но и находчивост.

— Първо трябва да си осигурим източник на вода, след това ни трябва сигурно убежище и храна. Но водата е приоритет. Ако скоро не си намерим, ще се обезводним и няма да сме ефективни.

— Намираме се в космически кораб! Не може да няма водопровод, трябва да го открием! — предложи Габриела.

— И аз не се сещам за друг източник на вода... — съгласи се Алекс.

— Прави сте. Аз обаче знам как лесно да го намерим — Алекс и Габриела погледнаха Зак с очакващи погледи. — На старфона си имам инсталирано приложение, което го превръща в детектор за вода. Може да засече водоизточник до десет километра и да ви насочи към него.

— Супер! — извика Алекс.

Зак включи приложението и то веднага установи посоката, в която трябва да се движат, подобно на компас. Лазейки на четири крака, те започнаха да пълзят по металните шахти. Следването на посоката, която водният детектор показваше, не беше лесна задача, защото се придвижваха в лабиринт от шахти, който невинаги ги отвеждаше в желаната от тях посока.

— Стоп! — извика внезапно Зак правейки знак да спрат. Намираше се над една от многото решетки с изглед към помещението под тях. Те се приближиха, за да видят. На пръв поглед помещението приличаше на обикновен склад, пълен с подредени до стените кашони. В момента, в който се надвесиха над решетката обаче, Алекс и Габриела разбраха какво е привлякло вниманието на Зак. От долу се носеше характерна миризма, подобна на тази на разтворимите храни.

— Търсим вода, но май първо открихме храната. Хайде да проверим! — каза Зак, докато внимателно отместваше решетката. Тримата скочиха долу. Беше приятно разнообразие отново да стоят

изправени на краката си. Зак бързо взе един от кашоните и го отвори. Вътре имаше вакуумирани протеинови парчета. Приличаха на месо, но по вида им се познаваше, че са изкуствено синтезирани.

— Доста са гадни на вкус, но ще свършат работа — каза Зак, след като отхапа. Той подаде протеиновото парче на Алекс и Габриела, за да го опитат.

— Не можем да очакваме аркусианците да имат същия вкус като нас — коментира Габриела, докато дъвчеше с отвращение.

— Ще запамеля това местоположение на старфона си, за да можем да го открием по-късно, когато ни трябва — каза Зак, докато цъкаше нещо на мобилното устройство. — А сега трябва да се върнем към най-важната си задача, да открием вода!

Тримата се покатериха обратно във вентилационната шахта. Зак и Алекс внимателно наместиха решетката, след което продължиха да следват стрелката на водния детектор. Скоро за тяхно облекчение стигнаха до място, където шахтата се свързваше с по-голям тунел, по протежение, на който имаше множество снопове от кабели, а също и тръби. Стъпвайки в тунела, тримата отново можеха да ходят изправени.

— Вижте, това трябва да е водата! — каза Алекс, сочейки тръба с диаметър около тридесет сантиметра. Тръбата беше студена и по нея се бе образувал конденз от ситни капчици.

— Чудесно, а сега трябва да намерим разклонение или кран, откъдето да можем да източваме вода, когато ни е нужна! — предложи Зак и тримата тръгнаха напред. Те вървяха дълго покрай тръбата, без да открият подходящо място. Алекс се чувстваше изключително изтощен и с пресъхнало гърло. Забеляза, че и Габриела също има крайно уморен вид и едвам движи краката си. Единствено Зак крачеше бодро, сякаш се разхожда по някоя алея на „Оазисът“ след лекция. Алекс се замисли колко беше прав Зак, да започнат да търсят първо вода. Намираха се на предела на силите си и ако първоначално бяха изгубили време и енергия, за да опитват нещо друго, сега щяха да са твърде уморени и дехидратирани, за да намерят източник на вода.

— Може би това ще стане! — каза бодро Зак. Тръбата се разклоняваше и от нея излизаше мека връзка, отиваща някъде през дупка в стената. Преди меката връзка имаше спирателен кран. Зак завъртя крана, прекъсвайки достъпа на вода към връзката, след което

се зае да я разглобява. Трябваше да отбие голям пръстен, за да може да извади меката връзка. Нямаха никакви инструменти, на Алекс му се виждаше абсурдно да се отбие с голи ръце.

— Защо просто не я отрежем с лазерните ножчета? — предложи той.

— Защото по този начин ще причиним повреда, която аркусианците рано или късно ще забележат. Първи принцип, на оцеляването, когато се намираш зад огневата линия на противника, е да не създаваш следи, по които да могат да се досетят за присъствието ти!

Пръстенът изглеждаше клеясал, което щеше да затрудни още повече развиването му. Зак обаче веднага се хвана на работа. Останалите наблюдаваха титаничната му борба. С едната си ръка държеше тръбата, а с другата пръстена, докато мускулите му се напругаха с все сили. Лицето му почервения и една вена изпъкна на челото му в няколкото секунди на върхово напрежение. В един момент се чу тъп метален звук и двете части се разкачиха. От меката връзка изтече остатъчната вода. Зак въздъхна:

— Леле, яко беше затегната!

— Браво, че успя да я развиеш! — поздрави го Габриела. Дватамата с Алекс не бяха сбъркали, като решиха да освободят именно него. Той внимателно отпусна спирателния кран, така че през отвора на тръбата потече струйка вода. Тримата пиха, след което Зак каза:

— Мисля, че това място е подходящо за убежище. Никой няма да ни потърси тук, по-широко е от вентилационните шахти и имаме водоизточник. Само ще трябва да се отбиваме до онзи склад за протеинови парчета.

Зак завинти обратно тръбата и тримата решиха да си починат. Според часовниците на старфоните им беше десет и половина вечерта. Намираха се на борда на аркусианската станция от приблизително шест часа. Неусетно заспаха.

Алекс отвори очи чак на сутринта. Събуди го Зак. Усещаше болка в тялото си, защото беше спал на твърдия метален под. Габриела също се изправи с охкане.

— Колко време сме спали? — попита тя.

— Вие двамата около дванадесет часа, сега е десет сутринта. Аз станах малко по-рано и взех закуска! — каза Зак, сочейки им

протеиновите порции.

— Мерси, Зак! — отговори Габриела.

— Освен това имах време да се разходя из вентилационните шахти и да разузная. Знам къде се намират останалите, както и някои други важни неща.

— В колко часа се събуди, за Бога? — попита Алекс с невярващ поглед.

— В шест, както винаги, защо?

Габриела също се облеци изумена:

— Не се ли чувстваше изморен след вчера?

— Че от какво толкова да се изморя? Вярно, ходенето на четири крака беше доста неприятно, но като цяло не съм правил нищо, което да надвишава дневните ми тренировки.

Докато закусваха, тримата обсъждаха ситуацията, в която се намират. Зак беше успял да трасира много от коридорите и шахтите и на старфона си имаше нещо като схематична карта, която можеше да покаже на останалите:

— Ето тук сме ние. Близо до нас е складът с храната, а малко по-надолу е колекторът. Ето там е залата, в която лъчът ни отведе, докато ни отвлечаха и тази шахта минава над поточната линия, откъдето ме спасихте — Алекс и Габриела много добре си представяха това, което Зак им описваше, но имаше и друга част от картата, която им беше непозната.

— Ето тук, тази вентилационна шахта минава над нещо, което според мен е докинг станция. В нея има много транспортни кораби и изтребители.

— А какво е това място? — и Алекс показва странно изглеждащ на картата символ, наподобяващ множество цилиндри.

— Тук ги държат.

— Останалите ли? — попита Габриела, едва сдържаща вълнението си.

— Да, всички, засмукани от лъча без нас тримата се намират там.

— В затворнически килии ли ги държат? — попита мрачно Алекс.

— По-лошо! — отговори Зак. — Тези цилиндри, които съм нарисувал на картата, изобразяват контейнери, всеки от които помества по един пленник. Доколкото можах да преценя от разстояние,

контейнерите имат прозрачни еластични стени и са пълни с течност — някакъв разтвор.

— Но тогава, живи ли са хората вътре? Как дишат? — попита с ужас Габриела.

— Да, живи са, защото видях някои от тях да мърдат, но приличат на онези препарирани животни в кабинета по биология в училище, които стоят потопени в спиртен разтвор в стъкленици. Честно казано, когато ги видях, изпитах огромна благодарност към вас двамата, задето ме спасихте от тази участ, но също и страшна отговорност...

— Не си ни длъжник — намеси се Алекс. — Ако не те бяхме спасили, нямаше да оцелеем още дълго.

— Трябва да измислим начин да спасим останалите и себе си оттук — каза Габриела. — Щеше да е добре, ако имахме информация къде точно се намираме.

— Това може да се уреди! — каза Алекс. Този път бе негов ред да използва старфона си. Случвало му се беше и друг път да разчита на специалното приложение за позициониране на звездната карта. С негова помощ можеше да установи къде се намира навсякъде в познатия космос, дори в аркусианското пространство. Алекс си спомни, че плати преди време цели деветдесет и девет звездолара за това приложение, но сега смяташе, че е направил разумна инвестиция. Останалите се надвесиха над старфона, за да видят какво ще покаже. Когато след няколко секунди приложението откри местонахождението, най-лошите им предположения се оправдаха. Намираха се дълбоко зад граничната плоскост, разделяща аркусианското космическо пространство от това на Земния съюз. Станцията сега гравитираше на своята първоначална орбита около планетата Хелена 9.

— Станцията се е върнала на първоначалната си позиция! — отбеляза Алекс. — Какво мислите, че ще се случи?

— Смятам — започна Габриела, — че основната им база е именно на планетата. Сигурно скоро ще започнат да прехвърлят пленниците долу.

— При всички положения, единственият ни шанс да оцелеем, е ако успеем да се доберем до повърхността на планетата — намеси се Зак. — Там ще имаме много повече възможности да се крием и да организираме нещо. А и флотът няма да остави нещата така. Скоро ще

предприемат контраатака и тази космическа станция ще е първата им цел. Ако успеят, в което силно се надявам, ще унищожат станцията, но е хубаво нас да ни няма на борда.

— Дано и останалите да ги няма на борда — отбеляза Алекс.

— През следващите дни ще следим нещата. Надявам се, че ще започнат да ги транспортират на повърхността на планетата. Иначе защо сме тук? Когато това започне, трябва да намерим начин да се промъкнем на някой от транспортните кораби и да избягаме.

Алекс и Габриела се съгласиха с плана на Зак. В крайна сметка друго не им оставаше. През следващия ден се редуваха и всеки стоеше по един час на пост при решетката, която даваше видимост към контейнерите. Нищо необичайно не се случваше. Патрулираха войници, от време на време при контейнерите се появяваха аркусианци, които тримата единодушно определиха като учени. Те бяха облечени по-различно от войниците, без оръжия и тежки брони, а и физически изглеждаха по-слаби. Учените замерваха показателите на контейнерите и от време на време въвеждаха съответните корекции. Алекс с мъка наблюдаваше как понякога, когато някой аркусианец се доближеше до контейнер, човекът вътре го забелязваше и започваше да се мятат и бори, опитвайки да се освободи. Еластичните стени обаче не позволяваха на жертвата нито да се измъкне, нито да се самонарани в буйството си. Алекс си помисли за думите на Зак, който изрази благодарност за това, че го бяха спасили от тази зловеща съдба. Но момичето, което обичаше — Силвия, се намираше в момента някъде там. А и не само тя, Мегън, Джери и останалите, които представляваха всичките му приятели от флота бяха в този ужасяващ капан. Когато Габриела дойде да го смени, той отиде в убежището им, където Зак също за първи път изглеждаше тъжен и замислен.

— Мислиш си за Мегън, нали? — попита Алекс.

Зак го погледна удивен, сякаш изненадан, че са прочели мислите му.

— Да, тъкмо за нея си мислех... тези... постове при контейнерите не ми се отразяват добре. Все си мисля, че ако можех, бих сменил мястото си с нея.

— Сигурно е така — отговори Алекс. — Но аз не бих те сменил. Знаеш, че с Габриела можехме да изберем кого да измъкнем и

избрахме теб. Ти ни помогна да оцелеем, но също така смятам, че тримата ще успеем да помогнем и на останалите.

— Надявам се да си прав, братле! — каза Зак потупвайки Алекс по рамото.

ГЛАВА 31

ПЛАНЪТ

— Момчета, трябва да дойдете бързо! — беше гласът на Габриела. Алекс знаеше, че скоро трябва да стане, за да я смени на поста при контейнерите, но му се струваше, че моментът е дошъл малко по-рано от очакваното. След няколко секунди, когато се разсъни и дойде на себе си, осъзна какво всъщност е значението на думите ѝ. Скочи бързо на крака и видя Зак, който вече тичаше към отвора на вентилационната шахта, откъдето Габриела ги викаше. Алекс грабна карабината си и също се затича. Скоро и тримата се намираха в шахтата.

— Бързо! — извика Габриела и започна да ходи на четири крака напред.

— Какво става? — попита Зак. Явно, че Габриела не искаше да губи време и смяташе да им обясни в движение.

— Мисля, че ги местят! Ако ще ги свалят на повърхността на планетата, ще стане сега!

Алекс усети как кръвта му се изпълва с адреналин. Това беше моментът, който чакаха. В следващите минути им предстоеше да вземат решения и да предприемат действия със съдбоносни последици. Ако се проваляха, можеше да загубят живота си или на свой ред да попаднат в някой от контейнерите. И двете възможности не изглеждаха никак привлекателни.

Скоро тримата се озоваха над решетката, през която имаше изглед към помещението с контейнерите. Чу се свистящ звук на пневматични механизми и големите стоманени врати се отвориха. Влязоха петима аркусиански учени. В този момент Алекс, Зак и Габриела разбраха, че поставките, на които се крепяха контейнерите, всъщност са подвижни. Всеки от петимата аркусианци започна да бута по един контейнер към изхода. Когато напуснаха помещението, се чу отново задвижването на пневматичния механизъм и тежката метална врата се затвори.

Тримата тръгнаха бързо по вентилационната шахта и скоро се озоваха над докинг станцията. От там имаха възможността да наблюдават как контейнерите се товарят на нещо, което по всяка вероятност бе аркусиански транспортен кораб.

— Определено ще ги транспортират на повърхността на планетата! — прошепна Габриела.

— Имам план! Хайде! — каза Зак и те запълзяха обратно по вентилационната шахта.

Петимата аркусиански учени се върнаха в помещението с контейнерите и взеха нови. Докато ходеха, си разменяха по някоя приказка на техния странен гъргорещ език. Явно беше, че не подозираха присъствието на хора на борда на станцията, като се изключат тези, затворени в контейнерите. Когато излязоха, вратата се залости зад гърбовете им. В този момент Зак, Алекс и Габриела отвориха решетката на вентилационната шахта и се спуснаха в помещението. Знаеха, че разполагат само с около минута и половина, докато петимата аркусианци се върнат. На големите колички под всеки контейнер имаше множество маркучи, кабели и апарати с животоподдържаща функция. Те пречистваха разтвора, в който се намираха пленниците, обогатяваха го с кислород и хранителни вещества, така че човешкият организъм да може да оцелее. Именно там тримата решиха да намерят укритие. Алекс и Габриела бързо се набутаха всеки под един от контейнерите, провирайки се сред кабелите и маркучите. Зак обаче изпита сериозни затруднения, тъй като беше най-едър. Вече намиращ се сред гората от кабели, Алекс го наблюдаваше с нарастваща тревожност. Зак първо мушна карабината сред кабелите, след което се опита сам да влезе. Отначало се пробва с главата напред, но раменете му бяха прекалено широки. Алекс се усмихна и едвам се сдържа да не се засмее. Положението беше на живот и смърт и въпреки това опитите на Зак изглеждаха комични.

— Опитай да влезеш първо с краката, Зак! — чу се гласът на Габриела. Той я послуша и влезе с краката напред. Успя лесно да се провере до кръста, но торсът му остана да стърчи. Алекс разбра, че приятелят му няма да се справи, за това рискува и излезе от прикритието си. Хвана Зак за раменете и с големи усилия му помогна да се натика сред кабелите и маркучите.

— Побързай, Алекс! — извика Габриела. Чу се пневматичният звук от отварящите се механизми. В момента, в който Зак беше напълно прикрит, Алекс се втурна към своя контейнер и бързо се скри сред апаратурата отдолу. „Беше на косъм“, помисли си той, без да смее да помръдне. Дори едвам дишаше, дотолкова се страхуваше, че всяко негово действие ще издаде присъствието му. Чуха се гъргорещите звуци от разговора на аркусианците. Алекс видя краката на единия от тях да минават точно пред очите му, сетне усети как количката започва да се движи, бутана от аркусианеца. Напуснаха помещението и започнаха да се придвижват по коридор. През мрежата от кабели и маркучи се виждаха краката и на други аркусианци. Някои бяха обути в бронирани ботуши, по което се познаваше, че са войници. В сравнение с коридорите на „Перперикон“ и „Мадара“, този тук беше слабо осветен, с мрачен метален интериор. Нямаше никаква украса или естетическа мисъл при създаването му. Метални трегери и колони държаха носещата конструкция, подът представляваше метална решетка, стените имаха груби метални плоскости без декоративна боя, а само безцветно противокорозионно покритие. Осветлението беше точно толкова, колкото е необходимо, за да се вижда, но нито един диод повече. Скоро се озоваха на докинг станцията. Чуваха се звуци от двигателите на кораб, който тъкмо кацаше или пък се готвеше да излети. Шумът беше много по-силен, отколкото този на докинг станциите на „Перперикон“ или „Оазисът“. Алекс усети как наклонът се променя и количката започва да се изкачва по нещо като рампа. След малко движението спря. Стъпките се отдалечиха, чу се нов звук от затваряне на пневматичен механизъм, след което настъпи тишина. Алекс знаеше, че се намират в търбуха на транспортен кораб. Никой от тримата не смееше да проговори — не бяха сигурни, че са сами.

— Момчета, добре ли сте? — Габриела първа се осмели да наруши тишината, прошепвайки тези думи след около половин минута.

— Аз съм добре, благодаря! — каза също шептейки Зак.

— Първата част от плана ни явно успя, но не знаем какво ни чака, когато кацнем на планетата! — обади се и Алекс.

Разговорът им беше прекъснат, защото се чу отново отварянето на вратата в товарния отсек на кораба. Аркусианците се върнаха с нови пет контейнера, които бяха подредени до останалите. Явно бяха

последните, които щяха да се натоварят на този кораб, защото след като вратата се затвори до ушите на Алекс достигна звукът от засилване на двигателите. Усети се лека вибрация, докато тръстерите постепенно увеличаваха тягата си. Скоро тримата почувстваха, как корабът се отлепя от основата на докинг станцията и започва да лети напред към открития космос.

Аркусиански транспортен кораб

Полетът нямаше да трае дълго, мислеше си Алекс. Трябваше само да излязат от орбита и да кацнат на повърхността на планетата. И все пак под контейнера сред кабелите и маркучите беше тясно и неудобно. До сега Алекс лежеше обърнат на дясната си страна. С усилие се извърна така, че да легне по гръб. В този момент застана като закован. Над него беше прозрачният контейнер, където през мътната жълтеникавозелена течност се виждаше човешки силует. Силуетът ту се губеше, когато фигурата се издигаше към по-горната част на контейнера, ту се избистряше, когато тялото потъваше по-надолу. В един от тези моменти Алекс си даде сметка, че това е женски силует. Косата ѝ се рееше като морско растение, тялото на момичето изглеждаше неподвижно. Алекс се зачуди дали наистина е жива? Докато я наблюдаваше, за кратко тя раздвижи краката и ръцете си. Движенията приличаха на кратки конвулсии, след което тялото отново изпадна в състояние на вцепенение. Мисълта за подобно съществуване го ужаси и усети как се изпотява от напрежение. Почувства се притиснат сред кабелите и изпита непреодолимо желание да изскочи навън. Все пак се овладя. Опитва се да се успокои с мисълта, че момичето над него, както и всички останали пленници не са в

съзнание. Те трябва да са в нещо като медикаментозна кома. Не можеше да си представи, че са в съзнание, беше прекалено жестока мисъл. Изведнъж силуетът се размърда повече. На Алекс му се стори, че тялото се извърща към него. Дали го виждаше? Със сигурност извършваше съзнателни движения, с цел да се насочи към дъното на контейнера. Тогава, гмуркайки се надолу, тя застана до прозрачната еластична стена, която ги делеше. Сега вече Алекс можеше ясно да различи лицето ѝ. Остана поразен, когато разпозна Силвия! За миг се почуди дали не халюцинира. Лицето ѝ беше същото, каквото го помнеше, сините ѝ очи сякаш светеха през стената на контейнера, а косите ѝ се пилееха като гъста мрежа. Дватама се гледаха. В един момент Алекс допря ръката си до стената на контейнера. Силвия му отвърна и ръцете им се срещнаха от двете страни на еластичната преграда.

— Ще ти помогна! — говореше Алекс без глас. Знаеше, че тя не може да го чуе, но се надяваше да прочета по устните му. Тя сякаш разбра, защото също му отвърна:

— Знам!

Алекс се надигна и допря лицето си до прозрачната стена, а Силвия го последва. Известно време се гледаха така. Лицето ѝ изглеждаше изстрадало, но едновременно щастливо. Дватама допряха устни през преградата, която ги делеше. Нямаше точна представа колко време бяха стояли така, но изведнъж се усети силно раздрусване. Корабът кацаше. Алекс отлепи лице от контейнера, а Силвия отново заплува в по-горната част на разтвора, така че от нея се виждаше само размит силует.

— Слушайте! — чу се гласът на Зак. — Единственият ни шанс да се измъкнем, е, докато преместват контейнерите към постоянното им местонахождение. Няма да имаме начин да комуникираме помежду си, така че всеки от нас ще трябва сам да прецени кога е най-добрият момент да напусне прикритието си и да се спаси. Целта ни е да избягаме далеч от базата на аркусианците. Ако стане така, че се изгубим, ще се намерим с помощта на старфоните си, включете си функцията за позициониране!

— Добре! — отговори Габриела.

— Разбрах! — каза Алекс. Още мислеше за неочакваната си среща със Силвия. Опита да се съсредоточи. Искеше отчаяно да ѝ

помогне, да я измъкне от този ужасен капан, но знаеше, че за да има някога подобна възможност, трябва първо да спаси себе си. Ако сега позволеше да го заловят, щеше да пропилее шансовете и на двамата.

Чу се звукът от отварянето на голямата задна врата на кораба. В товарното отделение нахлу дневна светлина. Последваха тежки стъпки на бронирани ботуши. Взвод аркусиански пехотинци се зае да изнася контейнерите. Те си говореха шумно на техния странен език. Алекс видя съвсем близо до лицето си ботушите на един войник, след което усети как количката започва да се движи. Излязоха навън, където Алекс почувства влажния и топъл въздух на планетата Хелена 9. Беше като в сауна. Войниците бутаха количките по нещо като алея. От позицията, в която се намираше, Алекс успяваше да види само, че отстрани на пътя има високи растения и дървета. Намираха се в джунгла. Зарадва се, тъй като това беше възможно най-добрият вариант, за да прикрият бягството си. Количките спряха. Бяха подредени до нещо като огромен камион. Войниците се отдалечиха, вероятно отивайки да вземат още контейнери от транспортния кораб. Алекс реши, че сега е шансът му да се спаси. Предпазливо подаде главата си измежду кабелите и маркучите на животоподдържащите системи. Намираха се на път, излизащ от летището. До тях беше паркирана огромна товарна машина, в която вероятно щеше да бъде натоварено съдържанието от техния кораб. В близост нямаше войници и Алекс изскочи от прикритието си. Видя, че другите двама правят същото. Зак отново изпитваше трудности да се измъкне и Алекс, заедно с Габриела, се завтекоха да му помогнат. След това тримата се втурнаха с все сили към джунглата пред тях. Алекс тичаше. Усещаше стъпките на другите двама, чуваше запъхтия им дъх. Зак вероятно можеше да тича най-бързо, но бягаше последен и дори от време на време поглеждаше назад, за да се увери, че никой не ги следва. Алекс и Габриела тичаха на предела на възможностите си. Клонки и вейки се удряха в лицата им. Ръцете им се израняваха, докато си проправяха път през гъстата растителност. Тежкият влажен въздух беше труден за дишане. След десетина минути тримата спряха да си починат. Алекс и Габриела бяха толкова задъхани, че не можеха да кажат нищо в първия момент. Зак изглеждаше напълно спокоен, неговото дишане се беше ускорило едва забележимо.

— Само толкова ли можете? Това не е и половината от сутрешния ми крос.

— Не мога... повече! — каза едвам поемайки си дъх Габриела, докато притискаше корема си с ръка. Беше ужасно влажно и топло, затова след като се свързеха, Алекс и Габриела съблякоха плътните пилотски костюми, оставайки само по фланелка. Зак по начало си беше по потник и камуфлажен панталон, тъй като аркусианската атака го бе заварила облечен по този начин. Нямаше признаци някой да ги преследва, затова тримата продължиха напред, ходейки по-спокойно и скоро достигнаха до малко езерце. В него от скалист склон се вливаше поточе. Слънцето почти не се виждаше от гъстите корони на дърветата.

— Чудесно! Задача номер едно за оцеляването ни току-що беше изпълнена — намерихме вода! — каза възторжено Зак. Тримата пиха от потока, водата имаше приятен разхлаждащ ефект. Алекс забеляза, че Зак оглежда внимателно скалите.

— Ако не греша, тук сред тези скали почти сигурно има пещера.

Габриела и Алекс дори не попитаха откъде знае, явно беше поредното умение, придобито в любимите на Зак часове по оцеляване. И действително, на около петдесет метра от езерото в скалистия склон имаше пещера, достатъчно голяма, за да служи като подслон на тримата.

— Страхотно е, Зак! Какъв късмет извадихме! — възкликна Габриела, докато оглеждаше пещерата като човек, който току-що е попаднал на предложение за много изгоден недвижим имот.

— Е, зависи, щеше ми се да упражня изграждане на заслон от листа на палми, но при това положение... — отговори Зак с леко разочарован тон.

— Вижте, аз мисля, че открих храна! — възкликна Алекс, стоейки до храст с апетитно изглеждащи плодове. Вече беше откъснал един плод и се канеше да го отхапе.

— Недей, отровни са! — спря го Зак. — Това е Хеленска лъжлива горска ябълка. Има 63% шанс да умреш, ако я изядеш и трябва да си щастлив, ако стане така — Алекс пусна плода на земята.

— Ако сте гладни, ще намеря храна, но предлагам първо да се погрижим да имаме огън! — продължи Зак. Поради липса на други подръчни средства, Зак се захвана да пали огън с търкане на пръчки.

Беше го правил много пъти на упражненията, така че знаеше, че ще успее. Разбира се, можеха да използват плазмените карабини, за да запалят огън много по-лесно, но се страхуваха да не привлекат внимание с изстрелите. За по-малко от половин час Зак се справи със задачата.

— Почвам да се замислям дали да не запиша „Оцеляване“ като факултативна дисциплина във втори курс — каза Габриела.

— Да, и аз се чудя за същото — сподели Алекс.

— Няма да е лошо. Особено както са тръгнали нещата — коментира Зак и тримата се засмяха.

След няколко часа щеше да се стъмни. Зак постави на Алекс и Габриела отговорната задача да търсят сухи дърва и да поддържат огъня да не загасне, докато той самият се захвана с намиране на храна. Докато още имаше слънце, тримата оставиха на една осветена скала старфоните си, за да се заредят, тъй като батериите им бяха почти напълно изтощени.

Няколко часа по-късно слънцето беше напълно изчезнало от небосклона, Алекс и Габриела бяха натрупали достатъчно дърва в единия край на пещерата, а огънят гореше на входа. Не след дълго Зак също се появи. Той беше изтъкал мрежа от някакви странни растителни влакна, в която имаше цял куп плодове. Освен това разполагаше с копие от заострена пръчка, с което беше убил някакво животно с размерите на голямо куче. Животното изглеждаше почти неразпознаваемо, тъй като Зак го бе одрал преди това. Още с появата си, той разкритикува работата на Алекс и Габриела:

— Този огън е прекалено силен, може да издаде позицията ни! Трябва да го поддържате малък, едвам да тлее и да не привлича внимание! Освен това пръчките, които сте събрали са много тънки и бързо ще изгорят. Трябваше да съберете малко по-дебели дърва, които да поддържат огъня по-продължително време.

Алекс и Габриела го погледнаха с виновни погледи. Явно имаше да учат още доста.

Изминаха два дни, откакто избягаха и установиха своя скрит лагер на няколко километра от аркусианската база. Животът на тримата се въртеше около две важни неща — събиране на храна и

разузнаване. Бяха си направили график и разпределение на задълженията. Един от тях винаги даваше дежурство сред храстите на възвишение с изглед към аркусианската база. През това време другите двама или почиваха, или търсеха храна. Зак успя да изобрети лъкове, използвайки сухожилията на първите убити животни. Това значително улесни лова им.

Един късен следобед, Алекс почиваше в пещерата. Габриела тъкмо беше сменила Зак от поста му и той се прибра в пещерата. Алекс забеляза несвойственото изражение на лицето на му. Изглеждаше тъжен и замислен, липсваше му обичайния оптимизъм и жизнерадостност. Обикновено Зак сякаш изпитваше възторг от всяко свое действие, независимо дали става дума за тренировка, палене на огън или майсторене на лък. Сега се просна уморено в пещерата, облягайки се на един голям камък. Зак, който беше неуморим, сега изглеждаше скапан. Алекс подозираше какво го мъчи. Чувство преследваше и него самия, подобно на онова усещане, когато се редуваха на смени при контейнерите на станцията. Сега беше дори по-лошо. Пленниците вече не се намираха в контейнери. Държаха ги в аркусианската база. През по-голямата част от времето не ги пускаха да излизат от голяма бетонна сграда в базата. Тримата нямаха представа какво се случва вътре, но понякога аркусианците провеждаха експерименти с част от кадетите на открит полигон в близост до бетонния затвор. Трудно беше да се разбере каква точно е целта на експериментите. Някои напомняха на тестове за издръжливост. Човекът биваше поставян в екстремни условия и трябваше да действа на предела на възможностите си, с цел да избегне, в повечето случаи, голяма физическа болка. Например, в един от тестовете кадетите трябваше да бягат, преследвани от аркусиански ховър-дрон. Дронът се движеше на въздушна възглавница и от него стърчаха множество електроди. Когато настигнеше някого от пленниците, той го поразяваше с електрошок. За да избягат, кадетите трябваше да преодоляват различни препятствия по пътя си като вода, кал, дори изригващи вряща пара гейзери. Понякога се нараняваха сериозно. Тогава медицински екип отнасяше пострадалия обратно в сградата.

В други случаи изглеждаше така, сякаш целта на експеримента е да се провери действието на нови видове оръжия. Нито едно от тях не беше смъртоносно. Обикновено няколко кадета се пускаха да бягат

свободно из полигона, преследвани от аркусианци, въоръжени с експерименталните прототипове. На пръв поглед оръжията не изстрелваха нищо. Но застанеше ли на пътя им, пленникът започваше да се гърчи от болка или пък просто губеше съзнание.

За тримата беше истинско мъчение да наблюдават всичко това. Те познаваха една голяма част от пленниците — техни приятели от „Перперикон“. Алекс си спомни всички, които бе успял да разпознае на полигона за тези няколко дни. Алиса Бруни и Кобе Лий, веднъж мярна Джери, Ивелина — една от ученичките им в клуба по въртене на огън „Инсиниум“, Матю и Джулия от отбора на пилотите. Всички те страдаха пред очите му, пред очите на Зак и на Габриела.

Алекс реши, че е време да повдигне духа на Зак. Неговият най-добър приятел имаше решаващ принос за тяхното оцеляване, но и се нуждаеше да му бъде вдъхнат кураж.

— Виждам, че си се сдухал...

Зак го погледна безизразно.

— Ще успеем. Досега се справяме много добре. Успяхме да избягаме от аркусианския кораб, после и от тяхната база, и сега оцеляваме точно под носа им.

Зак не отговори нищо в първия момент, но после каза:

— Нищо не правим, Алекс. През цялото време си говорихме как трябва да се справим, за да можем да им помогнем, но ето че сме безсилни. Само си стоим и гледаме. Нищо не можем да направим, за да им помогнем. Единственото, което ме крепи, е, че още не съм видял Мегън. Имам чувството, че ако стана свидетел на това как се гаврят с нея, ще се побъркам.

Алекс се чувстваше по същия начин. Всеки път, когато отиваше на поста си, нещо в него се надяваше да зърне Силвия. Да се увери, че тя е жива и е добре. Но след това бързо потискаше това чувство. Знаеше, че появи ли се тя на полигона, това ще означава сигурни страдания за нея. Алекс, както и Зак, нямаха представа какво се случва зад стените на затвора. Оставаше им единствено да се надяват, че болезнените експерименти се извършват само отвън.

Вечерта тримата се събраха около малкия огън на входа на пещерата. Настроението беше потиснато, тогава Габриела заговори:

— Момчета, трябва ни план! — Зак повдигна поглед безучастно, Алекс попита:

— План за какво?

— Именно това е въпросът — продължи Габриела. — Вече от няколко дни сме тук. Установихме лагер, започнахме наблюдения над вражеската база. Следващата ни стъпка трябва да е да определим по-нататъшната ни стратегия и какво точно искаме да постигнем — говореше Габриела.

За момент Зак се оживи. Тонът на Габриела напомняше този на майор Мартин Зафиров преди някоя важна тренировка или за начина, по който самия Зак надъхваше момчетата от отряда си. Все пак, когато заговори от устата му излязоха думи на възразение:

— Ясно е какво искаме да постигнем, Габриела! Искामе да освободим пленените кадети. Но това е невъзможно. Истината е, че през цялото време се борехме да спасим себе си и нямаме никаква идея как да помогнем на останалите пленници!

— Не знам за теб, но аз никога не съм хранела илюзии, че ние тримата, въоръжени с две карабини, ще можем да щурмуваме тежковъоръжена аркусианска военна база и да освободим пленените ни приятели.

— Ами всички приказки за това, че ще помогнем на останалите?

— Наистина ще им помогнем. Замисли се, хората няма да оставят нещата така. До няколко дни, а може и след броени минути, флотът ще атакува това място. Целите им ще са две: да унищожат всичко, което може да бъде източник на бъдещи атаки и да освободят пленниците.

— Само че втората им задача ще е доста по-сложна от първата — намеси се Алекс. — Лесно ще набележат целите за унищожаване, но няма да имат представа къде са пленените кадети и дали изобщо са живи.

— Даже при първоначалната масирана бомбардировка на базата е възможно да пострада и затвора, където ги държат — отбеляза Зак.

— Именно! — продължи Габриела. — Ето тук наличието на трима агенти дълбоко зад вражеската линия, които са наясно с обстановката, може да се окаже решаващо. Планът, който ще си съставим, трябва да е свързан с това как, когато атаката започне, да се възползваме от създалия се хаос, за да помогнем на пленниците да стигнат до безопасно място. Също така, ако е възможно, да намерим сигурен начин да се свържем с командването на флота, за да им

предадем информацията. Смятам, че това са нещата, над които можем да започнем да мислим отсега нататък.

През следващия ден тримата предприеха различна стратегия. Вече не дежуреха непрекъснато на хълма с изглед към затвора. Сутринта заедно събраха необходимата за деня им храна, след което се разделиха и всеки се насочи към различен периметър от базата. Целта им беше да съберат колкото могат повече полезна информация за аркусианската база и нейните околности. Това щеше да е от голямо значение при изготвянето на плана им. Те знаеха, че нямат много време. Атаката можеше да се случи във всеки един момент и те трябваше да са подготвени. Основно гледаха за три неща. Места около оградата на базата, откъдето най-лесно можеше да се проникне вътре, потенциални оръжия и превозни средства, които лесно могат да се използват и трето, но не на последно място, комуникационни средства. Алекс имаше номера на баща си, но „Мадара“ дори в орбита щеше да е твърде далеч, за да влезе в обхват. Ядосваше се, че нито той, нито някой от другите му двама приятели имат най-новото поколение старфони, чиито обхват е много по-мощен. При това положение се нуждаеха от допълнителна апаратура, за да усилят сигнала на старфона. Алекс планираше да се свърже директно с баща си — адмирал Стаматов, който по всяка вероятност щеше да ръководи атаката, и да му съобщи точното местонахождение на пленените кадети.

Вечерта тримата отново се събраха около лагерния огън. Бяха направили множество снимки. Обединявайки цялата информация, Зак изготви карта на местността, този път много по-детайлна, отколкото онази, която надраска набързо, докато още се намираха на аркусианската станция. Алекс и Габриела също помагаша за съставянето на триизмерния модел на местността. Накрая Зак остави старфона си на един камък и триизмерният проектор излъчи готовата карта, която имаше размери петдесет на петдесет сантиметра. Тази вечер нямаше и следа от униние. И тримата изглеждаха в приповдигнато настроение и готови за действие. Те бяха прекарвали деня, вършейки работа, която считаха, че ще помогне за спасяването на пленените кадети и това им вдъхваше надежда и увереност.

— Така — започна Зак. Тъй като мисията им щеше да е близка до неговата специалност, той поемаше ролята на командир. — Когато

атаката започне, имаме две основни задачи. Едната е да се свържем с флота и да им предадем информацията, с която разполагаме, а другата е да евакуираме затворниците по възможност по-далече от района на бойните действия.

Алекс и Габриела гледаха съсредоточено, докато Зак говореше. Алекс беше щастлив, че отново вижда пламъка в очите на приятеля си и възвърналото му се желание за борба.

— Както Габриела успя да научи по време на разузнавателната си мисия, ето тук се намира периферен комуникационен център — и Зак посочи на триизмерната карта малка метална постройка, подобна на фургон. — Не е нищо особено, но ако свържеш старфона си с главната им антена, ще можеш да усилиш сигнала и да се свържеш с адмирал Стаматов.

Алекс кимна.

— Ще трябва да свършиш това сам. Ще вземеш едната карабина и ще се промъкнеш оттук — и Зак посочи място, където оградата беше прекъсната. — Предполага се, че по време на атаката основните сили на аркусианците ще са заети другаде и няма да срещнеш сериозна съпротива. Ако все пак около или във фургона има аркусианци, ще се наложи да ги отстраниш или да ги накараш да отидат другаде.

— Ясно! — отговори Алекс. Зак продължи:

— Трябва да установиш връзка с баща си. Прати му тази карта, която гледаме в момента, и на която са отбелязани местонахождението на пленниците и евентуалните три точки за екстракция. Дай му също кодовите честоти на нашите три старфона, за да може флотските скенери да ни разпознават като приятелски единици. После, ако успееш да свършиш с всичко това, излез от комуникационния център и се опитай да създадеш колкото можеш повече отвличащи вниманието саботажи. Пригответил съм ти няколко цели — склад за муниции, цистерна с гориво и този наблюдателен пост, който можеш да взривиш, ако успееш да откраднеш нещо от склада за муниции преди това.

— Разбирам! — отговори Алекс.

— След като свършиш с всичко, присъедини се към нас. Ще ни видиш на старфона си, използвайки приложението за позициониране! — Алекс отново кимна.

— Габриела, нашата задача ще е по-сложна. Когато атаката започне, вероятно флота ще иска да подsigури евентуален десант, като

преди това подложи базата на масирана бомбардировка. Ще настъпи хаос. Надявам се да не унищожат напълно затвора, те все пак знаят, че долу има наши пленници, така че дано да са по-внимателни. Колкото по-бързо Алекс успее да се свърже с баща си, толкова повече шансовете за избягване на приятелски огън се увеличават. Когато бомбардировката спре, трябва да се възползваме от объркването на противника и, без да привличаме внимание, да стигнем до затвора. Ще проникнем вътре и ще се опитаме да освободим всички пленници. Може да се наложи да влезем в съприкосновение с противника. Важно е да се сдобием с второ оръжие колкото можем по-скоро, а след като освободим пленниците, да въоръжим и част от тях. Това ще видим как ще стане на място.

Габриела кимна утвърдително.

— Както обсъдихме по-рано — продължи Зак, — възможно е аркусианците, виждайки, че ще загубят битката да решат, че разработките им не бива да попадат в ръцете на хората. Много е вероятно сами да взривят затвора и цялата база с напредването на нашите войски. Ето защо е от решаващо значение да действаме бързо и още преди нашите части да са достигнали до периметъра, да изкараме пленниците далече от базата, където да са в безопасност. Предвидил съм три точки за екстракция, към които ще се насочим последователно.

— Чудесно! — каза Габриела. — Сега дори атаката да започне утре сутринта, ще сме напълно подготвени!

— Аз не съм толкова сигурен! — отговори Зак и за първи път в гласа му се долови онази нотка на униние, която го преследваше в последните дни. — Не можем постоянно и тримата да сме в бойна готовност. Без да знаем кога точно ще е атаката има шанс твърде много да се забавим в действията си.

Алекс и Габриела се спогледаха. Тук техните познания щяха да са от полза.

— Спокойно, Зак — каза Алекс. — Забеляза ли, че на летището в базата има около сто и четиридесет аркусиански изтребителя? Обикновено малка част от тях са на патрул, останалите са на пистата. Когато атаката започне, тя ще се проведе първо в орбита. Флота ще трябва да се справи с огромната аркусианска космическа станция и с

техните бойни кораби, изстребители и орбитална защита. Това ще трае минимум един час и то, в случай че нашите надделят.

— Естествено, че ще надделят! — прекъсна го Зак.

— Когато видим, че всички аркусиански изстребители излитат под тревога, значи се започва. Ще заемем позиции и ще изчакаме битката да се пренесе на повърхността на планетата.

— Съгласна съм с Алекс — обади се Габриела. — Смятам, че ще имаме повече от достатъчно време да се подготвим.

— Е, в такъв случай, планът ни е готов! — заяви Зак с почти тържествен тон. — Сега ни остава само да чакаме...

ГЛАВА 32

КЛОПКА

Силвия се събуди от силен и глух тътен. Отвори очи, все още стоейки под завивките. Изминаха няколко секунди, докато първите спомени изплуват в съзнанието ѝ. Погледна часовника. Преди два часа се бяха разделили с Алекс. Тя му каза, че е твърде уморена и иска да си почине. Глухият тътен не спираше. Спомни си, че като дете, преживя земетресение, докато беше на почивка с родителите си на Земята. Тътенът звучеше по същия начин, но трая само десетина секунди. Сега пода под краката ѝ не се тресеше, но звукът продължаваше необичайно дълго. Изведнъж се чу мощна експлозия, стъклата на прозореца се пръснаха и завесите започнаха да се веят навътре в стаята пропускайки, ярка светлина. Този път подът се разтресе и Силвия разбра, че нещо наистина не е наред. Рязко отметна завивката и се изправи. Бе облечена само по къса ефирна нощница. Тръгна към разбития прозорец, внимавайки да не настъпи някое стъкло с босите си крака. Отмести веещите се завеси и погледна навън. Не можеше да повярва на очите си. Небето бе прорязано от гигантски тъмен обект с неправилна форма. Около него летяха стотици изстребители — флотски и... аркусиански? Пространството се изпълваше от експлозии и плазмени откоси. Вятърът, нахлуващ в стаята, развя огненочервените ѝ коси, носейки миризма на битка. Някои аркусиански кораби успяваха да се промъкнат през защитата и нанасяха въздушни удари по наземни цели с бръснещ пикиращ полет. Още една експлозия отекна съвсем наблизо, докато два аркусиански изстребителя прелетяха над сградата. Силвия се наведе, като само очите ѝ се подаваха над ръба на прозореца. В следващия момент се озова на пода. Попадението беше върху общежитието и всичко се разтресе. Когато дойде отново на себе си, забеляза големи пукнатини по стените и тавана, в стаята се носеше миризма на пушек. Бързо се изправи, усещайки ушите си заглъхнали от експлозията. Слухът бавно започна да се възвръща, а с него и ужасът на разиграващите се събития. Последва второ попадение върху

сградата, този път калибърът на оръжието беше по-малък. Подът отново се разлюля, върху косата ѝ се посипа мазилка, но успя да се задържи права. След като подът се успокои, тя реши да напусне стаята. Навън коридорът преливаше от паникьосани кадети. Бомбардировката свари повечето от тях по леглата им. Мнозина се бутаха в опит да избягат, но стълбището беше срутено.

— Силви! — чу се познат, приятелски глас. Тя се обърна и видя Мегън. Зак я държеше за ръка и я водеше през тълпата. Двамата скоро стигнаха до нея.

— Теб търсехме! — каза Зак. — Стълбището е паднало, тук е опасно да влезем вътре!

Тримата нахлуха обратно в стаята на Силвия. Още една експлозия отекна в близост до общежитието.

— В капан сме! Не можем да слезем по стълбите, а сме на седмия етаж! — извика почти панически Мегън.

— По-добре да стоим тук. Паникьосаната тълпа отвън е по-опасна от снарядите! — предложи Зак. — Да се надяваме, че сградата ще издържи!

В този момент, сякаш за да опровергае думите му, общежитието отново се разтресе. Този път трусът продължи твърде дълго. Силвия се зачуди какво го причинява, тъй като експлозия нямаше. През прозореца нахлу ярка, ослепителна светлина и трусът се засили. Тримата паднаха на пода, Зак държеше двете момичета притиснати до себе си. Пукнатините в тавана и стените се разширяваха. Бетонните парчета се раздалечаваха едно от друго, но вместо да паднат надолу, те започнаха да се издигат, а през дупките нахлуваше златистобяло сияние. Скоро цялото помещение се разпадна на парчета, които излетяха нагоре. Силвия почувства как тялото ѝ олеква, теглено от невидима сила и скоро изгуби пода под краката си. Летеше нагоре, а около нея се рееха отломки от сградата и други човешки фигури, мятаци се безпомощно в пространството. За момент си помисли, че е мъртва и че така изглежда отлитането на душата от тялото. Просто олекваш и се издигаш към ярката светлина отгоре. Всичко обаче бе твърде физическо, чуваше писъците, усещаше Зак, който държеше ръката ѝ толкова силно, че почти ѝ причиняваше болка, видя и Мегън, хваната за лявата ръка на Зак, косите ѝ се развяваха във всички посоки. Не, не беше мъртва и не сънуваше, това се случваше наистина.

Продължаваше да се издига, без да знае накъде. В началото около тях летяха отломки от сградата, мебели и всякакви предмети. Скоро предметите и отломките постепенно изчезнаха и във фурията от светлина останаха само човешки фигури. В един момент усети, че яркостта на светлината намалява. Погледна нагоре и видя голямата мрачна структура, към която се издигаха. Лъчът светлина водеше началото си от отвърстие в мрачната грамада закриваща небето. Тъмният обект се приближаваше все повече и Силвия се чувстваше напълно безсилна да направи каквото и да е. След по-малко от минута тя, заедно с останалите кадети, премина през огромния отвор. Озоваха се в мрачно помещение. Светлината от лъча я заслепяваше и тя не можеше да види нищо отвъд него, само тъмнина. Зак продължаваше да държи нея и Мегън за ръце. Бяха спрели да се издигат, стояха неподвижни сред осветеното пространство. Изведнъж усети как някой я хваща за глезените. Понечи да се отдръпне, но хвататът бе прекалено силен. Някакъв особен вид механични ръце я държаха. Зак и Мегън също бяха хванати, тя видя как двамата се борят да се измъкнат, без да се пускат един друг. Скоро обаче ръцете започнаха да ги дърпат все по-силно, те се изпуснаха и Мегън изчезна в мрака.

— Неее! — крещеше Зак, все още протягайки се към мястото, където Мегън изчезна.

След секунди той изпусна и ръката на Силвия и тя почувства как механичните клещи я издърпват към тъмнината. Чуваше писъците на кадетите около себе си, които споделяха същата участ. В момента, в който беше издърпана извън осветеното пространство, гравитацията моментално започна да действа с пълната си сила и тя се тръшна върху пригответното за нея легло. Опита се да се надигне, но два чифта мощни и груби ръце я притиснаха. Погледна нагоре и видя масивни, нечовешки лица на аркусианските войници. Механичните клещи я стискаха за глезените, докато ръцете ѝ бяха хванати здраво от аркусианците. Отстрани на леглото имаше заключващи устройства, подобни на окови, за които те заключиха китките ѝ. След това освободиха краката от механичните клещи и по същия начин ги заключиха към леглото. Опитваше се да се бори, но физическата ѝ сила бе в пъти по-малка от тази на аркусианците, които сякаш без много усилия преодоляваха яростната ѝ съпротива. Крещеше и викаше за помощ, макар и да знаеше, че е безсмислено. Когато крайниците и

се оказаха заключени за оковите на леглото, двамата аркусианци го поставиха на нещо като поточна линия. Успя леко да се надигне и видя пред себе си Зак и Мегън, които също бяха приковани, подобно на нея. По цялото протежение на поточната линия имаше десетки кадети. Те всички се движеха бавно към малък отвор в стената. Преминавайки през отвора, се озова в тесен улей с метални стени и зеленикаво осветление. Имаше чувството, че тъпанчетата на ушите ѝ няма да издържат, тъй като виковете на останалите пленници кънтяха по ужасяващ начин в затвореното пространство. За щастие скоро се озоваха в малко по-широко помещение. Автоматични дюзи впръскваха някакъв препарат върху кадетите. В първия момент Силвия се ужаси, защото си помисли, че е някакъв вид отрова, но после миризмата я накара да предположи, че по-скоро това е дезинфектант. В края на помещението за дезинфекция имаше отново тесен отвор, вероятно продължаващ в друг тесен улей. Изведнъж се случи нещо, което най-малко бе очаквала. Една решетка в стената се отмести и от нея изскочиха Алекс и Габриела. За момент си помисли, че халюцинира. Може би препаратът, който впръскаха, все пак не беше дезинфектант, а някакъв вид приспивателно, предизвикващо халюцинации. Тя обаче не се чувстваше замаяна. Надигна се, доколкото оковите ѝ позволяваха, и погледна напред. Алекс и Габриела бяха облечени в пилотски костюми. С помощта на лазерни ножчета, те прерязваха оковите на Зак.

— Алекс! — гласът ѝ беше изнемощял от борбата и се заглушаваше от виковете на останалите кадети. — Алекс! — извика тя. Защо ли той не я поглеждаше? Стоеше съсредоточено и режеше оковите на Зак. Дватамата с Габриела успяха да прережат тези на ръцете и Зак застана в седнало положение. Носилката, на която се намираше, почти бе достигнала до отвора, те нямаха много време. Силвия продължаваше да наблюдава. Вече знаеше, че няма да успеят да освободят и нея, тъй като в момента, в който приключат със Зак, тя щеше да е твърде близо до отвора. Все пак искаше да погледне Алекс в очите и да може да разменят поне две думи:

— Алекс! — извика отново, колкото ѝ позволяваха силите.

В последния момент те прерязаха белезниците на глезените и Зак скочи от леглото. Тогава Алекс се надигна и я погледна. Тя разбра по погледа му, че през цялото време я е чувал и е знаел, че се намира на

няколко крачки от него. Наведе се над нея и я целуна, галейки я с една ръка по лицето.

— Ще се върна за теб! Обещавам, Силвия, ще се върна! — продължаваше да чува гласа му докато потъваше в тесния отвор.

— Няма да те оставя, Мегън! — крещеше Зак.

Когато вече се намираха в улей, този път обагрен в синя светлина, Силвия вече не беше изпълнена от отчаяние и ужас. Все още се страхуваше, но знаеше, че дори тук, на това враждебно място, има приятели, които са на нейна страна и са на свобода. Мисълта я изпълваше с надежда. Усети се, че плаче, но това не бяха сълзи на страх и болка, а на благодарност. Надигна се и погледна носилката пред себе си, където се виждаха златните къдрици на Мегън. Останалите кадети продължаваха да се мятат в безумна паника и да крещат от ужас, докато Мегън лежеше спокойно, отпусната на леглото. След синия улей попаднаха в ново помещение. Силвия видя пред себе си роботизирани ръце, които се навеждаха над леглата на кадетите и правеха нещо, след което се издигаха отново. След всяко навеждане се чуваше силен крясък на някой от кадетите. Кръвта на Силвия отново се изпълни с адреналин, усети как неволно мускулите ѝ са се стегнали и се опитват да се борят с оковите. Една механична ръка със странен остър инструмент в края си се наведе над Мегън и я докосна по крака. Чу се пронизителен крясък. Силвия видя как тялото на Мегън се гърчи от болка, доколкото оковите му позволяваха. С ужас осъзна, че сега е неин ред. Ръката се наведе и допря странно изглеждащият инструмент до крака ѝ. Остра прорязваща болка премина като електрически ток през цялото ѝ тяло, започвайки от глезена, където ръката се беше докоснала. Силвия извика с все сила, а тялото ѝ се мяташе, опитвайки се да се освободи от оковите. След няколко секунди болката започна да преминава и тя бавно се отпусна. Китките и глезените я боляха, тъй като в борбата си ги беше наранила. Погледна надолу към мястото, където машината я докосна. Малко над глезена ѝ имаше татуирана някаква дума, състояща се от пет непознати символа. Това — помисли си тя — сигурно са аркусиански букви. Леглото, на което бе прикована, навлезе в нов улей, осветен от жълто-оранжева светлина. Измина около половин минута, в която носилката се придвижваше през улей. Силвия изпитваше силно тревожно чувство. Какво ли следваше сега? Можеше ли да е по-лошо от татуирането? Краткото пътуване през улей ѝ даде

възможност да се замисли за причината аркусианците да отвлекат нея и толкова много други хора. Каква ли бе целта им? На какво ли щяха да ги подложат? Със сигурност един въпрос скоро щеше да намери своя отговор и той беше какво следва след края на този улей? Озова се в доста голямо помещение. Забеляза, че таванът се намира нависоко, откъдето се спускаха множество прозрачни маркучи. Изведнъж усети как леглото, на което се намира, се изправя. В един момент то застана вертикално, което ѝ причиняваше болка, защото сега тя висеше на оковите, хващащи глезените и китките ѝ. Забеляза, че и останалите носилки са се изправили и всички кадети висят в това положение. Погледна надолу, където под нея се виждаше нещо като прозрачен мехур от дебела, еластична мембрана. Такъв имаше под всеки пленник. Това определено изглеждаше притеснително. В един момент се чу силен шум от едновременното отключване на стотици окови. Силвия усети как се изплъзва от леглото и започва да пада свободно надолу. След секунда падането ѝ бе спряно от еластичното дъно на мехура, в който попадна. Мигновено горната част, през която беше влетяла се затвори, издавайки лигав звук. Мехурът имаше само два отвора, от които излизаха еластични тръби, единият беше в дъното, а другият — точно над главата ѝ. Отворите бяха с размерите на юмрука ѝ. Тя седеше свита в единия край на сферичния балон, разтърквайки китките и глезените си. Чувството, че отново е възвърнала свободата на движение на собственото си тяло ѝ се стори приятно.

Това поне не болеше — помисли си, — можеше да е много полезно. В този момент силен клокочещ звук, идващ отдолу, отново я накара да изтръпне. Изправи се на крака, като се опита да запази баланс, защото меката основа под краката ѝ се местеше при всяко нейно движение. С ужас забеляза, че през долния отвор започва да навлиза течност, която бързо започна да изпълва тясното пространство. Първо покри глезените ѝ, след това стигна до коленете, после до ханша. Силвия крещеше и удряше с юмруци по стените на мехура, които просто се огъваха и пак възвръщаха формата си. Течността достигна до гърдите ѝ, тя се опитваше да скъса еластичната стена с нокти, но материята беше непробиваема. Чувстваше се в капан и напълно безпомощна. Сега наистина изпитваше страх за живота си.

Що за сложен и извратен начин да я убият? Можеха да я умъртвят много по-рано, защо им беше на аркусианците да си дават целия този труд, само за да я удавят по такъв садистичен начин? Течността достигна до шията, малка плиска влезе в устата ѝ и за първи път усети вкуса. Беше солена, като морска вода. Скоро нивото достигна до брадичката. Тя се надигна на пръсти, долепяйки лицето си до горния отвор на мехура в опит да си осигури още няколко последни вдишвания. Течността обаче неумолимо измести и последното количество въздух и започна да излиза през горния отвор. Силвия се опитваше да не диша. Беше силно задъхана от борбата и в момента много трудно задържаше дъха си. Инстинктивно запуши устата и носа си с ръце, но скоро започна да усеща как корема и гръдният ѝ кош правят конвулсивни движения в опит да поемат въздух. Краката ѝ ритяха, сякаш искаше да изплува на повърхността, но над нея бе само еластичната преграда. Изпусна част от въздуха си, което ѝ даде временно облекчение, но скоро желанието ѝ да диша стана непреодолимо. Най-накрая се предаде, дробовете ѝ вдишаха, но през дихателните ѝ пътища нахлу не въздух, а солената течност. Това я накара да се закашля, но по този начин само изкара последните балончета въздух от дробовете си и ги замести с още от течността. Усети как ѝ причернява и започна да губи съзнание, след което всичко потъна в мрак. Краят настъпи — мислеше си тя. Алекс обеща, че ще се върне за нея, но не успя. За първи и за последен път нарушаваше обещание, дадено към нея, и със сетните проблясъци на съзнанието си тя реши, че ще му прости това прегрешение...

Отвори очи. Всичко пред погледа ѝ беше размазано. Осъзна, че не е мъртва. Нямаше представа колко време е прекарала в безсъзнание. Погледна ръцете си. По-отблизо те не изглеждаха размазани, можеше ясно да ги види. Намираше се в балон, пълен с течност. Усещаше соления ѝ вкус. Тя дишаше тежко, но не въздух, ами странната течност изпълваща дробовете ѝ. Необичайно състояние на живот. И все пак беше по-смислено, отколкото ако аркусианците я бяха отвлели, само за да я удавят в солена вода. Пространството около нея се изпълваше от жълто-зеленикава светлина, идваща някъде над горната стена на мехура. Оттласна се с ръце и долепи лицето си до еластичната стена. Така можеше относително ясно да вижда какво има отвън. Намираха се в мрачен хангар. Десетки, може би дори стотици мехури като

нейния бяха подредени на колички един до друг. Под тях имаше сложна апаратура с множество тръбички и кабели. Силвия дори успяваше да различи човешки силуети в някои от еластичните контейнери. Нямаше как да измерва времето, но ѝ се стори, че е минал около час, когато неустойчиво ѝ се доспа. Когато отново се събуди, не знаеше колко време е спала. Мина още известно време преди сънят отново да я налегне. Това се повтаряше много пъти. В един момент си даде сметка, че в течността се инжектира някакъв вид упойващо вещество на определен интервал от време. Скоро дори се научи да долавя леката промяна във вкуса на течността, когато приспивателното се вкарваше. Докато беше будна, понякога виждаше едри сенки да преминават покрай нея. Тогава се залепяше за стените на мехура и успяваше да види аркусианците. Случваше се да са тежковъоръжени войници, но често пъти бяха невъоръжени, може би учени със светли униформи. Научи се да разпознава един от тях — висок със светла, може би бежова униформа и за разлика от останалите имаше няколко сребристи ленти по ръкавите. Вероятно това означаваше някакъв ранг. Той често обикаляше около мехурите и се вглеждаше в съдържанието им. Веднъж се наведе над нейния контейнер, в момент, когато лицето ѝ се намираще в близост до стената. Тя успя да види очите му, златисто — жълти, дълбоко вкопани в масивните скули и вежди. Аркусианецът също се вгледа в нейните и тогава тя се отдръпна от стената.

Измина много време. Може би дни, които прекара киснейки в контейнера. Често пъти я спохождаха отчаяни мисли, че ще прекара остатъка от живота си, може би години, плувайки в този разтвор, като препарирано животно. През по-голямата част от времето просто лежеше сред течността апатично, но понякога в пристъп на отчаян гняв риташе и блъскаше по стените на контейнера, въпреки че знаеше, че няма шанс да се освободи. Периодите на буйство траеха по няколко минути, след което отново изпадаше в апатия.

Нямаше представа от колко време е в мехура. Може би два или три дни. Тъкмо се събуждаше, след като поредната доза от упойващо вещество беше спряла да действа. Забеляза, че в склада влизат няколко аркусианци. Те за първи път започнаха да местят контейнерите. Долепи лице до стената, старайки се да не привлича внимание и започна да наблюдава. Петимата аркусианци преместиха контейнерите извън склада. Къде ли ги караха? Какво ли щеше да се случи, ако

пренесат нейния? След малко петимата се върнаха и взеха още пет контейнера. Това се повтори много пъти. Очевидно всички щяха да бъдат преместени. От една страна това я плашеше, но от друга всякакво разнообразие беше за предпочитане пред вегетирането, на което я подлагаха. В един момент, когато за пореден път аркусианците напуснаха помещението със своя товар, тя видя три сенки да излизат от стената. Сенките бяха приведени и бързо се прикриха зад контейнерите. Тя се съсредоточи и успя да различи познати силуети. Бяха Алекс, Габриела и Зак.

— Алекс! — извика тя, но глас не излезе от гърлото ѝ. Гласните ѝ струни се нуждаеха от въздух, за да произведат звук. Започна отчаяно да блъска по стената, но никой не я забелязваше. В един момент Алекс се шмугна точно под нейния контейнер. Сърцето ѝ заби лудо, гмурна се към дъното, за да го види. Той обаче беше легнал настрани и втренчено наблюдаваше нещо. Опита се да привлече вниманието му, удряйки по еластичната стена, но това не произвеждаше звук или може би тихият шум се заглушаваше от бръмченето на апаратурата под нея. Реши да погледне в посоката, в която гледа Алекс и забеляза какво не е наред. Зак се бореше да се скрие, но беше твърде едър. Видя как Алекс излиза от убежището си и започна да му помага. Усетът ѝ подсказваше, че аркусианците ще дойдат всеки момент. Не можеше да си представи, че ще хванат нейните приятели! Единствено мисълта, че те са на свобода, я крепеше през няколкото ужасяващи дни, прекарани в този нечовешки затвор. Видя как Алекс успява да помогне на Зак и после се скрива под нея в последния момент. Аркусианците пристигнаха. И тъкмо тогава ужасяващо чувство я накара да изтръпне. Отново се появи сладникавия вкус на приспивателното, което беше инжектирано за пореден път в течността. „Не точно сега!“ — помисли си тя. Усети как мускулите ѝ се отпускат и движенията ѝ изискваха все повече усилия. Клепачите ѝ натежаваха, тя искаше да се бори, опитваше се да се задържи будна, но беше невъзможно. Сънят я пребори.

Отново отвори очи. Нямаше представа колко време е спала. Чувството беше подобно на това да се събудиш сутрин и да осъзнаеш, че си пропуснал да чуеш алармата на старфона си. Не знаеш дали и колко си закъснял, дали си пропуснал най-важното. Опита се да се разсъни бързо. Направи опит да се раздвижи, като в началото крайниците ѝ извършиха няколко конвулсивни движения. Скоро

постепенно възвърна контрола над тялото си. Можеше да извършва плавни и премерени движения. Обърна се с лице към дъното на контейнера и с едно загребване се оказа до прозрачната повърхност. Вгледа се внимателно, той лежеше под нея. Лицето му изглеждаше стъписано. Успя да хване момента в изражението, когато я разпозна. Двамата допряха ръцете си през преградата, след което и лицата си и се целунаха. Беше най-прекрасното нещо, което ѝ се беше случвало, откакто попадна на това ужасно място. Усети топлина, обгръщаща цялото ѝ тяло, почувства се обичана и защитена. Близостта с Алекс, беше най-силното лекарство, от което се нуждаеше в момента. Не можеха да се докоснат наистина, но само мисълта, че той е до нея беше достатъчна, за да компенсира мъчителните часове и дни, прекарани в затворения мехур. Този миг на блаженство не продължи дълго. Изведнъж всичко се разтресе. Тя се издигна към по-горната част на контейнера. Вратата на товарното отделение се отвори и петима аркусиански пехотинци влязоха вътре. Отпусна се неподвижна, в никакъв случай не искаше да привлича вниманието им към себе си. Страхуваше се, че може да забележат Алекс и тогава всичко свършваше. За нейн най-голям ужас, един от войниците се насочи тъкмо към техния контейнер. Застана зад него и започна да го бутане напред. Течността се клатеше леко от движението на количката. Продължаваше да лежи отпусната със затворени очи. Усети силната дневна светлина, когато напуснаха кораба. Чувството на слънчевите лъчи, галещи кожата ѝ беше приятно. Изведнъж движението спря. Бавно отвори очите си и видя войника да се отдалечава. С периферното си зрение забеляза сянка, която се измъкна изпод контейнера и избяга към близката гора. Алекс беше спасен! Тя не знаеше какво ѝ предстои оттук нататък, но тази мисъл щеше да ѝ дава надежда и упование.

След малко войниците се върнаха и натовариха контейнерите, включително и нейния, в голяма транспортна машина. Не можа да види много добре точно как изглежда машината. Малко след като попадна в товарното отделение, усети за пореден път сладникавия вкус на упойващото вещество. Секунди по-късно се унесе в дълбок сън.

Още със събуждането си разбра, че този път се случва нещо различно. Огледа се, стените на помещението бяха бели, а осветлението — силно. Усети странен вкус в течността, нещо подобно на амоняк навлизаше в тялото ѝ. Веществото имаше възбуждащо

действие, тя се разсъни много по-бързо от обикновено. Испита прилив на сили. Почуди се защо, след като аркусианците я успиваха дни наред, сега решиха да инжектират стимулант в течността? Изведнъж дясната част на преградата се разкъса от само себе си. Течността я понесе като вълна с голяма скорост. Преди да осъзнае какво става, се озова просната на пода в помещението. Повърхността беше бяла и твърда като порцелан. Силвия издиша течност и вдиша въздух. Чувството беше повторение на удавянето, когато я поставиха в мехура, само че този път въздух изместваше течността от дробовете ѝ. Тя кашляше мъчително, свита на пода, опитвайки се да изкара каквото може от дихателните си пътища. Агонията трая няколко минути, докато най-сетне започна да си поема дъх малко по-нормално. С мъка се надигна и тогава осъзна, че не е сама в стаята. На няколко метра от нея се чуваше задъханото дишане на някой друг. Силвия се обърна и видя на пода свитото тяло на Мегън, която дишаше тежко, като от време на време кашляше. Изглежда я бяха изхвърлили от контейнера по същия начин. С голяма мъка, влачейки се на четири крака, Силвия стигна до нея.

— Мегън, добре ли си?! Мегън, аз съм! — Мегън бавно се надигна. Продължаваше да кашля и когато най-сетне се успокои, каза:

— Ще оживея, само ти ли си тук?

— Да.

— Ами останалите?

— Не знам, сигурно са ги преместили на друго място. Тук сме само двете.

— Ох, толкова се радвам да те видя — и Мегън я прегърна, обливайки се в сълзи. Силвия също не издържа и зариде. Двете стояха прегърнати и плачеха, давайки воля на емоциите, които се бяха трупали през дългите дни на мъчително съществуване.

Изведнъж двете замлъкнаха и погледнаха едновременно към вратата, откъдето се чува тежки стъпки. Вратата автоматично се отвори и в помещението нахлуха четирима едри войници. Те безцеремонно хванаха всяка една от тях под мишниците и ги завлячиха навън. Силвия нямаше сили да се съпротивлява, усещаше как краката ѝ се влачат по циментовия под. Коридорът беше слабо осветен, с не облицовани бетонни стени. На места имаше закачени командни дисплеи, осветлението беше изключително пестеливо.

Помещението, в което ги вкараха обаче, се различаваше чувствително от останалата част на сградата. Стаята изглеждаше светла и добре обзаведена. Имаше килим, две легла с нощни шкафчета, библиотека и кресла. Най-шокиращо ѝ се видя това, че мебелите изглеждаха съвсем като извадени от някой каталог, който можеше да се намери на „Оазиса“. Това не можеше да бъде обзавеждане на аркусианци, а точно копие на стая в човешки стил. Войниците ги оставиха на пода и излязоха. Двете все още не бяха в състояние да ходят. Дните, прекарани в обездвижено състояние си бяха казали думата. С мъка Силвия се добра до леглото и легна, Мегън направи същото. Те останаха така дълго време, докато съберат сили. Донесоха им вечеря. Представляваше кафява каша, която обаче им се стори изключително вкусна, все пак не бяха слагали нищо в устата си от дни. След тази първа аркусианска вечеря, те направиха първите си неуверени крачки, разглеждайки новото си жилище.

— Странно наистина. Държаха ни като консервирани риби в продължение на дни, а сега се стараят да ни е удобно — учуди се Мегън, докато разглеждаше идеално обзаведената баня.

— Да, наистина, каква ли е целта на всичко това? — отговори Силвия, тъкмо установявайки, че библиотеката е пълна с безразборно подбрани човешки книги.

Прозорецът беше широк и нямаше решетки, но нещо ѝ подсказваше, че стъклото е невъзможно за строшаване. Изгледът идваше откъм поле, наподобяващо на тренировъчен полигон с множество препятствия, разположени по него.

Скоро двете забелязаха, че на нощните шкафчета са оставени чисти бели дрехи.

В следващите два дни не се случи нищо. Само идваха да им носят храна, която в началото се състоеше от супи и каши, но после започна да става по-нормална, съдържаща и плодове, месо и други продукти приготвени по земянски рецепти. Явно аркусианците се грижиха в началото да не претоварят стомасите им, които за няколко дни бяха оставени без работа. Всичко това безкрайно ги озадачаваше. Те често си говореха за предполагаемата причина, поради която аркусианците ги държаха и за съдбата на останалите пленници, с които нямаха възможност да се видят. Много пъти на Силвия ѝ се искаше да спомене за Алекс, Зак и Габриела, но се страхуваше, че може би

аркусианците ги подслушват и имат начин да преведат езика им. Тогава тази информация щеше да се окаже фатална. Мегън също не споменаваше нищо, двете се държаха така, сякаш никога не са виждали как Габриела и Алекс спасиха Зак в дезинфекционното отделение.

ГЛАВА 33

АФТАРОН МОНКОНК

Беше началото на третия ден, откакто двете с Мегън се намираха в новото си жилище. Чувстваха се много по-добре, отколкото затворени в контейнерите с течност. Постепенно телата им се възвърнаха към нормален режим на функциониране. Харесваха храната, която им носеха. Разговаряха за всичко, с изключение на тримата бегълци. Най-същественият въпрос беше защо аркусианците ги държат тук и какво щяха да правят с тях?

Един час след закуска автоматичната врата се отвори. Това беше необичайно, тъй като вратата се отваряше, само когато им носеха храна, а до обяд имаше много време. Тогава Силвия го позна. В стаята влезе аркусианецът със светлобежова униформа и цветни нашивки. Придружаваха го двама тежковъоръжени войници. Двете момичета лежаха отпуснати на леглата, четейки книги, но при влизането на аркусианците се изправиха и загледаха съсредоточено новодошлите. Веднага забелязаха, че аркусианецът с бежовата униформа имаше странно устройство пред устата си подобно на кучешки намордник. От него излизаха две тръбички, водещи до ушите му. Силвия си спомни, че когато го виждаше през стените на контейнера, той не носеше това устройство. Мистерията бързо се разкри, когато аркусианецът заговори с човешки глас:

— Силвия Пламенова, Мегън Паркър, здравейте! Моето име е Афтарон Монконк.

Двете момичета зяпнаха шокирано, след което смутено отговориха на поздрава. Устройството явно представляваше някаква форма на дигитален преводач, който работеше в реално време. Не това обаче ги шокира, хората също използваха подобни устройства, за да комуникират с мараите. Силвия си даде сметка, че това е може би първият случай на осъществяване на комуникация между хора и аркусианци в историята! Жалкото беше само, че се случваше при

такива обстоятелства. Афтарон направи няколко крачки и се озова в средата на стаята, докато двамата войници останаха до вратата.

— Както може би се досещате — започна той, — тук сте заедно с голяма част от елита на човешкия флот, с цел да бъдете подложени на редица експерименти.

Силвия преглътна и усети, че гърлото ѝ е пресъхнало. Погледна Мегън, тя беше бледа като лист. Аркусианецът продължи:

— Това само по себе си е прецедент. Ние никога не сме обръщали такова внимание на нито една от расите, с които сме воювали. В нашата междувидова борба сме изличили от лицето на вселената безброй видове. Никой никога не е успявал да ни се противопостави. Сигурен съм, че и мараите нямаше да са способни на това, но извадиха късмет. Съюзиха се с вас, хората, а вие се оказахте необичайно костелив орех.

Силвия се ужаси от информацията, която току-що навлезе в съзнанието ѝ. Представи си десетките цивилизации някъде в космоса унищожени от аркусианците. Избити до последния представител на вида си. Това беше геноцид с нечувани размери. Аркусианецът продължаваше да говори:

— Нещо повече, нанесохте ни такова поражение, че част от нас решиха да оспорят мъдростта на нашето ръководство. За първи път от три хиляди години насам се стигна до вътре видова война. Разделихме се на няколко фракции, борещи се за надмощие, но това е вече зад гърба ни. За по-малко от две десетилетия нашият мъдър вожд Акзаман Гразър си възвърна пълния контрол над вида ни.

Силвия беше чувала това име. Едно от малкото аркусиански имена, добре известни на хората.

— И така, за да не се повтори нашето поражение никога повече, той реши да предприеме различна стратегия спрямо вас хората, които ни се съпротивлявате вече необичайно дълго време. Реши, че за първи път в историята е необходимо отделни индивиди от вашата раса да бъдат отвлечени, за да направим серия от проучвания. Избрахме Седми флот — елитът на вашата армия. Събраната информация ще ни послужи, за да разберем по-добре силните и слабите ви места и да предприемем по-ефективна стратегия, която неминуемо ще доведе до гибелта ви.

Момичетата не знаеха какво да му отговорят. И на двете им се искаше да изкрещят, че плановите му за унищожение на човечеството никога няма да проработят, но решиха, че няма да е особено разумно. Силвия се чудеше за причините той да си дава труда да споменава всички тези неща. Защо го правеше, дали минаваше през стаите на всички пленени кадети и повтаряше тази реч? Отговорът не закъсня.

— Експериментите, които ще проведем с повечето от вашите събратя, ще включват техните физически и бойни способности. Ще ги подложим на различни екстремални условия и ще наблюдаваме как реагират. Ще установим кои са най-големите им страхове и какво най-лесно ги пречупва. Също така ще ги използваме, за да изпробваме няколко нови вида оръжие.

— Това е отвратително! — не се сдържа да каже Мегън.

Веждите на Афтарон се повдигнаха и на Силвия ѝ се стори, че на лицето му се появява нещо като усмивка:

— Не се притеснявай, вие двете няма да вземете участие в тези експерименти, вие сте... специални.

— Какво имате предвид? — попита нетърпеливо Силвия. Спокойното поведение на аркусианеца ѝ даде смелост да говори малко по-свободно.

— Виждате ли, бойните ви възможности не са единственото, което искаме да тестваме. Нашето ръководство иска да проучим в дълбочина психологията и културните особености на хората, нещо, което не сме правили с нито един вид преди.

На Силвия ѝ се стори, че долавя нарастващ ентузиазъм в гласа на Афтарон, докато говореше за човешката култура.

— Ние всъщност отдавна ви проучваме, започвайки с вашите книги — и той посочи библиотеката, — вашите филми и предавания и всичко, което успяхме да прихванем.

— Значи вие сте нещо като специалист по хората? — попита Мегън.

— От петнадесет години се занимавам със събиране и анализиране на информация за човешката раса. Сега обаче за първи път имам възможността да се срещна с живи хора! — в гласа му се долавяше още по-голям ентузиазъм. Силвия не се сдържа и попита:

— Мога ли да ви задам един въпрос?

— Питайте каквото искате!

— След като толкова време сте отделили да проучите хората, тяхната култура и поведение, ако планът ви успее и това помогне да ни унищожите... няма ли да се чувствате зле, че нашият вид е заличен?

Аркусианецът се разсмя:

— Колко човешко, наистина! — възкликна той. — Личи си, че нищо не знаете за нас! Да предположим, че дългата ми работа по проучване на вашата цивилизация ми е носела моменти на лично удоволствие. Че понякога съм се чувствал удивен и дори очарован от вас. Това е без значение и по никакъв начин няма да окаже влияние на начина, по който изпълнявам дълга си. Правя го не за да се чувствам добре, а заради ползата, която ще допринесе за нашата междувидова борба.

— Искате да кажете — попита Мегън, — че личните ви чувства и желания нямат значение за вас самия? Това ми звучи... странно.

— Личните ми чувства и желания, както и на всеки друг добродетелен аркусианец, остават винаги на втори план. Ние много се различаваме от вас, хората. Всеки един човек е ръководен на първо място от личните си желания. Дори когато се записвате да служите във вашата армия, го правите на първо място от лични амбиции, а не от желание да се пожертвате за победата на вашия вид. Ти например, Силвия, се записва във флота, защото пилотирането на изстребител ти носи удоволствие. Искаш да станеш пилот, да летиш с голяма скорост и да правиш неща, които малко хора могат. Мегън пък желае да бъде капитан на боен кораб, защото това и се струва вълнуващо. Дали изобщо си давате сметка, че единственото предназначение на изстребителите и бойните кораби е да се бият с враговете на вашия вид? За това са създадени, а не за да ви носят удоволствие или гордост.

— Аркусианските пилоти не изпитват ли удоволствие от летенето? — попита с неприязън Силвия, докато мислено си задаваше въпроса откъде Афтарон има толкова много лична информация за тях двете?

— Някои да, но не това е важното! Те не поставят личните си чувства като основен движещ мотив, за разлика от вас — хората. С еднаква готовност те биха отишли на смърт или биха пожертвали най-близките си приятели или членове на семействата си, ако това ще доведе до надмощие в междувидовата борба.

— Значи би пожертвал майка си или най-добрия си приятел, без да ти мигне окото? — попита Мегън едвам сдържайки презрението в тона си.

— Разбира се! Те са просто индивиди, нищо повече. Личните ми чувства към тях са пренебрежимо малка причина, за да поставя под въпрос съдбата на цялата аркусианска раса. Наблюденията ми показват, че вие хората отделяте твърде голямо значение на отделния индивид и имате странна представа за саможертвата. Често пъти например, по време на битка, цял отряд се връща, рискувайки живота си, за да спаси един или двама ранени войници, вместо просто да продължи напред. Имате разни непрактични девизи като „Никога не изоставяме човек“ и т.н. Какво значение имат двама войници за цялостната стратегическа картина? Крайно глупаво е да се рискува цялата част заради двама души, които би трябвало да са щастливи, че са се пожертвали за общата победа. Намирам за странно това, че хората са по-склонни на саможертва за определени близки, към които изпитват симпатия, отколкото за цялото човечество. Изобщо ми е крайно чудно, как сте успели да ни биете в първата война?

— Може би все пак не ни познавате достатъчно добре! — отговори Силвия.

— Това е така! — съгласи се с ентусиазъм аркусианецът. — Всичките ми предположения са базирани само на отдалечени наблюдения, но това ще се промени! Затова сте тук, ще проверя някои от теоретичните ми заключения на практика.

— Не се ли страхувате, че като споделяте всичко това с нас, ние също научаваме много подробности за аркусианците? — попита Мегън.

— Защо да ме притеснява? Доколкото ми е известно, хората все още не комуникирате чрез телепатия, така че докато сте тук, няма как да съобщите нищо на вашето командване. А, не че искам да ви разочаровам, но не си правете илюзии, вие никога няма да напуснете това място.

След тези думи настъпи кратко неловко мълчание. Силвия и Мегън предпочетоха да не споменават за надеждите си да бъдат спасени, затова не знаеха какво да отговорят. Афтарон Монконк продължи:

— Сега ще ме последвате до експерименталната лаборатория, където ще направим първия тест. Препоръчвам ви да бъдете послушни, за да не си навлечете излишни неприятности!

След тези думи аркусианецът им обърна гръб и тръгна към изхода на вратата. Двамата войници направиха крачка напред, показвайки недвусмислено, че трябва да ги последват, ако не искат да бъдат завлечени насила. Силвия и Мегън решиха, че съпротивата в случая би била безсмислена, затова тръгнаха доброволно след Афтарон, придружавани от двамата войници.

За разлика от стаята им, всичко останало в сградата беше в типичния неприветлив аркусиански стил. Стените бяха голи с минаващи по тях кабели и тръби, подът циментов. Всичко изглеждаше максимално пестеливо, единствено с цел функционалност и без грам естетика или чувство за комфорт. Мястото, където Афтарон ги заведе изглеждаше стряскащо. Нямаше вид на нищо, което си представяха, когато им каза, че желае да изучи човешката култура и психология. Помещението твърде много напомняше зала за изтезания. Светлината идваше от сравнително добро осветление за аркусианските стандарти, но голите бетонни стени нямаша прозорци. В залата имаше няколко легла със заключващи механизми, до леглата стояха метални шкафчета с неизвестно съдържание, както и странно изглеждащи апарати. Погледа привличаха и две кресла, подобни на зъболекарски столове, също снабдени с устройства за заключване на пленника. В помещението се виждаха още: един голям монитор с възможност и за триизмерно излъчване, и една обикновена маса с няколко стола. Двете момичета пристъпваха неуверено в тази плашеща обстановка. Аркусианските войници отново застанаха на входа на лабораторията, докато Афтарон се насочи към масата.

— Седнете, моля! — каза той, издърпвайки един от столовете. Силвия и Мегън седнаха близо една до друга. Афтарон отиде до близкия шкаф и извади оттам две картонени кутии и им раздаде по една. Силвия видя, че на нейната е отпечатана шарена рисунка на коледна елха, докато тази на Мегън красеше единорог, пиещ вода от езеро в гората.

— Сигурен съм, че сте виждали подобно нещо и преди. Това са пъзели.

Силвия разклати кутията и чу тракането на парчетата вътре.

— Искам да ги отворите!

Момичетата изсипаха пред себе си парчетата от пъзелите.

— Задачата е проста, да наредите пъзелите. Ще ви засичам време, за да разбера колко бързо можете да се справите със задачата.

Силвия и Мегън се спогледаха — звучеше доста безобидно на фона на леглата и столовете с окови, на които можеха да се случват ужасни неща. Афтарон постави по един хронометър пред тях и даде начало. Двете момичета започнаха да редят пъзелите. Силвия си мислеше, че ако се старае, може би по някакъв начин ще помогне на аркусианците, но от друга страна не искаше да мине за глупава и да посрами цялото човечество, затова все пак реши да подреди пъзела възможно най-бързо. Успя да свърши първа, а Мегън постави последното парче малко след нея.

— Не беше зле! — каза доволно Афтарон. — Силвия, три минути и двадесет и седем секунди, а Мегън за три минути и четиридесет и пет.

— Е какво доказва този експеримент, че не сме чак толкова тъпи ли? — попита Силвия.

Аркусианецът се засмя:

— Не бъди толкова наивна! Целта на експеримента не е да измери нивото ви на интелигентност. То ни е ясно предварително. И освен това експеримента далеч не е приключил още.

Силвия нервно прехапа устни. Имаше предчувствие, че няма да се разминат само с подреждане на пъзели.

— Мегън, ти се справи малко по-бавно от Силвия, така че на теб ще се падне по-неприятната част, съжалявам!

Мегън отново пребледня. Какво ли щеше да последва? Афтарон стана от масата и отиде до близкия стол, оборудван със система за връзване.

— Ако обичаш, седни тук!

Мегън не помръдна от мястото си.

— Хайде не е нужно да стигаме до грубости, знаеш, че е излишно да се инатиш.

Двамата аркусиански войници направиха крачка напред. Мегън разбра, че ще я поставят насила на стола. Предпочете да избегне съприкосновението с грубите аркусианци, за това стана и доброволно зае мястото си на стола. Афтарон заключи оковите около китките и

глезените ѝ. След това взе сноп жици от намиращата се до стола машина. Всяка жица завършваше с нещо, подобно на тампон. Последователно закрепил всички жици на различни места по тялото на Мегън, която в този момент изглеждаше ужасена?

Какъв ли бе шансът това да са електроди? — мислеше си Силвия.

Когато приключи, Афтарон отиде до шкафчето и извади от там нов пъзел, с рисунка на къща в Алпите, и я подаде на Силвия:

— Сега, Силвия ето какво ще стане — започна той. — Това там е машина за подаване на електрически импулси. Тампоните в края на жиците са електроди, направени от материя със свръхпроводимост. Това означава, че електрическите импулси ще се вкарват директно в тялото на Мегън по-много по-ефективен начин, в сравнение с обикновените електроди, които може би са ти познати от филмите.

При тези думи в съзнанието на Силвия веднага изникнаха картините от поне няколко филма, в които главният герой биваше изтезаван чрез електрически ток. Обикновено за целта се използваха жици и вода.

— Хубавото в нашия случай — продължи Афтарон, сякаш разчел мислите ѝ, — е, че при тази свръхпроводимост съвсем малки количества ток ще причиняват огромна болка, без същевременно да застрашават живота на жертвата.

Мегън изхлипа.

— Твоята цел е да подредиш пъзела възможно най-бързо. Импулсната машина е програмирана така, че да подава ток през определени интервали, като с течение на времето токът се засилва, а интервалите се съгъстват. Машината ще се изключи тогава, когато наредиш пъзела.

В стаята се чуваше ридаенето на Мегън, която не можа да се сдържи и избухна в сълзи.

— Това е извратено! — каза Силвия със стиснати устни. Тя държеше пъзела с треперещи ръце, а по челото ѝ бяха избили едри капки пот.

— Начало! — извика Афтарон и натисна копчето на хронометъра. В този момент се чу бръмчене откъм стола на Мегън. Тялото ѝ се сгърчи, а тя нададе пронизителен писък. Силвия се обърна, без да може да откъсне поглед от потресаващата сцена.

— Спрете! — извика тя.

— Не си губи времето миличка! Токът ще спре, само след като завършиш пъзела.

Силвия изсипа парчетата на масата и трескаво се зае да реди пъзела. Ръцете ѝ трепереха, мозъкът ѝ се опитваше да се съсредоточи, но писъците на Мегън се врязваха в съзнанието ѝ. Тя често изпускаше парчетата или се опитваше да ги постави на грешното място. Писъците ставаха все по-продължителни и се редуваха с жални хлипания в паузите между отделните импулси. С огромни усилия на волята Силвия най-накрая подреди пъзела. Токът спря и тя скочи от стола, отивайки право при Мегън. Без да чака позволение, започна да откача електродите.

— Мегън! Добре ли си?!

Афтарон натисна едно копче и оковите се отключиха. Това даде възможност на Силвия да изправи Мегън и да я прегърне.

— Спокойно! — говореше ѝ тя, след което се обърна към Афтарон:

— Каква беше целта на това? Ти си един извратеняк!

— Не е нужно да се обиждаме, мила. Просто си върша работата. Ако трябва да съм честен, дори изпитвам симпатия към теб и приятелката ти и не ми е приятно да ви мъча, но личните ми желания са без значение.

— Но защо го направи?! Това беше безсмислена жестокост!

— Напротив! Този уникален експеримент потвърди едно от предположенията ми. Всичко се разви както предварително смятах, че ще стане! — в гласа му се усещаше искрен ентузиазъм. — Пъзелът, който ти дадох беше със същото ниво на трудност като първия. Но вместо да го наредиш за три минути и двадесет и седем секунди, ти отне почти пет минути! Страданието на приятелката ти зависеше от това колко бързо ще се справиш и вместо това да те мотивира да се справиш по-добре, всъщност доведе до по-лоши резултати. Проблемът е, че твърде много си обвързана емоционално с нея. Твърде много те е грижа за личната ѝ съдба и това как се чувства, което ти пречи, вместо да ти помага. Характерно е за всички хора. Отделяте прекалено голямо значение на отделната личност, вместо да сте по-безпристрастни и да се интересувате единствено от главната цел.

— Майната ти! — извика Силвия.

— Добре, мисля, че приключихме за днес! Заведете ги в стаята им! — нареди той на войниците. Те се насочиха към двете момичета.

— Можеш ли да ходиш? — попита загрижено Силвия.

— Да, мога... — отговори Мегън и бавно се надигна, подпирайки се на Силвия. Двете тръгнаха към стаята си, придружавани от войниците. Когато стигнаха, Силвия помогна на Мегън да легне на леглото си. Тя все още не се беше съвзела напълно от изтезанието. Силвия застана до нея, говорейки й:

— Наистина съжалявам! Трябваше да наредя пъзела по-бързо, много съм тъпа!

Мегън се надигна и я прегърна:

— Моля те, не говори така! Естествено, че не си виновна за гадостите, които този извратеняк ни причинява. Той иска да си мислиш така, не се поддавай! Наистина се радвам, че си с мен.

Те стояха прегърнати известно време. До края на деня Мегън възстанови силите си. Машината за изтезания наистина не оставяше трайни физически травми. За сметка на това двете изтърпяха още едно психическо изтезание. През прозореца им с изглед към полигона се виждаха част от експериментите, на които другите кадети биваха подлагани. Те често пъти бяха много по-болезнени от това, което Мегън преживя.

— Допуснахме грешка! — каза Силвия. — Не трябваше да му съдействаме от самото начало. Ако не бяхме подредили пъзела първия път, той нямаше как да си направи извратеният експеримент!

— И аз това си мислех! — промълви Мегън. — Повече няма да му съдействаме по никакъв начин!

На следващата сутрин след закуска двамата войници отново се появиха на вратата на стаята. Те им направиха знак, че трябва да ги последват. Мегън и Силвия се подчиниха, защото знаеха, че в противен случай просто щяха да ги завлекат в нужната посока. Войниците ги заведоха в друго помещение. То беше подобно на вчерашното, но двете веднага забелязаха, че в средата стои вързан човек. Когато се приближиха още малко, разпознаха техния приятел Джери, стоящ прав с ръце, вързани и изтеглени нагоре от вериги, стигащи до тавана. Над него имаше голям метален резервоар, а от резервоара излизаше нещо като сифон точно над главата на Джери. Силвия бързо заподозря, че това е направено с цел съдържанието на резервоара да се излее върху

пленника долу. В дъното на помещението стояха други двама аркусиански войници — явно отговарящи за Джери. Накрая влезе и Афтарон Монконк.

— А, добро утро! — поздрави той с почти весел тон. — И така, надявам се, че сте си починали добре, защото днес ни чака труден експеримент!

Силвия изтръпна при думите му. След вчера не смееше да си представи какво ще означава „труден експеримент“.

— И така, да започваме! — каза Афтарон и без повече обяснения се чу звук от отваряне на механизъм. През сифона над Джери се изля жълтеникаво, нагорещено масло. От маслото излизаше пара и в стаята мигновено стана по-топло. Джери започна да крещи от непоносима болка. Горещото масло покри цялото му тяло и изгаряйки всеки сантиметър от кожата му. Веригите автоматично се откачиха и Джери падна на пода, гърчейки се от болка. Мегън и Силвия гледаха потресени, те забелязаха мехурите, с които се покриваше тялото на Джери. Двамата войници безцеремонно го грабнаха и го изнесоха все още крещящ и мятащ се от помещението.

— Как можа! Той ще умре! — извика през сълзи Мегън.

— Няма да умре — отговори с досада в гласа Афтарон. — Ще го сложат във вана с разтвор, който ще неутрализира действието на маслото и ще го излекува. Така че спокойно!

— Но защо Джери?! — попита Силвия, също видимо разстроена.

— Ами, работата на Джери беше просто да демонстрираме как действа тази машина — отговори Афтарон и посочи резервоара със сифона. — За нуждите на експеримента вие трябва да знаете как действа.

Момичетата гледаха с погнусени лица.

— Сега, след тази кратка демонстрация е време да преминем към по-съществената част.

Адреналинът се покачи в кръвта на Силвия и сърцето ѝ заби лудо. Нещо ѝ подсказваше, че Джери няма да е единственият, върху когото ще се изсипе това масло днес.

— Целта на днешния експеримент е да се види до каква степен личната ви привързаност към някого може да се окаже сила. Както вчера видяхме, при определени обстоятелства тя е по-скоро слабост, но може ли да бъде обратното? — Двете с Мегън стояха плътно една до

друга, без да казват нищо. Те само можеха да гадаят каква извратена постановка е измислил Афтарон този път.

— И така, Мегън, ти ще трябва да заемеш мястото на Джери.

— Не! — изкрещя тя, но единият от войниците я хвана, докато другият задържа Силвия, която също се бореше. Войникът привърза ръцете на Мегън за веригите, спускащи се от тавана. Сега тя стоеше точно под отвърстието на резервоара, пълен с нагорещено масло. Сълзи се стичаха от очите ѝ, тя трепереше от ужас.

— Спокойно, мила, засега си в безопасност! — каза с успокоителен тон Афтарон. — Маслото няма да потече върху теб, докато твоята приятелка Силвия не реши.

— Какво?! — извика Силвия. В този момент аркусианският войник, който я държеше, я насочи към един от столовете за изтезания. Тя се мятеше и се опитваше да се бори, но аркусианецът беше много по-силен и бързо успя да я сложи на стола, заключвайки с оковите ръцете и краката ѝ. След това Афтарон се зае да поставя по тялото ѝ електродите по същия начин, по който ги бе поставил вчера върху Мегън.

— Сега, Силвия, знаеш как действа тази машина. Може да ти причини невероятна болка, при това неограничено дълго време.

— Изверг!

— Имам и добра новина. От теб зависи кога да прекратиш участието си в този експеримент. Може дори да не изпиташ никаква болка днес. Достатъчно е просто да натиснеш това малко копче тук — и той показва един бутон, намиращ се на облегалката за ръка на стола ѝ, точно до пръстите, така че лесно можеше да го достигне. — Копчето активира освобождаващия механизъм на резервоара и когато го натиснеш, върху приятелката ти Мегън ще се изсипе нагорещено масло.

— Копеле!

— Ти ще се прибереш в стаята си, докато тя ще изгаря от болки. Видя как действа върху Джери.

Силвия затвори очи. Тя не можеше да приеме, че ще натисне копчето и ще допусне маслото да се излее върху Мегън. Знаеше, че Афтарон разчита точно на това и въпреки всичко не можеше да приеме, че трябва да го направи.

— Натисни копчето, Силви! — чу се гласът на Мегън. — Помниш какво си говорихме! Не се връзвай на номера му, няма смисъл и двете да страдаме!

— Тя е права — намеси се Афтарон. — Така и така ще го натиснеш, по-добре да е сега.

— Няма да го направя! — извика Силвия.

— Добре, тогава, нека да започнем! — каза спокойно Афтарон и активира машината. Остра пронизваща болка мина през цялото ѝ тяло. Усещаше електричеството вътре в себе си, то сякаш я разкъсваше и изгаряше едновременно. Започна да се тресе от напрежението. Имаше чувството, че още няколко мига и няма да издържи. Когато токът най-сетне изключи, тялото ѝ се отпусна в стола. Не си бе представяла, че подобна болка е възможна.

— Е, промени ли решението си? — попита със спокоен глас Афтарон.

— Натисни копчето Силви! Моля те! — крещеше истерично Мегън.

Изтезанието продължи. Нов електрически импулс плъзна по тялото на Силвия, оставяйки я без дъх. Тя се мятеше и тресеше, опитвайки се да се измъкне от оковите, които я държаха. Последва кратка почивка, в която си пое въздух, след което дойде нов импулс. Импулсите ставаха все по-продължителни, а токът все по-силен. В една от паузите Афтарон каза:

— Ако се надяваш, че след известно време просто ще спра и ще те пощадя, това няма да стане. Както ти обясних вчера, електричеството е безопасно и не съществува възможност да умреш. Така, че можем да продължим цял ден. Затова по-добре натисни копчето по-рано.

— Майната ти! — отвърна Силвия, едвам произнасяйки думите. Последваха нови токови удари. Напрежението беше толкова силно, че тя дори не можеше да крещи, бореше се единствено да си поеме дъх. Минутите течаха като часове. Болката беше непоносима, Силвия усещаше, че няма да издържи. Не можеше да понася повече. Разбра, че ще натисне копчето. Просто не искаше да приеме още, че ще го направи. Понасяше още и още болка, но знаеше, че скоро ще се предаде. Последният импулс беше толкова силен и продължителен, че

си мислеше, че ще умре. Афтарон обаче се оказа прав и това не се случи. Не можеше да понесе такава болка още веднъж.

— Съжалявам, Мегън! — извика или поне си мислеше, че е извикала, защото това, което излезе от гърлото и беше по-скоро шепот. Натисна копчето и през премрежения си от сълзи поглед видя как горещото масло се изсипва върху Мегън. Нейните писъци огласиха мрачното помещение. Тялото ѝ се мятеше на веригите като риба на куката на въдица. В един момент веригите се откачиха и тя се свлече на пода, гърчейки се. Силвия видя как кожата по цялото ѝ тяло е станала червена и бързо се изпълва с мехури. Единият от аркусианските войници я взе и я изнесе от залата.

— Мегън... — промълви Силвия.

— Издържа цели двадесет и седем минути! — отбеляза Афтарон, гледайки хронометъра. — Трябва да призная, че съм впечатлен. Саможертвата ти беше трогателна, макар и напълно безсмислена. Страданията ти не допринесоха с нищо за вашата междувидова борба, а се базираха единствено на симпатията ти спрямо Мегън. На всичкото отгоре, тя така или иначе беше залята с маслото, трябваше да натиснеш копчето още в началото.

Силвия не отговори нищо. Не беше в състояние да говори, нито да ходи. Другият аркусиански войник я взе и я пренесе до стаята ѝ. Усети как той внимателно я поставя на леглото ѝ. Задържа се над нея с един миг повече от необходимото. Тя го погледна и погледите им се срещнаха. Войникът не изглеждаше агресивен, а по-скоро изпълнен с тъга. Постави ръка на рамото ѝ, поглеждайки я в очите. Нямаше устройство за превод и нямаше как да ѝ каже нищо, но тя сякаш разбра. В погледа му се четеше съчувствие. Той се обърна и излезе от стаята.

Аркусиански войник

Остана да лежи още дълго. Мускулите ѝ бяха като сварени и едвам мърдаше тялото си. Физическите ѝ несгоди бяха нищо в сравнение с душевната болка, която изпитваше. Чувстваше ужасна вина за това, че натисна копчето. Защо бе толкова слаба?! Трябваше да издържи. Рано или късно тялото ѝ щеше да се предаде и да колабира. Не можеше изтезанието да продължи вечно. Не трябваше да натиска копчето. Никога нямаше да си го прости. Мегън изглеждаше ужасно, цялата ѝ кожа беше изгоряла. Дали наистина щеше да се възстанови? Тези мисли преследваха Силвия до края на деня и през цялата следваща нощ. Мегън я нямаше, беше сама в стаята си. Заспа едва в ранните сутрешни часове.

Когато се събуди, беше пладне. Изгарящото чувство на вина я заля още със събуждането. Огледа се и сърцето ѝ трепна. Мегън седеше на съседното легло, четейки книга. Кожата ѝ изглеждаше напълно наред. Силвия скочи от леглото си.

— Мегън, добре ли си?!

Мегън я погледна и направи горчива усмивка, след което също се изправи.

— Да, оправиха ме, но ти не изглеждаш никак наред — тя я прегърна и двете седнаха на леглото на Силвия една до друга.

— Аз, аз... много съжалявам...

Мегън отново я прегърна.

— Много си глупава — каза тя с грижовен глас. — Единственото, за което трябва да съжаляваш, е, че не натисна копчето веднага. Нямах смисъл да си причиняваш всичко това.

— Не можех... — Силвия плачеше.

— Не се обвинявай! Нямах никаква вина...

ГЛАВА 34

АТАКАТА

Адмирал Юлиан Стаматов тъкмо влизаше в кабинета си на борда на флагманския кораб „Мадара“. След вчерашната загуба срещу „Перперикон“ всички офицери, с които имаше възможността да разговаря бяха в потиснато настроение. Той самият се чувстваше необичайно щастлив и се опитваше да им вдъхне увереност.

— Какво сте увесили нос, сигурен съм, че нашите кадети ще отупат „Хелзинг“ в следващия сблъсък! Още имаме шанс да спечелим титлата тази година!

Бе прекарал предния ден в компанията на стария си приятел вицеадмирал Лао Ян. Дватама наблюдаваха по тридевизора прякото предаване на сблъсъка, между отборите на „Мадара“ и „Перперикон“. И въпреки личната им връзка с тези кораби и техните кадети те бегло следяха развоя на състезанието. Вместо това направляваха гледната точка на тридевизора си по такъв начин, че да наблюдават Алекс и неговото представяне.

Истината бе, че Юлиан не познаваше добре сина си. Никога не беше отделял много време за него. Флотът стоеше на първо място в живота му. Даваше си сметка, че Алекс бе израснал повече с историите за баща си, отколкото реалното му присъствие. По същия начин той самия живееше дълги години с представата за сина си, отдалечен на хиляди светлинни години. Гледаше го как расте по снимките, които майка му качваше в спейсбук. Сетне, като поотрасна, от време на време се чуваха по старфона. Веднъж или два пъти в годината Юлиан посещаваше семейството си. В редките случаи, когато се виждаха, Алекс изглеждаше скромен и свит. Вероятно е искал да зададе толкова много въпроси на своя идол, но от притеснение не е смее да го направи. Било му е по-лесно да намери материали за баща си в старнет, отколкото да го помоли лично да разкаже за някоя история. Юлиан осъзнаваше това едва сега в светлината на изминалата учебна година, в която има възможността лично да наблюдава сина си и

неговата страст към пилотирането. През годините в редките случаи, когато посещаваше семейството си смяташе, че, не трябва да споменава флота, който заемаше останалите деветдесет и девет процента от времето му. Говореше за общи, банални неща, като как се справя Алекс в училище, климата на планетата Сердика, разпитваше майка му за близките роднини и други крайно безинтересни теми. Ето защо, избягвайки единственото общо помежду им, Юлиян и синът му така и не станаха близки.

На четиринадесетгодишна възраст Алекс, заедно с неговия най-добър приятел Зак, постъпиха във военната гимназия към флота на планетата Сердика. Зак се обучаваше в специалност пехота, докато Алекс влезе в пилотския клас. Оценките на приемните му изпити бяха отлични. По време на обучението си в гимназиалните години Алекс винаги даваше най-добри резултати. Това първоначално учудваше Юлиян, който смяташе, че с Алекс не си приличат и че флота няма да му приляга. Реши, че синът му иска да учи за пилот само, за да подражава на баща си и това ще го направи нещастен, тъй като истинската му сила е другаде. Резултатите обаче показваха обратното.

Когато Алекс започна последната си година в гимназията, за Юлиян беше ясно, че синът му ще бъде приет във флота. За пореден път обаче се оказа крайно изненадан, след като излязоха резултатите от класирането и Алекс беше сред стоте най-добри в целия Звезден Съюз. Това автоматично го класираше в Седми флот — елитът на човешката космическа армия. Когато официалното разпределение беше на път да излезе, отговорният офицер дойде в кабинета му и въпреки че беше против правилата, го попита дали желае Алекс да бъде разпределен на борда на „Мадара“. Скрита традиция повеляваше повечето влиятелни офицери в Седми флот да уреждат своите потомци именно на борда на флагманския кораб, носещ най-много престиж. Стаматов отказа. На случаен принцип синът му се оказа разпределен в кораба, командван от най-добрия му приятел Лао Ян. В разговор по старфона, Алекс беше изразил желанието си да не получава специално отношение от баща си и Юлиян смяташе да уважи желанието му. У него се събуди интерес да разбере докъде наистина могат да се прострат заложибите на сина му. Още с пристигането си във флота, живота на Алекс беше изложен на опасност, заедно с този на стотици други първокурсници. За първи път Юлиян почувства опасността, която света все още крие, този път за

собственото му дете. След първите няколко месеца във флота Алекс се класира в отбора на първокурсниците. Това, заедно с отличното му представяне при кандидатстването, накара Юлиян да почувства нещо различно от обичта, която винаги бе изпитвал към сина си. Зараждаше се чувство на гордост. И все пак беше предпазлив в оценките си. Знаеше, че това все още нищо не означава. Но после се случи нещо, което наистина го учуди. Алекс заедно с неговите приятели основаха огнен клуб. В миналото Стаматов също се занимаваше с въртене на огън като хоби, но не бе споделял това със сина си. Явно повече си приличаха, отколкото някога бе подозирал. Алекс и приятелите му избраха същото име, каквото някога носеше клубът, ръководен от Лао Ян — „Инсиниум“.

Юлиян харесваше приятелите, с които Алекс дружеше. Познаваше Зак от години, останалите също изглеждаха умни, амбициозни и талантиливи. Алекс бе успял да се замеси в скандал, свързан с приятелката му Силвия, която заради него напусна „Мадара“ и се вля в редиците на „Перперикон“. Фактът, че двамата успяха да устоят, въпреки общественото напрежение върху тях показва, че притежават кураж и силна воля да преследват щастието си, независимо от хорските очаквания.

По време на мисията, в която „Перперикон“ попадна под вражески обстрел и претърпя сериозни щети, Алекс и неговите приятели бяха запазили спокойствие и действаха по начин, довел до спасяването на десетки кадети, предотвратявайки огромна трагедия.

Но нищо не можеше да се сравни с часовете, прекарани в наблюдаване на състезанието между „Мадара“ и „Перперикон“. Начинът, по който Алекс управляваше изстребителя си, само след една година обучение показваше, че нищо от чутото не бе преувеличено. Синът му демонстрираше не само огромни способности, но и несломим дух и хъс за победа. Юлиян стоя на нокти през цялото време, докато трая боят между Алекс и най-добрия първокурсник в отбора на „Мадара“ — Стийв. Чувстваше се така, сякаш той самият е там и се състезава. Не се беше вълнувал по такъв начин от години, може би от времето на голямата война с аркусианците. Но този път емоцията беше възторжена. Когато Алекс се спусна да преследва Стийв сред скалистите планини, Юлиян се улови, че в първия момент изобщо не си даде сметка колко опасно е това! Единственото, за което

мислеше, е, че Алекс трябва да отбележи попадение. Точно както вероятно се чувстваше и самият Алекс. Накрая дойде избликът на върховна радост, когато синът му победи. Това чувство не можеше да се сравни с нищо друго. Той усети, че очите му се пълнят със сълзи, които избърса бавно от лицето си.

— Е не е нужно да се разстройваш толкова много, че капитана на първокурсници е от твоя кораб загуби! — пошегува се Лао Ян и двамата се разсмяха. По-нататък те станаха свидетели на начина, по който Алекс успя да отстрани един от ягуарите, пренатоварвайки двигателите си до момента, в който единият от тях отказа.

— Това и на мен ми се случи веднъж — отбеляза Юлиян. — По време на битка с аркусианците се наложи да сваля един от тях по този начин. После продължих да се сражавам още известно време с един двигател. Официално в рапорта ми записах, че съм получил попадения от вражески огън, които са причинили повредата.

Влизайки в кабинета си на другия ден, Юлиян спря поглед на снимката красяща бюрото му. На нея се виждаше младата Мария, държаща на ръце невръстният им син Александър. Ако на това дете му се дадеше възможност то би надминало баща си по подвизи! Но Юлиян нямаше намерение да му дава такава възможност. Работата му беше да предотврати избухването на нова пълномащабна война с аркусианците. Щеше да работи до края на живота си, за да може синът му и неговите деца да живеят в един по-спокоен свят, в който оцеляването им не е поставено на карта. Да бъде част от ужасите на войната щеше да остане привилегия само на собственото му поколение.

Изведнъж мислите му бяха прекъснати от остър алармен сигнал. Стените на кабинета му се обагриха от червени светлини. Звукът го върна осемнадесет години назад, когато го бе чул за последен път, преди решаващата битка с аркусианския пълководец Акзаман Гразър. Оттогава бе участвал в множество операции в пограничната зона, но до червена тревога на флагманския кораб не се беше стигало.

В момента дежурен на мостика бе първият офицер на „Мадара“ — командир Райън Едуардс.

— Командир Едуардс! Докладвайте! — извика Стаматов по комуникационния канал.

— Адмирале, качете се незабавно на мостика. В момента сме под атака! Аркусианците ни нападат, сър!

— Къде ни атакуват?! — попита светкавично адмиралът.

— Тук, сър! Атакуват планетата Хепсия! Сякаш адът се е отворил, сър, пращат ни всичко, което имат!

Без да задава повече въпроси, Стаматов излетя от кабинета си и се насочи към мостика. Докато тичаше се чу оглушителен тътен, осветлението за миг намаля, а подът зловещо се разклати, пращайки Юлиан към една от стените, която той посрещна с ръце. За последен път подът се бе люлял под краката му по такъв начин преди осемнадесет години. Не можеше да повярва, че му се случва отново.

— Докладвайте! — бяха първите му думи, след като се добра до мостика.

— Сър, уцелиха ни със свръхмощно плазмено оръдие идващо от аркусианската структура! Сектори 7.5, 7 и 7.8 са напълно разрушени! Евакуираме персонала от съседните сектори, които също са пострадали — докладва главният инженер. С невярващ поглед Стаматов наблюдаваше гигантската, позната му от разузнавателните изображения структура на аркусианците. Бяха се заблудили жестоко! Всички смятаха, че това е орбитална станция около планетата Хелена 9. Предполагаха, че е производствен комплекс, аванпост, каквото и да е, но не и че е нападателен кораб, който един ден ще пресече граничната плоскост. От нея бяха излетели стотици аркусиански щурмови кораби и изстребители, които се биеха с ягуарите от планетарната защита на планетата Хепсия.

— Получаваме съобщения от „Хелзинг“ и „Перперикон“, сър. Те също са понесли по едно мощно попадение от тези гигантски оръдия.

— Стреляме ли с всичко, което имаме по това чудовище? — попита Стаматов.

— Да, сър, веднага наредих на стрелковите батареи да подложат обекта на плазмен бараж. Също така всичките налични изстребители бяха вдигнати под тревога и излетяха преди две минути в подкрепа на планетарната защита — отговори първият офицер.

— „Хелзинг“ и „Перперикон“ да насочат техния обстрел в точката, където се целим ние! Така има по-голям шанс да направим пробив. Това нещо изглежда адски здраво.

— Да, сър! — отговори адютантът, който поддържаше връзка с другите два кръстосвача и с ескадрилите.

— „Еверест“, „Дунав“ и „Ливингстън“ също да тръгнат към нашата позиция с пълна скорост! Нека от Седми флот на старите си позиции да останат само два от разрушителите! Всички останали кораби да се присъединят към нас!

— Сър, не се ли оголваме твърде много!? — попита Командир Едуардс.

— Не, те ни пращат всичко, което имат. Няма да с какво да организират достатъчно значима атака на друго място. Ние обаче се нуждаем от всяка помощ, която може да ни бъде оказана.

Често пъти по време на война, на Стаматов му се налагаше да взема светкавични решения. Трябваше да вземе предвид всички фактори, които знаеше и да поеме риск.

— Пратихте ли съобщение за тревога до централното командване? — попита той.

— Да, сър! Четири кръстосвача от шести флот са на път, но ще пристигнат до два часа.

— Дотогава всичко ще е свършило! Разчитаме на подкрепленията от Седми флот! — каза адмиралът.

— Сър, идва нов изстрел! — извика офицерът по сигурността. Свръхмощните плазмени оръдия от аркусианската структура изригнаха втори залп. Корабът зловещо се разтресе, подобно на първото попадение.

— Докладвайте! — извика Стаматов, веднага щом подът се успокои.

— Много тежко попадение, сър! Сектори 3.3, 3.4, капитане, са напълно разрушени! Това е една от петте ни плазмени батареи, плюс околните сектори са в критично състояние — съобщи главният инженер.

— „Перперикон“ и „Хелзинг“ също докладват за тежки щети, сър! — добави адютантът.

Адмирал Стаматов погледна тактическия дисплей пред себе си. Огромната аркусианска структура изглеждаше незасегната. Въпреки мощния бараж, многослойната външна броня на структурата устояваше, без да допуска вътрешни щети. За сметка на това броните на кръстосвачите не бяха достатъчно здрави, за да предпазят

вътрешността на корабите от мощните плазмени оръдия на станцията. Всяко едно попадение имаше унищожителен ефект. Единственото добра новина беше, че оръжията на станцията презареждаха относително бавно в интервал от три минути. Стаматов обаче не виждаше как ще успеят да постигнат значителен пробив за това време, а не можеше да си позволи трето подобно попадение.

— Предайте това съобщение до капитаните на „Хелзинг“ и „Перперикон“. Оттегляме се незабавно извън обсега на оръдията! Нека ягуарите да се съсредоточат в преследване на аркусианските щурмови кораби и изстребителите им! Да не си хабят мунициите в опити за стрелба по станцията, тъй като тя е твърде здрава и няма да постигнат нищо!

— Сър, „Дунав“, „Еверест“ и „Ливингстън“ ще са тук до петнадесет минути, заедно с цялата бойна група!

— Чудесно, когато пристигнат, ще преминем в контраатака, насочвайки цялата си мощ срещу станцията. Но засега нека изстребителите ни се опитат да предпазят повърхността на Хепсия от аркусианските кораби!

— Тъй вярно, сър!

Двамата пилоти в командната зала незабавно отдалечиха кръстосвача „Мадара“ на безопасно разстояние от аркусианската станция. Същото направиха „Хелзинг“ и „Перперикон“. В епицентъра на сражението останаха само стотиците изстребител в неравна битка срещу аркусианските такива, които получаваха подкрепа и от батареите на станцията. На тактическия дисплей адмирал Стаматов следеше състоянието на ескадрилите. Тяхната численост непрекъснато намаляваше, а той се чувстваше безпомощен да им помогне.

— Планетарната защита трябва да им оказва по-сериозна подкрепа! Защо зенитните плазмени батареи не подложат аркусианските изстребител на по-интензивен обстрел?!

— Сър, повечето наземни установки са унищожени! — съобщи адютантът.

— Имате ли връзка с командира на планетарната защита?

— Не, сър, Главният щаб на планетата Хепсия, както и повечето командни центрове бяха сред първите мишени на аркусианците. Нямаме никаква връзка с тях, предполагахме, че пилотите от Хепсия

сами са излетели и комуникират помежду си и с нашите пилоти, но без да имат централно командване.

Юлиян избърса с ръка потта от челото си. Той не проумяваше. Продължаваше да не разбира мотивите на врага. С началото на финалите беше много притеснен. Очакваше, че поради струпването на трите кръстосвача около Хепсия аркусианците могат да нападнат някъде другаде, възползвайки се от отслабената защита. Сериозно се опасяваше, че сред засегнатите ще бъдат Тария — планетата в пограничния сектор, където се добиваше най-много титаниева руда. Или пък Дерландия, най-гъсто населената планета в сектора, където се намираха множество индустриални комплекси, включително и на военната промишленост. Това представляваха стратегически цели. Докато Хепсия беше почти безлюдна с малко полезни изкопаеми и в момента най-добре защитеното място в пограничната зона. Защо решиха да нападнат точно тук?

— Сър, имаме компания! — гласът на първия офицер отново извади Юлиян от мислите му. Група от петдесет аркусиански щурмови кораба се беше отделила от общото меле и се спусна по посока на трите кръстосвача.

— Знаят, че сме изпратили всичките си изстребители и затова си мислят, че могат лесно да ни атакуват! — каза Стаматов. Свържете се с командирите на „Перперикон“ и „Хелзинг“, да им дадем топло посрещане!

В момента, в който групата от аркусиански кораби навлезе в обсега на кръстосвачите, последните изригнаха мощни залпове от плазмените си батареи, а в добавка бяха освободени стотици самонасочващи се ракети. В първите десетина секунди половината от аркусианските кораби бяха напълно унищожени, но останалата част си пробиха път през плазмения и ракетен бараж и се приближиха достатъчно, за да могат да отвърнат на огъня. Веднага щом се озоваха в обхват, те освободиха всичките си самонасочващи се ракети — общо около двеста, които се устремиха към флагманския кораб „Мадара“. Противоракетната защита, състояща се от десетки малки и ултрабързи лазери успя да унищожи част от тях, но останалите попаднаха в целта. Подът отново се разтресе под краката на Юлиян след множеството попадения.

— Докладвайте щетите!

— Попаденията бяха разсеяни и не успяха да пробият бронята на кораба, сър! Само няколко причиниха щети, попадайки в местата, където вече имахме пробиви, но не е нищо сериозно.

— Чудесно, да не спираме да ги обстрелваме!

Аркусианските щурмови кораби сега налитаха около „Мадара“, обстрелвайки флагманския кораб с цялата огнева мощ, на която бяха способни. Кръстосвачът от своя страна беше въоръжен с леки и тежки плазмени оръдия и ракетни комплекси. Тежките оръдия стреляха бавно и служеха за унищожаване на големи цели, като аркусиански кръстосвачи, разрушители или транспортни кораби. Леките оръдия от своя страна стреляха и се движеха много бързо и в случая вършеха чудесна работа срещу налитащите вражески щурмови кораби. Ракетните комплекси също спомагаха за прихващането на малки мишени. Другите два кръстосвача, „Перперикон“ и „Хелзинг“ на свой ред обстрелваха, доколкото им бе възможно, аркусианските кораби, като внимаваха да не засегнат „Мадара“. След няколко минути на интензивно сражение и последният аркусиански щурмов кораб свърши разбит на хиляди парчета.

„Това беше самоубийствена мисия!“ — помисли си Юлиан. Аркусианците изобщо не се бяха променили от времето на голямата война. Те никога не се предаваха в плен, винаги загиваха. Не бяха редки случаите като този, в които цели подразделения се хвърляха в обречени атаки, от които никой не оцеляваше, само за да спечелят незначително тактическо преимущество. Знаеше се малко за културата и обичаите на аркусианците, както и за принципите, на които беше изградено тяхното общество. Едно обаче изглеждаше повече от видно за Юлиан. Тези от тях, с които той имаше нещастieto да се сблъска досега, бяха абсолютни фанатици.

— Сър, подкрепленията пристигнаха! — съобщи адютантът.

— Добре, включете ме на директна честота, искам да ме чуват всички капитани!

— Да, сър!

— До всички кораби от Седми флот, говори командващият адмирал Юлиан Стаматов! Имаме си работа с масирана аркусианска инвазия в сектора около планетата Хепсия. Самата планета понесе много сериозни поражения, защитните ѝ способности са почти напълно унищожени. Това, пред което сме изправени, е изключително

опасна аркусианска структура, с каквато не сме се сблъскали до момента. Когато се приближим, трябва да сте готови да бъдете атакувани с плазмени оръдия, несравними по мощ с нищо познато досега. Както се уверихме от личен опит, тези оръдия могат да пробият бронята на кръстосвач от първото попадение и да нанесат сериозни щети. Ето защо по моя заповед ще навлезем в обсега на структурата и едновременно ще я атакуваме в една точка. Изпратили сме ви точните координати на мястото, където според главния инженер би трябвало да е най-лесно да направим пробив. Стреляйте с всичко, което имате и оставете изстребителите да се грижат за вражеската ескадрила. В първия момент част от нас ще бъдат засегнати от трите свръхмощни плазмени оръдия. След това ще има три минути, преди те да презаредят и да са в състояние да стрелят отново. Не можем да си позволим да стоим в обсега им дълго време, затова бързо трябва да направим пробив. Ако това не стане, няма да имаме друг избор, освен да се оттеглим, оставяйки Хепсия в ръцете на аркусианците!

Всички в залата погледнаха изумени. Повечето бяха млади офицери не преживели голямата война с аркусианците. Те не допускаха, че е възможно да се стигне до там, цялата планета да бъде загубена. През живота си се бяха сблъскали само със спорадични атаки в пограничния сектор, но превъзходството на флота никога не стоеше под съмнение. Та нали това, което остана от аркусианците след края на войната, представляваха разединени пиратски шайки, атакуващи се помежду си и понякога нападащи хората, но без да представляват равностойна военна заплаха?

Целият Седми флот навлезе в зоната около аркусианската структура и всички кораби — общо шест кръстосвача и десет разрушителя, започнаха да стрелят с тежките си плазмени оръдия в една точка. Отговорът не закъсня. Три плазмени залпа от свръхмощните оръдия поразиха едновременно кръстосвачите „Дунав“, „Еверест“ и разрушителя „Астория“. Двата кръстосвача понесоха щетите, без да излязат от строя, но по-малкият кораб мигновено изпадна в бедствено положение.

— „Астория“, докладвайте! — извика Стаматов. По комуникационната система се чува звуци от много хора, викащи едновременно на заден фон, докато един глас говореше бързо и напрегнато:

— Сър, аз съм първият офицер командир Джонсън, капитанът е ранен! Имаме сериозни щети и пожар в машинното отделение. Батареите ни обаче продължават да стрелят!

— Много храбро, командире, но ви нареждам незабавно да се оттеглите на безопасно разстояние! Няма да понесете второ попадение!

— Не можем да мръднем, сър, щетите в машинното отделение са твърде сериозни. В момента екипите се опитват да осигурят поне малко тяга, за да можем да се придвижим!

— Побързайте! Ще ви изпратим влекачи, които да ви помогнат!

След тези думи Стаматов отново се съсредоточи върху тактическия дисплей. Огромно петно от бяла светлина се бе образувало около точката, където целият флот съсредоточаваше огъня си. Въпреки всичко, никакъв пробив не беше налице. Повреденият „Астория“ започна бавно да се придвижва, подпомаган от няколко изпратени на помощ влекачи. За съжаление минутите не стигнаха, за да може да бъде изведен извън района на бойните действия. Свръхмощните оръдия презаредиха и изстреляха нов залп, поразявайки същите цели, но докато двата кръстосвача оцеляха и този път, то пораженията върху разрушителя бяха фатални. Мощна експлозия озари целия Седми флот, когато реакторите на кораба избухнаха.

— Изгубихме „Астория“, сър! — каза с треперещ глас адютантът. Дълбокото болезнено чувство отпреди осемнадесет години се бе възвърнало в гърдите на Стаматов. Чувстваше се така винаги, когато губеше кораб. Разрушителят имаше близо петстотин души екипаж, останките им в момента се рееха из космическото пространство, заедно с отломки от взривения кораб.

Останалите продължаваха да стрелят. Светещото петно в корпуса на станцията ставаше все по-широко. Оставаше минута и половина до новия залп, Стаматов гледаше напрегнато. Повече от всичко искаше да предотврати загубата на още един кораб. Изведнъж мощна експлозия изригна от стената на аркусианската структура. На мястото на петното се образува зееща горяща дупка, показваща незащитената вътрешност на структурата. В командната зала на „Мадара“ се чуха радостни викове. Сега флотът стреляше през зейналата пробойна, нанасяйки нови и нови поражения на вътрешността на аркусианската станция.

Изведнъж тя включи своите мощни двигатели и се оттегли с девета светлинна скорост, оставяйки стотици аркусиански щурмови кораби и изстребители да прикрият отстъплението ѝ. Те се биха до последно, не позволявайки на човешкия флот да се впусне в преследване на станцията. Пълното им унищожение дойде след около половин час. Когато битката приключи, Стаматов най-сетне се отпусна в капитанското кресло. Започнаха да ваят доклади за състоянието на флота и планетата Хепсия. Беше време за равностметка, но най-тежка щеше да бъде тази за човешките жертви. Петстотин души загинаха на „Астория“ и близо две хиляди на Хепсия по предварителни данни. Няколкостотин пилоти на изстребители загубиха живота си по време на свирепата битка, заедно с мнозина на борда на „Мадара“ и останалите поразени кръстосвачи. Позволи си да откъхне само за около минута и половина, след което се захвана да раздава заповеди. Лично трябваше да организира спасителните операции на Хепсия. Местните сили за реагиране при бедствия и атаки бяха почти напълно унищожени, ето защо флотът съставляваше единствената организирана сила, способна да сформира временни полеве болници и евакуиране на пострадалите от бедстващите райони. Най-пострадал беше районът, където се провеждаха игрите. За щастие той беше слабо населен.

— Адмирале, имам спешни новини за вас! — Лао Ян, се появи на тактическия дисплей в командната зала. Юлиян се почувства щастлив да види лицето на стария си приятел, макар и изражението на това лице да не вещаеше нищо добро.

— Какво има, вицеадмирал Ян?

— От моя кръстосвач изпратихме спасителни екипи директно в зоната, където се намираше общежитието на нашите кадети.

— Да, ние направихме същото, както и „Хелзинг“. За щастие общежитията са понесли незначителни щети.

— Опасявам се, че това на „Перперикон“ не е имало този късмет.

След тези думи Юлиян изтръпна. Синът му Алекс се намираше в тази сграда.

— Какво е положението?

— Общежитието е напълно разрушено, сър!

— Има ли оцелели?

— Там е работата, адмирале, не са открити никакви тела, нито живи, нито мъртви. В първия момент заподозряхме, че аркусианците

са използвали някакво ново оръжие, което разгражда органичната материя. После обаче попаднахме на това видео, което местен жител е заснел с камерата на старфона си.

След тези думи Лао Ян изчезна от екрана и на негово място започна да върви видеоматериалът. Гигантски лъч, идващ от небето огряваше сградата на общежитието, която преди това беше повредена от няколко плазмени снаряда. Сякаш без причина по стените се образуваха пукнатини, ставащи все по-дебели. Скоро покрива, а сетне и стените започнаха да се разцепват и едри късове отлитаха нагоре, носени от светлинно торнадо. Постепенно цялата сграда и съдържанието ѝ бяха увлечени и засмукани нагоре. Достигайки определена височина, парчетата биваха изхвърляни от лъча и започваха свободно да падат. Всички без телата на кадетите, които единствени продължаваха да се издигат все по-нагоре.

Юлиян гледаше кадрите, мислейки, че синът му е някъде там, засмукан от аркусианците. Сега обаче не можеше да си позволи да даде израз на чувствата си. Всички очакваха от него хладнокръвие и ясни заповеди.

— Това е първият документиран случай на успешно отвличане на хора от аркусианците — заключи той.

— Да, знаехме, че от известно време насам се стремят да направят точно това, но не подозирахме, че са способни да организират подобна атака — отговори Лао Ян.

Юлиян замълча за няколко секунди, след което се изправи от стола си и каза:

— Може би е леко прибързано, но съм склонен да смятам, че това отвличане е истинската причина за атаката им.

— Съгласен съм. Явно за тях е било много важно да се сдобият с живи хора и то точно от флота. Иначе атаката им на това място би била напълно безсмислена.

— Така е. Страх ме е да си помисля какво ще сторят на нашите деца! Но ние няма да им дадем много възможност да си играят с тях. Ще организираме контраатака колкото можем по-бързо, дори това да коства нова голяма война!

ГЛАВА 35

ОЧАКВАНЕ

... Няколко часа след атаката, в района на планетата Хепсия пристигнаха подкрепления от Шести, Четвърти и Трети флот на Земния съюз. Присъствието на бойни кораби бе засилено по цялата гранична плоскост с Тъмния сектор. Марайският флот също се намира в най-висока степен на бойна готовност.

Президентът на Земния съюз, Едуард Нелсън, отмени една от предизборните си прояви на планетата Оксика, за да присъства на заседание на Генералния щаб и лично да ръководи по-нататъшните действия. Той направи прочувствено обръщение към нацията, обяснявайки за изненадващата и подмолна атака на аркусианците, довела до гибелта на близо три хиляди души и отвлечането на около сто и петдесет кадети обучаващи се в Седми флот. В речта си президентът, подчерта своята решимост и обеща, че безкомпромисно ще се бори, за да накаже аркусианците и да върне отвлечените кадети. Нека видим избрани моменти от речта на президента Нелсън...

Адмирал Стаматов гневно угаси тридевизора, без да дочака президентската реч. След като системно бе пренебрегвал предупрежденията, идващи от Седми флот, сега Нелсън се държеше пред камерите така, сякаш никога не бе подозирал, че нещо подобно би могло да се случи. Обещавахе енергични действия, които обаче бяха закъснели.

Опита да не се подава на гнева. В момента най-важното беше да се организира контраатака и пленниците да бъдат освободени, ако още бяха живи. Независимо от тяхната съдба обаче, заплахата трябваше да се неутрализира. Президентската заповед гласеше, че Седми флот е натоварен с изключителната задача да навлезе в Тъмния сектор и да унищожи намиращата се на орбита около „Хелена 9“ аркусианска станция, както и военните бази на планетата. Това щеше да гарантира, че подобна атака няма да се повтори. Освен това флотът трябваше да проучи евентуалното местонахождение на пленените кадети и да се

опита да ги освободи. Пети и Шести флот щяха да се грижат за сигурността на пограничните райони, докато трае операцията.

— Сър, вицеадмирал Лао Ян иска да ви види — съобщи адютантът.

— Да влезе!

Вратата на кабинета се отвори и през нея премина Лао Ян с енергична за годините му крачка. В момента, в който вратата се затвори, двамата забравиха за официалностите:

— Какво е положението? — попита напрегнато Юлиян.

— Златина и Арвин се върнаха от разузнавателна мисия. Аркусианската станция е отново на орбита около Хелена 9, където си беше и преди. Текат интензивни ремонтни дейности с цел пробойната, която нанесохме да бъде затворена. На орбита са стационарни и три аркусиански кръстосвача, заедно с бойна група от пет разрушителя. Изпитват недостиг на изстребители и леки щурмови кораби, тъй като загубиха огромна бройка по време на битката при Хепсия. Въпреки всичко ще ни бъде изключително трудно да ги надвием.

— Да, така е! Първо трябва да се справим с кръстосвачите и разрушителите, огневата им мощ е твърде голяма. Докато се бием с тях, станцията ще ни обстрелва необезпокоявана. Чак след като унищожим другите цели ще можем да се заемем с нея.

— Компютърно моделираната симулация на битката предвиди загубите ни да достигнат до петдесет процента... може и повече!

— Трябва да има и друг начин!

— Не те съветвам да се бавим много, само им даваме възможност да попълнят липсите си...

— Лао, повече от всичко желая незабавно да започне атаката! Не спирам да мисля за сина ми, който може още да е жив! И въпреки всичко не мога да си позволя да пожертвам половината флот!

— Бихме могли да включим повече кораби в атаката — предложи Ян.

— Останалите обаче не са толкова добре подготвени и екипирани, както Седми флот. За да ги включим, ще трябва да отложим атаката поне с месец.

— Това също не е вариант! Достатъчно лошо е, че за възстановяването на Седми флот ще мине поне седмица!

В този момент се чу отново гласът на адютанта:

— Сър, някой си професор Ханк Клод иска да се свърже с вас?

Стаматов и Ян се спогледаха. Професор Клод беше изобретателят, който им продаде технологията на заглушителите, с помощта, на които в момента Арвин и Златина шпионираха аркусианците без риск за живота си. Това, че искаше да говори с тях в такъв момент със сигурност не беше случайно.

— Свържете го! — каза Стаматов.

На комуникационната конзола пред него се появи триизмерна проекция на бюста на Клод, който заговори:

— Здравейте, Господа! Знам, че моментът е много напрегнат и сигурно нямате никакво излишно време.

— Така е, професоре, но за вас винаги ще отделим някоя минута — каза с приятелски тон Юлиан.

— Вашите заглушители са ни от неоценима полза точно сега — добави Лао Ян.

— Радвам се за това, но не искам да говорим за заглушителите — гласът на професора стана още по-сериозен. — Разбрах, че сте били атакувани с мощни плазмени заряди, много по-силни от всичко, познато до момента. Това е била причината да загубите цял кораб, ако може да се вярва на журналистите.

— За съжаление е вярно — отговори мрачно Стаматов. — И причината е точно тази, която споменахте.

— В такъв случай мога да съм ви от полза. В ръководената от мен лаборатория по разработване на нови материали за космическата индустрия от около година и половина експериментираме с нов вид сплав. Получаването е доста сложно и изисква много енергия, но вече разполагаме с необходимите машини, за да произведем достатъчно количество за нуждите ви.

— За какво става дума? — попита Лао Ян.

— Нарекохме го Есфиров материал. Положен върху стандартната броня на корабите ги прави много по-издръжливи на плазмени попадения. Материалът успява да отрази до шестдесет процента от енергията на плазмения заряд, като по този начин значително намалява нанесените щети. Самите плоскости са тънки и леки. Могат да се положат върху съществуващата броня на корабите, без да се налагат конструктивни промени.

— Звучи чудесно! Можете ли в рамките на една седмица да ни доставите достатъчно материал, за да бронираме целият Седми флот?
— попита Стаматов.

— Вече имаме готови количества, които смятахме да продадем на няколко транспортни компании, но още сме в ранен етап на преговори, така че може да ги вземете вие. Освен това производственият ни цех ще работи денонощно, за да достави останалото количество навреме.

— Вие сте надеждата ни, професоре!

— Материалът не е изпробван с толкова мощни плазмени оръдия, така че не мога да ви дам никакви гаранции. Въпреки всичко съм оптимист, че ще намали значително щетите, които ще понесете.

— Дано да сте прав!

След края на разговора адмирал Стаматов се разпореди незабавно да бъдат поръчани необходимите количества Есфиров материал. Знаеше, че при сегашните обстоятелства няма да има проблем с отпускането на необходимите средства от страна на правителството. До края на деня настроението му остана приповдигнато. Имаше надежда да изпълнят мисията си, без това да означава кървава баня за Седми флот.

В следващите няколко дни Юлиан поддържаше съзнанието си ангажирано с ръководенето на всички дейности по подготовката на предстоящата атака. Осведомяваше се за доставките от Есфиров материал, лично инспектираше ремонтните дейности на „Мадара“ и другите пострадали кръстосвачи. Редовно обменяше информация с Лао Ян, който пряко отговаряше за разузнаването и непрекъснатото получаваше актуализации за състоянието на аркусианската защита. На третия ден от атаката пристигна новината, че аркусианците са успели напълно да възстановят бойната си станция, като са затворили пробойната, получена след последната битка. Това означаваше, че ще е също толкова трудно да я пробият, колкото и първият път, с тази разлика, че сега може би щяха да разполагат с по-добра защита за собствените си кораби.

И все пак, колкото и да бе ангажиран с дейностите около подготовката на операцията, в минутите, в които оставаше насаме със себе си, в кратките мигове, когато спираше, за да си отдъхне и късно вечер, преди да заспи една мисъл се завръщаше отново и отново. Дали

Алекс беше добре? Не можеше да си представи, че не е жив, трябваше да е жив, но дали страдаше? Какво ли можеха да му причиняват аркусианците в този момент? Опитваше да не мисли за това, да не допусне отчаянието да превземе съзнанието му. Затова и не се обади. Всяка вечер стоеше със старфона си в ръка по няколко минути, готов да набере номера на Мария. Искаше да му се да я успокои, да ѝ каже, че ако трябва ще обърне цялата галактика нагоре с краката, но ще доведе сина им жив и здрав обратно. Не го направи. Страхуваше се от това, което щеше да чуе. Страхуваше се от отчаянието и болката, която Мария сигурно изпитваше и щеше да му предаде. Не можеше да си го позволи. Трябваше да остане съсредоточен.

На четвъртия ден след атаката, беше изненадан от неочаквано посещение. Работеше в кабинета си, обмисляйки подробности около стратегията за атака, когато адютантът му го уведоми с леко притеснен глас:

— Тъъ, сър, тук е една жена, иска да говори с вас.

— Каква жена?

— Ами, сър... твърди, че е адвокат от Земята. Настоява да я приемете, тъй като в момента е официално обявеният ви приеман час и нямате други насрочени срещи.

— Сега съм зает!

— Сър, тя цитира параграф от устава на флота, според който, ако нямате други насрочени срещи в приемния си час не можете да откажете да я приемете. Заплашва, че ще ни съди и...

— Добре, добре, нека влезе!

Вратата се отвори и в кабинета нахлу с напориста крачка висока и слаба жена с дълга черна коса, официален костюм и решително изражение на лицето. Високите токчета на черните ѝ кожени обувки отекваха в пода при всяка отсечена крачка.

— С какво мога да ви помогна? — попита с леко раздразнен глас адмирала.

— Името ми е Елена Каменова и дойдох лично да видя човека, поради чиято некомпетентност дъщеря ми е изгубена!

— Какво искате да кажете?! — Стаматов изглеждаше изненадан.

— Дъщеря ми Габриела беше приета тази година като кадет първокурсник във вашия Седми флот. Обучаваше се за пилот на

изстребител на борда на кръстосвача „Перперикон“. Тя, заедно с още много кадети, стана жертва на отвличане, след нападението на Хепсия.

— Това е така, но...

— Според член 165, алинея 13 от устава на флота, кадетите не се предполага да влизат в бойни действия, докато не приключи обучението им! Дъщеря ми е едва първи курс. Тя и останалите кадети не е трябвало да попадат на огневата линия. Искам да ви уведомя, че аз, заедно с много други родители на отвлечени кадети, възнамеряваме да заведем дело срещу флота.

— Госпожо! — започна този път с по-твърд тон Стаматов. — Бяхме подложени на масирана изненадваща атака! Загубихме над три хиляди души по време на битката. Смятате ли, че ако можехме, нямаше да го предотвратим?

— Въпросът е защо не сте държали кадетите на безопасно разстояние от потенциалните опасности? Ние, родителите на отвлечените деца, ще настояваме за мащабно разследване и ще заведем дело!

Стаматов се изправи и застана с лице към прозореца.

— Какво, гръб ли ми обръщате?! Това няма да ви помогне, адмирале! — каза жената с язвителен тон.

— Можехте и мен да ме впишете в списъка на ищците...

— Моля?

— Госпожо Каменова, аз ще направя всичко по силите си да върна отвлечените деца! Ако се проваля, можете да ме съдите. Но повярвайте ми, каквото и да реши съда, то ще е нищо в сравнение с най-тежкото наказание, което сам ще трябва да преживея.

— За какво говорите?

— Синът ми Александър също е първокурсник. Ако става дума за същото момиче Габриела, което познавам, а струва ми се е точно така, тогава двамата с Алекс са от един клас.

— Тя... — жената едвам сдържаше вълнението си — ... беше капитан на отбора на пилотите първокурсници от „Перперикон“.

— И все още е! — каза Стаматов. Елена Каменова се приближи до прозореца, гледащ към звездите.

— Бях против, от самото начало да постъпва във флота. Знаех, че ще е опасно! Но истината е, че не очаквах опасността да дойде толкова скоро. Мислех, че поне трябва да завърши...

— Не, че искам да ви плаша, но в докато аркусианската заплаха съществува, никой не е в безопасност, дори хората, живеещи далеч от пограничната зона.

Елена Каменова го погледна уплашено.

— Знаете ли какво ме крепи в този момент? — попита Юлиан.

— Какво?

— Това, че в последната една година опознах сина си в нова светлина. Наблюдавах и приятелите му, сред които е и дъщеря Ви. Те са невероятно талантиливи и способни млади хора. Нещо ми дава увереност, че пред каквото и да са изправени, ще се справят.

— Не го казвате, само за да ме успокоите нали?

— Надявам се, че не го казвам само за да успокоя себе си. Но не мисля. Наблюдавам ги цяла година. Съжалявам, че се налага да го чуете при такива обстоятелства, но имате пълното право да се гордеете с дъщеря си.

— Трябва да призная, адмирале, не очаквах разговора ни да протече точно по този начин, но вие ме изненадахте. Ще изчакам края на операцията за освобождаване на пленените кадети, преди да реша дали да заведа дело.

— Ако операцията е успешна, това ще е облекчение за всички ни. Ако се провалим, тогава вашето дело може да притесни някои хора от флота, но за мен ще е последната ми мъка.

Майката на Габриела си тръгна от кабинета на Стаматов, който остана известно време замислен, преди да се върне към работата си. Разговорът с нея имаше изненадващ ефект. Очакваше срещата с разстроена майка на отвлечен кадет да го потисне и сломи, а всъщност се чувстваше точно обратното, сякаш камък бе паднал от шията му. За първи път има възможността да говори за неща, които не беше споделял с никого. Почувства, че не е сам в нещастията си, но същевременно не е сам и в надеждата отвлечените деца да бъдат върнати. Сега вече не изпитваше страх. Грабна старфона и уверено набра номера на Мария. Щеше да бъде дълъг разговор, но знаеше, че има нужда от него.

* * *

Габриела опъна тетивата на лъка и внимателно се прицели. Знаеше, че има само няколко секунди, преди ръката ѝ да се умори и да започне да трепери. Усещаше вятъра, който леко развяваше вързаната ѝ на опашка коса и мислено преценяваше силата му. Когато се увери, че се е прицелила добре, пусна тетивата. Чу се свистене, последвано от неприятен гърлен звук. Животното беше пронизано смъртоносно и след няколко резки конвулсии остана да лежи неподвижно на земята.

— Ставаш все по-добра! — коментира Зак, който стоеше до нея. — Това май е първият ти Хеленски козел.

— Така е! — каза Габриела, избърсвайки потта от челото си. Зак грабна убитото животно и двамата тръгнаха към пещерата.

— Ще оставя Алекс да го одере, а сега ще отида да го сменя на поста.

— Не ми се стои сама, ще те придружа и после ще се върна с Алекс.

— Както кажеш.

Двамата тръгнаха през джунглата.

Изминаха десет дни от аркусианската атака над Хепсия и около седмица, откакто тримата се намираха на планетата „Хелена 9“. По пътя им се беше образувала просека от многократните преминавания по този маршрут. Скоро двамата се изкачиха на един хълм, откъдето Алекс с плазмена карабина в ръка наблюдаваше аркусианската база. От новото им място за наблюдение имаше добра видимост към летището и казармите, докато сградата на затвора стоеше скрита зад други постройки. Бяха стигнали до извода, че ще е от по-голяма полза да наблюдават ескадрилата на аркусианците, тъй като при атака на флота изстребителите щяха първи да бъдат вдигнати под тревога.

— Идвам да те сменя, нещо ново? — попита Зак.

— Тук ли? Не. Никакво раздвижване. Как мина лова?

— Габриела уби първия си Хеленски козел.

— Наистина ли? Браво!

— Да, чака те в пещерата да го одереш! — засмя се Габриела.

— Ами да тръгвам тогава.

Алекс и Габриела понечиха да потеглят към пещерата, оставяйки Зак на пост, когато той ги подсети:

— Нали сте заредили батериите на старфоните си? Ако случайно аркусианските изстребител почнат да излитат, трябва веднага да ви

уведомя.

— Да, разбира се, моята батерия е пълна — отговори Габриела, поглеждайки за миг старфона си. Вместо да стори същото, Алекс въздъхна и направи неопределена физиономия.

— Какво има? — попита разтревожено Габриела?

— Помислих си... мина доста време...

— Какво имаш предвид? — Зак също изглеждаше загрижен.

— Не се ли питате защо флотът още не е нападнал? Честно казано очаквах контраатаката да започне почти веднага след като ни отвлякоха.

— Имаш право. Като се замисля, докато още се намирахме на аркусианската станция се страхувах, че флота може да атакува и да я унищожи заедно с нас вътре — отговори Зак.

— Момчета, нали не смятате, че флотът ще ни зареже тук? — намеси се Габриела. — Или пък че Земният Съюз ще допусне тази нагла атака да остане без последици? Според мен, организирането на контраатаката отнема технологично време.

— А не мислиш ли, че е възможно инвазията на аркусианците да продължава и в момента? Възможно е сега да се води пълномащабна война между аркусианците и Земния съюз и ние да се намираме доста далеч зад фронтовата линия?

След тези думи на Алекс, приятелите му останаха за момент смълчани, сякаш изобщо не им бе хрумвала подобна възможност. Габриела възрази:

— Стига, Алекс, това е невъзможно! Всички знаят, че след като хората и мараите разгромиха аркусианците, предвождани от Акзаман Гразър, последните се разделиха на множество враждуващи фракции и живеят на ръба на хаоса в Тъмния сектор. Това, на което са способни отделните аркусиански групировки са спорадични атаки в пограничните райони. Колкото и да е мощна тази фракция тук — и Габриела посочи към военния лагер, — тя със сигурност не може да се мери с флота на Земния съюз.

— Съгласен съм с Габриела! — добави Зак.

— Вие просто не сте се интересували достатъчно от последните новини за Тъмния Сектор! — продължаваше да упорства Алекс. — Разузнавателните доклади, публикувани от Старлийкс показват, че точно тази станция, която ни отвличе, както и всички кораби около нея

носят герба на Акзаман Гразър. Не казвам, че той превъзхожда Земния съюз и мараите по сила, но разузнаването смята, че е успял да възстанови контрола си над седемдесет процента от аркусианските сили. Въпрос на време е да възстанови напълно господството си в Тъмния сектор, а след това и някогашната си мощ.

— Надявам се, че този момент още не е дошъл! — отговори Габриела, която изглеждаше сериозно притеснена от думите на Алекс. Зак от своя страна извади старфона и използвайки приближението на неговата камера увеличи изображението на попадащия в обектива аркусиански изстребител. На корпуса му действително се виждаше добре познатият от времето на голямата война герб на Акзаман Гразър.

— Брей, не бях обърнал внимание на това, но си прав. Тези войски наистина са под командването на Гразър.

— Мислиш ли, че е възможно, Гразър толкова да е набрал мощ, че в момента флотилията му да възпрепятства настъплението на нашите хора? — попита разтревожено Габриела.

— Надявам се, не! — отговори Алекс. — Но е доста вероятно да е струпал големи сили около планетата, което кара Земния съюз да бъде предпазлив и да отделя повече време за подготовка на атаката.

— Дано да е така. Ако наистина е избухнала мащабна война между Земния съюз и Гразър, не искам да прекарам следващите двадесет години в тази джунгла — каза възмутено Зак.

Изведнъж разговорът им бе прекъснат от остър звук. И тримата автоматично извърнаха поглед към базата, от, където се разнасяше протяжен вой на сирена. Стотици войници изскочиха от казармите си и затичаха към определени стратегически точки. Алекс забеляза група по-странно облечени войници, намираща се в близост до летището. Те се втурнаха към изстребителите. Това бяха пилоти, които под сигнал за тревога бързо се качиха в кабините на своите бойни кораби. Един след друг аркусианските изстребители започнаха да се изстрелват от пистата, издигайки се за секунди към горните слоеве на атмосферата, където се губеха от поглед. За броени минути летището се опразни. Междувременно течеше трескава дейност в базата. Навсякъде се движеха самоходни бойни машини — големи плазмени и ракетни установки, имащи за цел да спрат евентуална космическо въздушна атака. В рамките на секунди се разгърнаха немалко машини и

персонал, предназначени да се справят с десантните части на противника.

— Това е! Започва се, нашите атакуват! — извика възторжено Зак. Останалите също наблюдаваха с нарастващо вълнение. Нямаше как да видят какво се случва в орбита около планетата Хелена 9, но щом аркусианците изпаднаха в състояние на бойна тревога, това можеше да значи само едно — флотът идваше. Изминаха няколко възторжени секунди, преди тримата да си спомнят, че имат план и че неговото изпълнение започва сега.

— Алекс! — извика Зак. — Трябва незабавно да се насочиш към позиция „Браво“, както се бяхме разбрали. Аз и Габриела оставаме тук на „Алфа“.

— Разбрано! — отговори Алекс. Тъкмо понечи да тръгне, когато Зак го предупреди:

— Не забравяй, трябва да изчакаш масираната бомбардировка от орбита да приключи, преди да преминеш към следващите стъпки от плана. Ние с Габриела ще направим същото. Ако се втурнеш да изпълняваш плана преди бомбардировката да е спряла, най-вероятно ще станеш жертва на приятелски огън.

— Ясно! — извика Алекс и побягна. Позиция „Браво“ се намираше на около два километра. Трябваше да стигне дотам колкото може по-бързо. Тичаше с все сили през джунглата, носейки на рамо карабината и един резервен пълнител в джоба. През цялото време докато си проправяше път през гъстата растителност изпитваше страх да не закъснее. Очакваше бомбардировката да започне всеки момент, представяше си как тя приключва и как Габриела и Зак се впускат в изпълнение на плана, докато той все още не е достигнал до стартовата си точка. За щастие гърмежи не се чуваха. Единствено ехото от сирената достигаше до слуха му заедно с грохота от излитащите изстребители. Бягаше с все сили и най-сетне достигна до позиция „Браво“, намираща се на около десет метра от оградата на базата. Имаше удобни храсти, откъдето можеше да се наблюдава широк периметър. Предните дни заедно със Зак и Габриела разшириха малката естествена вдлъбнатина под оградата, откъдето сега можеше да се провери. Алекс се скри в храстите и бяха нужни около две минути, преди да успокои учестеното си дишане. Едва тогава застана в позиция за наблюдение. Лежеше по корем и стискаше здраво карабината в ръце.

Минутите се точеха бавно. Страхувал се бе да не закъснее, но ето че бомбардировката така и не започваше. Чудеше се какво става. Притесняваше го мисълта, че сражението горе в орбита е много тежко и флотът още не е взел превес. Ами ако не успееше? Трябваше да се справят първо с гигантската аркусианска база и с кой знае още колко кораби, ами ако атаката се провалеше и бомбардировката така и не започнеше? Тези тревожни мисли нахлуваха в главата му. За да се разсее за момент, реши да провери комуникациите си. Извади старфона и включи картата с плана. На нея ясно се виждаха двете стрелки, означаващи Зак и Габриела, които продължаваха да се намират на позиция „Алфа“, точно където ги беше оставил.

* * *

Силвия отвори очи. Острият виещ звук на сирената я извади от кошмарния сън. Пое си дълбоко въздух и усети тъпа болка в дробовете си — остатъчен ефект от последното изтезание, което бе понесла предния ден. Звукът от сирената се врязваше болезнено в уморения ѝ мозък. Надигна се, усещайки болка при напрегането на всеки един мускул от тялото си. Чу стенание, идващо от съседното легло. Мегън също се будеше опитвайки да се надигне. Силвия погледна към нея срещайки уморените ѝ очи.

— Какво е това? Ново изтезание ли? Да не ни дават да спим! — гласът на Мегън звучеше като шепот. Тя нямаше сили да говори.

— Не знам, но е ужасно! — каза също съвсем тихо Силвия. С усилия на волята, двете момичета се надигнаха и в седнало положение вече можеха да гледат през прозореца какво се случва навън. Явно не ставаше дума за изтезание. Зад стъклото се виждаха стотици аркусиански войници, бягащи под тревога, бронирани машини и установки се местеха. Базата се привеждаше в пълна бойна готовност.

— Силви... те... май нашите нападат?!

— Да, наистина! Това трябва да е! Базата е под тревога... освен ако пак не е някакъв мръсен номер на Монконк, с който иска да види как ще реагираме.

— Виж, изстребителите излитат! — каза почти възторжено Мегън. От техния прозорец се виждаха сребристи стрели, изстрелващи

се към небето една след друга.

— Ако битката действително е започнала — отговори Силвия, — то ние двете скоро или ще сме свободни или мъртви.

— И двата варианта са за предпочитане пред настоящето ни положение! — коментира Мегън, докато опитваше да се изправи на крака, за да вижда по-добре.

ГЛАВА 36

ОГНЕН ДЪЖД

Адмирал Стаматов следеше напрегнато тактическият дисплей в командната зала на кръстосвача „Мадара“, заедно с първия офицер — командир Райън Едуардс, както и целият титулярен команден състав.

Усещаше го. Същото чувство, на трепет в гърдите и напрегната възбуда, точно както преди осемнадесет години, в навечерието на решаващата битка със силите на Акзаман Гразър. Тогава младият адмирал предвождаше флота от флагманския кораб „Перперикон“, с Лао Ян като първи офицер.

В дните след жестоката атака на планетата Хепсия, хората около него изглежда болезнено свикваха с мисълта за собствената си уязвимост и приятелите, които изгубиха. Той не позволи моралът да падне, превръщайки се в основен вдъхновител на надеждите, за предстоящата контраатака. Като опитен войн познал далеч по-тежки времена, знаеше, че войната често пъти е съпътствана с много обрати и е от решаващо значение командващият да запази високия дух на бойците в случай на тежко поражение. Седми флот премина през трескава подготовка за предстоящата мисия в рамките на една седмица. Сега вече всичко бе зад гърба им и бяха готови да нанесат своя ответен удар.

— Сър, след тридесет секунди ще прекосим граничната плоскост! — съобщи първият пилот.

— Поддържайте курса! — заповяда Стаматов.

Половин минута по-късно, „Мадара“, заедно с цялата бойна група на Седми флот, прекоси границата между пространството на Земния съюз и това на аркусианците. Още минута по-късно първият пилот отново съобщи:

— Засичам три сигнални маяка, сър! Няма как да не са ни забелязали, вече знаят, че сме тук.

— Унищожете маяците! Нека не им даваме възможност да ни наблюдават твърде дълго!

— Да, сър! — офицерът по сигурността, изпълни заповедта. Две малки плазмени оръдия на „Мадара“ поразиха сигналните маяци на аркусианската система за ранно предупреждаване.

Измина още половин час, в който корабите от Седми флот напредваха с максимална скорост все по-навътре в Тъмния сектор.

— Никой не ни посреща. Това означава, че аркусианците чакат да наближим Хелена 9, възползвайки се максимално от огневите възможности, на космическата станция и силите базирани на самата планета — предположи командир Едуардс.

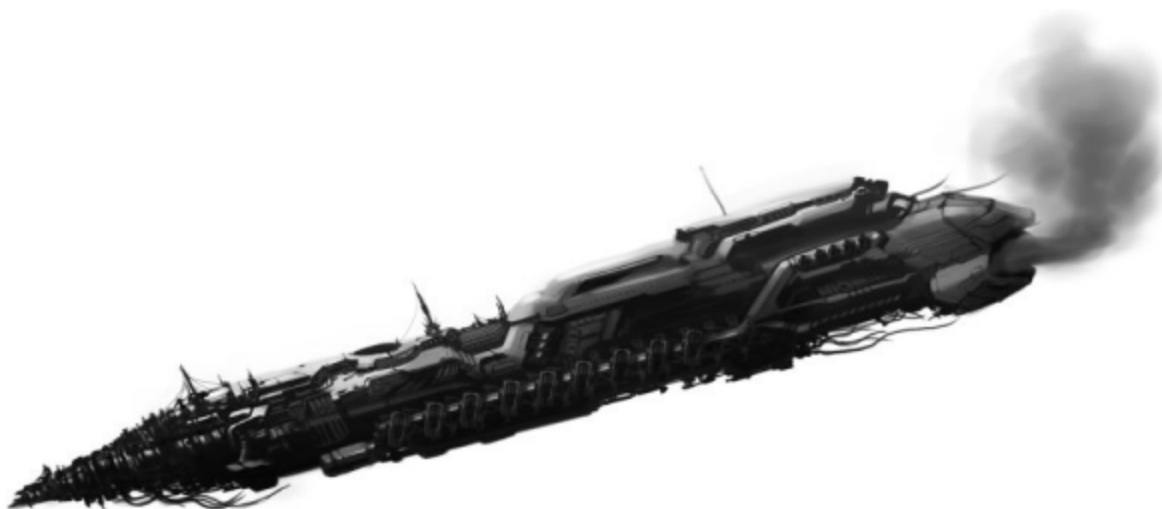
— Ще е трудна битка! — Промълви Стаматов. — Надявам се допълнителната защита, осигурена от метала на професор Клод да върши работа!

— Сър, навлизаме в звездна система XQH7! — това беше системата, в която се намираше планетата Хелена 9. Съвсем скоро щяха да влязат в контакт с врага.

— Засичаме масирана вражеска част на орбита около планетата, сър! Четири кръстосвача, пет разрушителя, множество по-малки съдове и бойната станция...

— Поддържайте атакуваща формация! — заповяда Стаматов. — Обявете червена тревога за целия флот! Нека всички изстребители да бъдат в готовност за излитане!

— Да, сър!

Аркусиански тежък кръстосвач

На големия тактически дисплей в командната зала вече можеше да се види ясна картина на вражеския флот. Заели позиции на орбита около Хелена 9 се виждаха аркусианските кораби, както и гигантската космическа станция.

През всички тези години след края на голямата война, прекарани в пограничния район, Стаматов се надяваше никога повече да не види подобна гледка, но ето че кошмарите му отново се превръщаха в реалност. Бавно обходи с поглед вражеските кораби един по един. Пое си дълбоко въздух. В момента, в който Седми флот навлезе в ефективния обхват на оръжията си, по негова заповед откриха огън по противника. На мостика се усети едва доловима вибрация, причинена от едновременното изригване на всички плазмени оръдия. От докинг станциите на шестте кръстосвача като рояк пчели излетяха стотици изстребители. Плазмените оръдия на кръстосвачите, разрушителите и фрегатите святкаха ослепително, а техните снаряди оставяха безброй сияещи дири в пространството. Аркусианските кораби също не закъсняха и откриха безпощаден огън по човешкия флот. Събрали се на орбита стотици аркусиански изстребители се впуснаха срещу налитащите ягуари. Огромната станция активира своите три свръхмощни плазмени оръдия, прицелвайки се в кръстосвачите „Мадара“, „Дунав“ и разрушителя „Петрохан“. Подът се разлюля под краката на Стаматов, когато корабът беше поразен от плазмения снаряд.

— Докладвайте щетите!

— Сър, попадението беше в сектори 6.5, 6.6 и 6.7. Бронята е понесла сериозни щети, но няма вътрешно проникване, секторите са невредими!

След тези думи на главния инженер Стаматов изпита силно облекчение. Новата броня наистина помагаше.

— Разрушителят „Петрохан“ и кръстосвачът „Дунав“ да се оттеглят малко по-назад, за да не понесат те следващия удар. Това важи и за нас, пилоти, нека се отдалечим!

— Да, сър!

Стратегията на Стаматов беше да използва ротация, за да не излага едни и същи кораби на поразяващата мощ на оръдията и по този начин да предотврати загуби. Същевременно всички понасяха, макар и по-малки, щети вследствие на обстрела от останалите аркусиански

бойни кораби. Бронята обаче се справяше добре. В първите десет минути от началото на битката нито един флотски кораб не се намираше в критично състояние.

Далеч по-крвопролитна беше битката на изстребителите. Макар и да вземаха превес над противника, ягуарите понасяха много загуби. За първите десет минути над тридесет изстребителя бяха унищожени. Аркусианците обаче намаляваха с по-бързи темпове. По време на първата битка в орбитата около Хепсия те изгубиха значителна част от най-добрите си пилоти. Сега бройката беше попълнена от по-неопитни и това си казваше думата. Петнадесет минути след началото на битката, в пространството около Хелена 9 вече летяха много повече флотски изстребители, отколкото аркусиански. Една част от ягуарите се заеха да преследват остатъците от вражеската ескадрила, другите започнаха да атакуват аркусианските бойни кораби, увеличавайки по този начин огневата мощ на флота. Положението не изглеждаше никак добре за аркусианците. Един от кръстосвачите им беше взривен и скоро съдбата му последваха два от разрушителите. Аркусианците рискуваха да загубят цялата си флотилия и космическата станция щеше да остане сама. Силите на Гразър обаче явно нямаха намерение да понесат такава голяма загуба, затова най-неочаквано решиха да преминат в отстъпление. Техните кораби, заедно със станцията, напуснаха орбитата на планетата Хелена 9 и се насочиха към вътрешността на аркусианското пространство. Седми флот стоеше на първоначалната си позиция и скоро щеше да изпусне противника от обхват.

— Сър, ще се измъкнат! Какво да правим?

— До всички от Седми флот! — заговори Стаматов. — Първостепенна цел на тази операция е да унищожим вражеския потенциал за нови атаки. Нарещдам на всички кораби от Седми флот, с изключение на „Перперикон“ да се впуснат в преследване на врага. Стратегията ни остава същата, първо унищожаваме съпътстващата флотилия, а след това се захващаме със станцията.

— Да, сър!

— „Перперикон“, чувате ли ме?

— Да, адмирале! — отговори Лао Ян.

— Нарещдам ви да атакувате наземните съоръжения, които могат да представляват заплаха, след което да проведете десантна операция с

цел установяване на контрол над повърхността на планетата, в зоната на аркусианската база! Първостепенна задача е откриване и евакуиране на евентуални оцелели пленници.

— Да, сър!

За Стаматов това беше изключително лошо развитие на събитията. Надяваше се, че аркусианците имат нещо достатъчно важно на планетата Хелена 9, за да са готови да го бранят до смърт. Така щеше да му е по-лесно едновременно да унищожи станцията и вражеския флот, след което да се заеме с прочистване на планетата и спасяване на отвлечените кадети. В момента се налагаше да предприеме рисковано преследване все по-дълбоко във вражеската територия, поверявайки единствено на Лао Ян и „Перперикон“ задачата да се справят с аркусианската съпротива на Хелена 9 и да освободят пленниците.

* * *

— Готови ли са резултатите от сканирането на повърхността? — попита Лао Ян.

— Да, сър, и те съвпадат с последните данни на разузнаването. Имаме една голяма военна база на планетата.

— Можем ли да сме сигурни в предназначението на базата?

— Големите структури, представляват индустриални комплекси. Със сигурност тук са се произвеждали изстребителите и корабите, с които се бихме. По всяка вероятност компонентите за космическата им станция също са създадени тук. Освен това имаме множество военни обекти, като казарми и наземни плазмени оръдия. За съжаление една част от сградите са с неясно предназначение. Всяка една от тях може да е мястото, където държат нашите пленници.

— Добре, започнете плавно навлизане в атмосферата! Атакувайте производствените обекти и целите с ясно военно предназначение. Сградите с неясна функция ще бъдат претърсени от десантните части.

— Да, сър!

След тези думи Лао Ян пожела да го свържат с майор Мартин Зафиров, който щеше да командва пехотинците по време на тяхната

сухопътна операция на планетата Хелена 9.

— Майоре, чувате ли ме?

— Да, сър, чувам ви съвсем ясно! Моите момчета са по местата си в страйкърите и очакваме да ни спуснете на планетата, където да разкажем играта на тези грозници.

— Сигурно вече сте разбрал, но все пак държа да ви кажа. Единствено на вас и вашите момчета разчитаме. Няма да има десантчици от другите кръстосвачи, само ние сме. Трябва да претърсите доста широк периметър, който може да е пълен с капани и засади. Страйкърите ще ви осигурят въздушна поддръжка, но все пак очаквайте сериозна съпротива! Не можем да унищожим всичките структури на повърхността, защото в някоя от тях може да се намират нашите кадети. Така че ще трябва да ги претърсите една по една.

— Не берете грижа, адмирале! Ако трябва няма да оставим необърнат камък на цялата планета, но ще си намерим кадетите!

* * *

Това бяха най-дългите мигове в живота на Алекс. Имаше чувството, че стои в храста, стиснал карабината в ръка вече повече от час. Когато погледна за пореден път часовника на старфона си установи, че са минали едва седем минути. Всичките му сетива бяха изострени до краен предел. Усещаше по неповторим начин обкръжаващата го среда. Всеки повей на вятъра, всеки шум от потрепващо листо се долавяше от възбудената му сетивност. Какво ли се случваше там горе? Дали флотът удържаше победа над аркусианците или отстъпваше? Отговорът, който чакаше, най-сетне дойде под формата на ярка светлина, падаща от небето. Първият плазмен снаряд се разби в средата на аркусианската база, избухвайки във фонтан от пурпурни, бели и жълти пламъци. Ударната вълна изстреля във всички посоки бетонни и метални отломки, остатъци от поразената цел. На Алекс му се стори, че сред хвърчащите парчета вижда тяло на аркусиански воин, размахващ безпомощно крайниците си. За миг долу в аркусианската база настъпи същински ад, след като плазмените снаряди заваляха като градушка. Алекс инстинктивно се оттегли назад, прикривайки се зад по-едър камък. Слухът му едва

понасяше оглушителния грохот от безбройните експлозии. За момент се зачуди възможно ли е живо същество да оцелее под тази канонада, но отговорът дойде съвсем скоро. Плазмените оръдия в базата откриха огън право нагоре към невидимия противник идващ от орбита. Когато превъзможна първоначалния шок, Алекс изпита съмнения за успеха на собствената си мисия. Опитва се да пробие с поглед през гъстия дим и му се стори, че сградата на затвора също е засегната. Струваше му се, че стрелбата е напълно безразборна. Ами, ако заповедите бяха да се унищожи напълно аркусианската база? Ако флотът не смяташе за вероятно да има оцелели хора и просто искаше да унищожи всичко. Ако кадетите, включително и Силвия, бяха обречени да изгорят под този огнен дъжд, а той, заедно с Габриела и Зак, осъдени да останат на планетата Хелена 9 завинаги? Тези мисли си проправяха път в съзнанието му, докато наблюдаваше унищожителната бомбардировка. Погледна към комуникационния трафопост, който беше целта му. Ако снаряд уцелеше трафопоста, с мисията му бе свършено. Никога нямаше да може да се свърже с флота и това можеше да реши съдбата на всички. Спомни си думите на Зак, при никакви обстоятелства да не започва операцията, преди бомбардировката да е приключила, но може би нямаше време за чакане. Не можеше да си позволи риска затвора или трафопоста, или и двете, да бъдат унищожени. За миг зарови лице в дланите си, изгарян от ужасно колебание. Рискът беше огромен, но в крайна сметка реши да го поеме. Хвана с една ръка карабината, провери се под оградата на базата и се втурна напред към трафопоста. Попадна в епицентъра на ужасяващото бедствие. Снарядите валяха като градушка, взривявайки се навсякъде около него. Веднъж ударната вълна го изтласка и той изхвъркна, падайки по очи в калта. Нужни му бяха няколко секунди, за да се опомни, след което отново грабна карабината и продължи да тича към комуникационния трафопост. Погледът му се размътваше от гъстия дим, но не изпускаше целта, продължаваше да тича към нея, пропадайки и прескачайки кратерите, образували се от взривените снаряди. Най-накрая достигна до трафопоста и се облегна на стената му. Знаеше, че тя му дава измамно чувство за безопасност. Прикриваше го от хвърчащите осколки, но самият трафопост представляваше мишена и можеше да бъде поразен всеки момент. Усещаше, че няма време за губене. Пое си дъх и рязко отвори вратата. Вътре пред комуникационния пулт стояха двама

аркусианци, които го изгледаха стреснато. Светкавично натисна спусъка и усети как карабината започна да вибрира в ръцете му. Помещението се изпълни от тътена и миризмата на изстрелите, цевта святакаше, изпращайки блестящите плазмени куршуми към враговете, чиито тела се разкъсваха от попаденията и потръпваха в предсмъртна агония. Пълнителят свърши и изстрелите секнаха, мъртвите тела се свлякоха на пода. Тясното помещение беше изпълнено с лек дим, навсякъде имаше петна от кръв. За миг Алекс остана прав и задъхан, все още натискащ с всичка сила спусъка на карабината, въпреки че куршумите отдавна бяха изстреляни. Опомни се бързо и затвори врата на трафопоста. Приближи се към оплискания с кръв пулт започвайки да го разучава. Символите на екраните и бутоните бяха аркусиански, но принципното устройство на апаратурата беше подобно на това, което използваха и хората. Като пилот имаше добри познания по комуникационна техника и знаеше, че трябва да накара усилвателя и антената да започнат да препредават сигнала от неговия старфон като синхронизира честотите им. Лесно разбра откъде се прави настройката, но символите, показващи цифрите на дисплея бяха неразбираеми за него. Ето защо използва старфона си, за да измери честотата на приемащата антена. Така вече можеше да направи съответната настройка и двете честоти да съвпадна. След като настройката беше направена, комуникационния пункт щеше да препредава излъчването на старфона му на същата честота, но усилен многократно. По всяка вероятност, ако старфонът на баща му се намираше някъде в орбитата на планетата, щеше да позвъни. Алекс трескаво потърси номера в менюто и го набра. Изминаха няколко напрегнати секунди, в които устройството се опитваше да се свърже. Отвън продължаваха да се чуват мощните експлозии, всяка от които разтърсваше тънките метални стени на трафопоста. Потта се стичаше по челото на Алекс, знаеше, че се намира в обект, който е потенциална мишена и всеки следващ взрив може да поразии точно него. Устройството отказваше да се свърже. След двадесет секунди се изписа съобщение, че номерът, с който се опитва да се свърже, е извън обхват.

— Не! — извика Алекс и трескаво пренабра номера. Беше сигурен, че баща му ще ръководи операцията. В момента „Мадара“ трябваше да се намира наблизо, просто нямаше как да е иначе! След

като опита за установяване на връзка се провали отново, в главата на Алекс запрепусаха всякакви ужасяващи мисли. Ами ако антената не препредаваше сигнала достатъчно силно? Ако беше повредена? Ако бомбардировките създаваха твърде големи смущения? Ако настройките на честотата не бяха правилни? Алекс продължаваше да набира. Знаеше, че не се ли свърже, е обречен. Всеки момент някой снаряд щеше да унищожи комуникационния пункт или аркусианците щяха да нахълтат и да го убият. Трябваше да получи отговор! Продължаваше отчаяно да набира...

* * *

— Сър, засичаме странна емисия, идваща от един аркусиански комуникационен пункт в периферията на базата им — съобщи вторият пилот.

— Какво е особеното на тази емисия? — попита с изненадан вид Лао Ян, чудейки се, какво толкова важно нещо може да накара пилота да отвлече вниманието му от ръководенето на бомбардировката.

— Честотата съвпада с тази на старфоните, сър. Ако не идваше от антената на аркусианският пункт, бих се заклеял, че някой се опитва да се свърже с нас по старфона си.

Лао Ян се замисли. Какъв беше шансът някой от пленените кадети да е успял да запази своя старфон и сега да се опитва да се свърже с флота? Разбира се, вероятността това да е аркусиански капан беше много по-голяма.

— Аркусианците сигурно са разшифровали честотите на нашите най-употребявани средства за комуникация. Нека да видим какво искат да ни кажат. Свържете ги с нас! — заповяда Ян.

— Да, сър!

Вторият пилот прихвана честотата и я свърза с комуникационната конзола на „Мадара“. Изумлението на целия екип беше пълно, когато видяха лицето на Алекс на главния дисплей, но най-силно шокиран остана Лао Ян, тъй като той единствен го познаваше лично.

— Сър? Вицеадмирал Ян, това вие ли сте? — попита учудено Алекс, който изглеждаше силно притеснен и се оглеждаше да не би

отнякъде да се появят аркусианци.

— Алекс? Какво става? Ти ли си наистина?

— Опитях се да набера номера на баща ми, сър. Защо не отговаря?

— Баща ти не е тук, момчето ми, той в момента изпълнява друга задача. Кажи ми как е името на огнения клуб, в който и двамата сме членували?

Всички в командната зала погледнаха втрещено. Алекс също се облещи в първия момент, недоумявайки защо адмиралът му задава такъв нелеп въпрос в този момент. След секунда обаче се досети. Ян имаше пълното основание да подозира, че това е някакъв аркусиански трик и искаше да се увери, че говори с истинския Алекс.

— „Инсиниум“, сър! Вие лично ни дадохте позволенията да го кръстим така.

— Чудесно, каква е ситуацията на терен, младежо?

— Сър, аз, Габриела и Зак успяхме да избягаме и да подготвим план за евакуация на кадетите, тъй като знаехме, че флотът ще дойде за нас. Изпращам ви подробна дигитална карта на района с местонахождението на затвора. Имате честотите на нашите три старфона, така че ще можете да ни разпознавате като приятелски единици.

— Адмирале, свалихме дигиталната карта. В момента я сканираме за зловреден софтуер, след секунди ще можем да я ползваме! — заяви офицерът по сигурността.

— Добра работа сте свършили! Десантът ще започне след минути, а на вас тримата ви препоръчвам да се прикриете, докато битката приключи.

— Да, сър! — отговори Алекс.

* * *

Той взе старфона си и прекъсна връзката. Знаеше, че ще е опасно да остава още в трафопоста, но нямаше намерение да послуша Лао Ян и да се скрие до края на сражението. Сега работата му беше да се присъедини към Габриела и Зак. Изхвърли празния пълнител на карабината и зареди резервния. Изскочи бързо от трафопоста. Навън

бомбардировката беше почти прекратена. Тук-там се чуваха експлозии, но мощната канонада секна. Допълнителните мишени, обсъждани в плана, бяха унищожени от плазмените снаряди на „Перперикон“, така че Алекс реши направо да се насочи към сградата на затвора. Погледна картата на старфона си и видя, че в този момент Зак и Габриела се спускат от позиция „Алфа“. По предварителен план и тримата трябваше да изчакат края на бомбардировката, преди да напуснат позициите си. Той обаче тръгна предварително и затова сега щеше да се присъедини към тях в изпълнението на задачата по евакуиране на пленените кадети. Алекс тичаше и се прикриваше сред развалините. На няколко пъти успя да се промъкне незабелязано покрай групи аркусиански войници, които също тичаха в неизвестна посока. Скоро допря гърба си до бетонната стена на затвора. Забеляза, че вторият етаж на сградата е пострадал от попадение на плазмен снаряд. В корпуса на зданието зееше пробойна с неправилна форма и стърчащи от срутените стени стоманени арматури. Алекс силно се надяваше точно там да не е имало пленници. Провери отново положението си на електронната карта, за да се увери, че чака Зак и Габриела на правилното място. Намираще се на позицията, отбелязана като „Чарли“, точно както се бяха разбрали. Двете стрелки с имената на Габриела и Зак бързо се приближаваха. След по-малко от минута забеляза силуета на Габриела, прескачаща отломките и кратерите, а зад нея се движеше едрата фигура на Зак. Двамата бързо достигнаха до него.

— Добре ли си, Алекс?! — извика Габриела и го прегърна така силно, сякаш бе смятала, че го е загубила завинаги.

— Да, добре съм! Успях да се свържа с флота!

— Много си тъп, щяха да те убият! Казах ти да изчакаш бомбардировката да спре! — сръза го Зак.

— Не можех да чакам! Ако бяха поразили затвора или комуникационния център...

— Добре, после ще се обясняваме. Трябва да намерим начин да проникнем в затвора!

— Успя ли да се свържеш с баща си? — попита Габриела.

— Не, но се свързах с вицеадмирал Лао Ян. Той ръководи операцията.

— Значи разчитаме на „Перперикон“ да свърши трудната работа, както винаги! — възкликна Зак.

— Внимавай! — извика Габриела. Алекс видя как тя светкавично извади стрела от колчана на гърба си и я изстреля с лъка. Стрелата излетя в посоката, от която идваха двама едри аркусиански войници и отскочи от бронята на единия от двамата. Алекс и Зак бързо се прикриха в един кратер и откриха огън с карабините си. Единият аркусианец не можа да избяга и беше повален от изстрелите, но другият се скри зад преобърнат аркусиански бронетранспортър. Завърза се престрелка. Алекс и Зак знаеха, че не разполагат с много муниции. Аркусианецът обаче имаше добро прикритие и скоро щеше да извика подкрепления. Положението изглеждаше отчайващо. Изведнъж двамата забелязаха, че Габриела я няма. Тя бе обходила противника по фланга и сега се намираше до трупа на първия убит аркусианец. Стойки на открито, в много уязвима позиция, тя вдигна аркусианската карабина и я насочи към оцелелия аркусианец. Той не очакваше атака от тази посока и изстрелите го повалиха. Габриела се приближи до убийтия и взе резервните пълнители от снаряжението му. Така вече и тримата бяха въоръжени.

— Страхотен изстрел, трябваше да станеш пехотинец! — каза Зак.

— Така мислиш, защото не си ме виждал да пилотирам!

— Слушайте, аркусианците в момента са доста ангажирани, но все пак могат скоро да разберат, че сме тук, затова нямаме време за губене! — започна да обяснява Зак. — Трябва бързо да проникнем в затвора и най-лесният начин е като разбием някой от прозорците.

Останалите го слушаха напрегнато.

— Прозорците вероятно са от бронирано стъкло, но ако стреляме едновременно и тримата, има шанс да разбием едно от тях!

Те се прицелиха в най-близкото стъкло и започнаха да стрелят с карабините си. Искрящата плазма отскачаше от стъклото като огнен фонтан. Алекс се притесняваше, че единственият му пълнител ще свърши, но скоро забеляза, че по стъклото се образува пукнатина. След това пукнатините станаха много на брой. Когато пълнителите на трите карабини се изпразниха, стъклото изглеждаше като гъста паяжина. Зак добути до стената един голям бетонен блок, изхвърчал от взривена

наблизо постройка, и се покачи до нивото на прозореца. След като погледна внимателно вътре, извика:

— Хей, тук вътре е приятелят ти Джери с още няколко кадети!

— Вярно! — извика възторжено Алекс. — Можеш ли да разбиеш стъклото?

Зак заблъска с приклада на карабината си по напуканото стъкло, което поддаваше и скоро хлътна навътре. Той скочи в килията. Габриела го последва. Преди да се качи, Алекс притича до трупа на втория убит аркусианец грабвайки неговата карабина. След това се покатери на бетонния блок, прехвърли се през парапета и се озова на пода в килията. Там Зак и Габриела вече се прегръщаха с приятелите си от „Перперикон“. Джери и останалите изглеждаха слаби и измъчени, облечени в окъсани пижами, с които бяха заловени. Лицата им обаче бяха щастливи.

— Какво е тактическото положение? — попита Зак, който нито за миг не забрави, че са по средата на важна мисия.

— Това място е наполовина затвор, наполовина лаборатория за експерименти! — каза с погнуса Джери. На първия етаж, където се намираме в момента, са килиите. Като излезем през тази врата в дъното на коридора се намира залата, откъдето надзирателите наблюдават и контролират килиите. Оттам можем автоматично да отключим всички килии.

— В момента аркусианците са заети да защитават базата си от десанта на Седми флот, затова не очаквам да срещнем сериозна съпротива! — отговори Зак.

— Да, иначе те вече щяха да са тук — обясни едно от момчетата.

— Значи трябва да превземем контролната зала, за да отключим всички врати, след което да изведем кадетите към точка „Делта“ откъдето ще се извърши екстракцията! — заключи Зак с все така решителен тон.

— Не е толкова просто — намеси се отново Джери. Горе на втория етаж, където по принцип са лабораториите, държат двама „специални“ затворници.

— Познаваш ли ги? — попита бързо Габриела.

— Да, веднъж имах нещастieto да участвам в експеримент заедно с тях — отговори Джери и останалите забелязаха болезненото

чувство, изписано на лицето му при спомена за случката. — Това са Силвия и Мегън.

След тези думи Зак и Алекс се спогледаха.

— Ще трябва да спасим и тях! — заяви твърдо Зак.

— Не познавам добре секцията, в която се намират те. Бил съм само веднъж.

— Добре, нека първо се захванем с превземането на контролната зала! — каза Зак и насочи плазмената си карабина към механизма на вратата. След като го порази с един точен изстрел, той хвана двете плъзгащи се врати и ги разтвори. Джери ги поведе по коридора към контролната зала. Мястото изглеждаше пусто. Алекс очакваше всеки момент от ъгъла да изскочи взвод аркусиански пехотинци, но това не се случи. Когато достигнаха до контролната зала, тя също беше изоставена.

— Май всичките им сили са изпратени да посрещнат нашите пехотинци! — коментира Алекс. В залата имаше огромно табло с десетки бутони. Габриела натисна един от бутоните и в дъното на коридора проехтя отварянето на заключващ механизъм. Всички се заеха бързо да натискат копчетата, а коридора се изпълни от звуците на отключващи се килии. Скоро започна да се чува и глъчката на радостните кадети, наводняващи коридора. Алекс, Зак, Габриела и Джери скоро напуснаха контролната зала и се присъединиха към радостното множество. Пленниците изглеждаха в окаяно състояние, облечени в дрипи, много от тях имаха рани от изгаряния или удари. Скоро установиха, че в килиите има доста кадети, които са толкова пострадали, че не могат да ходят сами.

— Габриела, трябва да се организира евакуацията! Направи така, че двама здрави кадети да носят по един пострадал! Аз и Алекс трябва да се качим на втория етаж и да открием Мегън и Силвия.

— Разбрано! — отговори Габриела. — Хайде, Джери, имаме доста работа за вършене!

— Веднага! — извика Джери с ентузиазъм.

Алекс и Зак нарамиха карабините си и забързаха по коридора. Движението им беше забавено от десетките кадети, които ги спираха и ги поздравяваха. Алекс беше потупан по рамото от Кобе Лий, Ай Юмико от неговия отбор го прегърна, Матю Хайърс, също от отбора му стисна ръката. Още много други спираха него и Зак по пътя им.

Вече отдалечавайки се, до слуха им достигна ясният глас на Габриела, която командваше:

— Да, точно така. Вие двамата ще го носите, защото не може да ходи сам... Ти стой спокойно, сега ще намеря някой да те подпира докато ходиш. Всички, които могат да носят, да се наредят ето там! Хайде, нямаме време! Джери, преброй колко точно хора не могат да се движат изобщо и колко се нуждаят от един, който да ги подкрепя!

ГЛАВА 37

ПОСЛЕДНИЯТ ЕКСПЕРИМЕНТ

Силвия излетя от леглото си, когато цялата стая се разтресе от оглушителна експлозия. Чу се звук от срутване. Библиотеката падна с трясък по средата на стаята и десетки книги се разпиляха по пода. Мегън също се намери на земята, уплашеният ѝ поглед трескаво обхождаше бъркотията, а дишането ѝ бе учестено.

— Тези от флота са избрали интересен начин да ни спасят! — възнегодува Силвия докато се изправяше.

— Ами ако не знаят, че сме в тази сграда?! — предположи Мегън. — Ще ни избият! Пак е по-добре от това да останем в плен и този извратенияк Афтарон да си играе с нас...

— Виж! — възкликна изведнъж Силвия, сочейки към вратата. Двете механични крила стояха леко разтворени. Изглежда експлозията беше повредила механизма.

— Дали можем да ги мръднем?! — попита Мегън, поставяйки пръсти в отвора. Двете забравиха за умората и болката в мускулите и започнаха да дърпат крилата на вратата в противоположни посоки. Макар и бавно, вратите се поместваха. Босите им крака се приплъзваха в пода, докато се мъчеха с всичка сила да помръднат металните плоскости. Всеки милиметър им костваше огромни усилия, но също ги изпълваше с надежда за свободата, която можеха да си възвърнат. Навън продължаваха да се чуват ужасяващи експлозии от падащи плазмени снаряди и изстрелите на аркусианската противовъздушна артилерия. Понякога подът под краката им вибрираше, когато попадението беше твърде близо до затвора.

— Мисля, че е достатъчно! — каза Силвия. С усилие успя да се провре през тесния процеп между вратите. Мегън я последва и двете се озоваха в мрачен циментов коридор. Веднага ги побиха тръпки, защото по пода се стичаше студена вода. Някъде в далечината се чуваше шуртене вероятно от спукана тръба. Електричеството беше прекъснато и единствената светлина влизаше през малък прозорец в

дъното на коридора. Експлозиите продължаваха да кърпят отвън. Двете ходеха бавно, плътно една до друга. Оглеждаха се много внимателно. Донякъде познаваха етажа, бяха минавали по тези коридори и знаеха какви ужасяващи инсталации има зад почти всяка врата. Стараеха се да не вдигат шум, докато краката им джапаха в студените локви по пода.

— Мислиш ли, че сградата е изоставена? — прошепна Мегън.

— Досега не сме срещнали никой от охранителите. Може би всички са изпратени да участват в защитата на базата.

— И аз на това се надявам...

Целта им беше да намерят стълбище. Нямаше как да напуснат затвора без първо да слязат на долния етаж. Скоро обаче попаднаха в част от сградата, която им бе непозната. Напредваха бавно, без да знаят какво ги чака зад ъгъла на поредния коридор. Някои от вратите зееха отворени, разкривайки празни лаборатории и кабинети. Навън интензитетът на експлозиите сякаш намаляваше. Мегън, която изучаваше цялостна бойна стратегия, веднага направи връзката:

— Спират бомбардировката! Това означава, че повечето стратегически цели са поразени и сега ще предстои десанта на сухопътните части.

— Много добре, момичето ми!

Този глас се вряза като сноп ледени игли в ушите им. Двете се извърнаха като попарени в посоката, откъдето дойде. В края на дългия, мрачен коридор се виждаше силует, закриващ единствения прозорец. Силуетът държеше в ръката си някакво оръжие, подобно на карабина, но с по-особена форма. Силвия бе наблюдавала през прозореца на стаята си как го тестват върху другите кадети. Ако не грешеше, това оръжие стреляше на разстояние около петдесет метра с електрически заряд, подобен на мълния. Като подплашени животни Мегън и Силвия се втурнаха в обратна посока. Между тях и Афтарон имаше около двадесет метра разстояние и единственото, на което се надяваха, е той да не уцели при първия си изстрел. Краката им обаче шляпаха във вода, която изпълваше целия под. Афтарон дори не трябваше да се цели, той насочи мълнията надолу и електрическият заряд се разпространи със светкавична скорост по водата. Той самият изглежда носеше изолиращ костюм, но двете бяха боси. Силвия усети как за части от секундата токът преминава от глезените през цялото ѝ тяло.

Болката мигновено я повали на земята. Продължи да се тресе, докато токът не престана. След това в течение на няколко секунди се чувстваше напълно парализирана и дори не можеше да диша. Първоначалният ефект от шока започна бавно да отминава и с усилие си пое въздух, усещайки как гръдният ѝ кош болезнено се раздвижва. Крайниците ѝ все още стояха парализирани, когато видя сянката на Афтарон надвиснала над нея. Помисли си, че това е краят. Сега той щеше да насочи оръжието си и да я довърши, а тя лежеше напълно безпомощна на мокрия под. Веднага си спомни думите му: *„Не си правете илюзии, вие няма да напуснете живи това място...“*. Но ето че флотските пехотинци вече напредваха в периметъра на базата, отвън се чуваха откоси на плазмени карабини. Така че — мислеше си Силвия — на Афтарон му оставаше само едно нещо. Да не допусне те двете, които знаеха толкова много за света на аркусианците, да занесат тази информация при останалите хора. Затвори очи, мислейки си, че всеки момент ще настъпи краят. Чуваше до себе си Мегън, която си поемаше въздух на пресекулки.

— Няма страшно, зарядът не беше настроен да убива! — Афтарон проговори с типичния си спокоен и делови тон, както когато се намираха в лабораторията. Силвия мразеше този глас, защото безстрастно изречените думи обикновено водеха до изключително болезнени мъчения. Сега обаче прозвуча като отмяна на смъртна присъда. Какво смяташе да прави с тях?

— Може би водата леко усили ефекта на електрическия ток, ще го впиша в доклада си за тестването на прототипа. Съжалявам, ако това ви е създадо излишно физическо неразположение.

— Върви по дяволите, скапаняк! — извика Мегън с целия въздух, който успя да събере.

— А сега момичета и аз бих се радвал да продължим да си бъбрим, но времето ни притиска. Имаме да свършим още една важна работа, така че ще ме извините, ако работя малко по-грубо.

След тези думи Афтарон Монконк праметна карабината през рамо и уви китката си в дългата червена коса на Силвия, след което я издърпа силно нагоре. Тя нададе пронизителен писък. Същото се случи и с Мегън, аркусианецът я дърпаше с другата си ръка. Започна да влачи двете по мокрия под на коридора. Силвия, която вече си възвръщаше част от подвижността, държеше с две ръце косата си,

опитвайки да намали болката, като същевременно риташе с крака, стремейки се да върви повече, отколкото да се влачи. Преминаха през врата в помещение, където ги огря дневна светлина. Силвия почувства огромно облекчение, когато Афтарон най-сетне я пусна и тя се свлече на пода. Погледна наоколо с премрежен от сълзи поглед. В края на помещението стената и част от тавана липсваха. Явно тук беше ударил плазменият снаряд, който уцели сградата. На едно място от тавана стърчеше тръба пръскаща вода в различни посоки. Афтарон повдигна Мегън така, че да застане права. След това пусна косата ѝ, хващайки я за ръцете, опитвайки се да ги заключи във висящите от тавана окови. Мегън се съпротивляваше с всичките ѝ останали сили. Силвия лежеше на пода и капки ледена вода от тавана се стичаха по лицето ѝ. Видя парче откъртен бетон на половин метър от себе си. Знаеше, че има само няколко секунди, преди Афтарон да се е справил с Мегън. Това беше шансът им. Леко се надигна, пресегна се и обхвана с две ръце камъка. След което, се изправи и колкото ѝ позволяваха силите, замахна. Афтарон парира удара с една ръка, а с другата ѝ нанесе безмилостен плесник. Тя отлетя назад, усещайки как ушите и пицят от удара. Просна се на пода, чувствайки се почти толкова зашеметена, колкото и от електрическия шок.

— Добър опит! — каза насмешливо Афтарон. — Едно трябва да ви се признае на хората — не се отказвате лесно.

Силвия усещаше вкуса на кръв в устата си. Той я повдигна и заключи китките на ръцете ѝ за висящите от тавана вериги. За последните дни много пъти се беше озовавала в това положение. Инстинктивно застана на крака, защото знаеше, че ако остане да виси само на китките, скоро болката щеше да стане непоносима. Спуканата тръба обливаше нея и Мегън със студена вода. Дали Афтарон избра това място именно поради тази причина и защо? Имаше едно хубаво нещо, през отвора в стената и тавана нахлуваше свеж въздух, макар и примесен с дим от битката навън. Тя предпочиташе пушеците и вятъра пред мъртвешката задушна атмосфера на затвора, в който ги държаха.

— Знам, че нямаме много време, момичета, но ще ви обясня последния ни експеримент. Имам добра новина за вас, тук наблизо са вашите мъжкар.

— Какво? — попитаха и двете в един глас.

— Точно така, Зак и Алекс, двамата млади самци, с които се чифтосват, са тук.

— Откъде знаеш с кого се...

— Разпитах и другите кадети за вас, някои бяха много словоохотливи, особено с нужната стимулация. Знам много повече за живота ви, отколкото подозирате.

— И искаш да кажеш, че са тук? — попита с видимо недоверие Силвия. Тя обаче знаеше, че Алекс, заедно със Зак и Габриела, избягаха и се криеха някъде наоколо през цялото време.

— Да, нахълтаха на първия етаж щом атаката започна, за да спасят своите приятели и най-вече вас двете. Вече би трябвало да са установили, че долу ви няма и някой им е казал, че сте тук. Сега те са някъде наоколо, въоръжени със своите карабини и се опитват да ви намерят. Колко трогателно! Героят, опитващ се да спаси красавицата, която е в беда. Тази нелепа история присъства в цялата човешка история от най-древните произведения — Афтарон се засмя. — Колко сте недорасли и елементарни! Сякаш, освен ако няма силен недостиг на женски, живота на една е от такова голямо значение? Типично за примитивните цивилизации, сред които е и вашата, е да отделяте такова голямо значение на чифтосването, чиито единствен истински смисъл е да увеличава числеността на популацията.

Силвия и Мегън нямаха думи, те гледаха аркусианеца с погнуса. Той продължи:

— Тъй като нямаме много време, не смятате ли, че е редно да помогнем малко на Александър и Закъри да намерят своите... „любими“? — при произнасянето на последните думи, в гласа на Афтарон се усещаше ясно изразена ирония.

— Позволявам ви да ги повикате!

Момичетата мълчаха.

— Хайде, давайте! Викайте: „Алекс, Зак, тук сме, помощ, спасете ни, помощ!“.

— Няма да ти играем по свирката! — извика със злоба Мегън.

— Е, скъпа, разочароваш ме! Нищо ли не научи от съвместната ни работа досега? Знаеш, че никога не ви моля за нещо, което не мога да ви принудя да направите.

Те продължаваха да мълчат.

— Щом като не искате да викате, ще попеете. Знаете ли, че някои видове привличат индивиди от противоположния пол чрез изпълняване на различни песни? Да видим дали при вас ще свърши работа.

Афтарон направи някаква настройка на електрическата си пушка, след което изстреля електрошок към водната повърхност на пода. Електричеството потече по телата на двете момичета и ги накара да се тресат от напрежението. Силвия се опитваше да не вика в първия момент, но болката беше прекалено силна. От устата ѝ излезе отчаян писък. Афтарон активираше електрошока през интервал от двадесетина секунди. Писъците на двете момичета отекваха по празните коридори на затвора.

— Чу ли това?! — попита Зак. Спряха и се заслушаха. Тъкмо бяха изкачили стълбището и се намираха в мрачен коридор с голи бетонни стени. Двамата крачеха бавно, държейки карабините си насочени и готови за стрелба. Чуваше се едва доловим звук от стъпките им във водата на пода. От неизвестна посока по коридорите се носеше ехото на пронизителни женски писъци.

— Мисля, че познавам гласа на Силвия! — прошепна Алекс.

— Така е, другото е Мегън! Те двете са, какво им причиняват за Бога?!

— Може да е клопка! Трябва да сме внимателни — предупреди Алекс, макар че никак не му се искаше да бъде внимателен. Желаете повече от всичко да се затича, да открие откъде идват писъците и собственоръчно да изкорми съществото, което причинява тези страдания на любимото му момиче. Зак вероятно се чувстваше по същия начин, но двамата се владееха достатъчно, за да не действат глупаво. Продължиха внимателно и методично да проверяват всяка отворена врата и всеки ъгъл на коридора. Преминаваха предпазливо, където коридора завиваше, защото не знаеха какво има зад ъгъла. Писъците се чуваха все по-ясно, приближаваха се. Скоро започна да се долавя и характерния звук от бръмчене на електрически искри.

— Чуваш ли това? — попита Зак. — Май е електрошок.

— Гадни копелета! Само да установим визуален контакт и ще им пратя по един право в черепите!

— Ще трябва да се наредиш на опашката...

Те се приближаваха все повече. Скоро във водата на пода започнаха да прескачат електрически искри. За щастие бяха обути във флотски ботуши, които ги предпазваха.

— Зад тази врата е!

Двамата притиснаха гърбове до стената. От откρεхнатата врата се чуваха ясно писъците на момичетата и пращенето на електрическите искри. Беше изключително трудно да не мислят за страданието на Силвия и Мегън, а да се съсредоточат върху тактическото изпълнение на мисията си.

— Слушай, Алекс, аз ще нахлуя пръв, ти си плътно зад мен! Аз се обръщам надясно и покривам десния периметър, ти — левия. Стреляме по всичко, което не е Мегън и Силвия.

— Разбрано! — прошепна Алекс. Зак застана плътно до стената на ръба на входа, Алекс стоеше зад него. Когато бяха готови, Алекс стисна рамото на Зак, което беше сигналът, и двамата нахлуха в помещението. То представляваше широка зала с няколко бетонни колони. Външната стена и част от тавана липсваха. По пода бяха посипани бетонни парчета от срутените стени. В средата на помещението Мегън и Силвия стояха с ръце, вързани за вериги, падащи от тавана. До тях стоеше един-единствен аркусианец със странно изглеждащо оръжие в ръка и маска на лицето. При появата им аркусианецът пъргаво отскочи встрани. Двамата откриха огън, но аркусианецът се скри зад една от колоните.

— Мисля, че го уцелих! — извика Зак.

Изад колоната се показва оръжието, което отвърна на огъня. Двамата на свой ред отскочиха и намериха прикритие зад две от колоните.

— Добре, само един е, ще се справим! — извика Зак.

— Момчета, бягайте, това е капан! — чу се гласът на Мегън, която най-сетне се беше съвзела от поредната доза електрошок и успя да събере сили, за да извика.

— Махайте се! Оставете ни! — извика и Силвия с отчаян глас.

— Какво говорят?! — уплашено попита Алекс и срещна също толкова озадачения поглед на Зак. Това разбира се беше нищо в сравнение с изненадата, когато чуха аркусианеца да ги заговаря с човешки глас:

— Колко драматично! Колко трогателно!

— Какво по дяволите... — извика Зак.

— Това не е маска, сигурно носи дигитален преводач!

— Много добре, Алекс! — чу се отново гласът в другия край на помещението.

— Откъде знаеш името ми?!

— Знам доста неща, нали това ми е работата.

— Момчета махайте се! — продължаваха да викат Силвия и Мегън, доколкото силите им позволяваха.

— Сега бих ви препоръчал, ако не искате да убиете женските си, да не стреляте по мен.

— Ха! И защо да не го правим? — попита предизвикателно Зак.

— Виждате ли това? — и в този момент Афтарон Монконк излезе иззад прикритието, държейки оръжието си високо вдигнато. На върха му играеше електрическа искра с характерното пращане. Зак и Алекс насочиха карабините си към него, но не посмяха да стрелят.

— Досега просто си играех — каза Монконк. — Но в момента е настроена на максимална мощност. Ако ме застреляте, ще падне във водата и електричеството ще изпържи за секунди приятелките ви.

— Копеле! — извика Зак.

— Сега излезте малко по-напред, за да се виждаме по-хубаво. Все пак е учтиво да можем да се гледаме в очите.

Момчетата не помръднаха от позициите си. Те знаеха, че аркусианецът може да стреля по тях, когато си поиска, но те не можеха да му отвърнат.

— Не ме карайте да повтарям! — и Афтарон приближи оръжието с прескачащата искра до лицето на Мегън. Виждайки това, Зак и Алекс напуснаха прикритията си и излязоха напред, все още държейки врага си на прицел.

— Чудесно, а сега пуснете карабините си, те само ще ни пречат.

— Не го слушайте! — извика Силвия.

— Няма смисъл да ги държите, момчета — каза подигравателно Афтарон. — Положението е, както казвате вие хората... „шах и мат“ — и след тези думи той доближи искрата само на няколко сантиметра от кожата на Мегън, която присви очи. Чу се звук от плискане на вода. Алекс беше хвърлил карабината си на земята и напълно невъоръжен направи две крачки напред.

— Побърка ли се?! — извика Зак, който все още панически стискаше оръжието си.

— Пръсни му мозъка, Зак! — изкрещя отчаяно Мегън. С треперещи ръце и учестено дишане Зак вдигна карабината и се прицели.

— Интересно как ще свърши всичко! — каза със спокоен, но предизвикателен тон Афтарон.

— Не стреляй, Зак! — обърна се Алекс към него. — Нали не искаш да я убиеш? — и той погледна към Мегън. Зак стоеше все така сковано, държейки карабината си насочена.

— Какво искаш? Ако желанието ти беше просто да ни убиеш, имаше достатъчно възможности до сега? — попита Алекс, гледайки към аркусианеца. Гласът му беше спокоен, почти приятелски. Едва забележимо направи малка, крачка напред.

— Тая работа няма да се реши с приказки, Алекс! — извика Зак.

Двете момичета гледаха напрегнато случващото се.

— Винаги съм мислил, че си по-умния, Алекс, не ме разочарова! — отговори Афтарон. — Това, което искам, е да изучавам човешката природа. Вашите реакции и поведение. И точно това правя в момента. Последният ми, върховен експеримент.

— Какъв е смисълът от експеримента, като в края му ще си мъртъв? — попита също така спокойно Алекс.

— Ха, всичко се записва, Алекс! Не бъди наивен! Какво като умра? Данните от този експеримент и в момента се пращат кодирано към централата на аркусианците.

— И не ти пука, че няма да си жив, за да видиш резултата от работата си? — попита презрително Зак.

— Не, Закъри, ние аркусианците не сме пленници на собственото си его като вас хората. Какво значение има дали ще видя резултатите? Единственото, което има смисъл е, че съм помогнал за издигането и величието на аркусианската раса!

— Добре тогава, нека довършим експеримента! — каза спокойно и Алекс, правейки още една малка и небрежна крачка напред. — Ние няма да стреляме. Не бихме наранили Мегън и Силвия. Зак няма да пусне оръжието си, но няма и да стреля, докато живота им е в опасност.

Афтарон повдигна вежди.

— Е, следващият ход е твой — продължи Алекс. — Как ще завършиш експеримента?

— Ха-ха — засмя се Афтарон. — Виждам, че почваш да схващаш, Алекс. Харесваш ми! Това ще спести много време и болка на всички ни.

— Не му играй по свирката Алекс! — изкрещя Силвия.

— Желанието ми е да спася Силвия и Мегън. Ако трябва ще ти съдействам, за да го постигна — говореше Алекс, докато бавно съкрати дистанцията между двамата, като в момента се намираше на около метър и половина от Афтарон. Двамата се гледаха в очите.

— Добре, Алекс, ето какво ще направим! — започна Афтарон. — Понеже ми харесваш, ще освободя Силвия. Но за да направим играта по-интересна, преди това ще убия Мегън — и той посочи с електрическата си пушка към Мегън, която го гледаше с омраза.

— Какво ще направиш тогава, Зак? — попита предизвикателно Монконк. — Ти все още държиш карабината. Ако ме застреляш и двете ще умрат, ако ме пощадиш, приятелката на Алекс ще живее, но твоята ще умре. Ще можеш ли да се примириш с това, че си пощадил убиеца на Мегън? Дали желанието ти за мъст ще надделее?

Зак стоеше, вдигнал карабината си, продължавайки да държи на мушка аркусианеца, хапейки нервно устните си, а по напрегнатото му лице се стичаха едри капки пот. Афтарон извади от кобура, намиращ се на колана му, обикновен плазмен пистолет и го насочи към Мегън, докато с другата си ръка продължаваше да държи електрическата пушка.

— Съжалявам, мила, беше ми наистина приятно да си общуваме...

Неочаквано Алекс се хвърли с всички сили към аркусианеца. Знаеше, че има само един шанс, че живота на всички е заложен на една карта и беше длъжен да спечели. Блъсна се с всички сили в тялото на Афтарон, отклонявайки изстрела. С дясната си ръка силно го обхвана през кръста, докато с лявата държеше електрическата пушка, така че да не падне на пода, в случай че притежателят ѝ реши да я пусне. Краката му блъскаха мокрия под в едно върховно усилие да тича напред. Избутваше загубилия равновесие Афтарон и двамата бързо се приближаваха до ръба на етаж, където външната стена липсваше.

Всичко стана за части от секундата. Вкопчен в Монконк успя да го избута до ръба, откъдето двамата полетяха.

Алекс падаше. Единственото, което чу, бе радостният, безгрижен смях на Афтарон под себе си, докато двамата летяха надолу. След това настъпи мрак. Обгърна го топлина и спокойствие. Всичко беше наред. Не чувстваше болка, единствено безгранична ведрост. Много пъти си бе задавал въпроса какво разбират хората, когато казват „душата му да намери покой“? Сега му се струваше, че разбира. Ако това бе краят, душата му наистина се намираше в покой. Успя да предотврати най-лошото, смъртта на хората, които най-много обичаше. Дори цената да бе собственият му живот си заслужаваше. Нещо вътрешно в него се възпротиви. Не желаше това да е краят. Знаеше, че времето му не е дошло. Усети остра болка в гръдния кош, когато си пое въздух. Почувства студ и едри капки дъжд, стичащи се по лицето и китките му. Мъглява светлина измести мрака. Някой го викаше.

— Алекс! Алекс! — беше познат приятелски глас. Гласът на Закъри. С усилие успя да фокусира и видя лицето на приятеля си.

— Ще се оправиш! Само няколко ребра са!

Алекс бавно повдигна ръката си и Зак я обхвана.

— Браво, братле, страшен си!

Двама пехотинци се приближиха и повдигнаха носилката, на която лежеше. Усети как го придвижват напред. Флотски медици сновяха пред погледа му, носейки медицински материали. Други носилки, също като неговата, се насочваха в една и съща посока — към няколкото кацнали медицински транспортни кораба. Дъждът, падащ от мрачното, неприветливо небе се засилваше. Изведнъж сред всеобщата кална сивота, като скъпоценен камък проблесна яркочервена коса. Тя лежеше на носилка, също като неговата, придвижваща се в същата посока, но беше далеч. Опита се да извика „Силвия...“ но от устата му излезе нещо едва наподобяващо шепот. Носилките им се сближаваха все повече и повече, тя обърна глава и очите ѝ срещнаха неговите. Устните ѝ произнесоха „Алекс“, но той не можеше да чуе гласа ѝ, заглушен от двигателите на транспортните кораби. Двете носилки се намираха на по-малко от метър. Видя ръката ѝ, протягаща се, за да го стигне. С болезнено усилие изпъна своята и почувства мократа ѝ кожа.

Пръстите им се вплетоха и не се пуснаха, докато не ги качиха заедно в транспортния кораб. Носилките им бяха положени една до друга. Пехотинците си отидоха и голямата товарна врата на кораба се затвори с предупредителен сигнал. Оборотите на двигателите се увеличиха и корпусът започна деликатно да вибрира, което предшестваще излитането. Алекс видя как Силвия разкопчава колана, с който я бяха вързали за носилката и се надига леко. Лицето ѝ се наведе над неговото, мокрите ѝ коси паднаха върху гърдите му. Той протегна ръка: — Обичам те! — Тя го целуна.

Алекс прекара следващите три дни в болничното крило на кораба „Перперикон“. Нямаше възможност да се вижда с никого, но бързо се възстанови. На четвъртия ден го изписаха. Щом получи обратно старфона си, веднага се обади на Силвия. Тя също беше изписана, заедно с Мегън. Двамата решиха, че трябва да се съберат с приятелите си. Същия ден отидоха в стаята на Габриела. Първото нещо, което Алекс видя, когато влезе, бяха Зак и Мегън, стоящи на едно канапе. Мегън бе отпуснала глава на рамото на Зак и златистите ѝ къдрици се пилееха по гърдите му като златен водопад.

— Здравей, Алекс! — каза Габриела и го прегърна горещо.

— Здравсти, братле! — каза Зак и му подаде юмрук, който Алекс удари, Мегън също го поздрави. Силвия влезе след минута в стаята и двамата седнаха заедно на мекия килим. Габриела донесе от земния чай, който умееше да прави така добре.

— Аз нямах време да проверя в старнет как стоят нещата. Някой ще ми каже ли какво стана в крайна сметка? — попита Алекс.

— С две думи, превзели сме планетата Хелена 9, унищожавайки няколко аркусиански кръстосвача, но нищо повече — каза недоволно Зак.

— Ами космическата станция? — попита разтревожено Алекс.

— Докато „Перперикон“ е извършвал спасителната операция на Хелена 9, за да ни измъкне, останалата част от Седми флот е преследвала космическата станция, заедно с придружаващия ѝ флот — продължи да обяснява Зак. — В течение на преследването са унищожили няколко от вражеските кораби. Навлизали са все по-надълбоко в аркусианското пространство, докато най-накрая са

срещнали стабилни аркусиански подкрепления. Може би над десет кръстосвача. На адмирал Стаматов му е станало ясно, че няма да може да унищожи станцията и е заповядал на флота да се върне на позиция около Хелена 9, където сме и в момента.

— Значи Хелена 9 е окончателно освободена от аркусианците?
— попита Алекс.

— Официално е част от новия пограничен сектор. Седми флот е разположен тук до второ нареждане. Аркусианците не са направили опит да си я върнат засега.

— Ами станцията? Тя може да продължи да прави набези?

— Доколкото четох в старнет, от централното командване смятат, че ако Хелена 9 се превърне в укрепен аванпост, това ще попречи на нови атаки в населените райони на съюза.

На вратата се позвъни.

— Сигурно е Арвин! — каза Габриела и скочи ентусиазирано да отвори. Вместо младия лейтенант обаче пред вратата стоеше самият адмирал Юлиан Стаматов в официална униформа, придружаван от вицеадмирал Лао Ян.

— С-с-сър! — обърка се Габриела, изпълвайки се като струна и правейки място на двамата висши офицери да влязат. Останалите също се изправиха моментално и застанаха мирно.

— Седнете! — каза с благ тон Юлиан. Заедно с Лао си намериха място на килима и седнаха. Настъпи неловко мълчание, което само Габриела посмя да наруши:

— Сър, да ви предложи чай?

— Няма да стоим много — отвърна Стаматов. — Знам, че след всичко, което преживяхте, сигурно сте страшно уморени и желаете просто да забравите за този кошмар, но се налага да поговорим малко.

— Решихме, че е най-добре ние лично да поговорим с вас — добави Лао Ян.

— Първо искам да ви поздравя за проявения кураж и за всичко, което успяхте да извършите на „Хелена 9“. Гордея се с вас!

Докато го казваше, Стаматов гледаше сина си в очите.

— Това, за което съм дошъл обаче е, да получа изключително важна информация, която смятам, че само Мегън и Силвия могат да ми дадат. Момичета, знам, че е крайно болезнен въпрос за вас. Сигурно искате да забравите и никога повече да не си спомните за тези ужасни

дни, прекарани в плен на аркусианците, но трябва да разберете, че е от решаващо значение да ни кажете каквото знаете. Вие сте единствените човешки същества, които някога са установявали контакт с аркусианци за толкова дълъг период от време. Ако искате, ще разговаряме насаме.

— Предпочитам да говоря тук и пред другите — каза Силвия.

— Аз също нямам проблем — отвърна Мегън. — Ще ви разкажа за всичко, щом това ще помогне. Афтарон — така се казваше аркусианецът — вярваше, че няма да напуснем живи онова място и тази информация никога няма да стигне до хората, но ето че сме тук и с радост ще я споделя.

— Каква беше целта на експериментите му? — попита внимателно Лао Ян.

— Искаше да разбере човешката природа — обясни Силвия. — През вековете аркусианците са унищожили десетки цивилизации на други интелигентни видове. Афтарон лично ми го каза, бях ужасена. По неговите думи ние хората сме първите, които успяваме да им устоим толкова време и дори да ги победим, както сте направили вие, адмирале, преди осемнадесет години.

— За това са решили, че трябва да ни изучат. Да разберат повече за човешките реакции и мотивация, за това какво ни прави силни и какво слаби — намеси се Мегън. — Това, което разбрахме за аркусианците е, че те считат себе си за най-добре приспособената раса в така наречената „междувидова борба“. Според тях всеки интелигентен вид в галактиката е потенциален съперник и трябва да бъде унищожен в името на тяхната собствена раса. Те смятат, че притежават огромно предимство пред другите, състоящо се в тяхната обществена система.

Лао Ян и Стаматов повдигнаха учудено вежди:

— Деца, това, което ни казвате, е повече, отколкото разузнаването ни успя да събере за аркусианците в течение на десетилетия — каза с възхита Ян. — За съжаление сте платили висока цена.

— Каква е тяхната обществена система? — попита Юлиян. Мегън и Силвия се спогледаха, след което Силвия започна:

— Не съм сигурна как точно да го определя. От векове аркусианците са възпитавани да вярват, че смисъла на живота на всеки един от тях се състои в това да помогнат за междувидовата борба.

Нищо друго няма значение. Учени са, че трябва напълно да пренебрегват собствените си желания, чувства и лични амбиции. Колкото повече аркусианецът успява да озапти личните си желания в полза на общата им цел, толкова по-морален е той.

— В този смисъл, възможно най-възвишената и достойна за преклонение постъпка, която един аркусианец може да извърши, е да пожертва собствения си живот в името на борбата им — допълни Мегън.

— Така е, когато с Алекс се опитвахме да спасим момичетата, този Афтарон не спираше да обяснява, че не му пука дали ще умре, стига това да помогне на аркусианците да разберат повече за човешката същност — включи се и Зак.

— Докато бяхме в плен, той обясни как личните му чувства и удоволствие от работата са без значение, единствено важна е ползата за „междувидовата борба“. Казваше, че ако трябва би пожертвал без колебания всеки член от семейството си, защото личните му чувства към близките му са от пренебрежимо малко значение в сравнение със значението на борбата — допълни Силвия.

Стаматов въздъхна:

— Знам, че за вас беше тежко, но искам да ви благодаря. През целия си живот воювам с аркусианците. Първо като боен пилот, после като капитан на кораб, а накрая и като командващ на флота. През всичкото това време събирах разузнавателни данни за разположението на техните сили, за броя им, за въоръжението, за маневрите, които правят, за подобренията, които са постигнали. Това бяха важни въпроси, но един не спираше да ме гложди. Понякога няхах време да мисля за това, но въпросът винаги се връщаше. Кои са аркусианците? Защо го правят? Какво искат? Защо умират? Вие, деца, направихте нещо много важно — дадохте лице на нашия враг. Сега вече знаем за тях много повече, отколкото някога сме мечтали да разберем и то благодарение на самите аркусианци. Наистина съм ви благодарен.

Стаматов се приготви да става, когато Мегън се обърна към него:

— Сър, може ли да ви попитам нещо?

— Разбира се, каквото и да е.

— Сър, това не ви ли плаши?

— Кое да ме плаши?

— Аз лично сега се страхувам повече от преди. Винаги съм смятала, че се изправям срещу враг, който подобно на нас цени живота си. Не се ли ужасявате от мисълта, че имаме работа със същества, които са напълно безразлични към собствената си участ, които не обичат никого и нищо и които са готови да пожертват абсолютно всичко в името на това да ни победят? Не смятате ли, че много трудно ще се справим с такъв враг?

Стаматов се усмихна:

— Не напротив, сега дори съм по-спокоен.

— Но защо, сър?

— Защото е много по-трудно да победиш човек, който защитава себе си и тези, които обича, който има живот и този живот е най-скъпото нещо за него. Който живее и обича неща по-истински от „междувидовата борба“. Не се притеснявай, аркусианците никога няма да ни победят.

ГЛАВА 38

ПОСЛАНИЕ

Президент Едуард Нелсън беше преизбран за втори мандат. Макар че Седми флот не успя да унищожи аркусианската космическа станция, администрацията на президента представи цялата операция като огромна победа. Хелена 9 беше освободена, заедно с всички кадети. Президентът държа няколко прочувствени речи на различни планети от съюза. Снима се с родители на отвлечените кадети, които му изказаха признателност за проявеното лидерство в тежък момент и за това, че благодарение на навременните му действия, децата им бяха спасени.

На планетата Хелена 9 започна изграждането на защитни съоръжения, така че скоро тя можеше да играе ролята на аванпост без постоянното присъствие на Седми флот. Исторически тази планета принадлежеше на мараите, но те се споразумяха с правителството на Земния съюз, за сега планетата да остане незаселена, тъй като е твърде близо до аркусианците.

Адмирал Стаматов работеше в кабинета си на борда на флагманския кораб „Мадара“. Тъкмо приключи с прегледа на поредния разузнавателен доклад за състоянието на Тъмния сектор. Аркусианските сили се намираха на няколко планети, относително далеч от граничната плоскост. Поне за сега, непосредствена заплаха нямаше. Въздъхна и затвори доклада.

Извади от бюрото си малка 3D камера и за миг застана замислен със снимачното устройство в ръка. Никога през живота си не се бе интересувал от публичност. Дори и във върха на славата си, преди осемнадесет години, когато разгроми Акзаман Гразър, Стаматов избягваше да е център на вниманието. Категорично отказа предложенията на няколко водещи политически партии да се кандидатира за президент. Гостува само на две тридевизионни предавания. Никой повече не успя да го накара да участва в токшоу. Прие работата да ръководи Седми флот, който, заедно с шести,

охраняваше пограничната зона — единственото място, където все още хората понякога попадаха под ударите на аркусианската агресия. Чувстваше се добре, докато ръководеше кораба и флота си и оставяше публичните речи на други. И все пак сега държеше камера в ръцете си. Бе прозрял нещо много важно и искаше да го сподели с останалите хора или поне с тези, които желаеха да го чуят. За първи път щеше да заснеме свое обръщение. Внимателно постави 3D камерата на статив пред бюрото си, така че да го хваща в портретен формат до гърдите. Беше облечен в изгладената си униформа, изглеждайки строго и внушително. Включи камерата и заговори:

— Здравейте, граждани на Земния съюз... — в началото гласът му звучеше леко неуверено. Макар и сам в кабинета си, знаеше, че милиарди очи ще го видят и също толкова уши ще чуят какво има да каже. Спря камерата, пое си въздух, включи я и започна отначало:

— Здравейте, граждани на Земния съюз! — този път гласът му звучеше твърд и уверен, сякаш говореше с офицерите от мостика си. — Аз съм адмирал Юлиан Стаматов, командващ Седми флот, вероятно сте чували името ми и преди. За първи път си позволявам да се обърна към вас. Всеки вероятно е чел, гледал и слушал много за атаката, която се случи на Хепсия. Това беше най-тежкото аркусианско нападение от края на Голямата война насам. Те отвлякоха много наши деца, които ние за щастие си върнахме. Сред тях беше и моят син Александър. След като спасихме децата си, ние разбрахме от тях, че причината за отвличането е промяна в начина, по който аркусианците подхождат към нас. Те смятат, че ще им е по-лесно да ни победят, ако ни познават. Ужасяващите експерименти, извършени на Хелена 9 са били, с цел да се разбере какво прави нас, хората толкова силни и защо сме единствените, които някога са успели да им се противопоставят. Е, това мое обръщение е насочено и към Аркусианците. Сигурен съм, че те ще го видят и чуят. Драги аркусианци, ако искахте да разберете какво ни прави силни, не беше нужно да отвличате децата ни и да ги подлагате на мъчения. Трябваше просто да ни попитате и ние щяхме да ви отговорим, както ще ви отговоря аз в момента. Можете да приложите това към вашите анализи, сигурен съм, че ще ви бъде полезно. Ние, хората не сме силни, защото учим децата си от малки на саможертва в името на човечеството. Не сме силни, защото нямаме лични чувства или амбиции. Не сме силни, защото се отказваме да

обичаме близките си, или защото не ни е страх от смъртта. Не сме силни, защото не ценим живота си.

Ние вярваме в нещо съвсем различно. Нещо, което е може би толкова далечно от вашите разбирания, че не е сигурно дали първоначално като чуете това съобщение то ще има смисъл за вас. Ние вярваме, че всеки един от стотиците милиарди хора, разпръснати по планетите в Земния съюз, е ценен сам по себе си, че е уникален, единствен и неповторим. Ние вярваме, че животът на всеки един човек е свещен и трябва да бъде защитаван. Ние даваме възможност на децата ни да учат и да се развиват съобразно техните собствени интереси и предпочитания. Вярваме, че всеки човек има право сам да определи своя път, бъдеще и начин на живот според разбиранията си. Ние вярваме, че човек е свободен да се бори, за да постигне своето щастие и че това е смисълът на живота му. Ние оставяме човешкия разум свободен и творческия дух неограничаван. Така свободните хора изградиха красивите сияещи градове и населиха мъртви скали в космоса, превръщайки ги в оазиси на живот. Животът и щастието са това, което ни тласка напред и ни прави силни.

И когато се появи някой, който реши да заплаши този живот и това щастие; когато реши да ни отнеме всичко, на което държим и всичко, което обичаме; когато опита да прекъсне порива на нашия ум и да възпре творческата ни свобода, тогава най-храбрите от нас взимат оръжието, не за да се откажат от всичко, което обичат, а тъкмо за да го защитят. Те се качват на нашите най-добри кораби, построени от нашите най-светли умове. Умове, които не са се отказали от личните си желания, амбиции и чувства, а тъкмо напротив — движени са от тях. Това са хора, които, гледайки към могъщия боен кръстосвач, могат да кажат с гордост „Аз го направих“. И всички те са готови да преследват до дъното на галактиката всеки, който дръзне да вдигне ръка над това, което обичат. Това е непоколебимата твърдост на цивилизования човек пред лицето на фанатичния варварин.

Хора на Земния съюз. Чух мнозина да се страхуват от това, че сме изправени пред зловещ враг. Пред враг, който не се страхува да умре. Враг, който е неумолим. Който с лека ръка може да пожертва живота на всеки свой войник и всеки негов войник с радост би дал живота си. Чух мнозина да казват, че не можем да се борим с такъв враг, тъй като прекалено много държим на себе си и че това е слабост.

Че трябва да се променим, ако искаме да оцелеем. Не бъркайте със слабост нашата най-голяма сила! Ако я запазим, ние винаги ще бъдем победители. Това се е случвало безброй пъти в кървавата човешка история, когато свободни, цивилизовани общества са се сблъскали с деспотични варварски тирании. Бъдете сигурни, изходът от тази битка няма да е по-различен този път. Докато запазим живи нашите ценности, аркусианците никога няма да са способни да надделеят над нас. Не забравяйте! Става дума за вашия живот, вашия труд, вашите любими хора, а това е най-важното.

Стаматов спря камерата. Не се бе вълнувал така от много време. Бързо свали файла на компютъра си, сякаш се страхуваше да не изветрее и също толкова бързо го качи в „Стартюб“ — сайтът за триизмерно споделяне. Без да дава повече обяснения, изпрати връзката към видеото си на водещите новинарски сайтове и блогове. В рамките на двадесет и четири часа записът събра милиарди гледания. Видяха го хора, живеещи край лъскавите булеварди на столичната планета — Земя, както и такива, обитаващи далечни миньорски планети, служещите във флота и тези, които никога не се бяха качвали на космически кораб. Гледаха го децата, гледаха го и старците. Videoto се превърна във водеща тема на всички предавания и токшоута. Стотици политически анализатори изказаха мнението си относно произнесената от знаменития адмирал реч. Много от тях задаваха въпроса: дали тази първа от толкова много време насам публична изява на Стаматов не е неговата стартова крачка в голямата политика?

Президентът Нелсън лаконично коментира, че адмиралът е произнесъл много „ободрителна реч“, която е полезна за общото повдигане на духа. Тъй като Стаматов не се беше свързал с него по никакъв начин, той предположи, че ако е решил да влезе в политиката, вероятно се е присъединил към опозиционната партия и това го изнервяше.

Юлиян Стаматов обаче не предприе никакви други обществени изяви след публикуването на речта си. Отклони всички покани за интервюта и участия в токшоута. Продължи да се интересува единствено от работата си в Седми флот, както бе правил досега. Каза каквото искаше да каже и знаеше, че е бил чул. Медиите и публичността не можеха да му предложат нищо повече.

За кадетите от Седми флот летният семестър завърши, а с него и учебната година. Докато още съдбата на отвлечените от „Перперикон“ беше неясна, по настояване на президента Нелсън игрите се проведоха по график. Тъй като по-голямата част от отбора на „Перперикон“ отсъстваше поради отвлечане и трябваше бързо да бъде попълнен с резерви, те загубиха срещата си с „Хелзинг“. „Мадара“ също паднаха и така „Хелзинг“ стана шампион тази година.

— Нищо, догодина ще вземем титлата без съмнение! — каза уверено Зак. Заедно с Алекс, Габриела, Силвия и Мегън седяха около маса на открито в любимото им заведение „Крилото на ягуара“. Сега в летния сезон, климатичната система на „Оазисът“ отразяваше съответното време на годината. Термометърът сочеше тридесет и пет градуса, имаше множество басейни и плажове, пълни с хора.

— Слушайте исках да поговорим за „Инсиниум“ — каза Габриела с типичния си делови тон, както винаги когато ставаше дума за огнения им клуб.

— Е, какво, от началото на новата учебна година си продължаваме! — каза бодро Зак.

— Добре, но какви са ви плановете на всички за лятото?

Останалите се спогледаха.

— Аз мислех да се прибера вкъщи, на планетата Сердика — каза Алекс. Всички кадети се прибираха за през ваканцията.

— И аз това мислех да направя — отвърна Зак. Мегън и Силвия също потвърдиха, че нямат никакви по-особени планове.

— А какво ще кажете за следната идея — започна Габриела. — Вече имам около пет запитвания за огнени шоупрограми на различни места в Земния съюз. Ще ни платят добре, а и ще е забавно. Докато изпълняваме тези поръчки ще дойдат още, защото е лято и сега е сезонът на тези неща. Мисля, че ще е далеч по-добре, отколкото всеки да се прибере.

Останалите се замислиха. Това беше и лесен начин за Зак и Мегън, както и Алекс и Силвия, да не се разделят за през лятото.

— Аз бих искала все пак да се прибера за малко да видя нашите на Земята — каза Мегън. — Но иначе съм „За“.

— И аз съм на това мнение — обади се Зак. Трябва да видя нашите поне за малко, но съм навит да прекарам по-голямата част от лятото в пътуване из космоса и въртене на огън.

Алекс и Силвия се съгласиха с мнението на Зак и Мегън.

— Естествено, ще посетим Земята, планетата Сердика, станцията „Дженезис-27“ където са родителите на Силвия, а също ще се връщаме от време на време на „Перперикон“, защото искам все пак да се виждам с Арвин — отговори Габриела.

— Всичко е много чудесно, но аз имам един въпрос — обади се Зак. — Откъде ще вземем кораб, за да пътуваме? В момента нямаме достатъчно пари, за да си купим, дори да обединим всичките си джобни.

— Погрижила съм се — отвърна уверено Габриела. — Като се имат предвид обстоятелствата, реших да поема риска и говорих с вицеадмирал Лао Ян. Разказах му за случая, в който отидохме до станция „Дженезис-27“ и се върнахме с персоналния кораб на д-р Клод.

— Какво си направила?! — попита ужасен Алекс. Останалите също гледаха стреснато.

— Признала си пред командващия на кораба, в който служим, че сме нарушили поне един куп флотски разпоредби? — допълни Зак.

— Да, знам, че беше рисковано, но сметнах, че адмиралът ще е благосклонен към нас след всичко, което направихме. В крайна сметка се оказах права. Той ни върна кораба и в момента е наш.

— Това е чудесно! — зарадва се Силвия. Останалите също си отдъхнаха. До края на вечерта обсъждаха планове за това какво ще правят през очертаващото се вълнуващо лято и кои планети задължително трябва да посетят.

* * *

Той тичаше през гъстата джунгла, поройният дъжд се стичаше по лицето и тялото му. Гърдите го боляха, левият му крак беше счупен, но знаеше, че трябва да продължи. Нищо друго нямаше значение, освен това, да ходи напред, каквото и да му коства. Погледна електронната карта, оставаше съвсем малко до мястото.

Мислеха го за мъртъв. Враговете го подминаваха и подритваха. Накрая двама вражески войници хванаха тялото му и го занесоха до много други убити негови братя, но когато си отидоха, той бавно се надигна и се спаси в джунглата. Сега съдбата на изследванията зависеше от това дали ще достигне до капсулата. Когато Земяните атакуваха планетата, всички връзки с останалите аркусианци бяха прекъснати. Той успя да завърши последния, най-велик експеримент в живота си, но резултатите стояха записани в приемника, намиращ се в джоба на дрехата му. Тези безценни данни нямаше как да достигнат до останалите аркусианци, ако не успееше да напусне планетата. Още няколко метра, още няколко мъчителни крачки. Най-сетне достигна мястото. Афтарон Монконк каза няколко думи на висок глас и земята пред него се разтвори. От таен силос се издигна малка спасителна капсула. С мъка се сви и успя да влезе вътре. Без да губи време въведе координатите и натисна „Старт“ бутона. Оттам нататък нищо вече нямаше значение. Капсулата разполагаше с малки, икономични двигатели, поради ограниченото пространство за съхранение на гориво. Пътуването щеше да отнеме много време и не се знаеше дали той ще дочака края му. Но това нямаше значение. Когато капсулата достигнеше до най-близката аркусианска база, останалите щяха да открият информацията за последния експеримент и делото му щеше да бъде осъществено.

Битката за превземане на аркусианската база още не беше напълно приключила. Отделни групи от аркусианци се биеха до смърт и всички на борда на „Перперикон“ бяха прекалено ангажирани, за да забележат малката капсула, която напусна планетата.

Издание:

Автор: Андрей Христов

Заглавие: Звездни асове

Издание: Първо

Издател: СКОИ „Дивинитас“

Година на издаване: 2013

Тип: Роман

Националност: Българска

Редактор: Николай Калчев

Художник: Николай Калчев

Художник на илюстрациите: Николай Калчев

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2927>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.